

Đại Thần Mạnh Động

Contents

Đại Thần Mạnh Động	2
1. Chương 1: Bi Kịch Gặp Mặt	2
2. Chương 2: Bước Vào “đỉnh Hoa Sơn”	7
3. Chương 3: Cùng Tranh Nhau Thần Phủ Bang Phái	10
4. Chương 4: Cái Gọi Là Ngọc Nát Đá Tàn	15
5. Chương 5: Bắt Chuyện - Làm Phiền – Lỡ Tay Giết Người	20
6. Chương 6: Vô Tình Gặp Được Bang Chủ Quang Vinh	24
7. Chương 7: Nghi Đến Cái Title Đúng Là Vất Vả Tt	28
8. Chương 8: Lưu Ly Nhược Ngư	34
9. Chương 9: Thú Cưng Hỏa Hồ	39
10. Chương 10: Nữ Vương Quay Trở Lại	42
11. Chương 11: Bất Khả Tiểu Bảo	47
12. Chương 12: Mỹ Nhân Đậu Phòng	52
13. Chương 13: Hỉ Kiệu Không Đến Hôn Lễ	56
14. Chương 14: Ma Phái Tham Chiến	60
15. Chương 15: Thích Anh Ấy	64
16. Chương 16: Vô Gian Đạo Trong Truyền Thuyết	69
17. Chương 17: Quyết Đấu Đỉnh Hoa Sơn	74
18. Chương 18: Lần Đầu Vào Phó Bản Đến Những Mười Người	79
19. Chương 19: Âm Thanh Cầm Đồ Trong Truyền Thuyết	84
20. Chương 20: Đêm Phóng Minh Qua Tường Nhảy Vào Kí Túc Xá Nam	88
21. Chương 21: Người Cô Ấy Thích Là Lệnh Hồ	92
22. Chương 22: Người Đàn Ông Thuần Khiết Sênh Ca	96
23. Chương 23: Trộm Nick Chết Cả Nhà	101
24. Chương 24: Độc Hưởng Phù Sinh, Bất Ngộ Ly Nhân	105
25. Chương 25: Chúng Ta Kết Hôn Đi	110
26. Chương 26: Hôn Lễ Hai Người	114
27. Chương 27: Dám Chơi Vợ Ta	119
28. Chương 28: Độc Hưởng Phù Sinh, Ly Nhân Bất Hối	124
29. Chương 29: Được Rồi, Phụ Quân Người Thật Tàn Nhẫn!	129
30. Chương 30: Gặp Nhau Ở... “nhà Vệ Sinh”	133
31. Chương 31: Cuối Cùng Cũng Thấy Người, Sư Phụ	137
32. Chương 32: Người Này Có Thuộc Tính Yêu Nghiệt	141
33. Chương 33: Cuộc Chiến Bảo Vệ Jq	144
34. Chương 34: Ba Con Chữ Có Súc Giết Người = =	148
35. Chương 35: Bi Kịch Của Quách Mỗ	153
36. Chương 36: Lần Thứ Hai Chưa Rửa Tay	157
37. Chương 37: Đáp Án Của Lệnh Hồ	161
38. Chương 38: Lương Tình Tương Duyệt	166
39. Chương 39: Thâm Sơn Đấu Hầu Ký	170
40. Chương 40: Tại Nơi Tuyệt Xử Phùng Sinh	175

41. Chương 41: Mờ Ấm/đen Tối ==	180
42. Chương 42: Phát Hiện	183
43. Chương 43: Diệp Tư Cơ Cần Phát Tiết	188
44. Chương 44: Sênh ‘què’ Anh Dũng Đấu Ác Vương	194
45. Chương 45: Thời Gian	198
46. Chương 46: Đêm Dài Người Không Yên	201
47. Chương 47	206
48. Chương 48	206
49. Chương 49	206
50. Chương 50	206
51. Chương 51: Hôn	206
52. Chương 52: Chỉ Cần Em Tin Anh	211
53. Chương 53: Hạnh Phúc Bình Yên – Happy Ending	227
54. Chương 54: [phiên Ngoại]	252

Đại Thần Mạnh Động

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Đại thần mạnh động của tác giả Niếp Kiến Tù Đoàn trên website đọc truyện online.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-than-manh-dong>

1. Chương 1: Bi Kịch Gặp Mặt

Diệp Nhân Sênh là con gái độc nhất của Diệp gia, ột mét bảy mươi lăm, bề ngang chừng một thước, thân hình mạnh mẽ, tư thế oai hùng.

Lên năm tuổi đã hạ đo ván tất cả những đứa trẻ trong tiểu khu, trở thành vô địch; Lên bảy tuổi, các bạn học nam đi trên đường gặp cô đều tự động đi đường vòng.

Chín tuổi đã đánh ột nam sinh bắt nạt người yêu đến chảy máu mũi giàn giụa, làm cho cu cậu khóc nức nở đi tìm cô giáo kể tội —

Mười hai tuổi cô hung hăng đá nữ du côn chuyên đi đòi tiền một phát, bởi vì cô ta đã phá cái hộp đồ trước quầy thu ngân trong văn phòng phẩm, thế là hai người vật lộn, Diệp Nhân Sênh dứt đứt của người ta một nắm tóc, báo hại khiến cô ta phải nằm viện, thế là ba Diệp phải bồi thường một nghìn đồng —

Mười lăm tuổi đã bắt đầu có hứng thú với Taekwondo, sau đó thì nhận ra Karate cũng không tồi, vì thế mà đâm bốc, Judo, thái cực quyền càng không thể cứu vãn nổi —

Mười sáu tuổi vì bị một nam sinh chán ghét cười nhạo làn da đen bóng của mình mà cô cầm luôn lọ mực ném thẳng vào đầu hắn ta, từ đó về sau trên đồng phục của cậu ta luôn có một vết bẩn giặt mãi không sạch

Mười tám tuổi có biệt danh là Diệp Tư Cơ —

Mười chín tuổi bắt đầu tư tưởng chuyện tình, đáng tiếc tình duyên mãi mãi đã văng khắp thiên hạ, bỗng nhiên quay đầu lại, những năm tháng tuổi xuân hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại là những tấm giấy khen võ thuật treo trên tường, chỉ còn lại những giọt nước mắt điên cuồng —

Hai mươi tuổi trở nên trống rỗng —

Hai mươi ba tuổi bắt đầu cam chịu, này thì trạch nữ, này thì thặng nữ, ai thèm chứ, thà chơi game tiêu khiển còn hơn —

Tiêu khiển, chỉ là tiêu khiển mà thôi.

Nhưng mà, đáng về bây giờ của Diệp Nhân Sinh trông thực đáng thương.

Cô chống cằm uể oải nhìn màn hình, lại một lần nữa lại kiểm tra danh sách Bạn Tốt. Cái tên đấy vẫn một màu xám xịt, khiến cô chẳng còn hứng thú làm gì khác nữa.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: trưa mai ta đi thành phố A một chuyến.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Khách sạn đấy tốt lắm nhé, không cần ta mất tiền (Biểu tượng tự mãn)

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: Muội với anh trai đã đặt phòng ở Tử Lan môn rồi, chứa hơn hai mươi người nhé, haha kì này bang chủ xuất huyết rồi

~[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Ố ố, Tử Lan môn cách xa nhà ta quá.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Bàu muội muội đừng sợ, ca ca sẽ đưa muội về mà.

[Bang Phái]: Bàu Tiên Tử: = =#

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Tiểu Bàu, muội nhẫn nại chút đi, bang chủ cũng từ thành phố B đến đây, bọn Thân Hồ còn phải trốn học.

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Nhưng nếu về muộn mẹ sẽ mắng muội mất.

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: Cứ nói là tới nhà tớ, không sao đâu, lúc về thì để anh trai tớ đưa về.

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: (Biểu tượng cảm động) Tốt quá tốt quá.

[Bang Phái] Cố Phi Dương: Tất cả mọi người đều đến

Sênh Sênh có đến không?

Về việc bang phái tụ họp lần này, ngày hôm qua Diệp Nhân Sinh đã nói rõ rồi, nhưng mà em gái Cố Phi Dương không online. Lúc này thấy cô hỏi, liền đánh ra một dòng chữ.

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Sợ rằng đêm mai ta có chút việc, không đi được, mọi người cứ chơi vui vẻ đi (Biểu tượng nhe răng)

[Bang Phái] Cố Phi Dương: (Biểu tượng khóc sụt sướt)

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Sênh Sênh, người hơi quá đáng đấy.

[Bang Phái] Dưới Bụng Thu Lại: Là Sênh tỷ không dám tới.

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: Sợ chúng ta phát hiện ra tỷ ấy thực ra là Sênh ca.

Diệp Nhân Sinh nhú mày, được rồi, cho dù cột máu của cô luôn luôn ở mức độ thấp* thì cũng khó mà che dấu được mọi người nghi ngờ mình là nhân yêu.

(* Trong game, các cột máu của game thủ nữ thường thấp hơn game thủ nam)

Cô định nói gì đó để trêu chọc mọi người thì bên trái góc dưới hệ thống đột nhiên “ding” một tiếng: Lệnh Hồ đồ đệ của bạn đã online.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Đồ đệ = =!

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ủ.

Chỉ có một chữ thôi sao. Về mặt của Diệp Nhân Sinh nhìn như rất đói khát, sao có vẻ như cô là sư phụ mà lại níu kéo hơn cả đồ đệ thế?

Trên màn hình lại nhảy ra một cửa sổ: Lệnh Hồ mời bạn gia nhập đội ngũ.

Diệp Nhân Sinh vui vẻ chấp nhận, còn đang tính đêm nay sẽ đi đánh quái ở đâu thì thấy Lệnh Hồ chủ động đưa ra một câu hỏi hiểm hoi.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Đêm mai sẽ gặp mặt người trong bang sao?

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ủ = =

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ở thành phố A.

Ngón tay dừng một lát trên bàn phím, tuy bảo là không ôm ấp hi vọng gì, nhưng vẫn gõ ra.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Người sẽ đi chứ?

Im lặng một lát, cả hai không nói gì, bối cảnh nhạc nền trong trò chơi càng lúc càng uyển chuyển du dương, Diệp Nhân Sinh điều khiển cô gái áo trắng đứng lên ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, tựa như bản thân cũng chẳng biết nói gì.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Có lẽ sẽ đi.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Vừa khéo ngày mai ta cũng muốn đi thành phố A một chuyến.

Một tiếng âm vang lên. Sấm sét sáng chói trên đỉnh đầu Diệp Nhân Sinh.

Còn tưởng rằng tính cách đồ đệ lãnh đạm, ít nói, chắc chắn sẽ chẳng có hứng thú với cuộc gặp mặt giữa các game thủ chứ, kết quả là hẳn ta nói cái gì? Ngày mai muốn tới thành phố A?

Diệp Nhân Sinh run rẩy.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: tạm thời sư phụ có việc nên đi trước đây.

Dứt lời, cũng không đợi Lệnh Hồ trả lời, trong nháy mắt đã rời đội ngũ, quay trở về thành, bấm vào hệ thống, lựa chọn thoát game, log out, đăng nhập vào QQ.

Diệp Nhân Sinh mất kiên nhẫn vội vàng mở nhóm “tiện nhân” lên, vui mừng khi thấy ảnh đại diện là một bông hoa vẫn còn sáng.

[19:46:08] Sinh: Đại Hoa Sen! Cho tớ mượn váy mặc đi a a a a a

[19:46:17] Hoa vương: = =

[19:46:24] Sinh: = =

[19:46:38] Hoa Vương: Cậu cô quanh đến thế sao.

[19:46:55] Sinh: Cút, chị đây sẽ đi với cậu đến buổi gặp gỡ ngày mai.

[19:47:09] Hoa Vương: , mấy hôm trước cậu còn sống chết không đi mà.

Diệp Nhân Sinh ghen lời, cũng không thể nói là do đồ đệ mình đi nên mình cũng tung tăng muốn đi được, nhất định sẽ bị Đại Hoa Sen khinh bỉ đến chết mất.

[19:48:23] Sinh: Cậu đừng hỏi nữa, tự dưng muốn đi thế thôi = =

[19:48:45] Hoa Vương: Tớ nhỡ vào! Mấy hôm trước chị muốn đi mua quần áo cho cứng thì cứng tìm hết lí do nào là đau đầu rồi đến đau móng, bây giờ thì lại nổi cơn điên muốn lấy quần áo của chị là sao #@%# %&.
... %.

Sau khi chịu cơn tra tấn kéo dài mấy phút đồng hồ dã man của Đại Hoa Sen, cuối cùng Diệp Nhân Sinh cũng nhìn thấy thánh chỉ “sáng mai tới nhà bà đây”, nhất thời vui đến nỗi rớt nước mắt, sau một thoáng yên lòng quyết tâm, cô tắt QQ đăng nhập vào trò chơi thì Lệnh Hồ đã log out.

Diệp Nhân Sinh đi lòng vòng trong thành, sau đó cũng thoát ra, quay về hang ổ, cái gọi là hang ổ của cô thực chất chính là chiếc giường, quay đi trở lại vẫn không thể ngủ được, trong đầu ngập tràn ý nghĩ hưng phấn thích thú khi gặp được đồ đệ của mình.

“Hả...” Diệp Nhân Sinh lim dim đôi mắt gấu trúc vì mất ngủ, nhìn lại mình trong gương, vội kéo váy xuống: “Hình như phía dưới có cảm giác không an toàn lắm thì phải...”

“Váy chính là như vậy.” Lộ Mỹ Hà liếc cô một cái: “Cậu chưa từng mặc váy bao giờ thì làm sao mà biết chứ?”

Vóc dáng Lộ Mỹ Hà nhỏ nhắn xinh xắn, hai người lật tìm từ trong đáy tủ áo quần lấy ra một chiếc váy dài màu vàng nhạt, nhưng không ngờ khi Diệp Nhân Sinh mặc vào thì lại chưa quá đầu gối của cô.

“Không được, như vậy thì làm sao tớ có thể bước đi được chứ.” Diệp Nhân Sinh buồn rầu: “Tớ còn mặc một chiếc quần bò ở phía trong mà.”

Cuối cùng Lộ Mỹ Hà cũng tức giận.

“Đại Sinh thân yêu của tôi, nếu muốn thực nữ thì bớt lời đi!” Cô lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc áo công chúa tay phồng, ước thử lên người Diệp Nhân Sinh, hài lòng nói: “Mặc cái này đi, chí ít có thể che khuất cơ bắp trên tay cậu.”

Diệp Nhân Sinh định mở miệng thì chạm ngay ánh mắt hung ác của Lộ Mỹ Hà, nhất thời ngoan ngoãn mặc chiếc áo kia.

“Thế là được rồi, váy bó một chút, như thế mới gọi cảm được, đi đường thì đừng có bước đi lớn quá đấy...”

...

Sáu giờ đúng.

Vật lộn cả một ngày, Diệp Nhân Sinh thật cẩn thận bước đi trên đôi giày cao gót, trên vai khoác một chiếc túi xách màu vàng ánh kim, cái bờm ngựa bình thường nay đã được túm lại thành một búi như nụ hoa ở trên đầu. Một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh đi xuống lầu, nhìn thấy Lộ Mỹ Hà xinh đẹp rực rỡ như mình, lo lắng nói: “Đại Hoa Sen, tớ thấy hình như tóc tớ hơi lỏng...”

“Cậu không cần chú ý đến đầu tóc đâu, nó không lỏng đến mức đó đâu.”

“Nhưng mà...”

Lộ Mỹ Hà nheo mắt lại.

“Tớ bảo này, rốt cục cậu đã nhắm ai trong bang của chúng ta thế, để đến nỗi như vậy ——”

“Đi nhanh đi kéo muộn đấy.”

Diệp Nhân Sinh vô cùng khả nghi vội che đi cái miệng ồn ào của cô bạn, cười duyên một tiếng rồi nói lảng sang chuyện khác, vội chạy ra bên đường đón taxi.

Lộ Mỹ Hà mặc kệ cô, bĩu môi vội vàng đuổi theo.

Sắc trời còn sớm, đèn màu trang trí trước Tử Lan môn đương nhiên vẫn còn sáng, càng làm nổi bật sự nguy nga long lẫy của bên trong.

Diệp Nhân Sinh căng thẳng, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, dẫm lên tấm thảm đỏ trước Tử Lan môn, trong đầu rối bời không biết đang suy nghĩ gì.

Quả nhiên vẫn là váy ngắn quá đi... Hai tay cô buông thõng, kéo chiếc váy xuống cho nó dài ra thêm, giống như là kẻ trộm thông thường sợ người nào đó đã thấy trang sức phụ kiện trên người mình, vì thế cô chỉ biết cúi đầu đi theo Lộ Mỹ Hà, không dám nhìn vào ánh mắt của người khác.

Đột nhiên không thấy bóng dáng bộ lễ phục màu đỏ của Lộ Mỹ Hà đâu nữa, thay vào đó là một bát sứ nóng hôi hổi.

Diệp Nhân Sinh vội vàng thu người, cô dừng lại, thể nhưng động tác đó dường như dọa người phục vụ đang bê canh nóng, cả hai đều dừng lại, bỗng nhiên canh trong bát khuấy động bắn ra tung tóe, bắn cả lên người Diệp Nhân Sinh.

Quản lí của đại sảnh nháy mắt từ trên trời rơi xuống: “Xin lỗi tiểu thư! Thật ngại quá! Cô có bị phỏng không ạ?”

Người phục vụ kia hết sức lo sợ đứng sang một bên, cánh tay bưng bát canh sứ run nhè nhẹ, không biết là do sức khỏe yếu ớt hay là căng thẳng.

Diệp Nhân Sinh không cảm thấy nóng do phỏng chút nào, lại không muốn làm khó bọn họ, dù sao trong việc này cô cũng có phần sai, liền lắc đầu ý bảo mình không sai, vội nói với Lộ Mỹ Hà đứng bên cạnh: “Cậu lên trước đi, tớ đi vệ sinh rửa tý đã.”

Lộ Mỹ Hà vô cùng lo lắng nhìn cô.

“Tớ không bị phỏng đâu, thật đấy, không có việc gì cả.” Diệp Nhân Sinh vô cùng cảm động, mặc dù bình thường Đại Hoa Sen dù nói hơi có ác ý, nhưng vào lúc quan trọng nhất thì vẫn rất quan tâm đến cô.

“Quần áo của tớ...” Lộ Mỹ Hà thương tiếc nói.

...

“Sẽ rửa sạch cho cậu mà.” Diệp Nhân Sinh ráng nhịn ý định muốn cho cô luyện Thái Cực Quyền, mặt không chút thay đổi đi về phía nhà vệ sinh.

Trên chiếc áo khoác công chúa sáng màu, mấy vết canh tương thấm rộng cả vạt áo trước, giống như mắc phải chứng khó tiêu vội đi vào nhà vệ sinh.

Diệp Nhân Sinh bước nhanh đến độ chảy cả mồ hôi, xem ra không tắm rửa thì tuyệt đối không xong. Cô chà chà một hồi liền không thể không vứt bỏ đi, nhìn mình trong gương, khe khẽ thở dài.

Như thế này thì sao có thể gặp Lệnh Hồ Xung.

Quả nhiên bản thân không phù hợp với dáng vẻ này chút nào, cô uể oải lấy di động ra, gửi Lộ Mỹ Hà một tin nhắn: rửa không sạch được, tớ không lên đâu, cậu thay tớ ăn hết đi!

Lộ Mỹ Hà rất nhanh nhắn lại: cưng muốn gặp ai, chị sẽ giúp cưng chụp lại.

Diệp Nhân Sinh đột nhiên thấy kế này của Lộ Mỹ Hà rất hay, vừa định khen cô ấy mấy câu thì lại thấy một tin nhắn gửi tới: Tình hình có biến chuyển, cậu đi chưa? Vắng nhiều ghê quá, bọn họ chuẩn bị xuống lầu một chon mấy bàn.

Diệp Nhân Sinh trong lòng không yên, cầm túi xách vội chạy ra khỏi nhà vệ sinh, từ cửa bên chạy ra ngoài, do lúc chạy bởi vì sốt ruột quá nên bị treo một chân, đau đến nỗi khiến cô nhăn nhó mặt mày.

Cửa kính của Tử Lan môn vốn rất trong suốt.

Diệp Nhân Sinh từ cửa bên vội quay về cửa chính, ngồi xuống bên đường, bóng dáng nhỏ nhoi bị màn đêm bao trùm, cô vội đưa mắt vào bên trong. Từ trong thang máy đi ra một tốp người, không có Lộ Mỹ Hà, đợt thứ hai lại đi ra một tốp nữa, thấp thoáng trong thấy Lộ Mỹ Hà trong lễ phục màu đỏ.

Hai mươi mấy người hi hi ha ha, không khí rất sôi nổi. Trong đó có một người đàn ông hút thuốc là có vẻ lão thành một chút, hình như là bang chủ Không Tàng Pháp Sư, còn lại là mấy nam sinh trẻ tuổi, Diệp Nhân Sinh hận con mắt mình không thể dài hơn, nhìn từ xa thế này thấy ai cũng giống ai, rốt cục người nào mới là Lệnh Hồ?

Không biết mấy cô nữ sinh nói gì đó mà khiến tất cả cười ha hả. Đền đuốc trong phòng sáng trưng, bên ngoài gió đêm thổi từng đợt, Diệp Nhân Sinh cảm thấy hơi lạnh, liền ôm lấy hai tay, đột nhiên cảm thấy lạc lõng.

Ở trong đám người đang cười nói kia, cũng có Lệnh Hồ sao?

Anh cũng biết cô đang đứng đây nhìn anh?

Diệp Nhân Sinh vội che lấy vết bầm trước ngực, thu ánh mắt lại, hơi tựa vào tường.

Không biết từ lúc nào, cô đã để ý đến một người. Lúc anh online, dù không ở cùng một chỗ, nhưng khi nhìn thấy cái tên kia lóe lên trong danh sách “bạn tốt” thì lòng tràn đầy vui mừng. Một thời gian người ta đi vắng, cô chẳng thấy hứng thú với thứ gì cả, hết lần này đến lần khác cứ kiểm tra tin tức bạn tốt, chờ anh lên mạng. Lúc thì chưa xốt lúc thì ngọt ngào, chịu đựng trăm mối dày vò.

Cho đến một ngày cô mới giặt mình, cứ nhăn nhó lè mề như vậy chẳng giống Diệp Nhân Sinh cô chút nào.

Nhưng mà...

Hình như...cô thích Lệnh Hồ thật rồi.

Bên đường cái đối diện với Tử Lan môn, từ rất xa có một chiếc xe đen có rèm che từ từ dừng lại.

Cửa kính xe hạ xuống một nửa, hiện ra một hình dáng rõ ràng. Anh nhìn vào bên trong cánh cửa trong suốt kia, đưa tay đặt ở chỗ nắm mở cửa xe.

Nhưng...ngón tay thon dài ấy chỉ dừng lại một chút, sau đó chậm rãi thu về.

2. Chương 2: Bước Vào “đỉnh Hoa Sơn”

Đêm đó Lộ Mỹ Hà ăn uống no nê, cả khuôn mặt bóng loáng dầu mỡ thức ăn, lúc quay về sớm chút nữa bị luồng khí âm u tỏa ra từ người Diệp Nhân Sinh dọa cho gần chết.

Sau khi xác định được Lộ Mỹ Hà không giở trò cáo khi gặp người chơi trong bang, tâm hồn yếu ớt của Diệp Nhân Sinh cuối cùng cũng được an ủi chút ít, Lộ Mỹ Hà bịu môi: “Đồ đệ của cậu lạnh như băng, hẳn ta đến mới là chuyện lạ.”

“Anh ấy chỉ nói là có lẽ.” Tâm trạng Diệp Nhân Sinh vô cùng tốt, nhếch miệng nói: “Đồ đệ nhà tớ không có đậm đặc như các cậu đâu.”

Lộ Mỹ Hà tỏ vẻ khinh thường, đồng thời ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Nhân Sinh, không biết đang nghĩ tới ai, cúi thấp đầu, mái tóc trước trán bị gió thổi vén lên, hiện ra khuôn mặt đỏ ửng và khóe miệng hơi cong lên.

Lúc này Lộ Mỹ Hà bị hình ảnh đầy sức xuân kia làm cho sợ hãi mà lùi bước.

Rất không thích hợp, rất không bình thường. Từ trước đến nay Diệp Nhân Sinh chẳng hề có nửa tí điểm nào là một thiếu nữ mơ mộng, nhưng sao lại có thể vì một thằng cha nào đấy mà lâm vào lưới tình chứ...

Mà hình như lại là đơn phương...

Lòng hiếu kỳ của Lộ Mỹ Hà bỗng dâng lên, đưa tay quơ quơ trước mặt Diệp Nhân Sinh: “Bạn Sinh à, tối nay tới nhà tớ ngủ đi, tiện thể kể lại chút tình hình luôn.”

...

Sự việc bắt đầu từ ba tháng trước, Thế Giới Ma Thú bị ngừng hoạt động, Diệp Nhân Sinh cảm thấy trống rỗng tứ chi bất lực, ngay cả trong giấc mơ cũng thấy pháp sư lên dây chuẩn bị ngắm bắn ra mũi tên hàn băng.

Lộ Mỹ Hà đang ở nhà cô, nhăm nhe món xương sườn mà ba Diệp làm, tục ngữ có câu “ăn thịt người thì miệng ngán”, liền thay mặt mẹ Diệp đứng ra phê phán cô: “Mai vẫn muốn đi phỏng vấn ở Đông Bắc à? Cậu không sợ sếp cậu sa thải mình sao?”

“Tớ không cần phỏng vấn.” Diệp Nhân Sinh yếu ớt nói: “Lúc tớ vừa ném cho họ cái bản sơ yếu lý lịch thì họ đã nhắm ngay tớ rồi, nói là nữ huấn luyện viên thể hình không phải tớ thì không được.”

“...” Lộ Mỹ Hà không nói nên lời, dù sao thì đáng về mặt mẹ của Diệp Nhân Sinh cũng rõ như ban ngày, dừng một chút mới nói: “Cái game đó chơi hay vậy sao?”

Trả lời lại câu hỏi của cô là một tiếng kêu rên “Trả lại tớ ma thú!”

Lộ Mỹ Hà mất kiên nhẫn, cuối cùng thì giọng tớ cũng nổi: “Sênh à cậu đã hai mươi ba tuổi rồi đấy bạn học với chúng ta đều đã mang thai cả rồi vậy mà cậu vẫn muốn độc thân năm thứ hai mươi ba sao cả ngày chỉ biết đùa nghịch với cái tạ tay không thích ăn mặc cũng không thích dạo phố mỗi ngày đều đắm mình trong cái trò chơi kia thì hỏi làm sao có người đàn ông nào chịu công nhận cậu là con gái?”

Những lời này ngày nào mẹ Diệp cũng nói đi nói lại hơn mười mấy lần, Diệp Nhân Sinh sớm đã miễn dịch, vẫn nhắm mắt mà nói: “Không phải cậu cũng không câu được ai sao.”

“Chẳng qua là chị đây không cần thôi.” Lộ Mỹ Hà cười lạnh: “Là chị đây có dã tâm.”

“Cậu sẽ không còn phải canh chừng rình mò Đường Dập kia nữa.” Diệp Nhân Sinh : “Trò chơi này đúng là lèo lẹt thật.”

Quả thật, Diệp Nhân Sinh nói những lời này là có thành kiến cả, bởi vì trên bảng tuyên truyền “Đỉnh Hoa Sơn online” có vẽ rất hoa lệ, nhưng lại không có gì độc đáo, cũng chẳng ra hình thù gì. Bọn họ liền mời về một minh tinh màn bạc trong giới showbiz có tên là Đường Dập đến làm đại diện, việc này thì cũng không có gì đáng để nói cả, rất nhiều trò chơi đều mời các minh tinh làm đại diện, nếu không nói gì khác, nhưng mà công ty trò chơi này sau lúc hợp tác vui vẻ đã quá khoái trá mà tặng cho Đường Dập một tài khoản ID cùng tên, điều này khiến fans cả nước hầu như điên cuồng. Vô số cô gái giống Lộ Mỹ Hà đều ùn ùn kéo tới bởi vì không biết anh ta đang ở khu vực nào làm trong bang nào, chỉ một lần mà đã làm cho toàn hệ thống sập cả, cho đến khi công ty đưa ra một chính sách biện pháp thích hợp thì lúc này khó khăn lắm mới duy trì được cân bằng.

“Tớ có một thông tin nhỏ đây. Lúc này Đường Dập đang ở khu chín Tranh Giành Trung Nguyên.” Lộ Mỹ Hà nhướn mày: “Đúng là đẹp trai quá đi, bạn Sênh có hứng thú không?”

“Chị đây đã qua cái tuổi mơ mộng hão huyền rồi.” Diệp Nhân Sinh một lời mà hai nghĩa.

“Hừ, đến ngay cả Đường Dập của tớ cũng không thể kích thích được cậu, xem ra cậu hết thuốc chữa rồi.”

“Tớ đã sớm nói là không thích cái loại ảo lả kia rồi cơ mà...” Diệp Nhân Sinh nằm thẳng ở trên giường, cô đã làm bà cô già hai mươi ba năm rồi, chuyện kể rằng con trai thông thường đều muốn bảo vệ con gái, mà Diệp Nhân Sinh không khéo lại còn bảo vệ được cả con trai, chuyện này đúng là bị kịch.

Vì thế mà Diệp Nhân Sinh u buồn năm năm, năm năm trung học kết thúc và bắt đầu một cuộc sống đại học, cô từ một trạch nữ ngưỡng ngưỡng tề đại trực tiếp chuyển thành một thặng nữ cam chịu, ở trong mắt bạn học Diệp, nam sinh chỉ là phù du.

Nhưng sau khi cô lại một lần nữa coi rẻ thân tượng của Lộ Mỹ Hà mà Đại Hoa Sen vẫn không có phản ứng gì, Diệp Nhân Sinh thấy không thích ứng nổi, lạ lùng quay mặt sang Lộ Mỹ Hà hỏi: “Đại Hoa Sen cậu đang làm tóc à?”

Lộ Mỹ Hà tức nổ óc lúc đó đang che khuất màn hình một góc 19 độ, Diệp Nhân Sinh vốn xưng là thân dài quá cổ cũng không nhìn thấy gì, hiển nhiên cũng không thấy ánh mắt dâm ta của Đại Hoa Sen.

Trên màn hình là thông báo download trò chơi “Đỉnh Hoa Sơn online”, Lộ Mỹ Hà nhanh chóng mua ở trên internet một thẻ đăng ký tài khoản, chờ cho cài đặt trò chơi xong liền click vào chọn nhân vật, Diệp Nhân Sinh như một tomboy không chút nữ tính, thậm chí ở trong Thế Giới Ma Thú cũng giống như một pháp sư nhân yêu bạo lực, trong Thế Giới Ma Thú cô có nhiều huynh đệ như vậy, nhưng không một ai cảm thấy Diệp Nhân Sinh giống con gái. Có vết xe đổ ấy, Lộ Mỹ Hà lại chạy lên trang web chính thức xem một phen, trò chơi Hoa Sơn này nói cũng rất đơn giản, tổng thể phân chia thành sáu môn phái lớn: Thiện Vũ Tự, Phạm Âm Các, Lưu Vân Đình, Thiên Kiếm Môn, Ngọc Thanh Đường, Ma Ảnh Truyền Nhân.

Phái Thiên Vũ chuyên về phòng ngự, tục xưng là Xe Tăng [1]; phái Phạm Âm lại đem theo kịch độc bên người nhằm ám sát, tương tự đạo tặc; phái Lưu Vân lại công kích từ xa, giống với pháp sư; phái Thiên Kiếm lại thuộc phái cận chiến, cũng có thể phòng ngự; Ngọc Thanh là một bác sĩ đúng chuẩn, tuy rằng Ma Ấn đều có các kĩ năng của những phe phái khác, nhưng không chuyên nghiệp bằng môn phái đó. Dựa theo tính cách điên cuồng thích PK của Diệp Nhân Sinh, nhất định sẽ chọn Ma Ấn Truyền Nhân, Lộ Mỹ Hà nhe răng cười, làm sao có thể để cô bạn thân lại làm một chuyện không thực nữ như vậy trong trò chơi mới này chứ, liền tự mình chọn ngay Ngọc Thanh Đường, hình ảnh thiết kế cũng rất uyển chuyển tươi mát, cái tên lại thực nữ tới cực điểm.

(Xe tăng = tanker: những nhân vật có khả năng phòng thủ cao, nhiều HP, có vai trò thu hút monster về phía mình và đứng đó để chịu đòn. Nói cách khác, tanker đúng là “xe tăng” đứng đó để đỡ đòn cho cả nhóm. Cre: Lai Khứ)

Lộ Mỹ Hà một bên YY, một bên nhập vào “Sênh Sênh Ly Nhân”

Diệp Nhân Sinh cuối cùng cũng không chịu được, nhảy từ trên giường xuống xem, vừa nhìn vừa cười: “Trời ơi cái tên, ha ha ha ha.”

Khóe miệng Lộ Mỹ Hà chùng xuống, dịu dàng nói: “Tớ đã xây dựng cậu tốt như vậy, nhất định phải làm một chị gái thực nữ dịu dàng, như thế mới có một thiếu niên anh hiệp chọn cậu.”

“...Tớ không chơi cái trò không có tiền đồ như vậy đâu...”

“Tớ dùng thẻ của cậu để thanh toán.”

...

“Tối nay tớ mời cơm cậu vậy.” Lộ Mỹ Hà nhìn Diệp Nhân Sinh mưa gió nổi lên, khoái trá nhấp chuột “tiền vào”.

[Hệ Thống] Ngọc Thanh Đường thu nhận đồ đệ mới là Sênh Sênh Ly Nhân nữ hiệp, hoan nghênh tới Đỉnh Hoa Sơn!

Diệp Nhân Sinh liếc mắt trên màn hình, tuyệt vọng vật lộn với Lộ Mỹ Hà: “Tớ sẽ không chơi cái trò chơi không chút trí tuệ như thế đâu! Tiền của tớ... Đại Hoa Sen cậu nhỏ ra đây cho tớ!”

Hai người ở trên giường chém giết nhau thật lâu, cho dù là Diệp Nhân Sinh có thành thạo Taekwondo Thái cực quyền đâm bốc Judo, nhưng Lộ Mỹ Hà biết rõ cô là người có máu buồn, Diệp Nhân Sinh bị tấn công sợ nhất là ngã ngửa dưới nách, đành phải buông vũ khí đầu hàng.

Cô buồn bực trở lại trước máy tính, đột nhiên phát hiện màn hình sẫm tối, ở góc dưới bên trái hệ thống thông báo: Bạn đã bị người chơi Lộ Tây Pháp giết chết!

... Diệp Nhân Sinh thậm chí còn chưa xem cái nơi được xưng là hoa lệ nhất trò chơi này ra sao thì đã bị người ở Tân Thủ thôn giết hại.

Trong kênh là một tràng mắng chửi.

[Thế Giới] Phản Nghịch Tiểu Tu Tu: Ta nhỏ vào! Đọa Lạc Thiên Sứ các người thật không ra cái quái gì, đến Tân Thủ thôn mà cũng tàn sát!

[Thế Giới] Nhậm Ngã Hành: Thu mua linh chi với giá cao, có MMMMM.

[Thế Giới] Mã Cách Lệ Tiên Sinh: Vừa rồi gã nào đã giết vợ ta? Cô ấy tên là Mã Cách Lệ, còn là đàn ông thì cút ra đây cho ông!

[Thế Giới] Lộ Tây Pháp: Là ta giết đấy, thì sao nào?

[Thế Giới] Mã Cách Lệ Tiên Sinh: Đúng là cái rắm! Vợ của ta vừa mới lập nick ở Tân Thủ thôn mà các người cũng giết? Còn tính là đàn ông sao?

[Thế Giới] Mễ Già Lạc: (Biểu tượng đặc ý) Người chọn Thần phái quá ít, nếu nhiều như vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa, nếu các người muốn báo thù thì đến chọn Thần phái đi.

[Thế Giới] Ô Liệt: Chúng ta là ma phái Đọa Lạc Thiên Sứ, muốn báo thù thì nhớ kĩ đấy.

[Thế Giới] Tôi Yêu Lý Tuệ Tuệ: Lộ Tây Pháp ta giết mẹ nhà ngươi! Lộ Tây Pháp ta giết mẹ nhà ngươi!

[Hệ Thống] Người chơi Tôi Yêu Lý Tuệ Tuệ nói hơi quá đáng, bị cấm phát ngôn trong một giờ.

[Thế Giới] Không Tàng Pháp Sư: Ma phái các ngươi thật đáng coi thường, ỷ vào nhiều người mà khinh bỉ Thần phái, có bản lĩnh thì đến đây PK, giết nick nhỏ làm gì?

...

Diệp Nhân Sinh im lặng.

“Đại Hoa Sen, Thần phái và Ma phái là cái gì?”

“Aizz, không phải là bang phái Đọa Lạc Thiên Sứ lại đi tàn sát ở Tân Thủ thôn đấy chứ...” Lộ Mỹ Hà tiến tới, liếc mắt nhìn màn hình, lập tức làm ra vẻ mặt “biết ngay mà”, nói: “Người chơi sau cấp 50 có thể tự chọn lựa phe phái ỉn, là hai phái Thần-Ma. Cũng giống như liên minh bộ lạc trong Ma thú vậy, chỉ cần thể là có thể giết hại lẫn nhau mà không sợ bị chuyển thành tên tím, nhưng người chơi dưới cấp 50 đi giết người mà chưa chọn phái thì sẽ bị chuyển sang tên tím ngay. Bây giờ Ma phái chọn rất nhiều người, những kẻ cặn bã này nếu thấy không vừa ý sẽ chém giết nick nhỏ ngay, khiến cho các nick nhỏ ôm hận mỗi thù đi chọn Thần phái... Bà đây đã bị giết rất nhiều lần rồi!”

Diệp Nhân Sinh nghe xong cũng hiểu được đại khái, nhưng cô chơi game lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có kẻ vô sỉ nào như vậy. Cô phần nộ lựa chọn Hồi sinh, lập tức theo quán tính định mặc lên người áo giáp pháp sư, nhưng phát hiện ra nơi này không phải là Thế Giới Ma Thú, và mình cũng chỉ là một tiểu Ngọc Thanh cấp một.

Sau đó, không đợi cô mở túi đồ tìm thuốc nước thì màn hình...lại tối.

Lộ Mỹ Hà đang ở trong nhà vệ sinh, vừa mới mở cửa đã nghe thấy Diệp Nhân Sinh nghiêng răng nghiêng lợi gào thét: “Mẹ nó chứ bà đây thật sự điên rồi đấy!”

...

Vì thế, động cơ báo thù bang phái Đọa Lạc Thiên Sứ thật không thực nữ tí nào, lần đầu tiên Diệp Nhân Sinh chơi với vai trò là bác sĩ, tuy rằng luyện cấp rất chậm, nhưng cảm giác vẫn mới mẻ. Vào ban đêm, cô đi qua một đám sỏi, bỗng phát hiện dưới chân bầy sỏi có một thi thể nhỏ bé đáng thương, vừa hay cô mới học được kĩ năng Hồi sinh, dưới sự hưng phấn đã tiện tay cứu hân ta, cậu em thi thể sống lại vội vã nói lời cảm ơn vô cùng cảm ơn sâu sắc.

Diệp Nhân Sinh có chút bực mình, liền nói đừng khách khí.

Cậu em còn nói, tỷ chính là người dịu dàng nhất mà em đã gặp.

Vốn chỉ là một câu băng quơ, nhưng lại khiến nổi lòng của Diệp Nhân Sinh xúc động sau hơn hai mươi năm bị vùi lấp. Dịu dàng à, từ khi sinh ra, bạn học Diệp chưa từng được gắn ghép với cái từ này chứ đừng nói là được người khác khen.

Diệp Nhân Sinh sung sướng, miệng cười tới tận mang tai. Từ nay về sau, chị gái thù mị Sinh Sinh Ly Nhân chính thức bước lên con đường Ngọc Thanh.

3. Chương 3: Cùng Tranh Nhau Thần Phủ Bang Phái

Thanh sơn bích thủy, một thanh sam ẩn sĩ đang ngồi nghỉ đầu đội mũ.

Rừng trúc xanh ngắt, hồ nước tĩnh lặng, sóng nước dập dờn giữa hồ, một cô gái Ngọc Thanh từ từ đi tới, cô rút chiếc lược cổ định búi tóc trên đầu mình ra, chỉ còn lại một suối tóc dài nhẹ nhàng tung bay theo gió, một phong thái thướt tha yêu kiều nói không nên lời.

Có một chiếc lá trúc từ nơi xa rơi xuống, đậu trên mặt nước tạo thành từng vòng gợn sóng lăn tăn. Cô gái Ngọc Thanh bỗng nhiên dừng lại, đứng sau thanh sam ản sĩ, màu xanh xơ xác tiêu điều, áo trắng ôn nhu dịu dàng, thời gian dường như yên lặng, trong nháy mắt như vĩnh viễn đọng lại ở khung cảnh đẹp hơn tranh vẽ này.

Một giây sau đó.

Thanh sam ản sĩ đột nhiên phô ra dáng vẻ khoa trương nhảy căng lên, trên đỉnh đầu bay ra một hàng chữ nhỏ.

[Đối Diện] Bánh Mỳ Đại Vương: Ta nhỏ vào! Kẻ nào nói lũ cá chạch ngu ngốc nơi này có thể câu được chứ!

[Đối Diện] Sên Sên Ly Nhân: = = Cá chạch không ngốc, là người ngốc.

[Đối Diện] Bánh Mỳ Đại Vương: Sên Sên làm sao người có thể nói ta như vậy chứ (Biểu tượng then thừng), tốt xấu gì thì ta cũng vì người mà đến đây câu một ít cá về làm bữa trưa.

[Đối Diện] Sên Sên Ly Nhân: = = ai bảo người câu cá mà dùng kĩ năng cao cấp chứ.

[Đối Diện] Bánh Mỳ Đại Vương: (Biểu tượng khóc ròng)

Hai người im lặng đối mặt nhau giữa rừng xanh, còn kênh trong bang phái lại náo nhiệt.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Thụ Yêu đến rồi Thụ Yêu đến rồi, Bánh Mỳ và Sên Sên tỷ đang ở cái chỗ quái nào thế? Có một Thụ Yêu cấp thấp còn kém hơn cả Thiên Kiếm và Ngọc Thanh đây.

[Bang Phái] Sên Sên Ly Nhân: Ta và Bánh Mỳ đang ở khe Bích Thủy câu cá chạch = =

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Phù... Hai người đúng thật là có chuyện rồi, lão hòa thượng ta đây đã nói rồi...

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Xú hòa thượng đến đây PK đi!

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Boss qua rồi người muốn P bao lâu thì P.

[Bang Phái] Bào Tiên Tử: Câu cá chạch? Hai người câu cái thứ đồ chơi kia làm gì thế... muốn nấu ăn thì không cần đến nguyên liệu đó...

[Bang Phái] Sên Sên Ly Nhân: = = Ta cũng muốn hỏi đây! Ngọc Thanh Đường đi hái thuốc ta còn có thể hiểu nổi, nhưng làm quái gì mà một bác sĩ lại cần tới nguyên liệu là cá chạch?! Đó là cái quái cái quái cái quái gì thế...

Xộc xệch trước bàn phím máy tính, Diệp Nhân Sên rút cuộc cũng bùng nổ, cầm lấy đốt mía trong khay ở bên cạnh, cắn một miếng to, trút sự tức giận vào đốt mía đáng thương kia.

Oán trách đủ rồi, phó bản vẫn còn phải đánh.

Diệp Nhân Sên và Bánh Mỳ đều vào đội ngũ của Thân Hồ Chấn Động, click vào nhập bản, giao diện đột nhiên chuyển thành các bức tranh tường, chờ đến khi quá trình đã hoàn thành, trên màn hình là cô gái Ngọc Thanh từ trong núi xanh biếc đi đến một vách núi đen thui.

Ma quỷ bên sườn đều là quái cấp tám mươi, bởi vì nơi đây cách thành chủ Vân Tà cốc của ma phái tương đối gần, luôn là nơi để ma phái tàn sát bữa bãi, người chơi của thần phái ít khi đến đây, mà bọn họ cũng chỉ có dịp thừa lúc bọn người này thiếu thời gian mới có thể an toàn chạy vào phó bản.

Cuối cùng các bang nhân của Đạo Lạc Thiên Sư đã không toi công, lúc Diệp Nhân Sên cấp năm mươi đã không do dự mà chọn thần phái, và cũng tin chắc phe yếu lúc nào cũng dễ sinh ra truyền thuyết anh hùng. Những lời này bị Lộ Mỹ Hà vô cùng khinh bỉ: Bác sĩ anh hùng, ngài hiện giờ sao không còn đi hàng yêu trừ ma?

Diệp Nhân Sên bị nói đúng chỗ đau, đành lòng tỏ vẻ phẫn hận: Anh hùng còn chưa đủ cấp, vẫn là truyền thuyết.

[Đội Ngũ] Hoa Cúc Cánh Trắng: Sên tỷ đã có đủ cá chạch chưa?

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Dưới sự hỗ trợ câu cá của Bánh Mỳ, Thụ Yêu chắc chắn là đủ rồi.

[Đội Ngũ] Thân Hổ Chấn Động: Ta rất muốn nói là không nên lãng phí thời gian, đến Vân gian thương mua ít đồ nha, nếu thiếu tiền thì cứ lấy của ta.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Khóc, hẳn ta đều bán cho đám người của Vinh Quang.

Nhắc tới việc này Diệp Nhân Sênh vô cùng bi thương, trong game đại thương nhân Vân Mạt rất có tiếng tăm, không quan tâm đến tình nghĩa bang phái đồng môn, bang chủ người ta ra giá liền đem toàn bộ hơn năm trăm cá chạch tồn kho đi bán, đến một con cũng không cho cô giữ lại.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Điều này cũng không thể trách Vân Mạt được, trong bang Vinh Diệu gần đây mới thu nạp thêm một lượng lớn tiểu Ngọc Thanh chỉ vừa mới qua cấp tám mươi, kĩ năng câu cá không đủ, hẳn đã sớm tích góp rất nhiều cần câu bằng trúc trong Vinh Diệu để thu thập cá chạch đấy.

[Đội Ngũ] Bánh Mỳ Đại vương: Xem ra bang chủ người ta thật tốt bụng, trả lại ta cá chạch đi...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Đang đánh quái không được nói chuyện phiếm. (Biểu tượng nghiêm túc)
Không Tàng à, người đang tiếp tục giấu đầu hở đuôi sao.

[Đội Ngũ] Hoa Cúc Căng Thẳng: Khoản tiền đen của bang chủ ngoài việc là của các MM, còn lại chỉ là cái rắm.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Vô cùng đồng ý.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Sênh Sênh

~ (Biểu tượng khóc ròng) Ta rất đau lòng.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Lấy lại cá chạch! Bằng không ta đi ăn máng khác!

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: (Biểu tượng hoảng sợ)

[Đội Ngũ] Thân Hổ Chấn Động: Haha, thao tác làm việc của Sênh tỷ thật đúng là rất tuyệt, đúng là anh em tốt, lần trước phó bang chủ Vinh Diệu cùng tỷ ấy bàn chuyện làm ăn một lần, đang tính định cưới tỷ ấy đấy, hòa thượng huynh phải chú ý đấy nhé.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: ... Các người đúng là lũ phá gia chi tử.

...

Sau khi trải qua những ngày Lộ Mỹ Hà cứ ở bên tai cô lải nhải thực nữ thực nữ như ruồi bay, cuối cùng Diệp Nhân Sênh cũng đã trút bỏ được khí tức mạnh mẽ, vô cùng nén nhịn xúc động muốn PK mà phần lớn kĩ năng đều thêm máu và thêm trạng thái, trở thành một bác sĩ tròn trách nhiệm. Người chơi bác sĩ vốn rất ít, mà Diệp Nhân Sênh lại là một cô nương, hơn nữa thao tác vô cùng tinh vi chuẩn xác, ở trong trò chơi rất được hoan nghênh. Chính là “hoan nghênh” như thế...

Diệp Nhân Sênh nhìn thấy câu “anh em tốt” của Thân Hổ, nhịn không được mà muốn rơi lệ.

Là cô khi sinh ra đã có hơi khí dũng mãnh đeo bám sao? Rõ ràng đều là nữ giữa một đám đông nam, vì cái gì mà Đại Hoa Sen lại phong sinh thủy khởi, còn cô thì lại biến thành “anh em tốt” thế chứ...

Diệp Nhân Sênh lại cầm lấy một đốt mía, nghiêng răng cắn rắc một miếng, chưa kịp ăn xong thì đám tiểu quái phía trước đều đã bị giết sạch sẽ, cuối cùng đã tới trước mặt Thụ Yêu, mấy người hi hi ha ha một hồi, cùng nhau tăng thêm trạng thái. Bang chủ Không Tàng Pháp Sư là Thiện Vũ, Bánh Mỳ Đại vương, Thân Hổ Chấn Động, Hoa Cúc Căng Thẳng theo thứ tự là Thiên Kiếm, Lưu Vân và Phạm Âm, hơn nữa Sênh Sênh Ly Nhân lại là Ngọc Thanh, đích thị là một tổ hợp tuyệt vời để tiến vào phó bản.

Quái Thụ Yêu cấp tám mươi chính là phó bản tiểu BOSS của năm người họ,

Nhưng nó thường xuyên nhả ra một ít nguyên liệu tốt không thể tưởng được, khiến cho những người chơi giống như Không Tàng Pháp Sư đều đến đây để thu thêm đồ vật, tăng vốn của mình, ví dụ như “Bạo Cúc Bí Tích” nè, “Phượng Tỷ Mím Cười” nè, “Tép Tỏi To Nhiều Nước” nè, tuy rằng cái tên thực là biến thái, nhưng kì thật đều là những trang bị đặc biệt, ví dụ như “Quanh Ảnh Phù Dung Tỷ”, là một thuộc tính

không tệ lắm... Còn tám chắn, chỉ có vũ khí thượng hạng “Phượng Tỷ Mỉm Cười” có sức sát thương cực lớn mới có thể chống lại được nó.

Người thiết kế trò chơi chắc chắn phải thường xuyên ghé thăm diễn đàn.

Thụ Yêu cũng không khó giết, chỉ cần bác sĩ coi trọng máu thì cơ bản không có gì khó khăn. Cho nên mọi người tha hồ nói chuyện phiếm, trong đội ngũ lại hi hi ha ha như cũ.

[Đội Ngũ] Hoa Cúc Căng Thẳng: Sinh tử mới cấp tám mươi ba thôi sao, mau thăng cấp đi, theo bọn đệ đi đánh miếu Long Vương.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = Về sau thăng cấp mệt quá.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Sinh Sinh à không bằng chúng ta kết hôn đi (biểu tượng kích động) điểm kinh nghiệm của nhiệm vụ vợ chồng rất nhiều đấy.

[Đội Ngũ] Bánh Mỳ Đại vương: Chém bay xú hòa thượng, Sinh Sinh đừng nghe hắn, ngày hôm qua hắn còn cầu hôn với Sĩ Sĩ, còn nói gì mà tám lòng của mình sáng như trăng rằm.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Ta nói chuyện với Sĩ Sĩ, sao người biết...

[Đội Ngũ] Bánh Mỳ Đại vương: Ta ở sau lưng con bé.

[Đội Ngũ] Thân Hổ Chấn Động: (Biểu tượng hoảng sợ)

[Đội Ngũ] Hoa Cúc Căng Thẳng: (Biểu tượng hoảng sợ)

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: (Biểu tượng hoảng sợ)

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: (Biểu tượng hoảng sợ)

[Đội Ngũ] Bánh Mỳ Đại vương: Phản ứng của mọi người là cái quái gì thế... chẳng lẽ nó chưa nói là ta là anh trai nó à?

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư:...

[Đội Ngũ] Thân Hổ Chấn Động: ... Gen nhà này đúng là thần bí.

[Đội Ngũ] Hoa Cúc Căng Thẳng: ... Đúng thế, MM đáng yêu như thế mà lại có một ông anh trai như người.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Phụt.

[Đội Ngũ] Bánh Mỳ Đại vương: Ta thêm vào! Nếu không các người nghĩ sao mà một cao thủ giang hồ như ông đây mà muốn tới một bang phái hèn mọn như các người chứ...

Khi Không Tàng Pháp Sư đánh ra n chữ bất nhã để phản bác thì boss Thụ Yêu ầm ầm ngã xuống.

Diệp Nhân Sinh vô cùng phấn chấn, nhìn chăm chú vào trang bị lóe sáng trên mặt đất, chờ được phân phát.

Nhưng mà phó bản cấp tám mươi, ngoài cô ra thì bốn người kia sớm đã mãn cấp, chỉ cần thứ nhả ra là trang bị linh khí và sinh lực thì khẳng định sẽ thuộc về cô. Không Tàng Pháp Sư lấy từng vật ra, còn chưa kịp nói gì thì đột nhiên cả người bị một tia sáng chói phóng vào, trên màn hình nháy mắt nháy ra một thông báo.

[Hệ Thống] Người chơi Không Tàng Pháp Sư cùng với đồng đội đã trải qua trăm đắng nghìn cay, đánh đổ Thụ Yêu, đã đoạt được Thần Phù bang phái ngoài ý muốn.

Thông báo vừa xuất hiện, cả thế giới ồn ào.

[Thế Giới] Ốc Sên Đua Xe: Ta nhỏ vào, bảo bối ơi.

[Thế Giới] Thân Hổ Chấn Động: oa ha ha ha ha, ta bang phái cũng có biểu tượng.

[Thế Giới] Phô Ra Mây Đẹp: RP* của lão đại đúng là tốt quá đấy, hôm nay đi mua vé số đi.

(*: Nhân phẩm)

[Thế Giới] Say Say: Không Tàng Pháp Sư, ta ra giá một vạn lượng bạc để mua lại Thần Phù, có đồng ý chuyển nhượng không?

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Đồ khốn đồ khốn.

[Thế Giới] Giếng Bàng Sâu: Haha, vua đồ khốn này lâu quá không gặp.

[Thế Giới] Truyền Thuyết Hà Bá: Ta ra một vạn một ngàn lượng bạc! Em gái Không Tàng chuyển cho ta đi.

[Thế Giới] Không Tàng Pháp Sư: Không bán, đây là Thần Phù bang phái thuộc về hòa thượng ta đây để giúp đỡ bang.

[Thế Giới] Thần Tiên Ca Ca: Đây là người thứ hai của Thần phái có được Thần Phù, bọn khốn ma phái đừng ghen tị nha

~Trong kênh Thế Giới, thần phái và ma phái đều xem người của phe cánh của mình viết chữ màu trắng, còn người của phe đối địch lại là chữ đỏ, cái này không tránh khỏi việc buôn bán cùng tổ đội kêu sai người khiến xấu hổ, lúc này người của thần phái lại có tranh chấp, lập tức chữ đỏ của ma phái liền nhảy ra.

[Thế Giới] Khát Máu: Ta nhỏ vào chẳng qua đó chỉ là cái ấn phù sứ mề thôi sao? Cũng chỉ là cái rắm, có cho không thì ông đây cũng không lấy.

[Thế Giới] Phong Chi Truyền Thuyết: Cái đồ chơi Thần phái kia còn không thể sát thành được, không có thực lực thì chỉ là đồ vô dụng mà thôi.

[Thế Giới] Không Tàng Pháp Sư: Ai yo quá chua quá chua, có bản lĩnh thì các người nhìn cái đồ vô dụng này xem.

[Thế Giới] Tàn Sát Thiên Hạ: Lũ Thần phái đều là đồ ngu!

[Thế Giới] Phô Ra Mây Đẹp: Lũ Ma phái các người miệng dính đầy phân, a ôi tội quá.

...

[Thế Giới] Vân Mạt: Mua với giá một vạn năm ngàn bạc, số tiền này của bang phái ta đủ để tăng tới bốn cấp.

[Thế Giới] Gào Khóc: ...Không hổ là Vân gian thương, bảo bối của bang phái mình mà cũng không buông tha.

[Thế Giới] Hăng Hái: Thật đáng sợ.

[Thế Giới] Tiểu Mĩ Nhân: 9494*.

(*9494: Chính thể chính thể.)

...

Song song với lúc đó, tin tức của bang hội hôm nay đột nhiên biến thành “Toàn thể mọi người hãy bạo cức Vân gian thương một trăm lần không điều kiện!”

Vân gian thương nổi tiếng gian trá, người ta ngày nào cũng vội buôn bán, chưa bao giờ ra khỏi thành, muốn giết thì cũng khó. Trong bang phái vô cùng ui mừng, Diệp Nhân Sinh cũng rất kích động, Thần Phù bang phái có thể đủ để phóng ra bia đỡ cho bang hội, toàn bộ phục trang lương thực quý hiếm cũng chỉ có bang Thần phái Vinh Diệu mới có để cung cấp, bây giờ lại có một cái như thế, cơ bản là có tiền mà không mua được, khó trách mọi lại hưng phấn như thế.

Mấy người bọn họ vừa định dùng Truyền Tống Phù để quay về thành thì trong đội ngũ đột nhiên có người nói chuyện.

[Đội Ngũ] Thân Hổ Chấn Động: Từ từ.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: ?

[Đội Ngũ] Hoa Cúc Căng Thẳng: Lão Tứ tới đây, muốn chúng ta giúp hắn làm nhiệm vụ giết Boss, ngay tại sườn ma quỷ bên cạnh.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: OK, ra giá đi.

Năm người hướng về phía cửa của phó bản để thoát ra, cứ nghĩ là Thân Hổ hay Hoa Cúc sẽ thuật lại với lão Tứ một phen, nhưng chỉ thấy dưới góc trái nhảy ra một hàng chữ nhỏ.

[Mật Ngữ] Dưới Bụng Thu Lại nói với bạn: Quả nhiên Sên Sên là tốt nhất -3-

Trên mặt của Diệp Nhân Sên xuất hiện mấy vạch đen.

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên thấy tên của ba người này, nhưng khi bọn họ cùng một lúc mà xuất hiện thì là như có thai vậy. Nghe nói “Thân Hổ Chấn Động” “Dưới Bụng Thu Lại” “Hoa Cúc Căng Thẳng” chính là bạn cùng phòng đại học, lần lượt là lão Đại lão Tứ và lão Ngũ, đầu năm nay trạch nam thật là đáng sợ, cho nên lấy cái tên như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Giao diện thay đổi, Diệp Nhân Sên lại cảm một khúc mía, nhìn quang cảnh âm u nơi sườn ma quỷ mà rùng mình.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Chúng ta rút lui từng người một khỏi đội ngũ, sau đó lại tổ đội với Dưới Bụng Thu Lại.

[Đội Ngũ] Hoa Cúc Căng Thẳng: Từ từ.

[Đội Ngũ] Hoa Cúc Căng Thẳng: Ma phải.

Diệp Nhân Sên ngẩn ra, vội chuyển góc nhìn lên trước, một đám cái tên lớn màu đỏ hiện ra vây quanh bọn họ, trên đầu mỗi người đều mang bốn chữ “Đọa Lạc Thiên Sứ” rất to.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, Diệp Nhân Sên vô cùng căng thẳng. Nếu bảo bỏ chạy, thì cái này rất giống với phó bản quái Thụ Yêu cấp cao, một ngày chỉ có thể vào một lần, lúc này muốn thoát ra khỏi phó bản là hoàn toàn không có khả năng. Nếu bảo đánh bừa, chưa nói tới đây chính là địa bàn của Ma phải, mà bọn họ lại đơn thương độc mã, năm người họ tuyệt đối không có kế hoạch nào ra trò. Có điều chết thì cũng chết, cùng lắm thì sẽ sống lại thôi, dù sao cũng không phải là chưa từng bị ma phải giết qua.

Hiển nhiên năm người bọn họ đều có chung ý nghĩ này, nhưng lũ người Đọa Lạc Thiên Sứ lại chậm chạp không hề cử động, không biết ở đây đánh cái quỷ gì.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Haha, thằng cháu kia sao lại lè mề như rùa thế, dù sao thì cũng chết, ta lên trước đây, chết vinh còn hơn sống nhục!

Anh ta vừa mới nói xong, một thân giáp vàng hòa thượng Thiện Vũ dẫn đầu xông lên, đám người Thân Hổ và Bánh Mỳ đều theo sau, quả nhiên bị bang phái Đọa Lạc Thiên Sứ sử dụng kỹ năng Lưu Vân làm đông băng tại chỗ, Diệp Nhân Sên chống cằm, vô vị ngồi chờ cột máu rót về không.

Kỹ năng hoa mỹ tràn ngập màn hình, nhưng mà mắt của Diệp Nhân Sên rất sắc, đột nhiên phát hiện trong đám người ma phải cấp cao kia lại có tiểu hào mới hơn bốn mươi cấp.

Ở trong “Đỉnh Hoa Sơn”, cấp năm mươi nhất định phải chọn phe Thần Ma rồi mới có thể tiếp tục nhận nhiệm vụ, nhưng mà mới hơn bốn mươi cấp, căn bản là không thể lựa chọn phe phái được, chỉ dựa vào một mình bản thân cũng tuyệt đối không thể đến được sườn ma quỷ.

Bọn chúng tới nơi này để làm gì?

Chỉ trong nháy mắt, đột nhiên Diệp Nhân Sên cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

[Đội Ngũ] Sên Sên Ly Nhân: Đừng phóng quần công!

4. Chương 4: Cái Gọi Là Ngọc Nát Đá Tan

Sau khi cấp năm mươi chọn lựa phe phái thì chuyện Thần phái Ma phái giết hại nhau là bình thường. Nhưng nếu người chơi cường sát một nick nhỏ chưa chọn lựa phe phái thì sẽ bị chuyển thành tên tím. Tên tím trong vòng sáu giờ đồng hồ theo thời gian trong game sẽ không được vào khu vực an toàn, chỉ có thể không

chém giết mà đi thưởng ngoạn. Bất luận người chơi phe nào cũng có thể công kích người chơi tên tím, người chơi có tên tím cũng có thể tiến hành công kích đối phương, giết tên tím thì sẽ không bị trừng phạt gì cả, nhưng một khi người chơi đang có tên tím mà đã chết, thì không chỉ giảm 10% điểm kinh nghiệm mà còn có thể xuất ra những trang bị màu cam hiếm thấy từ trên người. Trong “Đỉnh Hoa Sơn”, các trang bị được chia theo cấp bậc: xám, trắng, lục, lam, tím, cam. Trang bị màu cam thường giống như là trong truyền thuyết vậy, cho dù có vạn lượng vàng lượng bạc cũng khó mà mua nổi, trò chơi đặt ra điều này là vì tránh để những người chơi chuẩn bị những trang bị tốt để lạm sát người vô tội, nhưng dưới tình huống như vậy, hiển nhiên là đã bị lợi dụng.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Đừng phóng quần công! Bọn chúng đưa một nick nhỏ đến đây để khiến chúng ta chuyển thành tên tím đấy, sẽ làm nổ Thần phù bang phái mất!

Nhưng đã quá muộn, bọn Thân Hồ không kịp nhận ra ý đồ đó của bọn chúng, liều mạng phóng ra kỹ năng, Bánh Mỳ là người thứ nhất chuyển sang tím, sau đó là Thân Hồ, Hoa Cúc và cuối cùng là Không Tàng.

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc ấy, bỗng trên màn hình cô gái Ngọc Thanh đột nhiên lui về phía sau vài bước, đồng thời dưới góc trái hệ thống lặn lẽ nổi lên một hàng chữ nhỏ.

[Hệ Thống] Bạn nhận được vật phẩm do Không Tàng Pháp Sư vất đi, đạt được một Thần phù bang phái.

Diệp Nhân Sênh trong lòng vô cùng vui vẻ, trong lúc tham chiến người chơi không thể giao dịch, Không Tàng cũng coi như cái khó ló cái khôn, lợi dụng chức năng vất bỏ vật phẩm mà đem Thần phù cho cô, hệ thống vừa thông báo thì bốn người họ đã thành xác chết, còn Diệp Nhân Sênh vì không công kích nên tên vẫn màu trắng bình thường.

Trên mặt đất không hề xuất ra cái gì, như thế cũng tốt. Tất cả mục tiêu của bọn người Đọa Lạc Thiên Sứ đều biến thành “Sênh Sênh Ly Nhân”.

[Đối Diện] Mễ Già Lặc: Nó không nổ.

[Đối Diện] Mễ Già Lặc: lão đại!

Diệp Nhân Sênh đột nhiên đắc ý vô cùng, bây giờ bọn chúng chắc chắn sẽ ngược cô một trăm lần, nhưng cô tuyệt đối sẽ không đánh trả, đương nhiên cũng không thể làm nổ Thần phù bang phái, làm cho lũ cặn bã này chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi, moa ha ha ha ha.

Lộ Tây Pháp không nói gì, cũng không biết đi nước cờ tiếp ra sao. Bốn người trên mặt đất lại bắt đầu khoa môi múa mép, cười đùa khiêu khích.

[Đối Diện] Không Tàng Pháp Sư: Aizz, thật sự là ta rất sùng bái mình.

[Đối Diện] Thân Hồ Chấn Động: Không nổ...chẳng lẽ huynh vứt nó cho Sênh tỷ?

[Đối Diện] Bánh Mỳ Đại Vương: Tuy rằng bình thường đầu óc có hơi ngẩn, nhưng thời khắc mấu chốt lại bộc phát trí tuệ, thật đúng là hiếm thấy.

[Đối Diện] Không Tàng Pháp Sư: Ha ha ha ha

~ Lão tử ta là thiên tài. (Biểu tượng cười gian)

[Đối Diện] Hoa Cúc Căng Thẳng: Xú hòa thượng ngươi thật là xấu... Bảo trời làm cho hôn nhẹ thì như thế nào cũng chịu được thôi

~...

Bị một đám người phe đối lập vây quanh như vậy, nói chung là một chuyện chẳng thoải mái tí nào, Diệp Nhân Sênh quyết định chết sớm đầu thai sớm, dùng một bình nước gia tăng tốc độ, tức khắc vọt vào giữa đám Ma phái.

Cô dừng mãnh phi thường như thế, bọn người Đọa Lạc Thiên Sứ trái lại chẳng có động tĩnh nào, chỉ có nick nhỏ cấp bốn mươi sáu xông lên trước.

Diệp Nhân Sinh dự định là dù chết cũng không đánh lại nên không để ý, mắt vừa trông thấy liền muốn chạy ra khỏi phạm vi công kích của bọn hắn, lại đột nhiên ngất ngay tại chỗ, trên đầu nổi lên một vòng xoáy sáng.

Đây chính là kỹ năng ám sát của Phạm Âm Các, Diệp Nhân Sinh bấu môi, chờ hắn đến giết chết mình. Cũng không ngờ rằng tên Phạm Âm này sau khi cô hôn mê đã thêm cho cô buff độc* rồi ẩn thân mất hút, đồng thời cấp bốn mươi sáu kia nhanh chóng tới gần.

(*Buff độc: là 1 loại buff lên đầu đối thủ, khiến cho đối phương bị dính độc, mất máu dần dần)

Diệp Nhân Sinh nhìn chằm chằm vào buff độc trên cơ thể mình, rồi lại nhìn trạng thái trên người mình, đột nhiên cảm thấy giống như đã quên khuấy một chuyện nào đấy vô cùng quan trọng vậy.

Bởi vì Ngọc Thanh Đường là bác sĩ, lực công kích thấp mà phòng ngự cũng thấp nốt, cho nên tự nhiên cũng có kỹ năng bảo mệnh, chẳng hạn như toàn bộ Ngọc Thanh Đường đều có thói quen thêm ình trạng thái “Kết giới sinh mệnh”.

trong vòng một phút đồng hồ, trạng thái này sẽ làm làm giảm bớt 1000 giá trị thương tổn, nhưng chỉ cần lực sát thương vượt quá 1000, kết giới sẽ tự động biến mất, sẽ quay ngược lại là giảm bớt 500 công kích cho toàn bộ quái xung quanh và người chơi phe đối địch.

Luồng sáng màu xanh lá của chất độc vẫn bám trên người cô, con số màu đỏ cứ từ từ nhảy ra, -610, -730, -850...

Diệp Nhân Sinh dùng hết sức nhấn chuột, sao lại có thể bị bất tỉnh ở đây chứ, chỉ biết trơ mắt nhìn nick nhỏ chạy tới, đột nhiên “Kết giới sinh mệnh” nứt toác, một con số nhẹ nhàng bay ra, -500 giá trị thương tổn, trong nháy mắt bốn chữ “Sinh Sinh Ly Nhân” biến thành màu tím.

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Thế nào rồi thế nào rồi, Thần phù bang phái của chúng ta đâu!

[Bang Phái] Anh Trai Cô Đơn: Đúng thế, hòa thượng các người sao vẫn chưa thấy quay về hả.

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: ta khát, còn muốn Thần phù cái gì chứ, bọn khốn ma phái Đạo Lạc Thiên Sư cướp mất rồi.

[Bang Phái] Mã Cách Lệ Tiên Sinh:Lại là lũ bỏ đi này, Hoa Cúc báo tọa độ đi.

[Bang Phái] Dưới Bụng Thu Lại: Ta đã báo rồi các người sao còn chưa tới chứ, hòa thượng chờ đấy chúng ta sẽ báo thù cho huynh.

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Đừng tới, bọn chúng có nhiều người lắm, bọn ta chết rồi cũng sống lại, hình như Sinh tỷ cũng chết rồi.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Sinh tỷ đang nằm, nhưng mà hình như chẳng xuất ra gì cả.

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: Thật hay giả đấy? Ta cứ nghĩ bảo bối loại này sẽ nổ tung ra chứ.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Từ từ.

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Ta nhìn thấy người bị giết rồi, đừng buồn bực quá, không phải lỗi của người, chỉ có thể trách bọn chúng quá độc ác.

Lúc này trên kênh Thế Giới.

[Thế Giới] Ve Sầu: Chuyện gì thế.

[Thế Giới] Bong Bóng Hạ Phỉ: Tại hiện trường đã có người chứng kiến đứng ra chứng thực, ma phái Đạo Lạc Thiên Sư đã chặn lại đám người Không Tàng Pháp Sư ở cửa phó bản, tìm nick nhỏ đến hại khiến chuyển thành tên tím, cướp đoạt Thần phù, nhưng kẻ không thành.

[Thế Giới] Bong Bóng Hạ Phỉ: Quả nhiên lúc nào chính nghĩa cũng thắng tà ác.

[Thế Giới] Ô Liệt: bọn Thần phái này đúng là SB*, thật sự không cần ra cửa mới có thể trở về thành mà, không thưởng không phạt, cứ tưởng bọn họ trực tiếp dùng Hồi Thành Quyền Trục chứ.

(*SB: Ngu ngốc)

[Thế Giới] Chu Chu Chu: Nhưng mà hình như cuối cùng nó không nổ! Mấy thứ quý hiếm này không phải nhất định sẽ nổ sao?

[Thế Giới] Gia Bách Liệt: Ta nhỏ vào! Căn bản là nó không xuất ra, không phải hệ thống bị lỗi chứ.

[Thế Giới] Bong Bóng Hạ Phỉ: Oa oa, bọn Ma phải làm điều phi pháp nhưng không thành đã mưu sát phóng viên trút căm giận!

[Thế Giới] Bao Nhiêu Đời Người: Ma phải các người cần quấy cũng thừa dịp lúc Vinh Quang hoạt động sao, vào thời gian của Vân Sinh hải lâu mà các người cũng dám tàn sát?!

[Thế Giới] Sa Lợi Diệp: Bọn chó Vinh Quang thì có gì hơn người chứ? Ai sợ ai?

[Thế Giới] Cần Gì Chứ: Bọn Ma phải đều là heo!

...

Nhưng mà lúc này đám người Không Tàng Pháp Sư không hề lên kênh Thế Giới mà đấu khẩu, bởi vì bây giờ bọn họ vô cùng buồn bực, nếu Sênh Sênh Ly Nhân đã chết, Thần phù bang phái cũng không xuất ra, vậy thì rốt cục Thần phù đã đi đâu chứ, chẳng nhẽ hệ thống bị BUG sao?

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Sênh Sênh tỷ?

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Sênh Sênh sao lại thế này?

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: = = hức, cái này...

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Thực xin lỗi mọi người, ta nói ra mọi người đừng trách ta nhé...

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Trước khi chết ta đã phá hủy Thần phù mất rồi...

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: ...

[Bang Phái] Kaka: ...

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: ...

[Bang Phái] Dưới Bụng Thu Lại: ...

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: ...

[Bang Phái] Anh Trai Cô Đơn: ... Mọi người giữ nguyên đội hình.

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Haha.

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Sênh Sênh tỷ đúng là quá tàn bạo.

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Há lại chỉ tàn bạo, quả thực tàn bạo muốn đánh chết.

[Bang Phái] Mã Cách Lệ: Phá hủy thần khí hiếm thấy, Sênh tỷ tay người đang run sao?

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: = = Các người không trách ta là tốt rồi...

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Ta vui quá! Cứ nghĩ là bị cướp đi rồi...

[Bang Phái] Kaka: Đúng thế! Bị hủy so với bị cướp dù sao cũng tốt hơn

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Không có biểu tượng bang phái là tốt nhất. Cô Đơn tên kia lần trước người nói dùng bộ ngực của Aoi* làm biểu tượng cơ mà, TNND mẹ nó muốn dọa người à!

(*Aoi Sora: Diễn viên phim AV nổi tiếng của Nhật)

[Bang Phái] Anh Trai Cô Đơn: Bộ ngực là người nói, còn ta nói là cái mông kia!

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: ...

[Bang Phái] Anh Trai Cô Đơn: Tâm tình khoan khoái, đến Hội Âm Cốc PK nào!

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Ta đến ngay đến ngay.

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Đến xem bang chủ bị ngược.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Tại sao chứ? Tiểu Bàu sao lại như thế chứ, huynh sẽ PK hẳn chết uội xem!

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Đến xem +1.

...

Diệp Nhân Sinh cười rộ lên, trong lòng có chút ngẩn ngơ.

Thời gian nguy hiểm như vậy, cột máu rút xuống thê thảm, kĩ năng cũng sáng chói, nhưng ngược lại cô vô cùng bình tĩnh, lúc ấy trong nháy mắt chuyển thành tên tím, cô đã hạ quyết tâm phải làm như vậy.

Bất kể là chuyện gì... cũng không để các người đoạt được.

Bấm và giữ chuột trái, chọn biểu tượng mà cam.

Bạn chắc chắn muốn phá hủy Thần phù bang phái?

Một giây sau, click vào “có”.

Trước màn hình màu xám, cô gái Ngọc Thanh ngã trên mặt đất, góc nhìn hướng về phía trước, Lộ Tây Pháp đứng trước mặt cô, ánh sáng màu bạc lập lòe phát ra từ áo giáp của hắn ta đã bị màu xám của màn hình nhuộm đậm thành một thứ màu tối khó nhìn.

Một người nhìn xuống, một người ngược lên.

Tư thế này dường như hắn ta đã quá quen rồi, có thể hắn không nhớ ra, rất lâu trước kia ở Tân Thủ thôn, hắn cũng đã từng giết một tiểu Ngọc Thanh tên là “Sênh Sênh Ly Nhân”.

Lúc đấy, chắc chắn hắn không hề bối rối và cam tâm như thế.

Bang chủ Đọa Lạc Thiên Sứ, thao tác nhanh nhẹn, thủ đoạn đầy người, có năng lực chỉ huy, hoàn toàn khỏi phải nói, có thể nghĩ ra chiến thuật dùng nick nhỏ để hại bọn họ chuyển sang tên tím, trong thời gian ngắn có thể lợi dụng trạng thái trên người cô để hòa hoãn cuộc chiến, suýt chút nữa đã cướp đi Thần phù bang phái, Lộ Tây Pháp này, quả nhiên là không đơn giản.

Nhưng mà...

Khóe miệng Diệp Nhân Sinh nhếch lên, ánh mắt trong veo.

Nhưng mà, nếu là Diệp Nhân Sinh ta đây, cũng sẽ không cho người đạt được nguyện vọng.

Ở Hồi Âm Cốc, quả nhiên Không Tàng Pháp Sư đã bị PK đến chết, đang nằm trên mặt đất mà than vãn không thôi. Bởi vì bọn người Thân Hồ Chấn Động là tên tím, tạm thời không thể trở về thành, cũng chỉ có thể tránh ở Hồi Âm Cốc – nơi người ở rất thưa thớt, cho hết thời gian.

Diệp Nhân Sinh cũng mang một cái tên tím to tướng, nhìn thấy kĩ năng tàn sát bừa bãi, cô cũng sẵn khoái muốn đi PK...

Chỉ cần cô nhắc tới PK là Lộ Mỹ Hà lại hóa thân thành mẹ Diệp: lực công kích của cậu thấp như vậy mà muốn PK ư đây không phải là tự nộp mạng cho người ta ngược sao con bé này cậu phải cần ngu ngốc một chút người ta mới thích cậu chứ rồi cuộc cậu có cần đàn ông nữa cậu giả vờ thực nữ một chút cho bà đây xem đi...

Diệp Nhân Sinh bắt đầu đau đầu, mở nhân vật ra, nhìn thấy tên bang phái được ẩn đi mà mình gia nhập.

Đầu năm nay, thực lực của bang phái là một chuyện, tên bang phái cũng là chuyện rất quan trọng. Giống như đệ nhất Thần phái “Vinh Quang” vậy, tên ngắn gọn lại vang dội, là một tiêu chuẩn kiểu mẫu.

Còn ví dụ tiêu cực là, không phải “Mẹ nói tên bang phái quá dài núp ở sau cây sẽ bị Ma phái phát hiện”, cũng không phải “Tín Xuân ca báỉ Tăng ca tại chỗ trạng thái đầy máu sống lại vô hạn”, mà là hàng chữ nhỏ trên đầu Không Tàng Pháp Sư.

Tên bang phái của bọn họ là: Ngày Trước Trên Đỉnh Núi Có Một Ngôi Chùa Trong Ngôi Chùa Có Một Tiểu Hòa Thượng.

...

Tên này thoát nhìn qua thì không có gì, nhưng mà càng nhìn thì càng thấy ý vị sâu xa, càng nhìn càng cảm thấy vô cùng tà ác...

Tuy rằng Diệp Nhân Sinh anh dũng quen rồi, nhưng tốt xấu gì thì vẫn tự giác mình là một nữ sinh, một hồi lâu sau khi đầu lông mày run rẩy, cô đã dứt khoát lựa chọn ẩn tên bang phái đi. Nhưng mà có những người chơi giống như Thân Hổ Chấn Động vì vô cùng thích thú với cái tên này mà đã gia nhập bang, thậm chí chuyển nhà đến đây nương tựa, vì thế các MM trong bang đã học theo Diệp Nhân Sinh chọn ẩn tên bang phái đi, làm cho người khác hiểu lầm rằng bang phái này thật là bi thương chỉ có người chơi nam, vì thế mà đã có tiếng thơm là “bang hòa thượng”.

Nếu không phải quen biết với Không Tàng ở Tân Thủ thôn thì cô sẽ không gia nhập một bang phái dọa người như vậy... Khóe miệng Diệp Nhân Sinh co rút, đột nhiên nghĩ tới, từ khi cấp hai mươi đã gặp được Không Tàng, quen Sĩ Sĩ, Vân Mạt, Bào Tiên Tử, Cố Phi Dương, còn có ba người Thân Hổ nữa, rồi cho đến khi Không Tàng Pháp Sư lập nên một bang phái lớn mạnh nhất, cũng đã nửa năm trôi qua.

Cùng nhau giết quái, cùng nhau phó bản, cùng nhau bị ngược, cùng nhau sống lại.

Thành viên trong bang không nhiều, đa số đều là nick nhỏ, những người chơi cấp cao như bang chủ cộng lại cũng chỉ mới ba mươi mấy người, có lẽ nó không phải là một bang phái cực mạnh, nhưng là bang phái hài hòa nhất.

Diệp Nhân Sinh nhìn màn hình, người hơi ngả về phía sau, thoải mái nhắm mắt lại.

5. Chương 5: Bắt Chuyện - Làm Phiền – Lỡ Tay Giết Người

Trên một phương diện khác mà nói, công việc làm huấn luyện viên thể hình nữ này vẫn tương đối thoải mái.

Diệp Nhân Sinh thay một bộ quần áo thể thao màu trắng với giày thể thao, rồi lại buộc mái tóc chỉ mới ngắn đến vai lên, đi thẳng lên lầu, bước vào phòng tập yoga dành cho nữ, mấy phụ nhân quý bà còn đang luyện tập động tác cuối cùng, huấn luyện viên yoga thấy Diệp Nhân Sinh tới thì gạt đầu, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường rồi nói: “Còn năm phút nữa.”

Diệp Nhân Sinh ngồi trên quả bóng trong phòng tập thể hình, vô cùng buồn chán lấy tay luyện tập. Sáng hôm nay có hẹn với khách hàng là một vị phụ nhân hơn cô bốn tuổi, vì để giữ gìn vóc dáng mà đến câu lạc bộ thể hình, ngành nghề của nữ huấn luyện viên thể hình cũng có thể coi là quyền thế rất mạnh. Diệp Nhân Sinh thoải mái nhậm chức, mỗi ngày chỉ cần làm việc với khách hàng đúng hẹn, khoảng ba giờ tập là đủ, ngoại trừ tiền lương tạm thì còn có trích phần trăm, thật sự là khiến ba mẹ Diệp vô cùng vui lòng.

Diệp Nhân Sinh thường hay tự hỏi vu vơ, có ai còn nhớ cô đã tốt nghiệp học viện nghệ thuật?

Hiện tại những thiết bị tập thể hình được bố trí thật sự rất hiện đại, Diệp Nhân Sinh hướng dẫn phụ nhân này vài câu, rồi sau đó lui ra một bên nhàn rỗi. Đúng lúc trông thấy quản lý từ dưới lầu đi lên, đi theo phía sau còn có một người mập mạp.

“Tiểu Diệp.” Quản lý gọi, “Đây là Trương tổng.”

Diệp Nhân Sinh không rõ chuyện gì, đành đưa tay ra: “Chào anh, Trương tổng.”

“Hà hà, chào cô.” Những ngón tay gầy guộc bị bàn tay to béo kia nắm lấy một lúc lâu.

“Hôm nay huấn luyện Lương có việc, tạm thời không thể đến, cô tiếp đón Trương tổng một lần vậy.” Quản lý giải thích, lập tức nghiêng người, nói bên tai Diệp Nhân Sinh: “Lát nữa tôi sẽ trích phần trăm cho cô.”

Giờ hẹn với phu nhân kia kết thúc cũng phải bốn giờ, bây giờ lại tiếp Trương tổng, ít nhất cũng phải đến tám giờ mới có thể về nhà. Diệp Nhân Sinh nhú mày, nhưng mà quản lý đã nói như vậy thì cô cũng không tiện từ chối.

“Được rồi.” Cô đáp, trong lòng vô cùng buồn bực, đêm nay không thể hoạt động bang phái được rồi.

Khoảng bảy giờ, nhân viên câu lạc bộ gần như đã về hết. Còn Diệp Nhân Sinh vẫn phải hướng dẫn Trương tổng xoay tay, hoạt động gân cốt, sau đấy chỉ cần để cho hắn chạy chậm một giờ nữa là có thể giải phóng.

Diệp Nhân Sinh điều chỉnh máy chạy bộ, sau đó xoay người đi rót cốc nước, chăm chú xem tạp chí.

Nhìn qua nhìn lại, đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng. Diệp Nhân Sinh liếc mắt, Trương tổng kia chạy cả người đầm mồ hôi, đôi mắt hạt đậu như lũ ruồi bọ cứ dính chặt trên người cô, quét qua đảo lại.

Nhất thời trong lòng cảm thấy thật ghê tởm, Diệp Nhân Sinh vội né tránh ánh mắt, trong lòng bắt đầu dẩu tranh, tên mập chết bầm này là khách hàng quen thuộc của câu lạc bộ, không thể đắc tội.

Nhưng đúng là đã quá coi thường cô rồi, đối với cô mà nói thì tỏ ra hứng thú càng làm cho người ta khinh bỉ hơn thôi...

Một tiếng đồng hồ khó chịu cuối cùng cũng trôi qua, Diệp Nhân Sinh đưa khăn mặt cho hắn, cười nói: “Buổi hôm nay cũng xong rồi, Trương tổng cũng về sớm đi.”

“Bây giờ vẫn còn sớm mà.” Trương tổng đón lấy khăn mặt, ánh mắt vẫn dán lên ngực của Diệp Nhân Sinh: “Nếu huấn luyện Diệp có thời gian thì tôi xin mời cô một bữa cơm.”

Ngọn đèn thứ nhất trong lòng Diệp Nhân Sinh sáng lên.

Bắt chuyện!

Gì chứ, đến một cọng lông cũng không giống nam chính trong tiểu thuyết tình cảm...

“Nhà tôi đã để lại phần cơm cho tôi rồi, cảm ơn.” Diệp Nhân Sinh khéo từ chối, vội vàng bước nhanh xuống lầu.

“BMW của tôi cũng ở dưới lầu.” Trương tổng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “BMW”, dùng bàn tay béo mập đầy mùi mồ hôi kéo cánh tay Diệp Nhân Sinh lại: “Rất thuận tiện...”

Ngọn đèn thứ hai trong lòng Diệp Nhân Sinh sáng lên.

Quấy rối!

Hình tượng nam chính

Diệp Nhân Sinh nhú mày, cảm thấy vô cùng ghê tởm: “Xin anh buông tay ra.”

Trương tổng bĩ ổi nói: “Tiểu cô nương không cần phải nể mặt như vậy đâu, ở trong cái xã hội phức tạp này thì nên biết...”

Trong trò chơi đã không thể bùng nổ rồi, ngay cả đi làm cũng phải chịu cái lũ khốn này sao!

Diệp Nhân Sinh nhú mày, rốt cuộc cũng không kiềm chế được, nhẹ nhàng xoay người đẩy khuỷu tay của mình một cái, làm cho gã béo kia lão đảo, sau đó thuận thế dùng sức vặn cái cánh tay vừa mới chạm vào người cô, một tiếng kêu thảm thiết như mổ lợn vang lên.

“A —— Đau quá đau quá —— Mau, mau thả tay ra!”

Diệp Tư Cơ cười gần một tiếng, nói lỏng tay ra, chưa kịp chờ Trương tổng phản ứng đã hung hăng đá một cước ở phần dưới...

“Muốn trêu chọc chị đây thì về nhà học lại đi đã!”

Chín giờ đúng, tại Diệp gia.

Ba Diệp mẹ Diệp nhìn cô con gái mặt mũi âm u cần quét sạch thức ăn để giành, không kìm được vô cùng buồn bực.

Vừa mới quăng bát đĩa xuống, Diệp Nhân Sinh đã vội đứng lên, cầm cái bình nước tu ừng ực một hơi hết quá nửa, sau đó hậm hực đi về phòng mình, đóng sầm cánh cửa lại.

Hai vợ chồng nhìn nhau, ba Diệp thấy vô cùng khó hiểu: “Sao con gái lại thế nhỉ?”

Nghĩ đến ngày trước lúc cơ bắp bắt đầu xuất hiện trên cánh tay Diệp Nhân Sinh, mẹ Diệp không khỏi lắc đầu, vẻ mặt vô cùng buồn phiền: “Ăn nhiều như vậy, sau này Diệp Nhân Sinh sao lấy chồng được đây?”

Ba Diệp im lặng.

“Dù sao thì, á, tôi nói là có thể nhé, có khi nào có ai đó thích mẫu hình như con gái chúng ta...”

...

Lúc này, Diệp Nhân Sinh đang điên cuồng đánh quái ở trong game.

Cô tức giận tới cực điểm, không hề chú ý là tên mình vẫn là màu tím, vội chạy đến khu vực cấp thấp, chỉ một đường đã giết hơn mười tên cướp, phạm vi giết người đã mở rộng ra một cách râm rộ, trên màn hình đều bị ánh sáng của kĩ năng phát ra che khuất.

Rõ là Diệp Tư Cơ tức giận không ít, còn chưa tính đến ý đồ bất chính của tên mập kia, khiến cô đá cho hắn một cú khiến hắn phải nằm viện ít nhất là mười ngày nửa tháng, Trương tổng mặc dù đau nhưng không hề kêu la, cố chấp gọi điện thoại cho quản lí, sống chết tố cáo tội trạng của cô. Trong điện thoại quản lí hung hăng quở mắng cô một trận, còn nói không có chứng cứ rằng Trương tổng vô lễ, mẹ nó chứ, vậy nếu có chứng cứ thì sao? Diệp Nhân Sinh dững mánh quen rồi, sẽ không bao giờ chịu được một chuyện oan ức lớn như vậy, nhưng vẫn không thể vui vẻ mà nói ra, đành nuốt cục tức vào.

Đáng người bọn cướp này rất béo mập, nhìn rất bỉ ổi, cực kì giống tên mập kia và quản lí của cô. Hiệu ứng của kĩ năng bắt đầu mờ đi, bọn cướp giãy dụa một lúc, phát ra âm thanh rên rỉ rồi lần lượt ngã xuống.

Nói ra thì, với lực công kích thấp đến đáng thương của cô bây giờ thì cũng chỉ đến nơi đây ngược đãi bọn giặc cướp mà trút cảm phẫn... Nhưng giết được một lúc thì cô lại cảm thấy vô cùng vô vị nhàm chán, chính lại góc nhìn rồi bắt đầu thông thả.

Tuy cô đã dừng tay nhưng tiếng rên rỉ của lũ cướp kia vẫn cứ văng vẳng bên tai.

Cô gái Ngọc Thanh chậm rãi xoay người.

Cách đó không xa, một nick nhỏ còn đang chém quái.

Theo bản năng Diệp Nhân Sinh bấm vào anh ta, nhìn hai hàng chữ nhỏ trên màn hình.

Tên: Lạp Phỉ Nhĩ.

Cấp bậc: Cấp 23; Phái: Ma Ấn Truyền Nhân.

Bối cảnh của game online “Đỉnh Hoa Sơn” là theo phong cách phương Đông, nên ít có người chơi lại lấy tên của thiên sứ phương Tây.

Nhưng mà, nếu nói thật thì cũng có một vài người thích dùng tên như thế...

Diệp Nhân Sinh ngẩn ra, một cảm giác đã qua đi lại đột nhiên nảy lên, lúc ở Tân Thủ thôn đã bị Đọa Lạc Thiên Sứ giết chết... Trên con đường thăng cấp cũng thường xuyên bị Đọa Lạc Thiên Sứ canh me... Ngay cả Thần phù bang phái cũng bị bọn chúng can thiệp vào...

Hơn nữa hôm nay lại chịu thiệt thòi.

Dù sao thì tên cũng đã là tím rồi, đây là tự người nộp mạng đến cửa...

Nhất thời, Diệp Nhân Sinh bị ngọn lửa thù hận chiếm hết lí trí, trạng thái gì cũng không thèm thêm mà cứ thế xông lên.

Lạp Phỉ Nhĩ đang còn chuyên tâm chém quái, không ngờ rằng bị người ta đánh lén, chờ đến lúc thấy trên đỉnh đầu xuất hiện một giá trị thương tổn cực lớn màu đỏ nhảy ra thì đã muộn rồi.

Diệp Nhân Sinh vội vã chạy đi, đây là lần đầu cô giết người trong “Đỉnh Hoa Sơn”, mà lại là một nick nhỏ kém những sáu mươi cấp, mà lại có thể miểu sát*.... thật sự đúng là dọa người mà!

(*Miểu sát: Chết ngay lập tức)

Cô điều khiển nhân vật của mình đi thẳng về phía trước, đứng trước thi thể của nick nhỏ.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân đối Lạp Phỉ Nhĩ dựng lên ngón giữa.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân đối Lạp Phỉ Nhĩ nôn mửa.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân đối Lạp Phỉ Nhĩ nhảy múa lên.

...

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Dọa Lạc các người...

Diệp Nhân Sinh chỉ nói bốn chữ nhưng lại tự nhận là rất có lực uy hiếp và thị uy, bỗng nhìn thấy từ xa có một tên hồng y và tên tím tới gần, trên đỉnh đầu đều có bốn chữ Dọa Lạc Thiên Sứ, chính là hai tay sai của Lộ Tư Pháp: Ô Liệt và Mễ Già Lạc.

Viện binh này cũng đến nhanh quá... Diệp Nhân Sinh nhanh chóng vọt đến phía sau cây, lại phát hiện thấy nick nhỏ kia đã sống lại, vội chạy ra xa hơn, ăn thuốc nước ẩn thân.

Ngọc Thanh Đường không có kỹ năng ẩn thân, thuốc nước ẩn thân này là do Diệp Nhân Sinh ngày ngày vất vả chạy đi làm nhiệm vụ mới có được, ngày thường luôn vì tiếc mà không dùng, lúc này không có thời gian chạy trốn, đành phải lấy ra ứng phó nhu cầu bức thiết. Khi ẩn thân thì không thể chiến đấu cũng không thể di chuyển, chỉ có thể đứng một chỗ mà nhìn.

Lạp Phỉ Nhĩ ngồi xuống khôi phục khí huyết, quả nhiên Mễ Già Lạc và Ô Liệt chạy đến dừng lại bên người hắn ta, ba người bất động trong khoảng thời gian khá lâu, nhất định là Lạp Phỉ Nhĩ đang kể tội lại với hai kẻ cặn bã kia, Diệp Nhân Sinh bĩu môi.

Nhưng mà, người khác không thể tưởng tượng được một chuyện xảy ra, đột nhiên tên tím Mễ Già Lạc xuống khỏi thú cưỡi, đâm một nhát vào Lạp Phỉ Nhĩ đứng trước mặt, nhanh chóng miểu sát hắn ta.

Lạp Phỉ Nhĩ ngã xuống rồi, Mễ Già Lạc lại leo lên con thú, chậm rãi bỏ đi với Ô Liệt.

Ê...đó là chuyện gì thế?

Diệp Nhân Sinh không phải là kẻ ngốc.

Cô ngậy người một hồi lâu, đột nhiên bừng tỉnh, tám mươi phần trăm là mình đã giết nhầm người.

Cô gái Ngọc Thanh di chuyển từng bước, thoát khỏi trạng thái ẩn thân, sau đó đi đến bên người Lạp Phỉ Nhĩ, yên lặng phóng ra kỹ năng sống lại.

Trong OL “Đỉnh Hoa Sơn”, người chơi đã tử vong có hai cách để giải quyết, một là phóng thích linh hồn đến phó bản nghĩa địa, chạy về địa điểm mình đã tử vong để sống lại, nhưng lại tiêu hao thể lực vô cùng, còn cách khác chính là đợi bác sĩ cứu sống.

Trên màn hình cô gái Ngọc Thanh vô cùng hồ hững, trước màn hình Diệp Nhân Sinh đã xấu hổ và tức giận muốn chết.

Á, đây là hành vi gì chứ? Đã không có cơ phận nộ báo thù mà cô lại đánh lén một người chơi mới! Còn đứng trước thi thể người ta mà nhảy múa, so với đám người cặn bã Dọa Lạc Thiên Sứ kia thì còn đáng khinh hơn gấp bội...

Từ nhỏ đến lớn Diệp Nhân Sinh luôn ỉn là hóa thân của chính nghĩa, nhưng bây giờ như vậy khiến cô vô cùng khinh bỉ mình, đồng thời có chút lo lắng nhìn chăm chú vào màn hình, kỹ năng đã phóng ra rồi, nhưng bốn bề vẫn im lặng như tờ, Lạp Phỉ Nhĩ vẫn đang nằm trên mặt đất, không tiếp nhận lòng tốt của cô.

Diệp Nhân Sinh không thể trách anh ta được, nếu cô mà gặp một tên khốn không biết vì sao giết mình rồi lại cứu sống mình thì đã sớm cho hắn ta... Ấy, với điều kiện là Đại Hoa Sen không có ở bên cạnh, nếu không cô đã thăm thăm hỏi cả nhà hắn ta.

Bầu không khí vô cùng khó xử, Diệp Nhân Sinh ngốc nghếch đứng một bên, cảm thấy mình nên giải thích gì đó.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Thực xin lỗi ha ha ta tưởng ngươi là bọn cướp ==

Đúng lúc đấy có một tên cướp cao to vạm vỡ bĩ ối giẫm qua thi thể anh tuấn khôi ngô của Lạp Phỉ Nhĩ, Diệp Nhân Sinh vội vàng chém chết hắn, thi thể của tên cướp chưa biến mất mà nằm song song với Lạp Phỉ Nhĩ, nhất thời khiến cho những lời lúc nãy càng có sự sai lầm khác biệt rõ ràng.

Giống như mới vừa rồi còn khiến cho người ta tưởng lầm thì giải thích này thật sự là không thành ý chút nào.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Đây là hiểu lầm ==

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Kì thực căn bản ta chưa từng giết người...

...

Tên màu tím trên đầu của cô gái Ngọc Thanh vô cùng hài hòa, khóa mắt Diệp Nhân Sinh co rút.

Nhưng Lạp Phỉ Nhĩ rõ ràng là chẳng muốn nghe những lời lảm nhảm của cô, cô còn chưa kịp nghĩ làm thế nào để không càng tỏ càng đen thì đột nhiên thấy anh ta tiếp nhận sống lại của cô, nhưng không ngồi xuống khôi phục khí huyết mà chỉ tăng thêm trạng thái của mình rồi bỏ đi đánh quái.

Trong lòng Diệp Nhân Sinh vô cùng hổ thẹn, hướng hồ quái ở đây đánh rất tốt, vì thế liền ba chân bốn cẳng chạy đi. Rất nhanh chóng nhiệm vụ giết quái của Lạp Phỉ Nhĩ đã hoàn thành, anh ta liền trực tiếp quay về Tân Thủ thôn giao nhiệm vụ, Bởi vì Diệp Nhân Sinh là tên tím nên không có cách nào tới gần, trước khi anh ta đi cô liền nhanh chóng để lại một câu.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Lần này thật sự xin lỗi, sau này muốn giúp gì thì cứ tìm ta, ngay cả mang người đi thăng cấp cũng không thành vấn đề ==

Lạp Phỉ Nhĩ từ đầu đến cuối chẳng nói câu gì, đúng là quá coi thường cô rồi. Diệp Nhân Sinh cảm thấy như thế là hết lòng rồi, nói cười vài câu với người trong bang rồi nhanh chóng thoát game.

6. Chương 6: Vô Tình Gặp Được Bang Chủ Quang Vinh

Đêm nay bang phái không có hoạt động gì, Diệp Nhân Sinh vì sự nghiệp mẫn cấp mà phải chạy bán sống bán chết đi làm nhiệm vụ.

Bây giờ là tám giờ tối, là thời gian nhiều người online nhất trong game, thời gian tên tím của Diệp Nhân Sinh đã hết, liền điều khiển cô gái Ngọc Thanh đi xuyên qua nội điện Lăng Vân, nhưng cứ đi được nửa bước thì bị nín lại, xem chừng rất khó khăn. Vất vả lắm mới chuyển đến trước mặt NPC được, lại nhặt được quả đào nhiệm vụ, cô buồn bực nhìn vị trí dưới cây đào, đây chính là nơi mà các người chơi trong game buồn bán trang bị, đi vào rồi lại quay ra cũng phải hơn mười phút.

Trong game online Đỉnh Hoa Sơn, nhiệm vụ được phân ra rất nhiều loại, có nhiệm vụ chủ tuyến, nhiệm vụ du lịch, nhiệm vụ thú vị, cùng với nhiệm vụ ẩn. Nhiệm vụ chính là thăng cấp thì nhất định phải làm, điểm thưởng kinh nghiệm rất lớn. Nhiệm vụ du lịch nhiều khi xuất hiện trong thế giới, có thể làm hoặc không, cơ bản đều thưởng ấy trang bị linh tinh. Nhiệm vụ thú vị là nhiệm vụ cổ quái đầy ngạc nhiên, dù thế nào thì cuối cùng cũng phải đánh quái. Nhiệm vụ ẩn thì đến một cấp độ và trạng thái nhất định nào đó mới có thể đến gặp NPC hoặc sẽ nhặt được một vật phẩm nhiệm vụ, nó sẽ xuất hiện trên map không có trong bản đồ, hệ thống sẽ cùng lúc đó mà phát ra thông báo.

Mà bây giờ thoát nhìn rất giống nhiệm vụ thú vị hái đào, không khéo lại là...một nhiệm vụ chủ tuyến.

Diệp Nhân Sinh cười con ngựa đỏ thẫm của mình, vô cùng buồn bã ra khỏi Lăng Vân điện, bây giờ là thời gian quý báu để cô hồi phục nguyên khí, ở trong thành làm nhiệm vụ hiển nhiên không thông minh tí nào, cô quanh quẩn được một lúc thì thấy không có việc gì làm nên liền lên núi Thái Vân hái thuốc.

Từ sau khi cần cá chạch để thêm máu thì Diệp Nhân Sinh xem ra nóng tính hơn, trước kia khi nhìn thấy thảo dược thì trông cô cứ như một con la bỏ đói được một tháng, bây giờ nhìn thấy con sông thì chỉ muốn buộc dây cương ngựa lại rồi vớt cần câu và lưới để bắt cá. Dự tính của cô là dù sao kỹ năng hái thuốc cũng không phù hợp với cấp bậc trước mắt, mà núi Thái Vân này mới có mấy loại thảo dược hồi phục tương đối nhanh, Diệp Nhân Sinh dựa vào trí nhớ chạy lui chạy tới tìm thảo dược, các người chơi cũng hái thuốc ở gần bên, cho nên thu hoạch cũng không được bao nhiêu.

Diệp Nhân Sinh hái xong thuốc thì đột nhiên hai mắt rực sáng, cách đó không xa có một bông hoa đủ màu sắc đang phát sáng.

Là thảo dược Tứ Diễm Xuân.

Cây thảo dược này chính là thuốc độc có tên trong danh sách những vật liệu quý hiếm, quá ba ngày chưa chắc đã gặp được, phù hợp nhất với nghề ám sát, đây chính là các người chơi thuộc phái Phạm Âm, lúc nào cũng chuẩn bị thuốc đầy đủ.

Một viên thuốc có thể bán được năm mươi lượng bạc đấy! Diệp Nhân Sinh tưởng tượng ra cảnh cô dùng một ít thảo dược này có thể đổi được mấy chục giỏ cá chạch mà cười đến răng suýt nứt ra.

Cô gái Ngọc Thanh ngồi xổm xuống ngắt lấy từng khóm hoa, Diệp Nhân Sinh nhìn lên cột thời gian cũng đã nhanh chóng đầy, nhưng không ngờ lại nảy sinh ra biến cố, đột nhiên Tứ Diễm Xuân không thấy đâu, thay vào đó là một tà áo màu hồng.

Tuy người này đột nhiên online chặn thảo dược, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc cô hái được khóm hoa kia, cô thỏa mãn nhìn biểu tượng cây Tứ Diễm Xuân trong túi đồ, trên màn hình cô gái Ngọc Thanh hái xong thuốc liền đứng dậy, hơi cúi đầu xuống, như là đang rút vào vai của người con trai áo hồng kia, hình ảnh hết sức hài hòa.

Diệp Nhân Sinh không có tâm tư để thưởng thức cảnh đẹp ấy, xoay người định rời đi thì đột nhiên phát hiện dưới góc trái kênh thể giới vô cùng náo nhiệt, các tin tức cứ rầm rộ nhảy ra, lòng hiếu kỳ của cô trở dậy, lập tức chọn khóa kênh.

[Thế Giới] Chén Trà Nhỏ: A a a! Đường Dập online online! Quả nhiên anh ấy là máy chủ!

[Thế Giới] Bồ Mây Đánh Vỡ Lọ Nước Tương: Đừng nói linh tinh, Đường Dập đang quay bộ phim mới, làm gì có thể lên mạng được.

[Thế Giới] Đường Dập Đại Nhân Tử Trung: Á á á tà giết nhằm còn hơn bỏ sót!! Báo tọa độ đi ta muốn chụp màn hình!!

[Thế Giới] Chén Trà Nhỏ: Bằng hữu của ta nói anh ấy đang ở núi Thái Vân!

[Thế Giới] Miên Dương Miên Miên: A ta đang ở núi Thái Vân đây!

[Thế Giới] Chén Trà Nhỏ: Á thực ghen tị quá đi (Biểu tượng khóc ròng) Mau tổ đội đi ta muốn xem tọa độ.

[Thế Giới] Miên Dương Miên Miên: Đúng là Đường Dập thật rồi a a a a!

[Thế Giới] Miên Dương Miên Miên: Ta sẽ chụp màn hình lại! Lừa các người chết cả nhà!!!

Diệp Nhân Sinh im lặng, đột nhiên cảm thấy ID Miên Dương Miên Miên thật quen mắt, vội thay đổi tầm nhìn.

Quả nhiên, bốn chữ Miên Dương Miên Miên to đùng đang ở ngay bên cạnh, lúc này còn vừa thấy hái thuốc, bây giờ thì cô ấy lại đứng ở nơi đó, không ngừng làm động tác hôn gió.

Cô ấy ở đây, mà Đường Dập lại ở núi Thái Vân, như vậy có nghĩa là...

Ánh mắt Diệp Nhân Sinh lần đầu chú ý đến người con trai áo hồng đứng ở kia. Bỗng nhiên thấy đỉnh đầu như bị ngàn tia sét đánh... Ngày hôm nay nhất định cô phải đi mua sổ xố mới được, sao lại có thể may mắn

như thế chứ! Chẳng những có được thảo được Tứ Diễm Xuân mà còn gặp được Đường Dập vừa lên mạng đã đứng ngay trước mặt.

Chụp màn hình, nhất định phải chụp màn hình, lát nữa quay về để cho Đại Hoa Sen ghen tị đến chết đi, moa ha ha ha ha.

Ngón tay của Diệp Nhân Sinh nhanh chóng đề xuống phím Print Screen Sysrq, màn hình dừng lại một chút, đột nhiên cô có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, màn hình bị đơ không cử động được, hơn mười giây sau, Diệp Nhân Sinh bị ai nhìn mình bị đẩy mạng. Cô phần nộ đăng nhập lại lần nữa, kết quả hình ảnh vừa mới hiện lên lại mắc kẹt, nhưng chỉ một hình ảnh đã khiến Diệp Nhân Sinh chấn động cả kinh.

Vừa lúc này núi Thái Vân cảnh đẹp như vẽ thế mà thoáng chốc lại đông nghẹt người, người chơi đứng xung quanh cô chật ních cả, loáng thoáng còn có thể thấy Miên Dương Miên Miên cứ bám riết không tha cùng Chén Trà Nhỏ hôn gió điên cuồng trên Thế Giới.

[Thế Giới] Chén Trà Nhỏ: Đường Dập online! Tọa độ 143, 89

[Thế Giới] Chén Trà Nhỏ: Đường Dập online! Tọa độ 143, 89

[Thế Giới] Chén Trà Nhỏ: Đường Dập online! Tọa độ 143, 89

...

Chỉ vài giây ngắn ngủi mà đã xuất hiện rất nhiều fans đến vây quanh, hơn nữa đây là lần đầu tiên Ma Phái và Thần Phái hòa hợp cùng nhau xuất hiện ở một khu vực như thế, quả nhiên đúng là hiệu ứng Minh Tinh, lợi hại thật đấy! Diệp Nhân Sinh bị kẹt ở giữa, đẩy ra rồi lại theo dòng người tiến lên, lại bị giữ lại và xô ra ngoài, cứ như thế lặp lại vài lần một lúc khiến Diệp Nhân Sinh không thể không oán hận bọn con gái si tình này, Đường Dập thuộc giống đực, là một minh tinh màn bạc có muốn với tới cũng không được, vốn dĩ mấy cô gái đắm chìm trong mộng ảo thần tượng cũng không ít, cứ tin vào cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa hoàng tử và cô bé lọ lem thông qua game sao?

Lúc Diệp Nhân Sinh dùng hai câu nói này để cười nhạo Lộ Mỹ Hà, Lộ Mỹ Hà còn phản bác cô là ngụy quân tử không biết mơ mộng thần tượng. Bây giờ thế này, cô vội vàng mở chức năng lưu giữ hình ảnh chụp ra, trông thấy cái tên Đường Dập của người áo hồng kia cùng với Sinh Sinh Ly Nhân đứng cùng một chỗ, nghĩ đến vẻ mặt của Lộ Mỹ Hà, nhất thời tâm tình vui lên, tát má tính, vội chạy tới phòng khách tranh điều khiển từ xa với mẹ Diệp.

Nhưng cuộc chiến giành điều khiển từ xa đã thất bại, đêm nay có tin đồn về bộ phim truyền hình X mà mẹ Diệp mong đợi nhất,

Trên màn hình là một cô gái make-up khá đậm đang thuyết minh bằng giọng Đài Loan: “Phim X đã bắt đầu bấm máy khởi quay từ đầu năm, được xưng là bộ phim võ hiệp đệ nhất trong cả nước, phần âm nhạc còn được nhạc sĩ XX nổi tiếng thế giới soạn riêng, tất cả những khán giả cả nước mê điện ảnh đều vô cùng chờ mong, nhưng bởi vì nam diễn viên Đường Dập bị bệnh nên phải kéo dài thời gian ghi hình, đạo diễn Hồ tổ ý sẽ không đổi nam diễn bulabulabula...”

Bị bệnh, cho nên mới chơi game được. Diệp Nhân Sinh tỉnh ngộ, nghĩ đến game online Đỉnh Hoa Sơn, liếc nhìn đồng hồ một tí, hình như đã hơn mười một giờ khuya rồi, thông thường giờ này hầu hết người chơi đều đã thoát ra, cô liền chạy về phòng đăng nhập vào trò chơi, quả nhiên núi Thái Vân đã hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả sâu cũng không thấy một con.

Diệp Nhân Sinh sử dụng Hội Thành Quyền Trục, thoáng cái đã bay đến trước mặt Thiên tiên tử, NPC này chuyên về vận chuyển, bình thường người chơi tập trung ở gần đây cũng khá đông. Nhưng lúc này cũng chỉ rải rác vài ba người, trong lòng cô cực kỳ vui vẻ, nhảy xuống khỏi con ngựa rồi chạy vội đến bên cây đào, quả nhiên không có nhiều người, giao diện trò chơi cực kỳ thông thuận, lúc này không hái thì còn đợi đến bao giờ?

Cô gái Ngọc Thanh quay mắt về phía quả đào duy nhất còn sót lại trên cây, vội vàng tiến công.

Nhảy lên, sau đó lại té xuống, lại nhảy lên, rồi lại té xuống.

Diệp Nhân Sinh buồn bực phát hiện ra, nhiệm vụ chủ tuyến này không hề đơn giản tí nào, độ cao của cành đào kia so với nhân vật có thể nhảy lên chỉ cách có mấy cm, nhưng chính là có sống chết cũng không với tới.

Cô đi men quanh cây đào, vách tường còn cao hơn nhiều so với chạc cây, lại vô cùng trơn bóng, cũng không có thứ gì để cô mượn lực mà nhảy lên, chẳng nhẽ giẫm lên đầu NPC? Diệp Nhân Sinh đi đi lại lại quanh đó hồi lâu, bỗng nhiên nổi đóa. Mẹ nó chứ, càng không thể với tới thì cô càng nhảy cao, hơn nữa kiên quyết không nường tay!

Nửa giờ trôi qua...

Cô gái Ngọc Thanh vô cùng tủi thân ngồi dưới gốc cây, Diệp Nhân Sinh thì đã bò ra nằm rạp trên bàn than thở.

Đột nhiên hệ thống vang lên một tiếng “Dinh” nhắc nhở, đồng thời dưới góc trái hiện lên một hàng chữ nhỏ hồng phấn.

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: ... Góc bên phải có một cái bồn hoa.

Không thể nào! Chung quanh đây trống trải, không có cái gì cả. Diệp Nhân Sinh lập tức đứng lên, đi dạo xung quanh cây đào một vòng,

Đột nhiên dừng lại ở mặt sau cửa hàng, trong đầu mơ hồ nhớ lại, hình như có một cái bồn hoa như vậy, nhưng sau cửa hàng là quán trà mà, chẳng lẽ... Diệp Nhân Sinh nhìn dãy tường kéo dài ra xa kia, nhất thời choáng váng.

Trò chơi này...thật là...biến thái...

Diệp Nhân Sinh tức giận từ bên góc phải nhảy lên bồn hoa, lại từ bồn hoa nhảy lên bức tường, đi thật chậm dọc theo dãy tường, mắt thấy cách cửa hàng không xa, nhưng lại không thể nhảy cao hơn nóc nhà cổ kính kia, phạm vi nhỏ nên căn bản không thể đi tiếp, phạm vi lớn thì sẽ bị rơi xuống, lúc cô đang hết đường xoay sở thì dưới góc trái lại nhảy ra một hàng chữ.

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: Không phải nhảy như vậy.

Bởi vì Diệp Nhân Sinh nhất thời bị kích động, vừa rồi chưa trả lời người ta, bây giờ nhớ ra, vội mở cửa sổ nói chuyện lên, liền thấy một mái tóc trắng tung bay, một Thiên Kiếm áo đen vô cùng oai hùng nhảy đến trước mặt mình, thân thể lơ lửng ở bên cạnh bức tường.

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: Đây là chỗ Bug trong trò chơi, nhảy bước vẫn tốt hơn.

Dứt lời, hần ta nhẹ nhàng nhún một cái liền nhảy qua. Diệp Nhân Sinh cẩn thận di chuyển từng bước về phía bên kia, quả thật đứng lên đó vẫn chưa ngã xuống.

Đường phía sau thuận lợi hơn, có Thiên Kiếm áo đen dẫn đường, Diệp Nhân Sinh nhảy trái nhảy phải, sau một lúc lâu mới vào được cửa hàng, rồi sau đó lại nhảy một cú cao hơn lúc trước, rốt cuộc cũng tóm được cành cây, quả đào màu hồng hái được dễ như trở bàn tay.

Giằng co gần một giờ. Diệp Nhân Sinh lau mồ hôi, góc dưới bên trái rất nhanh đánh hàng chữ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: đúng là không dễ dàng gì... thật sự rất cảm ơn, đẳng và nhân dân cần người giúp đỡ rất nhiều đấy...

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: Đi ngang qua đây bán vài món đồ, nhìn thấy người nhảy ở đây hơn nửa giờ.

...

Diệp Nhân Sinh im lặng.

Đúng là mất mặt quá, dù sao thì cả hai cũng không ai biết ai, lần sau gặp lại cũng quên mau thôi. Diệp Nhân Sinh vui sướng chạy về phía NPC giao nhiệm vụ, trước khi đi cảm thấy cần phải nói gì đấy, liền click vào tên của hần ta, lại phát hiện ra Thiên Kiếm áo đen kia đang đứng dưới gốc cây đào, cánh hoa rơi xuống đất, chiếc áo choàng đen bay bay để lộ mái tóc ngắn màu trắng, phong cảnh hữu tình nói không nên lời.

Đột nhiên cô cảm thấy tên của hắn ta có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu.

Diệp Nhân Sinh di chuột đến phía trên đầu hắn ta: Vân Sinh Hải Lâu, phía trước tên là biểu tượng một thanh trường kiếm, phía sau là bốn chữ màu vàng phát sáng: Bang chủ Quang Vinh.

...

Bang chủ đệ nhất Thần phái! Là người đứng đầu tiên trong bảng xếp hạng PK, bảng xếp hạng tài sản lẫn bảng xếp hạng danh dự! Quan trọng nhất là, hắn ta sẵn sàng chịu giúp Ngọc Thanh mua cá chạch, đúng là một thanh niên nguyện hiến dâng vì xã hội mới!

Phải cùng hắn ta PK một hồi mới được... Trong nháy mắt Diệp Nhân Sinh cảm thấy vô cùng ngứa tay, đáng tiếc vũ khí của mình là dải lụa Ngọc Thanh, trang bị đối phương lại thuộc hàng cực phẩm, cơ bản là không có cơ hội.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: Cảm ơn người, ta đi giao nhiệm vụ cái đã, bai bai.

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: 88*.

(* 88 đọc phiên âm gần giống với tạm biệt.)

Ý thức được ngôi vị trong truyền thuyết, nhân vật Thần cấp với đủ các loại mảnh khoe thì ra cũng không kiêu căng gì, nghe nói hắn và Không Tàng Pháp Sư có quan hệ cũng tốt. Cô cười con ngựa đổ của mình, chưa chạy vài bước thì dưới góc trái lại nhảy ra một tin tức.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Đưa ta đi thăng cấp như đã hứa, liệu có làm được không?

Diệp Nhân Sinh im lặng một lúc, trong trò chơi có rất nhiều nick nhỏ không hiểu ra sao cả, cô vốn không có ý định tìm hiểu thì đã thấy hắn ta nói tiếp.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ta là Lạp Phi Nhĩ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Uhm, cũng giống như chặn đệm vậy.

Đồ đệ đại nhân cuối cùng cũng xuất hiện

Vốn là cả hai người đều chưa từng gặp mặt, chắc chắn sẽ không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Cần phải ở chung một thời gian

~ (_)

7. Chương 7: Nghĩ Đến Cái Title Đúng Là Vất Vả Tt

Diệp Nhân Sinh nhớ lại cảnh tượng đầy xấu hổ mấy hôm trước, nhất thời chột dạ ngẩng đầu lên.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Đương nhiên rồi chỉ cần người không chê ta là bác sĩ chưa mãn cấp == Nhất định sẽ nhanh hơn Lưu Vân và Thiên Kiếm.

Một lúc sau.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Không sao cả.

Nếu đã nói xong thì mọi việc đã được giải quyết, Diệp Nhân Sinh cũng rất thoải mái, trực tiếp mời Lệnh Hồ tổ đội.

[Đội Ngủ] Sinh Sinh Ly Nhân: Chúng ta đến Lương trưởng lão ở Tân Thủ thôn nhận nhiệm vụ bá sứ đi ==

Lệnh Hồ không nói gì, Diệp Nhân Sinh truyền tống đến Tân Thủ thôn, thấy trên bản đồ chấm nhỏ màu xanh của anh ta, bỗng giật mình phát hiện ra anh đang đứng trước mặt Lương trưởng lão.

...Chẳng lẽ hẳn ta đã liệu trường rằng mình sẽ đồng ý? Diệp Nhân Sinh bấu môi, cười chú ngựa đỏ chạy tới trước mặt NPC, mới chỉ click vài cái thì đối thoại đã không tiến hành được nữa, cô nghi hoặc mở phần nhiệm vụ ra, trên đấy viết rõ ràng là muốn bá sứ phải đóng hai trăm lượng bạc.

NPC này tính ăn cướp sao!

Ăn mày Diệp Nhân Sinh nhìn số tài sản hai trăm của mình, thán thối được cảm giác bất lực sâu sắc, tuy rằng thao tác kỹ năng của cô luôn tốt, nhưng từ trước đến nay kỹ năng đời sống lại vô cùng kém cỏi, không có ý định buôn bán làm ăn, hai trăm lượng trên người hoàn toàn là do làm nhiệm vụ mà có, nếu không phải Ngọc Thanh đường yêu cầu phải phối hợp hái thuốc thì rất có thể ngay cả kỹ năng đời sống cô cũng chẳng thêm học.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Cái đấy... ha ha, để ta đưa người đi làm nhiệm vụ phó bản là được rồi == bá sứ gì đó phiền toái lắm.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Muốn bao nhiêu?

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Hai trăm lượng ==

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Chờ đấy.

Diệp Nhân Sinh đứng nguyên một chỗ chờ, bỗng nhiên cảm thấy có chút khinh bỉ bản thân, ít nhất cô cũng là một nick lớn tám mươi cấp, vậy mà ngay đến cả hai trăm lượng bạc cũng phải để lính mới người ta bỏ ra, thật đúng là mất mặt. Vì thế cô chui vào mấy cửa hàng gần đó, đem mấy thứ năm xưa không nở vứt bán một cái sạch bóng, dù sao thì cũng được năm mươi mấy lượng, như vậy cũng coi như là lễ bá sứ, cô không phải là bản sao của người hay mua sắm trang bị vật cưỡi, có tiêu cũng chỉ là ít thuốc nước, nên số bạc đó cũng đủ để giúp cô chống đỡ.

Vừa mới hạ quyết tâm, đã thấy trước mặt nhảy ra khung đối thoại.

Lệnh Hồ muốn giao dịch với bạn, [Đồng ý] [Từ chối]

Theo bản năng Diệp Nhân Sinh chọn đồng ý, đột nhiên bị số tiền làm cho hoa mắt.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Đưa nick nhỏ đi thăng cấp cũng phải cần tiền, người cầm lấy đi.

Diệp Nhân Sinh run rẩy.

Đại gia! Nhất định là đại gia! Lại có số tiền lớn như thế! Là ba ngàn lượng bạc đó á á á á.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Số tiền này người lấy ở đâu...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Chuyển từ nick cũ sang.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: == thì ra người còn có nick lớn.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Người khác cho, không thích.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ==

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Người có số tiền này, có thể tìm một nick lớn miễn cấp nào đó, chỉ cần vài ngày sẽ lên đến tám mươi.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Không cần bá sứ ta đâu.

Diệp Nhân Sinh trái lại thấy rất bình thường, tuy rằng được một đồ đệ có thanh vọng thế này, nhưng nhiệm vụ thiết yếu của cô là miễn cấp, thu nạp đồ đệ sẽ khiến thời gian thêm chậm trễ.

Anh im lặng một lúc.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Lười tìm.

...

Đột nhiên cô cảm thấy mình thật là bị thương, ngay từ đầu anh ta đã nhớ rõ lời hứa hẹn trong lúc chột dạ của cô, đoán được mình sẽ đồng ý đưa anh ta đi thăng cấp, nên đã trực tiếp chạy đến đây...

Vì thế, nhờ có tiền mà quá trình bá sư trở nên hết sức nhanh chóng, Diệp Nhân Sinh thấy trước mặt mình là một nam Ma Ẩn lính mới, mái tóc đen, anh tuấn khôi ngô, phía trước hai chữ “Lệnh Hồ” là mấy chữ to “đồ đệ của Sinh Sinh Ly Nhân”. Đột nhiên cô cảm thấy được một ngày sứ mệnh làm thầy chung thân làm mẹ vĩ đại.

...

Được rồi, nhưng thật ra cô không lấy nhiều tiền của người ta đâu, đừng hiểu nhầm ý tốt của cô...

Vì thế cuộc sống con ghê đã ở ngay trước mắt rồi.

Hai người hẹn nhau sẽ lên mạng từ lúc sáu giờ rưỡi cho đến mười một giờ mỗi ngày, một tuần cứ trôi qua như vậy, rất khó nói rõ ai mới là con ghê.

Bởi vì ngoài việc không buôn bán ra, Diệp Nhân Sinh còn có một khuyết điểm rất đau, đó chính là... mù đường.

Vừa mới đi qua đường, xoay người giao trả nhiệm vụ là cô đã không biết ở đâu rồi. Không tính việc không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, mà ngay đến cả một phó bản sơ cấp, cô cũng phải vạch đường trước, sau đó mới có thể giết hết quái và quay trở về...

Lúc đầu Lệnh Hồ còn có thể nhắc nhở cô vài lần, nhưng sau lại rõ ràng lười đánh chữ, đợi đến lúc Diệp Nhân Sinh kịp phản ứng cưỡi ngựa đổ vui về đi ra.

Đương nhiên, cô sẽ không nói là mình bị lạc đường.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Aha ha ta đi xem còn sót con quái nào không (biểu tượng nhe răng)

Hiển nhiên là Lệnh Hồ mặc kệ cô, Diệp Nhân Sinh giết quái thì khỏi phải nói, mặc dù là chức vụ bác sĩ, nhưng đối với một phó bản nhỏ này thì vẫn là dư dả, sẽ không để sót mất con quái nào.

Đồng thời Diệp Nhân Sinh cũng vô cùng hoài nghi, Lệnh Hồ này có phải là lính mới thật không, rất nhiều thao tác không cần cô phải nhắc, tuy rằng anh ta có giải thích với cô là trong thời gian cô đi vắng có tham khảo chiến lược trên diễn đàn, nhưng anh ta thật sự rất có thiên phú, khi level đã đạt mười chín thì PK thắng một Ma Ẩn hơn anh ba cấp, thấy thế Diệp Nhân Sinh rất muốn xuyên thủng hai mắt mình.

Nếu cô cũng có thể là Ma Ẩn nếu cô cũng có thể là Ma Ẩn... thật đúng là oán giận quá đi.

Cho dù thái độ của Lệnh Hồ có lãnh đạm, nhưng tốt xấu gì thì cũng là thầy trò với nhau, cũng đã ở bên nhau không ít ngày, Diệp Nhân Sinh nghĩ vớ vẩn, cuối cùng hai người cũng quen nhau.

Vì thế ở lần thứ n Diệp Nhân Sinh còn đang gắng sức đấu lại một tiểu Boss cấp năm mươi, thì lần đầu tiên Lệnh Hồ hỏi về vấn đề riêng không liên quan tới trò chơi.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Người là nam?

...

Diệp Nhân Sinh nằm chết.

Thế nên Lệnh Hồ cũng nằm chết.

Tuy rằng đôi lúc có vô tình gặp đám người Đọa Lạc Thiên Sứ đến quấy rối giết nick nhỏ, nhưng đây là lần đầu tiên đi chém quái mà nằm chết. Diệp Nhân Sinh phẫn nộ, cô đã chọn một bác sĩ mảnh mai như vậy, vậy mà còn có người cho rằng cô là nam sao!

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = =# ta đã cùng chơi game với người hơn một tháng rồi mà còn không biết là sư thầy hay sư mẫu sao?

Diệp Nhân Sinh một khi đã kích động thì sẽ nói bừa.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: bây giờ thì biết rồi.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: là nữ.

...

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Đồ đệ, người nhất định là nam.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Tại sao?

Cái này còn phải hỏi sao, đưa ột người không quen biết ba ngàn lượng bạc, là nữ thì có ai lại hào phóng ngu ngốc như thế...

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Trực giác của phụ nữ = =

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Dùng trực giác ấy mà nhận biết đường đi.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân:

Cái quái gì mà đồ đệ của cô lại nói chuyện sắc bén như thế, chẳng lẽ anh ta thuộc tính sắc bén...

Diệp Nhân Sênh buồn bực đứng trước phó bản, bây giờ Lệnh Hồ đã bốn mươi chín cấp, lần này dẫn anh vào phó bản cấp năm mươi, tất cả thuộc tính trạng thái của cô đều đã thêm máu, kỹ năng công kích không những thiếu mà cả thương tổn cũng có hạn, chỉ có mình cô xoay sở thì thật sự phải cố hết sức, còn đang nghĩ mãi không ra cách thì đột nhiên đi động vang lên.

Diệp Nhân Sênh ấn nút nghe.

“Alo?”

“Bạn Đại Sênh đang còn ở đâu thế?”

“Chị đây đang dạy đồ đệ...”

“Oa dựa vào một người chưa mãn cấp như cậu mà thu nhận đồ đệ ư, có mà lấy có câu đồ đệ ấy!”

“Chị đây không có tâm dăng như vậy... Chuyện là, à mà tại sao gần đây cậu không chơi game nữa?”

“Đón Gió nhà tớ đi công tác, tớ giúp anh ấy vài chuyện.”

“...Hai người đã trao đổi số điện thoại rồi sao, mới không tới hai tháng mà...”

“Chị có chừng mực mà.”

“Chừng mực cái đầu cầu, nhanh mau lên mạng tới giúp tớ dạy đồ đệ đi!”

“Được rồi... cậu là người khác thường không nhân tính.”

Cậu mới là không nhân tính, Diệp Nhân Sênh cúp máy cái rập. Cũng không biết là ai kia sau khi kết hôn chớp nhoáng trong trò chơi thì biến mất, trước kia cô và Lộ Mỹ Hà cùng nhau luyện cấp, vô tình gặp Đón Gió Nghe Mưa, hai người họ qua lại với nhau vài lần, đợi đến khi Diệp Nhân Sênh đi du lịch ba ngày trở về thì thấy, hai người đã kết hôn...

Diệp Nhân Sênh rất tự giác không làm bóng đèn mà một mình đi thăng cấp, sau này lại nghe người khác nói Đón Gió Nghe Mưa là bang chủ, là một người chơi RMB2 tiêu chuẩn, đối với Lộ Mỹ Hà cũng vô cùng hào phóng, tặng đủ loại thần khí vật cưỡi, tuy Diệp Nhân Sênh thấy Lộ Mỹ Hà cười gả qua loa, nhưng là chuyện của bạn bè nên cũng không tiện nói thêm.

(2: RMB là Nhân dân tệ, chữ Hán giản thể: 人民币, bính âm: rénminbì, viết tắt theo quy ước quốc tế là RMB)

Khi đang chu du vào cõi tiên thì Lộ Mỹ Hà đã online, Diệp Nhân Sênh liền mời gia nhập đội.

[Hệ Thống] Hoa Vương đã gia nhập đội ngũ.

[Đội Ngũ] Hoa Vương: (Biểu tượng cười gian) Đây là đồ đệ ngoan của cậu sao, mau gọi một tiếng tỷ tỷ đi

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

Khóe miệng Diệp Nhân Sênh run rẩy, Đại Hoa Sen này đúng là chẳng đứng đắn tí nào, nhưng đồ đệ nhà mình tính khí lãnh đạm, tác phong của hai người hoàn toàn khác nhau, chỉ cần đừng gây ra mâu thuẫn gì thì sẽ hòa hợp nhanh thôi.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: mau tới Lục Liễu sơn trang == Tốc độ hai mươi phút mới giết xong một con.

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Ba người chúng ta?

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Không phải cậu được Đón Gió nhà cậu đem đi măn cấp sao? Đây chỉ là phó bản cấp năm mươi...

[Đội Ngũ] Hoa Vương: bà đây là Lưu Vân (_)# cậu làm sao thế? Tìm bọn Không Tàng tới đây đi.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: ...Gần đây dạy đồ đệ nên không giúp bọn họ đi phó bản, bây giờ gọi thì không được hay lắm.

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Cậu lại không đầy cấp, không đi cũng không sao, để tớ làm đội trưởng.

Diệp Nhân Sênh bắt đắc dĩ đành phải chuyển lại vị trí đội trưởng cho Lộ Mỹ Hà, chỉ trong chốc lát bên trái góc dưới màn hình hệ thống nêu lên.

[Hệ Thống] Bàu Tiên Tử gia nhập đội ngũ.

[Hệ Thống] Không Tàng Pháp Sư gia nhập đội ngũ.

[Đội Ngũ] Bàu Tiên Tử: Sênh Sênh! Hoa Hoa! Đã lâu không gặp! (^o^)

~[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Bàu = 3=

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Đạo này Sênh Sênh có chuyện gì thế, lần nào lên mạng cũng không nói gì, còn cả Hoa Hoa nữa, gả cho người ta xong thì không thấy online.

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Tiểu Bàu (Biểu tượng chu môi)

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Chị đây đang bận yêu đương, loại người chưa bao giờ yêu như Không Tàng nhà người chắc không biết...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Người là đồ phá gia!!! (Biểu tượng khóc ròng)

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Khả khả là ta đang dạy đồ đệ nhỉ, Lệnh Hồ là đồ đệ của ta.

Kênh đội ngũ im lặng một phút, đột nhiên Diệp Nhân Sênh có chút căng thẳng, nhưng không biết mình căng thẳng cái gì.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Xin chào.

...

Mặt trời mọc ở phương Bắc rồi!

[Đội Ngũ] Bàu Tiên Tử: Xin chào nha

~~[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Đồ đệ của Sênh Sênh cũng chính là đồ đệ của ta (biểu tượng nhe răng)

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: ==!

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Đồ đệ của ta sao không thấy người bình thường khách khí với ta như thế...

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Ngay cả sư phụ cũng chưa từng gọi TAT

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Lúc báỉ sư đã gọi rồi.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Đây là hệ thống tự động tạo có thể tính sao (_)#

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Sao cậu cứ phải xoắn vào cái vấn đề không dinh dưỡng này thế, Lệnh Hồ ngoan tỷ tỷ đưa người vào phó bản.

Diệp Nhân Sinh xoắn xuýt vào phó bản, ngoại trừ cô và Lệnh Hồ, ba người còn lại đều đã mãn cấp, giết một cấp năm mươi đơn giản giống như uống nước lạnh vậy, hơn nữa từ khi Lệnh Hồ cho ba ngàn lượng bạc, Diệp Nhân Sinh mua một số lượng lớn cá chạch, có thể ngẩng đầu ưỡn ngực đến chỗ Vân gian thương Vân Mạt để đặt hàng, thêm máu cũng mau đầy. Vì thế sau khi xoát ba lượt, rất nhanh Lệnh Hồ đã lên đến cấp năm mươi.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Oa ha ha cấp năm mươi có thể chọn phe cánh nhập bang phái, mau chọn Thần phái gia nhập bang bọn ta đi, tên của bọn ta rất độc đáo (biểu tượng đặc ý)

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ... Người dám dọa người sao? = =

Chắc là đã cẩn thận mở nhân vật nghiên cứu tên bang phái của họ, thế nên Lệnh Hồ hiếm khi Mạt Ngũ với cô.

[Mạt Ngũ] Lệnh Hồ nói với bạn: ... Thật là độc đáo.

[Mạt Ngũ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Ấy, ta không ép đâu... dù sao bang phái bọn ta cũng không có tiếng tăm gì, hơn nữa tiến độ cũng không thấy đi lên = =

Lệnh Hồ im lặng một lúc lâu.

[Mạt Ngũ] Lệnh Hồ nói với bạn: Vậy tại sao người lại còn gia nhập bang phái của hắn?

Diệp Nhân Sinh đột nhiên cười rộ lên, vì sao ư, còn phải hỏi sao ——

[Mạt Ngũ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Bởi vì lúc mới chơi ta đã quen hắn, lúc đó hắn còn ngốc nghếch nói không cần phải kháng quái, vài người khác cũng mới chơi, không có bang phái nào chịu thu nhận bọn ta, bọn ta mấy lần tự mình vào phó bản, thăng cấp từng chút một, đã chết vô số lần, bị bọn người Ma phái đuổi giết đến sườn ma quỷ, so với những người khác thì bị chết xa nhất... Ha ha ngày đấy cũng thật là thê thảm, nhưng cũng là ngày vui sướng nhất

~[Mạt Ngũ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Ta cảm thấy thú vui lớn nhất khi chơi game đấy là được chơi đùa cùng bằng hữu, nếu là một người luôn theo đuổi danh lợi và trang bị, thì phải là trò chơi đang chơi người, chứ không phải người ở đây chơi trò chơi.

[Mạt Ngũ] Lệnh Hồ nói với bạn: ...

Sao cô lại vô thức mà nói nhiều thế chứ... .

Đánh chữ cũng phải có công phu, vài người đã chạy ra khỏi phó bản, tính định xoát thêm lần nữa, Diệp Nhân Sinh lựa chọn đi theo Không Tàng Pháp Sư, lúc này đưa mắt cũng nhìn thấy ba người còn lại đều lựa chọn đi theo Không Tàng Pháp Sư, năm người chạy nối đuôi nhau trông như đoàn tàu hỏa nhỏ rất vui, đến nỗi Không Tàng tức giận kêu to mắng bọn họ quá lười.

[Mạt Ngũ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ta đi làm nhiệm vụ cấp năm mươi, người đi thăng cấp trước đi.

Diệp Nhân Sinh kinh ngạc, chẳng lẽ mấy lời vừa rồi của cô đã chọc giận đến đồ đệ đại nhân? Nhưng mà... không phải cô không muốn thăng cấp... mà là lấy không tiền của người ta rồi bỏ chạy thì đúng là mất mặt...

[Mạt Ngũ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Người ghét ta cấp thấp sao TAT

[Mạt Ngũ] Lệnh Hồ nói với bạn:...

Cô buồn bực nhìn những dấu chấm lửng, liền thử đứng trên phương diện của anh mà nghĩ lại câu nói vừa rồi, đột nhiên trong đầu nảy ra ý niệm, Lệnh Hồ nói như vậy... kì thật là để cô và bằng hữu cùng chơi đùa?

Nhất thời Diệp Nhân Sinh vô cùng cảm động, tuy rằng lời nói của đồ đệ có chút ác là ác, lãnh đạm là lãnh đạm, nhưng chung quy đối với cô không tệ. Vì thế mà gõ luôn một hàng chữ.

[Mạt Ngũ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Không sao đâu.

[Mạt Ngũ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Người cũng giống bọn họ thôi, đều là bằng hữu của ta (biểu tượng nhe răng)

Tin này vừa phát ra thì Diệp Nhân Sinh bị chính mình làm cho choáng váng, cũng may là Lệnh Hồ không để ý đến, qua ba mươi giây, đột nhiên gửi đến hai tin nhắn.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Thêm ta đi.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ta vào bang.

Diệp Nhân Sinh nhìn lên hai hàng chữ này, đột nhiên giao diện chuyển đổi, nọ họ đã ra ngoài phó bản, màn hình thay đổi, lúc này là giờ chơi cao điểm nên máy tính của Diệp Nhân Sinh bị đơ đứng một lát, đợi đến khi giao diện của cô chuyển thành bên ngoài phó bản thì bốn người kia đã đứng đó từ lâu rồi.

Nhưng mà... không khí dường như có chút gì đó không đúng.

Cách đó không xa, một người con trai Thiên Kiếm tuần dật cười trên con Kỳ Lân, trong lòng ôm một cô gái tóc hồng nhỏ xinh.

[Đối Diện] Hoa Vương: Đón Gió?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vắn vẹo

~~Không biết tại sao lại muốn uốn éo --

8. Chương 8: Lưu Ly Nhược Ngư

rước mặt là một Thiên Kiếm trang bị sang trọng, đúng là Đón Gió Nghe Mưa.

Nhưng trong lòng hẳn lại ôm một cô gái khác.

Lộ Mỹ Hà chỉ nói hai từ đấy, sau đó không nói gì nữa, có thể hai người đang còn Mật Ngữ. Những người còn lại dường như cũng ý thức được điều gì đó, cả thấy đều không nói gì. Diệp Nhân Sinh cảm thấy nhiệm vụ vĩ đại là dần xếp lại rơi xuống đầu cô.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Mọi người vất vả rồi, các người đi trước đi, ta còn dạy đồ đệ.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đúng rồi Không Tàng, thêm đồ đệ ta vào bang đi.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Được thôi, vừa rồi Thân Hồ có kêu ta tới phó bản, Tiểu Bàu có đi không?

[Đội Ngũ] Bàu Tiên Tử: Có.

Rất nhanh hai người họ rời khỏi đội ngũ, Diệp Nhân Sinh suy nghĩ, không định đi hỏi Lộ Mỹ Hà, khiến cô ấy chỉ còn lại một mình trong đội, dắt đồ đệ chạy trốn.

Cái cảnh này mà có thêm người quen thì thật xấu hổ, để cho cô ấy tự xử lý vậy.

Đêm nay Diệp Nhân Sinh ngủ không ngon, thế nên hôm sau lúc làm mẫu sử dụng thiết bị thể hình thì tinh thần ngẫn ngơ, bất tri bất giác làm hơn một trăm lần động tác chèo thuyền mà không biết mệt, khiến cho khách hàng của cô phải mắt chữ O nhìn mà cảm thán.

Ngoại trừ lần đó ra, cả buổi sáng huấn luyện đều thuận lợi, Diệp Nhân Sinh lau mồ hôi, không hề tắm rửa chỉ muốn xông thẳng về nhà, nhưng ngoài dự liệu, còn chưa ra khỏi cửa thì đã thấy Lộ Mỹ Hà chờ dưới lầu, vẻ mặt lo lắng.

“Đại Hoa Sen, tìm tớ có việc gì thế?”

“Thừa lời! Mau đi theo tớ!”

“Này này, tớ còn chưa thay quần áo thể thao...”

“Không cần, sắp bắt đầu rồi!”

Vì thế, Diệp Nhân Sinh cả người bốc mùi mồ hôi đầu tóc rối bởi xuất hiện ở buổi tuyên truyền “Hoa Sơn Đỉnh Online”, sắc mặt không khỏi vô cùng tồi tệ. Nhưng Lộ Mỹ Hà ngược lại lại hứng thú dào dạt, còn đang cùng đám người đứng gần đó bình phẩm đủ điều về cosplay nhân vật trong game, hơn nữa toàn hội trường chật ních toàn là nữ, thỉnh thoảng nhìn về phía chiếc bàn dài trước mặt, tựa như đang chờ mong điều gì đó.

“Này.” Diệp Nhân Sinh vỗ vô sau lưng Lộ Mỹ Hà, “Không phải tối hôm qua cậu chịu kích động...”

“Thì sao?” Lộ Mỹ Hà liếc cô một cái, cười hết sức, “Sao cậu không có ánh mắt của một thiếu nữ mơ mộng cơ chứ, chưa từng xem thông báo trên diễn đàn sao? Có thể hôm nay Đường Dập sẽ đến!”

Chẳng trách ở đây có nhiều con gái đến thế, cô còn đang thắc mắc, từ trước đến nay hội trường tuyên truyền game toàn là trạch nam, còn ở đây hầu như nam nữ đều đồng giống nhau, chật ních cả đại sảnh cùng hành lang.

“Thiếu nữ mơ mộng...” Diệp Nhân Sinh giả vờ nôn ọe: “Đúng là thủ đoạn của nhà tuyên truyền nha, một minh tinh thì có gì hay?”

Lộ Mỹ Hà biết cô luôn không thích đàn ông có dáng vẻ xinh đẹp, nên cũng lười để ý đến cô, chỉ vào một Thiên Kiếm áo vàng phía trước: “Mẫu hình của cậu đấy.”

“Đây mới gọi là đàn ông.” Diệp Nhân Sinh tán thưởng gật đầu, đi ngang qua một Lưu Vân áo trắng, chọc lấy Lộ Mỹ Hà: “Cái loại tóc dài tiểu bạch ảo là này thì có gì hay?”

Hai người lại cãi nhau dọc đường, đi tới hậu đài của hội trường, nhân viên còn đang dán lên tường một bộ tranh tuyên truyền rất lớn, bầu trời xanh lam sẫm tối, trải dài những ngôi sao lấp lánh, màu sắc sáng mờ uốn lượn tạo ra cảnh tượng thần bí mỹ lệ, Diệp Nhân Sinh vừa nhìn đã thích mê, lại nhìn toàn cảnh bức tranh, bên trái phía dưới cây cổ thụ có một chàng trai áo hồng, quần áo phấp phới, mái tóc đen bay lên, như đang ở một thế giới tách biệt.

Diệp Nhân Sinh sực tỉnh, hình ảnh Đường Dập trong vai Ma Ẩn giống y hệt trong bức tranh kia, tuy là tranh vẽ người, nhưng các ngũ quan so với trong game không khác nhau tí nào, linh hoạt kỳ ảo tuần dật, đích thị là một phong thái mỹ nam hiếm thấy.

Lộ Mỹ Hà si mê nói: “Đây chính là Tiểu Đường Dập nhà tớ!”

“Khà khà khà khà.” Diệp Nhân Sinh cười đậm đặng: “Tớ có chụp màn hình lúc tớ và Tiểu Đường Dập nhà cậu đứng gần nhau.”

Cô vốn muốn nhìn thấy Lộ Mỹ Hà ghen tị mà la hét, nhưng lại không ngờ rằng cô ấy không có bất kì phản ứng nào.

Thật ra Lộ Mỹ Hà cũng rất giống Diệp Nhân Sinh, đều là thần kinh thô. Đó là lí do mà cô ấy rất ít khi lộ ra vẻ mất mát, Diệp Nhân Sinh thấy cô xuất thần, tuy rằng mơ hồ đoán được nguyên do, nhưng lại không biết an ủi như thế nào, đành vỗ bả vai cô ấy nói lảng sang chuyện khác: “Chị đói bụng rồi, mời cậu ăn cơm được chứ?”

Hai người đến một quán ăn gần Diệp gia đánh chén no nê rồi ai tự về nhà nấy. Ngày mai Diệp Nhân Sinh không có khách hàng, nghe mẹ Diệp lải nhải vài câu mà không hề thấy mệt, ngược lại tinh thần còn tốt hơn.

“Mẹ nói con đấy, đã lớn như vậy rồi mà chẳng nhìn ra tí con gái tạo nào, thế này thì làm sao gả đi được?...”

“Mẹ, con vừa mới tốt nghiệp đấy được chưa? Có cần gấp gáp gả con đi không...”

“Mẹ con chỉ mong con cầu được một chàng rể rùa vàng.” Ba Diệp đột nhiên ló đầu ra sau tờ báo chen vào một câu.

“Không đúng!” Hai mẹ con tâm hữu linh tê*, cùng hướng về phía ba Diệp mà gầm thét. Ba Diệp thu mặt lại sau báo, lắc đầu thở dài, còn nói con gái không đủ nhã nhặn, kì thật hai mẹ con giống nhau như đúc ấy chứ!

(*tâm hữu linh tê: dịch nôm na là trong lòng có điểm sùng tê, ý nói chột dạ.)

Bên kia ba Diệp mẹ Diệp lại bám nhau, bên này Diệp Nhân Sinh đã đóng cửa phòng, đăng nhập vào trò chơi, vừa mới đứng lại trong thành, đã thấy Lệnh Hồ gửi lời mời tổ đội.

Diệp Nhân Sinh đồng ý, mở danh sách Bạn Tốt ra, vừa mới lướt qua không nghĩ Lộ Mỹ Hà có online, hai người họ vừa mới về nhà xong, hiếm thấy Lộ Mỹ Hà lên mạng lúc này, cô nghĩ ngợi, quyết định hay là cứ hỏi.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Muốn làm gì thế Đại Hoa Sen ==

Nhưng hồi lâu sau vẫn không thấy Lộ Mỹ Hà trả lời, Diệp Nhân Sinh quan sát tọa độ của cô ấy, đương nhiên đó là chỗ Nguyệt Lão gần điện Lăng Vân, mà tọa độ của Đón Gió Nghe Mưa cũng vậy.

Đột nhiên cô cảm thấy có điều không tốt, liền cưỡi con ngựa đỏ phi về phía Nguyệt Lão. Trong kênh của hệ thống chủ thành Thần phái quét vô cùng nhanh, cho dù đã lựa chọn kênh đội ngũ nhưng cũng sẽ bị thông báo của hệ thống đẩy đi, thế nên Lệnh Hồ vừa nói gì đó, cô còn chưa kịp nhìn rõ ràng thì đã bị đẩy đi, lại lười lật lại tìm, nên vừa đánh chữ vừa chạy.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ta đang ở chủ thành, hình như bạn ta có chút việc, người vừa nói gì vậy.

Lần này cô cẩn thận để ý lời trả lời, cách một lúc sau, cô đã chạy tới nơi.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: là chuyện của Hoa Vương?

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ==! Làm sao người biết.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Lúc này người không online, cô ấy bị lòng bắt.

Trong lòng Diệp Nhân Sinh trầm xuống, cô cưỡi ngựa đứng trước mặt Nguyệt Lão, liếc mắt trông thấy Hoa Vương với Đón Gió Nghe Mưa.

Nhưng mà một giây sau, danh hiệu “Nương tử của Đón Gió Nghe Mưa” và “Phu quân của Hoa Vương” trước tên hai người đều tự động biến mất. Diệp Nhân Sinh nhướng mày, còn đang ở trong khung đối thoại nói một câu “Làm thế nào...” nhưng không gửi đi.

Vì vốn dĩ không cần hỏi tại sao.

Cô chạy đến chỗ sai dịch* xem danh sách truy nã, rõ ràng Hoa Vương có tên trong đấy, mà tên của người truy nã cô ấy là Lưu Ly Nhược Ngư, có vẻ như chính là cô gái ngồi trên kỳ lân.

(*Sai dịch: người chuyên truy nã, bắt người cho nha môn thời trước)

[Hệ Thống] Bạn tốt của bạn là Hoa Vương đã log-out.

Đại Hoa Sen này, không biết từ khi nào lại học Vương Bát, vừa gặp chuyện đã bỏ chạy.

Bởi vậy cũng có thể thấy tính nghiêm trọng của chuyện này, Diệp Nhân Sinh nhíu mày, tất cả mọi người đều online, nhưng trong kênh của bang phái lại im lặng khác thường, cô nhẹ nhàng tìm thấy Tô Vi Hải.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Tô Vi Hải: Tiểu Tô, vì sao Hoa Hoa ly hôn người có biết không?

[Mật Ngữ] Tô Vi Hải nói với bạn: (biểu tượng kinh ngạc) Chuyện lớn vừa mới xảy ra vậy mà Sinh Sinh người đi vắng sao?! Chuyện này ta không thể nói hết với người được, người cứ nhìn là biết... trong kênh thế giới mắng chửi mà hoa cả mắt!

Sau đó là một câu chuyện khiến Diệp Nhân Sinh cảm thấy như sấm rạch giữa bão táp.

Thì ra Đón Gió Nghe Mưa vốn chơi một trò chơi khác, làm chủ server khiến cho phong sanh thủy khởi, không biết thế nào lại động đến Tranh Giành Trung Nguyên, những nguyên lão của bang phái trước kia cùng hẳn ‘nhảy’ game, dựng nên bang phái Gió Mát Mưa Phùn như bây giờ, nhưng vấn đề chính là lúc hắn đang giữ trụ cột thì có gặp mặt vợ mình, lúc này thấy hắn ở bên này có nick lớn như vậy thì cũng muốn qua đó, Đón Gió Nghe Mưa vốn định trước khi vợ đến sẽ nói rõ với Hoa Vương, nhưng không ngờ rằng mấy chị em của vợ lại tới trước, chuyện này rốt cuộc giấu không được, vợ chính thức nổi trận lôi đình, đem chuyện này huyền não ọi người cùng biết, trong bang phái mọi người giúp đỡ Hoa Vương mắng trả lại, nhưng không

biết làm thế nào mà ở trong mắt người ta, Lộ Mỹ Hà chính là một người thứ ba, có mắng thế nào cũng không thể bằng khí thế của người ta.

Mới đầu Diệp Nhân Sinh vô cùng phẫn nộ, nhưng sau đó tĩnh lặng suy nghĩ một lúc, cô tin rằng Lộ Mỹ Hà không hề biết Đón Gió Nghe Mưa đã có vợ, nhưng đại đa số mọi người đều không tin. Tên khốn Đón Gió Nghe Mưa này cũng thật chẳng có trách nhiệm gì cả, không những để vợ tùy ý điều khiển bang phái truy đuổi Hoa Vương, làm không xong còn đổ tội Lộ Mỹ Hà dụ dỗ hấn.

Tức giận thì cứ tức giận, chuyện này cũng đã xảy ra rồi, Lộ Mỹ Hà cũng log-out, lúc này cô thật sự không làm được cái gì, đi mắng Đón Gió Nghe Mưa thì thật lãng phí thời gian, thời điểm này còn không bằng đưa tiểu đồ đệ của cô đi thăng cấp.

Vì thế mà đêm nay, lỗ tai của Lệnh Hồ bị JQ*.

(*JQ: gian tình, cường gian. Có thể nói là vì chị Sinh “ưu ái” Lệnh Hồ mà khiến anh ấy cảm thấy nhột.)

Diệp Nhân Sinh rất giống mẹ Diệp, lúc nào cũng nhắc tới nhắc lui chuyện này, từ “Đón Gió không có tiểu kê kê” cho đến “Con trai vốn có vấn đề”, lúc đầu cô còn có thể bình luận về chuyện này một cách khách quan, nhưng không ngờ càng nói càng hưng phấn, càng mắng chửi càng nghiêm, sau này giết quái thì mãnh liệt lạ thường, nhiệm vụ hoàn thành rất nhanh, Lệnh Hồ xem thường không thêm để ý đến cô, tự đi giao nhiệm vụ, Diệp Nhân Sinh đuổi theo, kết quả đêm nay lại gặp được cả một đám người.

Hình như là Đón Gió Nghe Mưa đưa nick nhỏ đi thăng cấp, toàn là một đám nick nữ, theo thứ tự là Lưu Ly Nhược Ngư, Kim Bộ Diêu, Tổ Thủ Tiêm Tiêm và Vị Ương Vị Ương. Có lẽ đại khái là vợ của Đón Gió và bạn của cô ta.

Hiển nhiên là Đón Gió Nghe Mưa cũng nhìn thấy Diệp Nhân Sinh, nhưng lúc này mà nói chuyện thì chỉ thêm phần xấu hổ, thế nên cũng chỉ đành đi lướt qua.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Trở thành Trần Thế Mỹ rồi mà vẫn còn kẹp chặt mấy cây hoa cúc nhỏ, xem ra làm người được đẩy, đừng vội đắc ý nếu không sau này lại đau.

Đón Gió Nghe Mưa dừng Kỳ Lân lại, dường như tự biết đuối lý, không nói gì cả. Trái lại vợ của hấn là Lưu Ly Nhược Ngư dừng lại, đại khái là vừa mới trải qua việc này, đối với ba chữ Trần Thế Mỹ hết sức nhạy cảm.

[Đối Diện] Lưu Ly Nhược Ngư: Người nói ai?

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Hả? Ta nói ai thì người đẩy tự hiểu, ta đưa đồ đệ đi thăng cấp, người đừng có xù lông lên như thế.

[Đối Diện] Lệnh Hồ: ...

Đồ đệ đại nhân dùng mấy dấu lửng tỏ vẻ vô tội.

Thần phách không thể công kích lẫn nhau, coi như bọn hấn tức điên phổi thì cũng không còn cách nào, thừa dịp Lưu Ly Nhược Ngư chưa kịp phản ứng, Diệp Nhân Sinh nhanh chóng chúc ngủ ngon Lệnh Hồ rồi vui vẻ thoát mạng.

Hai tuần sau đó vô cùng im ắng, Lộ Mỹ Hà không hề online, nhưng có lẽ đã khôi phục lại, hai người ra ngoài làm vài chén rượu, cùng mắng Đón Gió Nghe Mưa và vợ của hấn đến máu chó lên não.

“Thì ra hấn đi công tác là lừa tở, chính là quay về game cũ giúp vợ hấn...”

“Ngoan nào, đừng nghĩ nữa, bọn đàn ông chỉ bằng cộng lông!”

“Lão nương sẽ không bao giờ kết hôn trong trò chơi nữa!”

“Đúng thế đúng thế, có cái khí gì hay chứ? Ông chủ, cho thêm hai chai bia —— ”

Đương nhiên, hai người uống say đến nổi đông ngả tây nghiêng, bị mẹ Diệp mắng đến máu chó lên đầu.

Từ lúc cấp bậc của đồ đệ được nâng cao, bác sĩ Ngọc Thanh Diệp Nhân Sinh đã không còn vui vẻ mà chém quái nữa, thời gian hai người đánh quái càng nhiều hơn, gặp mấy nhiệm vụ phó bản, cũng chỉ có thể kêu

người trong bang đến hỗ trợ, nếu người không đủ thì tổ đội thêm mấy người ngoài, may mà thao tác của Lệnh Hồ rất tốt, còn mang theo một bác sĩ cấp bậc hơn tám mươi, rất thích hợp với phó bản.

Cứ như vậy lúc dạy đồ đệ, Diệp Nhân Sinh cũng có điểm kinh nghiệm, mấy ngày nay cô đã đột phá lên cấp chín mươi, mắt thấy Lệnh Hồ cũng sắp thăng cấp đến tám mươi, lúc này Lộ Mỹ Hà đột nhiên online, hơn nữa còn nhao nhao bảo muốn cùng cô đưa Lệnh Hồ thăng cấp.

Tuy rằng rất có thể cô ấy tới để quấy rối, nhưng xét cho cùng thì gần đây Đại Hoa Sen toàn gặp nạn tâm tình không tốt, Diệp Nhân Sinh liền mời cô tổ đội, đã nói là ba người cùng đi đánh tiểu cổ thụ, nhưng Diệp Nhân Sinh đợi đã lâu mà vẫn chưa thấy Lộ Mỹ Hà xuất hiện, đang định nói vài câu thúc giục cô ấy thì lúc này phát hiện ra cột máu của Hoa Vương trong đội ngũ đang giảm xuống rất nhanh.

[Bang Phái] Hoa Vương: Thiếu chút nữa thì quên tớ còn đang bị lùg bắt...

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Ta thật sự nhỏ vào tên khốn kia, hắn còn là đàn ông sao?

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: Ta hoài nghi bang phái kia là nữ.

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: Hoa Hoa báo tọa độ, có ca ca ở đây.

[Bang Phái] Hoa Vương: 64,145

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Các hòa thượng, đã đến lúc phô ra bắp thịt!

[Bang Phái] Ka Ka: Ta đi thêm máu cho các người.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Tổ đội ta tổ đội ta.

Nếu Lộ Mỹ Hà đã chọn kênh bang phái, nhất định là cố ý gọi người, thanh niên trong bang nhất thời nhiệt huyết sôi trào tích cực hưởng ứng, Lệnh Hồ tiếp tục đi làm nhiệm vụ, Diệp Nhân Sinh rời tổ với Lệnh Hồ, gia nhập vào tiểu đội cứu viện.

Một nhóm người hơn hai mươi cái đầu, từ bốn phương tám hướng chạy đến chỗ Hoa Vương nằm chết.

Những tên tím bị truy nã có thể khác nhau, nhưng chỉ có thể những người chơi cùng phe phái mới có thể đuổi giết người bị lùg bắt, từ đó lấy được tiền thưởng lệnh truy nã, tiền thưởng truy nã được hệ thống cố định là năm mươi lượng bạc, khác nhau ở chỗ là người ra lệnh truy nã đồng ý thêm nhiều hay ít năm mươi lượng bạc cho bao nhiêu lần giết người, nhưng người nhận lệnh truy nã cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, một khi đã giết người bị lùg bắt, thì bản thân sẽ chuyển thành tên tím, trong sáu giờ không thể khôi phục, tên tím bị giết sẽ rơi ra rất nhiều điểm kinh nghiệm cũng như những trang bị thượng hạng, đây cũng là do công ty đặt ra vì có nhiều người chơi ác ý đuổi giết người ta.

Lúc này Diệp Nhân Sinh đã gần tới nơi, liền dừng lại ở đằng xa, dám truy đuổi mà không sợ chuyển tên tím có lẽ là một nick lớn mãn cấp, cô là bác sĩ hay là cứ đứng đây, đợi tiểu đội của bang phái tới rồi cùng nhau xông lên, ở gần đó cũng có một Phạm Âm tên tím như thế, tên là Kê Kê Phục Kê Kê.

Một người thật phong tao có cái tên phong tao alfin một chuyện rất phong tao, người này không hề lo lắng bị cả đội quần chết, nhưng trên mặt đất không hề xuất ra cái gì, có lẽ hắn sớm đã chuẩn bị, đem trang bị tốt trên người đổi đi.

Sớm đã chuẩn bị, sớm đã chuẩn bị.

Diệp Nhân Sinh lập đi lập lại bốn chữ này, đột nhiên cảm thấy điềm xấu. Người này là Phạm Âm, trạng thái bình thường của Phạm Âm đều là ẩn thân hành động, hơn nữa hắn đã làm rất trôi chảy, Lộ Mỹ Hà không sống lại, hắn còn không chạy nhanh đi, chẳng lẽ còn chờ đối phương người ta tới ngược hắn sao? Coi như muốn đợi Lộ Mỹ Hà sống lại, thì ít nhất cũng phải ẩn thân mà chờ chứ?!

Mùi vị âm mưu vừa mới hiện lên, đột nhiên trên màn hình máy tính của Diệp Nhân Sinh bị ánh sáng hoa mỹ của kĩ năng chiếm hết, nháy mắt đã chuyển thành màu tro.

[Hệ Thống] Bạn đã bị người chơi Lưu Ly Nhược Ngư giết chết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xoay xong rồi chúng ta bắt đầu lần lộn nào...

Hai mắt đắm lệ mông lung xem ra càng ngày tôi càng viết ít đi...

9. Chương 9: Thú Cưng Hỏa Hồ

Tục ngữ nói, “Biệt tam ba ngày, lúc về khiến người ta nhìn bằng con mắt khác.”

Huống chi cô đã không gặp bọn Lưu Ly Nhược Ngư kia hai tuần rồi, lúc này gặp nhau lần nữa, nhất thời liếc nhìn thấy số giá trị trên cột RMB của cô ta và Đón Gió Nghe Mưa, quả thật là một sự chênh lệch.

Lúc trước cô đưa Lệnh Hồ đi thăng cấp phải sau hơn hai tháng mới lên đến cấp tám mươi... Còn mấy người này đã hơn tám mươi cấp, hình như sắp bằng cô rồi. Mới hai tuần lễ mà!

Diệp Nhân Sinh thay đổi góc nhìn, quả nhiên trúng mai phục.

Hơn mười người chơi trên đầu đội cái tên Mưa Phùn Gió Mát Lâu rải rác xung quanh, bọn khốn này chắc chắn vừa dùng thuốc nước ẩn thân, lại không biết thế nào đi giết nick nhỏ làm mình chuyển thành tên tím, sau đó lại đến đánh lên bọn cô. Đón Gió Nghe Mưa chính là bang chủ của Mưa Phùn Gió Mát Lâu, tuy bang phái của hắn chỉ xây dựng trong thời gian ngắn ngủi, nhưng tốt xấu gì thì cũng từng cầm quyền trụ cột ở bang khác, ngoại trừ Lưu Ly Nhược Ngư và mấy người bạn của cô ta, còn lại đều là mần cấp.

Bọn Không Tàng bị giết trở tay không kịp, lập tức phản nộ.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Ta khinh bỉ bọn chúng giở thủ đoạn!

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Dưỡng khí cả nhà chúng nó!!!!

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: Chúng ta cùng sống lại giết bọn nó bằng được.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Đừng

~~[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Cần gì chứ, vừa nhìn là đã biết bọn chúng đã chuẩn bị đầy đủ, chúng ta ít người, nếu lại gọi người thì nhất định sẽ đánh lằng nhằng mãi, chúng ta làm thế làm gì, lãng phí thời gian với cái bang phái ngu ngốc thế làm gì.

[Bang Phái] Hoa Vương: Đúng thế đúng thế, mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, dù sao ban này giết ta cũng đã chết.

Kì thật ngay lúc đầu Diệp Nhân Sinh cũng không có như thế, lúc trước còn là vì để trả thù ngược lại Ma phái cô mới chơi game này, nhưng sau một thời gian chơi, làm bác sĩ thường xuyên bị người ta ngược, nếu mỗi lần bị giết đều muốn đi tìm người báo thù, không nói lãng phí thời gian, còn không duyên cớ bị chọc một bụng tức, có một số người khi bạn tức giận họ càng thấy vui, nếu bạn không để ý tới họ, ngược lại họ sẽ không thấy thú vị nữa. Cho nên khi cô bị giết chưa bao giờ gọi người cũng không oán thán chửi bới, nếu không đi chỗ khác thì cũng thoát mạng, đây chỉ là một game online, mọi người chỉ cần vui vẻ, thật sự không cần phải đến mức tính toán chi li.

Nhưng mà con trai ấy, nhiều ít gì cũng có huyết khí mạnh mẽ nuốt không trôi cục tức này, nhưng đương sự Hoa Vương đã nói như vậy, mọi người chỉ hung hăng mắng vài câu, sau đó liền trở về thành.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Sinh Nhi à, tớ rất là không vui.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Lão nương thật sự không cần cái loại bỏ đi này, cho nên mới không dài dòng trực tiếp ly hôn, cũng không phải vì sợ cô ta.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Cô ta dám giẫm lên mặt mũi tớ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Chị bảo này, đây là đáng đời cậu, ai bảo cậu chọn Ngọc Thanh cho tớ
= =

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Bằng không tớ đã giày xéo cô ta một trăm lần, một trăm lần đó.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Sớm muộn gì cũng có ngày lão nương báo thù (biểu tượng lửa giận)

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Ừm, lúc giết cô ta nhớ chụp màn hình lại cho tớ.

Lộ Mỹ Hà phát tiết thoải mái với Diệp Nhân Sinh, vui vẻ quyết định log-out, nhưng thi thể vẫn còn lại đó để bọn khốn kia cứ canh giữ, Diệp Nhân Sinh đối với sự giặc này của cô ấy cũng có chút khen ngợi, nên cũng quay trở lại nghĩa địa yếu ớt sống lại, Gió Mát Mưa Phùn Lâu có thể không phải người canh chừng nghĩa địa, nhưng không ngờ rằng bọn hán không thể phản kháng đã chuồn đi.

Trong năm phút đồng hồ sống lại không thể đánh quái, Diệp Nhân Sinh nhập đội với Lệnh Hồ, truyền tống về thành bán tạp vật, chuẩn bị tiếp tục đưa tiểu đồ đệ đi thăng cấp, chợt thấy trên kênh Thế Giới có mấy người, đều là những ID vô cùng quen thuộc.

[Thế Giới] Sĩ Sĩ: Ồi giờ ơi, tên tím ngày nào cũng có, nhưng hôm nay đặc biệt nhiều.

[Thế Giới] Không Tàng Pháp Sư: Tọa độ 64,145

[Thế Giới] Bánh Mỳ Đại Vương: Tối nào tối nào không thể bỏ qua, tên tím mãi cấp, thể nào cũng có trang bị thượng hạng.

[Thế Giới] Thân Hổ Chấn Động: Ta Thân Hổ Chấn Động

[Thế Giới] Dưới Bụng Thu Lại: Ta Dưới Bụng Thu Lại

[Thế Giới] Mã Cách Lệ Tiên Sinh: Ủa sao không thấy Hoa Cúc huynh đâu?

[Thế Giới] Thân Hổ Chấn Động: À, lão Ngũ bị tiêu chảy, Hoa Cúc đang ở trên giường dưỡng bệnh.

...Phụt, bọn họ thật biến thái...

[Thế Giới] Vị Ương Vị Ương: Chúng ta giết người bị lũng bắt, liên quan gì đến các người? Đúng là bệnh.

[Thế Giới] Lưu Ly Nhược Ngư: Hoa Vương kêu người, có sao không cho chúng ta gọi người?

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bi: Đồ khốn, đồ khốn.

[Thế Giới] Sĩ Sĩ: Đồ khốn ta nhớ người muốn chết.

[Thế Giới] Không Tàng Pháp Sư: Hả, ta có nói đến các người sao, lũ gà?

[Thế Giới] Bầu Tiên Tử: Gà...

[Thế Giới] Bánh Mỳ Đại Vương: Không Tàng là vua nội nam.

[Thế Giới] Thân Hổ Chấn Động: Tiểu Bầu muội muội là vua sự thật.

...tiếp tục phụt, xem ra Lưu Ly Nhược Ngư khó địch nổi lại bốn cái miệng...

[Thế Giới] Đón Gió Nghe Mưa: Bang chủ hòa thượng ra nói chuyện đi.

[Thế Giới] Không Tàng Pháp Sư: Lão tăng ở đây.

[Thế Giới] Đón Gió Nghe Mưa: Những chuyện này là chuyện riêng của ta và Hoa Vương, không cần các người nhúng tay vào.

[Thế Giới] Không Tàng Pháp Sư: Lão tăng giúp Hoa Hoa cũng là chuyện riêng của chúng ta, cũng không cần các người nhúng tay nào.

[Thế Giới] Lưu Ly Nhược Ngư: Giết các người cũng không oan uống tí nào, còn dám đến đây kêu gào?

Diệp Nhân Sinh không nhịn được, gõ một hàng chữ.

[Thế Giới] Sinh Sinh Ly Nhân: Ha ha, người truy nã là vợ mình, đúng là một gã đàn ông inh dục, còn phải một đám tên tím đến canh chừng ở đây, dùng thuốc nước ẩn thân không nói, nhưng tất cả đều là tên tím, thật giống như là biết có người tới... Đúng là trâu bò trâu bò.

[Thế Giới] Mẽ Già Lặc: Hả? Thần phải chơi nội chiến, đến xem.

[Thế Giới] Lâm Tiểu Vũ: Ma phái tỏ ra áp lực rất lớn.

[Thế Giới] Ô Liệt: Thần phái 2B vốn ít người, còn muốn chiến tranh nội bộ, Ma phái thấy thật tiếc.

[Thế Giới] Lăng Tiêu Tiêu: Bọn chó Ma phái đặc biệt thích gọi người, đây đã là cái gì chứ

~Đón Gió Nghe Mưa không nói, nhất thời tắt lửa, đề tài rất nhanh đã bị hai phái Thần Ma quay sang mắng chửi nhau. Diệp Nhân Sinh hài lòng cười con ngựa đỏ thẫm của mình chạy về hướng Lệnh Hồ, đúng lúc đột nhiên hệ thống hiện lên một hàng chữ nhỏ.

[Hệ Thống] Bạn tốt của bạn là Đón Gió Nghe Mưa đã log-out.

Cô sững sốt, lúc này mới nhớ lại là trong danh sách Bạn Tốt chưa xóa hẳn, chỉ nhìn cái tên này thôi cô đã thấy ghê tởm rồi. Diệp Nhân Sinh vội vàng xóa tên hẳn, từ đằng xa đã nhìn thấy Lệnh Hồ tám mươi bốn cấp một mình đấu với quái Hỏa Hồ, nhất thời cảm thấy oán niệm, quả nhiên là chức nghiệp gì cũng là mạnh mẽ hơn bác sĩ...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đồ đệ à = =

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Người đã có thể chọn quái tám mươi bốn cấp rồi, không cần phải làm nhiệm vụ hơn bảy mươi cấp đâu.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Chúng ta đến NPC cấp tám mươi nhận nhiệm vụ đi.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ừm, tùy người.

Đồ đệ vẫn là lãnh đạm, Diệp Nhân Sinh sớm đã quen, liền đứng tại chỗ chờ anh. Lệnh Hồ giết quái xong, gọi ra một con ngựa đỏ thẫm giống của Diệp Nhân Sinh như đúc, nhưng lại đi ngược hướng lại.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Chờ ta đi giao nhiệm vụ đã.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Được.

Thừa dịp này Diệp Nhân Sinh đi vệ sinh, lúc trở lại đã thấy trên màn hình xuất hiện một khung vuông.

Lệnh Hồ muốn giao dịch với bạn, [đồng ý] [từ chối]

Cô click vào đồng ý, con chuột vừa bấm thì trong giao dịch xuất hiện một thứ màu đỏ: Thú cưng Hỏa Hồ, cấp một, sủng vật hiếm, có thể dùng kỹ năng mị hoặc, khiến đối phương ngủ say trong tám giây.

Thú cưng Hỏa Hồ.

Diệp Nhân Sinh tròn mắt, sủng vật này trong Đỉnh Hoa Sơn online có không ít, nhưng đại đa số đều dùng tiền để mua, thật sự phải có vận may mới có thể có được khi làm nhiệm vụ, mà thú cưng Hỏa Hồ này khi PK rất được hệ thống sủng ái, trình độ biến thái đến nỗi khiến người ta lú lẫm, đầu tiên phải lặp đi lặp lại nhiệm vụ giết một trăm con hồ ly mười lần, sau đó mới có thể giành được nhiệm vụ giết yêu hồ từ NPC, nhưng khi làm xong nhiệm vụ chưa chắc NPC đã thưởng cho thú cưng, xác suất năm phần nghìn, một khi không thưởng mà còn muốn làm tiếp, thì phải tuần hoàn lặp đi lặp lại mười lần làm nhiệm vụ giết yêu hồ như thế...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Vận may của đồ đệ người bạo phát!!!

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ừm, chẳng qua là thử xem sao, không nghĩ rằng lại nhận được.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Thật sự tặng ta o()o? ?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ta không thích đem theo sủng vật

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân:

Tuy nói thế, nhưng Diệp Nhân Sinh vẫn còn nhớ rõ, hôm trước khi đi ngang qua đây cô đã oán giận vô tình buột miệng muốn có một thú cưng con cáo, nếu Lệnh Hồ không thích sủng vật, thì cần gì phải làm mười lần nhiệm vụ hồ ly? Nhiệm vụ kia nếu người không có tính nhẫn nại thì đã hỏng mất, huống gì anh làm mười lần...

Nói cho cùng, tuy rằng rất có thể vì anh nhàm chán nên mới làm như vậy, nhưng ít nhiều gì thì cũng có chút liên quan đến cô.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Đồ đệ... người thật tốt! TAT

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

Trên bản đồ hai chấm xanh đứng gần nhau, hai người không nói gì thêm nữa. Diệp Nhân Sênh còn đang đắm chìm trong cảm xúc không thể kiềm chế, được người ta coi trọng thật kì diệu, tuy rằng cô từng oán trách đồ đệ không đáng yêu vì chẳng chịu gọi là sư phụ, nhưng lúc này cô cảm thấy Lệnh Hồ là một đồ đệ hoàn mỹ không cần so đo gì hết, tính cách trầm ổn thao tác phong tao, lại có rất nhiều RMB rất nhiều RP...

Lúc cô còn đang mơ màng, đột nhiên nhân vật bỗng đứng lại tại chỗ, ngay sau đó con ngựa đỏ thẫm của cô biến mất, trên đầu bay lên một giá trị màu đỏ -128

Có người đánh lén! Phản ứng đầu tiên của Diệp Nhân Sênh chính là tạo ình một kết giới sinh mệnh, sau đó nhanh chóng chạy về phía Lệnh Hồ, nói đùa gì chứ, cô là bác sĩ không thể một mình đấu với người khác được...

Lệnh Hồ hiển nhiên cũng phát hiện ra điều bất thường, quay đầu về hướng cô, tăng thêm trạng thái rồi sau đó vọt mình ra phía sau cô, Diệp Nhân Sênh thay đổi góc nhìn, trông thấy một nữ Phạm Âm bị Ma Ảnh công kích hiện thân, cô lập tức đến gần thêm máu cho cho Lệnh Hồ, đồng thời kết giới sinh mệnh trên người cũng hết thời gian, quay lại phá lực công kích của nữ Phạm Âm, ngay sau đó Lệnh Hồ cũng hạ một đao giết người.

Nhưng tên của hai người lại đột nhiên đổi màu.

[Hệ Thống] Chúc mừng bạn đã đi sẵn thành công, đạt được giải thưởng truy nã năm mươi lượng.

Diệp Nhân Sênh ngăn người ra, thì ra người đánh lén cô lại là người bị lòng bắt, cô di chuột đến thi thể của nữ Phạm Âm kia, Thần phái tám mươi một cấp Phạm Âm, Tổ Thủ Tiêm Tiêm.

Tên này hình như đã gặp ở đâu đó.

Cô cảm thấy có điều gì đó, nếu Tổ Thủ Tiêm Tiêm có thể công kích cô, như vậy cô tất nhiên sẽ thành tên tím, nhưng đồng thời cô ta lại bị lòng bắt, mới tám mươi một cấp, vì sao phải đánh lén một người chín mươi cấp như mình, chẳng lẽ cô ta xem thường cô là bác sĩ?

Nếu không phải như vậy... thì chỉ có một nguyên nhân, giết người truy nã sẽ chuyển thành tên tím.

Tổ Thủ Tiêm Tiêm muốn cô tên tím.

Trong đầu Diệp Nhân Sênh hiện lên vô số suy nghĩ, nhưng tất cả đã có đáp án từ một người chơi cách đó không xa.

[Đối Diện] Lưu Ly Nhược Ngư: Gọi Kê Kê Phục Kê Kê đi bắt Tiêm Tiêm đi

[Đối Diện] Lưu Ly Nhược Ngư: Con tiện nhân kia đã chuyển thành tím

10. Chương 10: Nữ Vương Quay Trở Lại

Phản ứng đầu tiên của Diệp Nhân Sênh là nhanh chóng chạy thoát, cô một bên vừa gọi chú ngựa đỏ của mình tới một bên vừa gửi cho Lệnh Hồ một chữ “chạy”, nhưng mà ở phía bên Lệnh Hồ đã vang lên âm thanh khi xuất kỹ năng, hai người Kim Bồ Diêu và Vị Ương Vị Ương đều tên tím đã bị trúng kỹ năng của anh, Lưu Ly Nhược Ngư nhảy vọt tới, vốn Diệp Nhân Sênh đã muốn cười lên ngựa, nhưng lúc này bất kể thế nào thì không thể bỏ mặc Lệnh Hồ được, vậy nên cô liền nhanh chóng thêm máu cho anh, nhưng trong tích tắc nhảy xuống ngựa, cô biết hai người họ chết chắc rồi.

Bốn người chơi hơn tám mươi cấp vây quanh một người cấp chín mươi nhưng lại là bác sĩ và một người cũng chỉ mới cấp tám mươi, đáp án quá rõ ràng.

[Hệ Thống] Bạn đã bị người chơi Kim Bồ Diêu giết chết, đồng thời mất đi 10% kinh nghiệm cấp bậc hiện thời.

[Đối Diện] Lưu Ly Nhược Ngư: Cái miệng của người thật sự là dễ tiện, hôm nay bị luân cho rút cấp cũng chẳng oan uổng.

[Đối Diện] Tổ Thủ Tiêm Tiêm: Ha ha, bạn bè là cái gì chứ.

[Đối Diện] Vị Ương Vị Ương: Tiếc là ả Hoa Vương kia đã log-out rồi, uống công chúng ta chuyển tên tím vì ả ta.

[Đối Diện] Kim Bồ Diêu:Sáu giờ rồi, không thể lãng phí nữa.

Bốn cô gái kia cứ diễn kịch người tung kẻ hứng, Diệp Nhân Sinh đã bình tĩnh, thì ra bọn họ vì muốn giết Lộ Mỹ Hà nên mới chuyển tên tím, kết quả là Lộ Mỹ Hà đã chạy thoát được, Lưu Ly Nhược Ngư nhớ lại hai lần cô nói năng lỗ mãng nên sinh thù, liền đi tìm đến tận cửa.

Nếu bây giờ muốn giả trò cũ chạy về nghĩa địa để sống lại, thì ở đây lại quá xa, huống gì đây là bản đồ cấp tám mươi, mấy người này còn ở đây luyện cấp, nhất định sẽ lại gặp nhau.

Lần đầu tiên cô bị người ta chuyển thành tên tím là vì Thần phù bang phái, lần thứ lại chuyển tên tím là vì muốn cô rút kinh nghiệm, gần đây mọi chuyện thật sự là rối ren quá đi... Lát nữa phải bảo Đại Hoa Sen mời cô ăn cơm!

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Này, đồ đệ, sư phụ làm phiền người rồi TAT!

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Hôm nay mọi chuyện thành thế, chúng ta log-out đi

tức chết bọn này quá

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ừ.

Diệp Nhân Sinh đã bắt đầu mỗi lưng, trực tiếp chọn thoát trò chơi.

Cô chạy đến phòng khách tranh nhau chiếc điều khiển từ xa với mẹ Diệp, đáng tiếc là lúc này đã là tám giờ đúng, Diệp Nhân Sinh không hề thấy thấp thỏm khi bại trận, chỉ thừa dịp mẹ Diệp không chú ý mà chạy đến tủ lạnh lên lấy đồ ăn vặt, nhẹ nhàng như một chú mèo nhỏ, nhanh chóng quay về phòng của mình tìm bữa một bộ phim, nhưng lúc xem phim cũng chẳng được yên ổn, con chim cánh cụt phía dưới bên phải của máy tính cứ vang lên không ngừng, phim mới xem được một nửa, rốt cuộc Diệp Nhân Sinh không chịu nổi, bật con chim cánh cụt lên để nó im tiếng!

(1: Chim cánh cụt là biểu tượng của QQ, đoạn này mình hiểu là QQ của chị Sinh có tin nhắn nên nó vang tiếng lên, giống như bên Yahoo của mình là nó nhấp nháy màu vàng, khi bật cửa sổ chat lên thì biến mất, ở đây cũng vậy.)

Nhưng mà, lóe lên chính là tấm hình đại diện mấy người hòa thượng đầu bóng loáng của cái bang phái kia.

[18:34:27] Tô Vi Hải: Hoa Hoa có ở đó không?

[18:34:37] Hoa Vương: Tiểu Tô

~[18:34:41] Tô Vi Hải: Haha ta có tin này rất hay muốn ọi người biết!

[18:35:04] Hoa Vương: -! Gì??

[18:35:26] Tô Vi Hải: Cô ả Lưu Ly Nhược Ngư đã rút cấp rồi nha! Mới xế chiều hôm nay cô ta vẫn là cấp tám mươi lăm, bây giờ là tám mươi ba...

[18:35:37] Bánh Mỳ Đại Vương: Woa, ai lại thay trời hành đạo vậy.

[18:37:20] Hoa Vương: A a ta muốn đến xem!

Diệp Nhân Sinh vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn không quên ngăn Lộ Mỹ Hà chui đầu vào rọ.

[18:37:55] Sênh Sênh Ly Nhân: Cậu cứ ở đây đợi đi, để cho người ta lên ngược.

[18:38:29] Sênh Sênh Ly Nhân: Bọn họ vừa mới đánh lén hại ta với đồ đệ chưa kịp làm nhiệm vụ đã thoát mạng chạy trốn, bây giờ đúng là bọn họ gặp báo ứng ha ha ha ha

[18:38:54] Không Tàng Pháp Sư: A? Lệnh hồ chưa log-out mà.

[18:39:29] Sênh Sênh Ly Nhân: — gì? !

[18:40:32] Tô Vi Hải: Tên hắc ở trong danh sách bang phái vẫn còn sáng, vẫn còn online.

[18:40:56] Sênh Sênh Ly Nhân: ...

Diệp Nhân Sênh buồn bực.

Nói vậy là đồ đệ anh không muốn lãng phí thời gian đêm nay, cho nên lại đi thăng cấp, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến anh, hẳn là Lưu Ly Nhược Ngư không có lí do gì để tiếp tục gây khó khăn với anh, Diệp Nhân Sênh suy nghĩ, nhưng vẫn có chút không yên lòng, liền mở trò chơi lên.

Màn hình vẫn là một màu xám, cô đứng nguyên tại chỗ, đã thoát khỏi đội ngũ, nhưng sao xuất hiện ánh sáng kỹ năng và âm thanh đánh nhau lại gần đến thế cô vội vã quay góc nhìn, liền trông thấy Lệnh Hồ ngã gục xuống, những người khác vẫn đầy máu, cũng chỉ có mình Lưu Ly Nhược Ngư là máu chỉ còn lại một phần ba, Diệp Nhân Sênh không biết rõ đây là tình huống gì, liền thấy Lệnh Hồ trong nháy mắt đã sống lại, tập trung phóng liên tiếp những kỹ năng dữ dội vào Lưu Ly Nhược Ngư và ba người Ma Ẩn còn lại, Lưu Ly Nhược Ngư là một Ngọc Thanh, ngay cả mình cũng chưa kịp bơm thêm máu, có thể thấy được tốc độ của anh cực nhanh. Nhưng lúc Lưu Ly Nhược Ngư ngã xuống, ba người kia cũng nhanh chóng giết Lệnh Hồ.

[Đối Diện] Lưu Ly Nhược Ngư: Hôm nay lão nương xui xẻo mới gặp người.

[Đối Diện] Kim Bồ Diêu: Ngư, người này có bị bệnh không?

Nhưng điều mơ hồ trong lòng Diệp Nhân Sênh đã rõ ràng, cô vội vàng di chuột đến thi thể Lệnh Hồ, nhất thời không dám tin vào hai mắt của mình.

Lệnh Hồ, Thần phái Ma Ẩn Truyền Nhân, cấp bảy mươi tám.

Lúc mới log-out rõ ràng là anh đã lên tới cấp tám mươi.

Diệp Nhân Sênh không mời anh tổ đội, cô click vào tên anh, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói sao.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Sao người không log-out.

Rõ ràng điều cô muốn hỏi không phải là thế, nhưng lại không biết nói như thế nào, Lệnh Hồ thấp hơn Lưu Ly Nhược Ngư năm cấp, lại ở dưới tình huống đối phương người đông thế mạnh, đến một nửa anh cũng không bảo cô chia lợi nhuận, hai người đang rút cấp, đương nhiên cấp cao thì thương tổn cũng lớn. Hơn nữa nếu muốn sống lại ngay lập tức mà không cần chạy đến chỗ thi thể đang nằm thì chỉ có thể dùng Tế Thể đan, một viên đan này rẻ nhất cũng là hơn tám mươi hai lượng, người bình thường như Diệp Nhân Sênh đến một viên cũng không dám bỏ tiền ra mua, tình chuyện chạy đến chỗ thi thể. Mà trong nửa giờ chém giết, anh dùng bao nhiêu viên?

(2: Sau khi tử vong, linh hồn sẽ được đưa về ngã địa, rồi từ chỗ đó chạy về chỗ thi thể đang nằm mới có thể sống lại bình thường.)

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Cô ta nói chuyện khó nghe, ta khó chịu thôi.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Trò chơi thôi mà, mắng chửi nhau là chuyện thường mà, ta đã quen rồi...

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Nhưng ta không quen.

Không quen cái gì? Không quen Lưu Ly Nhược Ngư luôn mồm mắng cô là “tiện nhân” sao?

Đột nhiên đầu óc Diệp Nhân Sênh lộn xộn. Cô sống hơn hai mươi năm, chưa từng gặp chuyện như hôm nay, từ nhỏ đến lớn, người ta đều nương nhờ vào cô, cô cũng đã quẫn vì người khác mà ra mặt, bởi vì thế mà cô rất lợi hại kiên cường, cho nên những chuyện gì có thể tự mình giải quyết thì sẽ không mở miệng, người khác cũng tin rằng cô nhất định có thể giải quyết.

Nhưng mà trong cái trò chơi này, cô chỉ là một Ngọc Thanh chuyên thêm máu, rất nhiều cái cô gọi là lợi hại hoàn toàn không phải cái gì cũng dùng đến, thế cho nên cô chỉ có thể chạy trốn, ngay cả dùng lời nói thôi lố để phản bác đối phương cũng quên.

Chưa từng có người nào thử đứng ở phía trước cô.

Cho dù anh cấp bậc không cao, Đơn giản là không đủ khả năng để vì cô mà đứng ra, nhưng anh vẫn một lần đứng lên, một lần ngã xuống, khiến cái người nói năng lỗ mãng kia phải trả giá đắt.

Trong đầu cô đang kêu loạn cả lên, bàn tay vô ý thức đưa linh hồn từ nghĩa địa chạy đến chỗ thi thể, đồng thời lựa chọn sống lại, sau đó lấy ra một lọ thuốc ẩn thân, click chuột vào.

Máu chậm rãi khôi phục, Diệp Nhân Sinh lục lợi lại viên Tẩy Tủy Đan quý hiếm mà hệ thống đã tặng, một giây sau, trên màn hình, toàn bộ các thuộc tính gia tăng trên người thiếu nữ Ngọc Thanh đều bị tẩy đi. Cô mở danh sách kỹ năng ra, theo thứ tự một lần nữa lại phân phối điểm gia tăng.

Cô nhìn chăm chăm vào thi thể của Lệnh Hồ trên mặt đất, đám người Lưu Ly Nhược Ngư vây quanh người anh, còn kêu gào tứ phía. Thì ra cái cảnh tượng này nhìn thật ngứa mắt, sao lúc trước cô lại chạy trốn nhỉ? Vì sao cô lại thành thói quen nhanh như thế? Vì sao cô lại tự nhiên cho rằng Ngọc Thành chính là để cho người ta ngược đãi?

Cô chơi lâu như vậy, cứ cho là mình rất thấu đáo, nhưng lại đem tính cách của bản thân đánh mất khi chơi.

Động tác trên tay không ngừng, một Ngọc Thanh lực công kích thấp đến đáng thương sẽ không còn nữa, thực nữ cái gì chứ, chỉ hai cái gì chứ, người đó có thể là Sinh Sinh Ly Nhân, nhưng tuyệt nhiên không phải Diệp Nhân Sinh cô.

Bởi vì ba người kia đều không có kỹ năng sống lại, còn Lưu Ly Nhược Ngư thì phải chạy đến thi thể, Lệnh Hồ cũng không sống lại. Diệp Nhân Sinh mời anh tổ đội, từng chữ từng chữ được gõ vô cùng mạnh.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đồ đệ, ta đếm tới ba, người sẽ sống lại.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ?

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Lúc này, sư phụ bảo vệ người.

Tay phải Diệp Nhân Sinh nắm lấy chuột, nhanh nhẹn kéo từng kỹ năng đến thanh shortcut*, thiết lập những phím quen thuộc nhất, cuối cùng con chuột dừng trên người cục cưng Hỏa Hồ đáng yêu.

Tay trái cô đặt trên bàn phím, đầu ngón tay hơi hơi run.

Run là vì hưng phấn, lần này cô sắp quay về.

Trên màn hình u tối đột nhiên lóe sáng, rọi vào trong đôi mắt sáng trong của cô, thần thái phấn chấn.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: 1

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: 2

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: 3

Trong nháy mắt hiệu ứng ẩn thân biến mất, Diệp Nhân Sinh sử dụng bình thuốc gia tốc, liều mạng hướng về phía bên cạnh cây đại thụ chạy nhanh đến. Cục cưng Hỏa Hồ ở phía sau cô vẫy vẫy chiếc đuôi lông nhung to, khờ ngốc đáng yêu. Đồng thời dưới góc trái màn hình hiển thị thanh kỹ năng sừng vật.

Bên trái là danh sách các thành viên, ảnh đại diện của Lệnh Hồ lập tức sáng lên, cô biết anh đã sống lại, liền chuyển qua góc nhìn phía anh, sử dụng kỹ năng Cầu Phúc mà đã lâu rồi cô không dùng đến để bơm máu cho anh, tuy rằng lúc này cô điều trị không nhiều bằng lúc trước, nhưng để bơm đầy máu cho cấp tám mươi thì vẫn là việc dư thừa sức. Lúc thêm máu Diệp Nhân Sinh nhìn lướt qua tình hình, đuổi theo sát phía sau Lệnh Hồ nhất chính là Tổ Thủ Tiêm Tiêm, Phạm Âm cấp tám mươi mốt, bên phải phía xa một chút là Lưu Ly Nhược Ngư, Ngọc Thanh cấp tám mươi ba, đi theo sau hai người bọn họ là Kim Bồ Diêu và Vị Ương Vị Ương, theo thứ tự là cấp tám mươi lăm và cấp tám mươi mốt, hai người này đều là Lưu Vân.

Giữa ba nghề nghiệp ấy, Phạm Âm và Lưu Vân đều có lực công kích lớn nhưng phòng ngự lại thấp, xét theo cấp bậc, trong bốn người đó... người có tính uy hiếp nhất chính là Kim Bồ Diêu, Lưu Vân cấp tám mươi lăm. Còn Lưu Ly Nhược Ngư là bác sĩ thì nhất định phải khống chế đầu tiên, Tổ Thủ Tiêm Tiêm với Vị Ương Vị Ương tốt nhất là cứ để Lệnh Hồ xử lý, tiếp tục kháng trụ...

Nhưng thời gian gấp gáp, cô không kịp nói gì nhiều, chỉ có thể dựa vào khả năng phát huy của Lệnh Hồ.

Trên tay Diệp Nhân Sinh không ngừng, cô khẽ xoay người ở bên cây đại thụ, để cục cưng Hỏa Hồ chạy thẳng đến phía Lưu Ly Nhược Ngư, mị hoặc thành công cô ta.

Tốt lắm, chỉ có thời gian là tám giây.

Phỏng chừng những khác trông thấy cục cưng hồ ly thì cũng hơi trợn mắt, Tổ Thủ Tiêm Tiêm dùng trạng thái gia tốc của Phạm Âm chạy nhanh về phía cô, nhưng mới chạy đến một nửa đã bị Lệnh Hồ dùng Sắc Vi Chi Đằng (đóa tường vi mọc trên cây mây) quán quanh người, trong lòng Diệp Nhân Sinh vui vẻ, cô có mười hai giây không sợ Phạm Âm ẩn thân đánh lên nữa.

Sau khi Kim Bồ Diêu hành động dứt khoát phóng ra chiêu nguyên rửa, lập tức xoay người trở lại phía sau thân cây, né tránh pháp thuật công kích của Kim Bồ Diêu —— đây chính là cách tốt để nguyên rửa Ngọc Thanh, trong nháy mắt, ném xong bỏ chạy, không giống như một số kỹ năng tấn công phải được ấn định thời gian và cũng phải đối mặt với mục tiêu.

Còn năm giây.

Cô đi ra từ phía cây bên kia, tung ra một chiêu công kích cao nhất của Ngọc Thanh, Kim Bồ Diêu vừa thấy cô thì cũng bắt đầu xuất chiêu, nhưng mà so với cô thì chậm hơn nửa giây, Lệnh Hồ đang cùng kỹ năng mà Lưu Vân sợ nhất để đánh Vị Ương Vị Ương, thấy Kim Bồ Diêu ra chiêu, liền nhanh chóng rút đao ra xông lên, thành công chém đứt chiêu phép của cô ta, sau đó là một nhát chém rất mạnh, đồng thời chiêu công kích cực mạnh của Diệp Nhân Sinh cũng trúng xuống người Kim Bồ Diêu.

Giải quyết xong một người, còn hai giây.

Vẫn là thuật nguyên rửa, Vị Ương Vị Ương vốn bị Lệnh Hồ chém cho chỉ còn một phần ba máu, lúc này trúng thuật đẩy, cột máu tụt xuống từng đoạn lớn, Lệnh Hồ kết hợp với hai nhát đao Phích Lịch (đao sét đánh), lúc này Lưu Ly Nhược Ngư đã thoát khỏi trạng thái mị hoặc, nhưng cũng không kịp cứu cô ta.

Lại giải quyết được một người. Ngay lập tức Diệp Nhân Sinh lại quay về phía sau cây, muốn thêm máu cho Lệnh Hồ, nhưng cách xa cây đại thụ không thể bị người ta công kích, thì tất nhiên cũng chẳng có cách nào để thêm máu, cô còn đang ưu sầu thì phát hiện Lệnh Hồ cũng chạy đến phía sau cây.

Đột nhiên Diệp Nhân Sinh hé miệng cười, nhưng trong lòng lại có cảm giác dưng khí kì lạ, anh vừa giống như Lệnh Hồ đồ đệ của mình, nhưng cũng lại giống như một Lệnh Hồ mà mình không quen biết. Nhất cử nhất động của anh đều hoàn toàn hợp với kế hoạch của cô, bọn họ phối hợp không chê vào đâu được, giống như trước đó đã luyện tập vô số lần rồi vậy.

Lưu Ly Nhược Ngư đuổi tới phía sau cây, Diệp Nhân Sinh lại sử dụng chiêu nguyên rửa, quán lấy thân cây rồi bỏ chạy, Lưu Ly Nhược Ngư cũng không ngốc, học theo Diệp Nhân Sinh cũng phóng ra một chiêu nguyên rửa, nhưng mà cấp bậc thuộc tính đều chênh lệch, nên hiệu quả của hai chiêu này cũng khác biệt. Cô ả nhất thời sốt ruột liền bám đuổi theo, nhưng không lường trước nên đã bị thanh đao của Lệnh Hồ chặn nguyên tại chỗ, mấy chiêu lớn hạ xuống, chưa kịp đợi cô ta phản ứng, chiêu công kích của Diệp Nhân Sinh đã chuẩn bị xong.

Chỉ còn sót lại một người cuối cùng. Chính là Tổ Thủ Tiêm Tiêm đã không thấy bóng dáng đâu, nhất định là dùng trạng thái giải trừ, tự nhiên cũng bước vào trạng thái ẩn thân của Phạm Âm.

Diệp Nhân Sinh nhìn xung quanh, bình tĩnh bơm đầy máu mình và Lệnh Hồ, hai người không hẹn mà cùng nhắm phía sau cây tung ra một chiêu công kích có giới hạn, thành công bắt Tổ Thủ Tiêm Tiêm hiện thân. Suýt nữa là Diệp Nhân Sinh động thủ giết cô ta, lúc cô thêm máu cho Lệnh Hồ cô cũng mở cửa sổ chat của mình ra.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Thao tác của các tỷ tỷ thật sự không dám khen tặng = = sự thật chứng minh, con gái chỉ biết dựa vào con trai là không được việc gì.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Cho nên luân các người mấy cấp cũng không oan uổng, đúng không?

Trong phòng ánh sáng mờ mờ, người đàn ông trước màn hình tay cầm lấy ly nước trên bàn uống một hơi cạn sạch, ngón tay thon dài, lộ ra chiếc ly thủy tinh trong suốt, rất khó có người nào nhận ra đây chính là tác phẩm nghệ thuật.

Anh nhìn chăm chăm hai hàng chữ trên đỉnh đầu thiếu nữ Ngọc Thanh, chẳng biết sao khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười, trong mắt ánh lên một tia nhìn dịu dàng.

Thật đúng là chuyện ngoài ý muốn.

Vốn chơi trò chơi này, chẳng qua là bởi vì nhàm chán. Thậm chí lúc này muốn chinh cô ả Lưu Ly Nhược Ngư kia, cũng chẳng qua là chuyển Tế Thế đàn từ nick lớn qua mà thôi.

Nhưng cô ấy nói, sự phụ bảo vệ người.

Trong khoảnh khắc đó, dường như, tất cả đều trở nên thú vị.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: a, cá nhân tôi rất thích chương một

()

~Đột nhiên phát hiện ra sức khỏe của mình ngày càng khỏe mạnh

~~~3- mọi người.

11. Chương 11: Bất Khả Tiểu Bảo

Cô gái dũng mãnh đấy, rốt cục cũng trở lại.

Diệp Nhân Sênh cả người nóng hân, tuyệt vời thật đấy, trận 2V4 (2vs4) lần này thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Trên thực tế, trận đấu này có rất nhiều nhân tố bất định, đầu tiên là Hỏa Hồ cục cưng của cô, bản thân Ngọc Thanh không có kỹ năng khống chế, nếu không phải bị nó mị hoặc thì thể nào Lưu Ly Nhược Ngư cũng thêm máu cho bọn kia, như vậy cô và Lệnh Hồ sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ giết chết. Tiếp theo cho dù có Hỏa Hồ thì phần thắng cũng chỉ mới nắm hơn một nửa, mấu chốt chính là kỹ năng tầm thường của mấy người kia, mới bị khống chế đã lập tức rối loạn trận tuyến. Cuối cùng là sự hợp tác hoàn hảo giữa cô và Lệnh Hồ, kì thật trong thời gian dài hai người cùng nhau đi đánh quái cũng đã tôi luyện ăn ý rồi.

Thiếu nữ Ngọc Thanh ngồi dưới vòm cây, giá trị của linh khí màu lam cũng chậm rãi khôi phục, Ma Ấn áo đen cũng ngồi bên cạnh cô, cục cưng Hỏa Hồ nhảy lui nhảy tới trên đám cỏ, ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua tán lá cây làm chỗ nắng chỗ dim. Nếu không phải trên mặt đất có mấy thi thể kia thì không ai nghĩ rằng ở đây vừa xảy ra ác chiến.

Cô vốn sợ bọn họ sẽ đột nhiên sống lại mà đánh lén, ai ngờ ngồi đã lâu, đám người Lưu Ly Nhược Ngư chẳng phản ứng gì, nhất định không phải đã log-out mà là đi gọi người... Dù sao Đón Gió Nghe Mưa cũng đi vắng, gọi người cũng không đến nhanh như vậy.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Không thể tưởng tượng được, Ngọc Thanh cũng có thể lợi hại như vậy.

Kỳ thật Ngọc Thanh cũng biết dùng công kích, nhưng từ trước đến nay Lộ Mỹ Hà không cho cô cơ hội sử dụng, hơn nữa thật sự cô không biết rút gân, thế nên thật sự đi làm một bác sĩ chịu người ta ức hiếp. Tuy Ngọc Thanh có thể 2V4, nhưng không phải Ngọc Thanh nào cũng làm được như thế, cho nên Diệp Nhân Sênh tự động đem những lời này lí giải thành “Không thể tưởng tượng được, người cũng có thể lợi hại như vậy”.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Toàn bộ là đều nhờ đồ đệ phối hợp tốt.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Người mới hơn bảy mươi cấp mà cũng dám chém bọn họ, sư phụ cũng muốn học tập đồ đệ = =

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

Trong thâm tâm cô đột nhiên lặng lẽ lan tràn một xúc cảm mềm mại, rõ ràng vẫn là giọng điệu trêu chọc bình thường, rõ ràng là Lệnh Hồ quen dùng dấu chấm lửng, nhưng sau trận chiến này, có thể trong khoảng khắc cô sống lại, hình như có gì đó thay đổi, trở nên không giống như trước. Loại cảm giác này rất nhạt và vô cùng mong lung, rồi lại tồn tại một cách rất âm ỉ, như là có khe rỗng nào đó trong lòng được lấp đầy, cô hơi chờ ra, nhìn chăm chăm vào mấy chữ to “Đồ đệ của Sênh Sênh Ly Nhân” trước tên Lệnh Hồ, đột nhiên có cảm giác thỏa mãn mà từ trước nay chưa từng có.

Trò chơi đột nhiên trở nên thú vị hơn.

Lúc đầu chơi bác sĩ cũng có hứng thú vì mới mẻ, nhưng sau này vì dạy đồ đệ, Diệp Nhân Sênh lúc nào thắng cấp cũng trong bộ dạng uể oải, cũng không tốn nhiều tâm tư. Bây giờ trò chơi này lại có điều gì đó khiến cô chờ mong, lúc đi làm thì mong tan tầm, lúc đi ngủ cũng muốn rời giường, tóm lại tất cả thời gian nhàn rỗi đều vui đùa vào chơi, làm nhiệm vụ thăng cấp với đồ đệ từng chút từng chút một, làm không biết mệt.

Nhưng mà Diệp Nhân Sênh thức thối cảm thấy được, chuyện cô khôi phục bản tính vẫn không nói cho Lộ Mỹ Hà thì hơn, nếu không cô mà nhắc tới, thì thật sự khiến cho người ta hoài nghi ai mới là con đẻ của mẹ Diệp. (ý nói nếu Diệp Nhân Sênh đem chuyện này nói ra cho Lộ Mỹ Hà thì thể nào cũng bị Lộ Mỹ Hà nói nhảm bên tai suốt giống như mẹ Diệp)

Nhưng mà Lộ Mỹ Hà còn chưa lo ỉnh xong, có thể nhận thấy Lưu Ly Nhược Ngư vô cùng buồn bực, không xuất hiện lên giọng nữa, nhưng lệnh truy nã vẫn còn treo ở chỗ sai dịch, Diệp Nhân Sênh rất muốn Đại Hoa Sen có thể gào khóc.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Sênh Nhi a a a a tớ lại bị giết!

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: ...

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: = = Cậu luyện Lưu Vân vô ích à...

Nói đùa à, Lưu Vân công kích cao như vậy, nếu như theo lời của cô ấy... Diệp Nhân Sênh im lặng ghen hờn, chỉ buồn bực gõ máy.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Đồ đệ, ta đi cứu Hoa Hoa, người cứ đánh quái đi.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ừ, có việc gọi ta.

Cô nhìn chăm chăm vào năm chữ ngắn gọn kia, bắt giác khoe miệng giương lên.

Diệp Nhân Sênh rút khỏi tổ đội, lên Lộ Mỹ Hà vào đội ngũ, phát hiện trong đội có một Thiên Kiếm, tên là Thanh Không Viên. Cô cười chú ngựa đỏ chạy như điên, vọt vọt tới tọa độ bên cạnh cô ấy, đã thấy Lộ Mỹ Hà nằm chết trên mặt đất, một Phạm Âm đang cùng với Thiên Kiếm giao đấu triền miên, cả hai đều là mãn cấp, Thiên Kiếm lại đang ở thể bất lợi.

Thiên Kiếm chính là Thanh Không Viên, Phạm Âm tên là Kê Kê Phục Kê Kê.

Lại là người kia, hẳn đúng là cố chấp với số tiền thưởng... Lúc này Diệp Nhân Sênh thêm một lượng máu lớn cho Thiên Kiếm, tình hình nhất thời đảo ngược.

Cuộc chiến chấm dứt, cô đến gần cứu Hoa Vương sống lại, thuận tiện làm mấy động tác đá khinh với thi thể của Kê Kê Phục Kê Kê.

[Hệ Thống] Sênh Sênh Ly Nhân đối Kê Kê Phục Kê Kê dựng lên ngón giữa.

[Đội Ngũ] Thanh Không Viên: ...

[Đội Ngũ] Thanh Không Viên: Cảm ơn.

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Ha ha không cần khách khí với cô ấy đâu, vẫn là cảm ơn người đã giúp ta.

[Đội Ngũ] Thanh Không Viễn: Chỉ là nhấc tay làm phiền thôi.

[Đội Ngũ] Hoa Vương: (biểu tượng cảm động)

[Đội Ngũ] Thanh Không Viễn: Ta đang định đi soát quái, muốn đi không?

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Được được, Sênh Nhi cậu cứ đi dạy đồ đệ đi, bọn tớ đi trước đây.

Dứt lời không thèm đợi cô trả lời, hai người cùng nhau cưỡi hai con ngựa giống Đại Uyển, Lương Câu (là tên giống ngựa) đi mất, càng lúc càng xa, rất nhanh đã biến mất trên bản đồ.

...

Khóe miệng Diệp Nhân Sênh co rút.

Có vẻ như cô mới là người giúp hại người bọn họ! Hai người họ ở gần như thế, cô lại từ xa chạy tới thì tính gì!

Diệp Nhân Sênh vẫn chưa rút ra khỏi tổ đội, âm thầm hạ quyết tâm sẽ không bao giờ để ý tới Lộ Mỹ Hà nữa, vừa định cưỡi con ngựa đổ đi, thì trông thấy bên trái ở dưới nhảy ra một hàng chữ nhỏ.

[Mật Ngữ] Kê Kê Phục Kê Kê nói với bạn: Đây.

Diệp Nhân Sênh cảm thấy rung mình, điều chỉnh góc nhìn trên mặt đất, quả nhiên đã không thấy thi thể của hắc đầu.

Bây giờ cô chưa miễn cấp, một mình đấu lại với Phạm Âm miễn cấp trang bị tốt xem ra không phải kế hay, tất cả đều là do hai người kia chuồn nhanh như thế... Diệp Nhân Sênh nghiêng rằng nghiêng lợi, nếu thịt bò đã ở dưới lưỡi dao, thì cô cũng chẳng dự định vật lộn, liền trả lời lại.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Kê Kê Phục Kê Kê: = =

[Mật Ngữ] Kê Kê Phục Kê Kê nói với bạn: Thao tác không tệ đâu.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Kê Kê Phục Kê Kê: Bị người phát hiện rồi.

[Mật Ngữ] Kê Kê Phục Kê Kê nói với bạn: Ngày đó người với bọn Lưu Ly Nhược Ngư PK, ta có xem.

Diệp Nhân Sênh .

Cô nhớ lại mấy lời nói của Lưu Ly Nhược Ngư, có vẻ như giả vờ truy nã Tổ Thủ Tiêm Tiêm hại cô tên tím đúng là hắc. Người này thật biến thái, mất nhìn người của mình bị giết chết cũng chẳng ra tay giúp đỡ...

[Mật Ngữ] Kê Kê Phục Kê Kê nói với bạn: Người là nam?

...

Giết người, cần phải giết người.

Thế giới tuyệt vời như thế, cô lại nóng nảy như thế, như vậy là không tốt, không tốt.

Nhưng...

[Mật Ngữ] Bạn nói với Kê Kê Phục Kê Kê: Người mới là nam, cả nhà người đều là nam.

[Mật Ngữ] Kê Kê Phục Kê Kê nói với bạn: ...

[Mật Ngữ] Bạn nói với Kê Kê Phục Kê Kê: Muốn giết ta thì nhanh lên, chị đây còn có việc.

[Mật Ngữ] Kê Kê Phục Kê Kê nói với bạn: Có thù oán với người là Lưu Ly, ta chỉ đến nhận tiền thưởng.

Người này cũng thật là thẳng thắn, tuy rằng Diệp Nhân Sênh rất muốn độc ác nói hắc rằng lần sau nhìn thấy Hoa Vương thì không cần nương tay, nhưng đến lúc đó xem ra cũng bị Đại Hoa Sen làm phiền đến chết...

[Mật Ngữ] Bạn nói với Kê Kê Phục Kê Kê: Vậy được rồi, sau này gặp lại, bai bai.

Diệp Nhân Sinh lo sợ hấn đối ý muốn giết cô, cô cười ngựa đỏ chạy thực mạng, đồng thời muốn mời Lệnh Hồ gia nhập đội, nhưng lại bị hệ thống nhắc nhở “Người chơi mà bạn muốn mời đã có đội ngũ”.

Cô ngăn người ra, bất cứ lúc nào Lệnh Hồ cũng chỉ một mình, nếu như nói ai ở bên cạnh anh lâu nhất, thì chỉ có mình Diệp Nhân Sinh.

Đương lúc buồn bực, đột nhiên Lệnh Hồ gửi cô lời mời gia nhập tổ đội, cô đồng ý, liền trông thấy danh sách đội ngũ bên trái ngoại trừ Lệnh Hồ ra, còn có một nữ Lưu Vân mãn cấp, tên là Bất Khả Tiểu Bảo.

Nhất thời, một áp lực đè nén lên cô.

Nick nữ, Lưu Vân, còn tên là Khả gì đấy Bảo gì đấy, vừa nhìn là biết rõ ràng là một cô gái. Lệnh Hồ rất ít khi nói chuyện, cũng ít quen ai đó, cô gái này sao lại xuất hiện?

Cô không nhận thấy sự thay đổi nhỏ nhoi trong lòng mình, liền gõ một hàng chữ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Bằng hữu của người?

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ừ, cứ xem là thế đi.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Sẽ đưa chúng ta đi thăng cấp.

Diệp Nhân Sinh nhìn thấy câu “chúng ta” kia, chẳng biết tại sao những khó chịu trong lòng rút lui hết, còn vui vẻ chủ động tiến lên chào hỏi.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ta là sư phụ của Lệnh Hồ, xin chào xin chào.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Ta là bạn hấn

~ xin chào xin chào

(biểu tượng chu môi)

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Đánh quái chứ không phải đánh chữ.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: ...Người đúng là ngược đãi! Sư phụ đã cho người ta làm chủ mà

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

Bất Khả Tiểu Bảo có vẻ rất dễ tiếp xúc, khó thấy một cô gái thao tác nhanh, trang bị lại vô cùng lộng lẫy, tiến độ nhiệm vụ này cũng nhanh hơn nhiều. Nhưng nhìn thái độ của Lệnh Hồ với cô ấy, hình như hai người rất quen thuộc, quan hệ bọn họ như thế nào, là trò chơi hay là ngoài đời?

Diệp Nhân Sinh cảm thấy mình hơi nhiều chuyện, nên quyết định không nghĩ nhiều nữa, đứng dậy đi rót cốc nước.

Trên màn ảnh chói mắt kỹ năng khắp nơi xông ra chém giết, Diệp Nhân Sinh cầm cốc, há miệng ra.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Một chết đi được!

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Thật đáng thương, nhìn ta xem phải vất vả như vậy giúp người thăng cấp.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Lấy thần báo đáp, thế nào?

Phụt!

Màn hình Diệp Nhân Sinh đầy nước.

Cô vội vàng rút mấy tờ giấy bên cạnh lau lau màn hình, lực chú ý tập trung vào cửa sổ đối thoại.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Kiếp sau đi

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Không cần tuyệt tình như thế đâu ~~ người xem kỹ năng vợ chồng mạnh như vậy ~~ không muốn thử sao

~~[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Muốn.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Nhưng không phải với người.

Bất Khả Tiểu Bảo nhất thời tức giận khóc to.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Ta nhỏ vào ta đối tốt với người như vậy người không thử với ta thì ai thử!

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Sư phụ! Người cho lời bình phân xử đi!

Diệp Nhân Sinh nhất thời chợt dạ chuyển sang chuyện khác.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Chúng ta đánh quái đi ~ đánh quái đánh quái

~~Cô gõ xong hàng chữ này, thì bên người đột nhiên xuất hiện một con rồng tám đầu to lớn, liền trực tiếp sử dụng chiêu nguyên rửa, đồng thời tự lui về phía sau, vừa lúc Lệnh Hồ lên tiếp quái, Bất Khả Tiểu Bảo cũng xông lên viện trợ.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Woa sư phụ mạng người tốt quá.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Yêu quái giao long tam hồn ba giờ mới xuất hiện, năm đó ta chờ cả đêm luôn!

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ha ha nhân phẩm tốt cũng do thức ăn.

Trong ba người chỉ có Ma Ấn là có thể cận chiến, nhưng cũng không thể kháng Boss lâu dài, cũng may có Diệp Nhân Sinh thêm máu và Bất Khả Tiểu Bảo tăng cường hỗ trợ, đánh Boss này dù có hơi chậm nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

[Đối Diện] Diệu Thiêm: A a a!! Người cướp Boss của ta!!!

Phụt...

Sém chút nữa Diệp Nhân Sinh đã lại ăn hình rơi lệ, cô chỉ là tiện tay vạch một cái lên quái gần nhất, lại có thể cướp Boss của người khác sao...

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Cô nương, trên người tên boss này không có viết tên người...

Chẳng biết tự lúc nào bên cạnh đã xuất hiện thêm mấy người chơi, cầm đầu chính là Diệu Thiêm – nữ Thiên Kiếm cấp chín mươi, phía sau thêm hai người đều là mãn cấp.

[Đối Diện] Diệu Thiêm: Ta đã đứng canh hai giờ! Vừa định ra tay thì bị người cướp mất, làm sao người lại cướp Boss của một cô gái chứ, rất không phong độ!!

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

[Đối Diện] Một Cây Hải Đường: Diệu, thôi đi, lần sau lại đưa người đi canh.

[Đối Diện] Hoa Lê: Khó thấy bạn Một Cây nói tiếng người nha, Diệu Diệu đi thôi.

[Đối Diện] Diệu Thiêm: Sao có thể chứ, quên đi! Ta đã chờ hai giờ rồi!

[Đối Diện] Một Cây Hải Đường: Bây giờ thì làm sao? Người ta cướp cũng cướp được rồi, với lại cùng phe phái, chẳng lẽ muốn tên tím đi giết bọn họ?

...Này này, trên mặt Diệp Nhân Sinh xuất hiện mấy vạch đen, coi như các người thật sự muốn làm gì đó nhưng cũng không cần phải bàn luận trắng trợn như thế được không, xem bọn họ là không khí sao...

Nhưng mà cả Lệnh Hồ và Bất Khả Tiểu Bảo đến một câu cũng chẳng nói, không phải bọn họ không muốn, là là không có thời gian. Giết Boss là chuyện thiết yếu, hai người hơi lơ là sẽ bị nguy hiểm, cũng chỉ có Diệp Nhân Sinh có thể thừa dịp đọc pháp thuật mà tranh thủ giải thích vài câu mà thôi.

[Thế Giới] Diệu Thiêm: Sinh Sinh Ly Nhân bang hòa thượng cướp Boss người khác!!

[Thế Giới] Diệu Thiêm: Sinh Sinh Ly Nhân bang hòa thượng cướp Boss người khác!!

[Thế Giới] Diệu Thiêm: Sinh Sinh Ly Nhân bang hòa thượng cướp Boss người khác!!

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Đồ khốn đồ khốn.

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Nhưng mà nói này, ai dám cướp boss của phu nhân tương lai của bang chủ Quang Vinh?

Diệp Nhân Sinh kinh ngạc, lúc này mới để ý, cô ấy chính là Thần phái đệ nhất bang Quang Vinh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay về nhà, Đoàn tôi vô cùng nhốn nháo

~~Về nhà chạy về phía bánh chưng...

12. Chương 12: Mỹ Nhân Đậu Phộng

Nói tới Quang Vinh, đột nhiên Diệp Nhân Sinh nhớ tới Diệu Thiềm là ai.

Hình như là hồi trước, diễn đàn game có tổ chức hoạt động “Con đường Hoa Sơn của tôi”. yêu cầu người chơi dự thi viết một đoạn văn kể lại mình đã trải qua trò chơi này như thế nào. Lúc ấy bài post gây sốt nhất không phải là câu chuyện viết hay nhất, mà là một bài post của một người chơi nữ.

Bởi vì cuối bài viết của cô ấy còn kèm theo một tấm hình chân dung ngoài đời, điều này làm cho sự nhiệt tình của bọn con trai trong diễn đàn tăng vọt. Sau lại vị mỹ nhân yêu nghiệt này công bố tin tức, cô ấy lại là một trong những đường chủ của bang Quang Vinh, hơn nữa còn nghe nói bang chủ Quang Vinh là Vân Sinh Hải Lâu cũng có chút mập mờ với cô.

Lúc ấy trên kênh thể giới tám chuyện ồn ào huyên náo, đông đảo những người chơi nam lúc rảnh rỗi cũng muốn ngắm dung nhan mỹ nhân dù chỉ một lần, cũng có rất nhiều người bắt đầu gọi cô là phu nhân bang chủ Quang Vinh tương lai, Vân Sinh Hải Lâu cũng chưa bao giờ giải thích, mà mỹ nhân yêu nghiệt đã quấy rối hormone giống đực ấy, chính là Diệu Thiềm.

Mỹ nữ thì tính tình hay nổi nóng, nhưng mà... nhưng mà đây là hiểu lầm!

[Thế Giới] Diệu Thiềm: Ta tức chết đi được, ta đã đứng cạnh con yêu quái giao long ba hồn này lâu rồi!

[Thế Giới] Thư Sinh Chán Nản: Mỹ nữ không cần phải đầu buồn, ca ca sẽ đợi tiếp với muội, đợi cả đời cũng được.

[Thế Giới] Khí Phách: Người trên cút đi, muội muội ai cướp Boss của muội vậy, ta sẽ giúp muội giết chết bọn hắn.

[Thế Giới] Cả Đời Chân Thành: Ta khinh, Ma phái cũng tới góp vui.

[Thế Giới] Khí Phách: Theo đuổi mỹ nữ không hạn chế phe phái.

[Thế Giới] Diệu Thiềm: Bang hòa thượng, ta hi vọng các người cho ta một ý kiến!

Dần dần Diệp Nhân Sinh có chút mất hứng, vốn cô cảm thấy đây chẳng qua là hiểu lầm, đã giải thích rõ ràng rồi. Diệu Thiềm sao còn kéo cả mấy người trong bang đến làm gì, chẳng lẽ muốn lấy đệ nhất bang phái ra ép người sao?

Lúc này giết Boss mới là chuyện cấp thiết, cô không thể phân tâm đánh chữ giống vừa rồi được, chỉ thấy trên kênh thể giới những lời bình gai mắt càng ngày càng nhiều.

[Thế Giới] Kim Bồ Diêu: Sinh Sinh Ly Nhân, cái tên này thật là quen mắt.

[Thế Giới] Tổ Thủ Tiêm Tiêm: Không phải đây là bạn bè với con ả Hoa Vương sao, hừ, cướp chồng của Tiểu Ngư chúng ta.

[Thế Giới] Kim Bồ Diêu: Đúng đúng! Tiếc là Tiểu Ngư đi vắng rồi.

[Thế Giới] Tổ Thủ Tiêm Tiêm: Thật ra bạn bè cái gì chứ, đồ bỏ đi thì chỉ có thể ở với đồ bỏ đi.

[Thế Giới] Thân Hồ Chấn Động: Thật xin lỗi, Không Tàng đi vắng rồi, nhưng ta tin nhất định đây chỉ là hiểu lầm, Sênh tỷ không phải là loại người như vậy, cho nên mỹ nữ người tốt nhất hãy đưa ra bằng chứng.

[Thế Giới] Hoa Cúc Căng Thẳng: Còn mấy con chó cái ở phía trên xin chú ý, mẹ các người gọi về ăn cơm đây.

[Thế Giới] Diệu Thiềm: Bằng chứng? Các người tới Ác Long cốc sẽ thấy, cô ta vẫn còn giết ở đây!

[Thế Giới] Tổ Thủ Tiêm Tiêm: Người mắng ai đó?!

[Thế Giới] Kaka: Ai tiếp lời hần thì chính là người đó

[Thế Giới] Hoa Lê: Diệu Thiềm nói không sai, Sênh Sênh Ly Nhân đúng là cướp Boss.

[Thế Giới] Kim Bồ Diêu: Phó bang chủ Quang Vinh đã ra mặt, điều này sao lại có thể sai chứ.

Trong lòng Diệp Nhân Sênh trầm xuống, phó bang chủ Quang Vinh đã ra mặt nói chuyện, chắc chắn sẽ không ai nghi ngờ.

Bọn Thân Hồ không ngừng mặt ngữ với cô, kênh bang phái cũng náo nhiệt hẳn lên, nhưng Diệp Nhân Sênh không rảnh để xử lý, cô vốn muốn giải thích gì đó, nhưng lại cảm thấy bất lực, sợ rằng không ai dám tin là cô không cướp Boss, huống hồ ở dã ngoại chờ đánh quái, ai nhanh tay thì là của người đó. Những quy tắc như trong trò chơi đặt ở trên người mỹ nữ, tựa hồ tất cả có thể bị phá vỡ.

Trong kênh thế giới càng lúc càng khó coi, cô cứ hăng hái thêm máu, trên màn hình xuất hiện ánh sáng trắng chói lóa, một tiếng ầm vang lên, yêu quái giao long ba hồn cuối cùng cũng ngã xuống. Bụi trần tản hết, chàng trai tuấn tú Ma Ẩn đứng trước mặt nàng, vừa mới giết Boss sử dụng trạng thái mất máu còn chưa tháo dỡ, một đôi mắt phượng có con ngươi màu đỏ tươi, nhìn chói mắt rồi lại mát lạnh.

[Thế Giới] Lệnh Hồ: Đúng là cướp đây, thì sao.

Diệp Nhân Sênh ngẩn ra.

Kênh thế giới lại rất nhanh mắt chửi nhau, cô cứ nhìn chăm chú những chữ kia, trên mặt đột nhiên nóng lên.

Người này muốn làm cho bạn khó xử, coi như bạn muốn giải thích thế nào cũng không thể thay đổi được gì. Đúng là cướp đây, thì sao? Vốn không phải là mình sai, sao phải tự tìm phiền não.

[Thế Giới] Bất Khả Tiểu Bảo: Boss vừa lúc xuất hiện trước mặt bọn ta, thuận tay nên tiêu diệt, không phải cố ý muốn cướp.

[Thế Giới] Diệu Thiềm: Giết cũng đã giết rồi, đương nhiên các người nói thế nào chẳng được!

[Thế Giới] Vân Sinh Hải Lâu: Diệu Thiềm.

[Thế Giới] Vân Sinh Hải Lâu: Cướp Boss vốn cũng rất bình thường, ta nghĩ đây chỉ là hiểu lầm.

Bang chủ Quang Vinh lên tiếng, quả nhân rất có hiệu quả. Diệu Thiềm không nói gì, rất nhiều người cũng theo đó mà ngậm miệng lại. Nhưng mà Diệp Nhân Sênh không để ý đến điều đó, có câu nói kia của Lệnh Hồ, giống như ai đúng ai sai, cũng không hề quan trọng.

Hình như cô hơi hiểu vì sao gần đây trò chơi lại trở nên thú vị.

Nhưng mà đáp án này lại kinh hãi quá mức, đến mức cô không dám nghĩ nữa.

Cô đúng là điên rồi mới có thể thích một người ở trong trò chơi, nhất định là cô khô héo đã lâu, khiến cho cô nhìn thấy một người hơi tốt với mình một chút đã đói khát hết sức rồi.

Chẳng qua chỉ là một giả thuyết, chẳng qua chỉ là một tổ số liệu, chẳng qua... chỉ là một trò chơi mà thôi.

Trong khoảng thời gian này Lộ Mỹ Hạ lại xuất quỷ nhập thần, thế cho nên lúc Diệp Nhân Sênh ta làm, trong thấy vẻ mặt mờ ám của Đại Hoa Sen đang đứng ở cửa, nhất thời chỉ biết vỗ trán xúc động.

“Này này, cậu dám không đứng đắn với tớ hả?”

“Người ta nhớ cậu thôi.” Lộ Mỹ Hà thuận thể khoác lấy tay cô: “Ở phía nam mới mở một quán thức ăn cay, chỉ mời cơm.”

Ngay lập tức Diệp Nhân Sinh cũng thay đổi sắc mặt, cười đến nỗi không thấy mắt: “Ai ya tớ cũng rất nhớ cậu.”

...

Hai người bưng một nồi lẩu cay, không thèm để ý đến ánh mắt đau lòng của nhân viên cửa hàng, liều mạng rưới lên tương mè cùng với lọ dầu ớt, ăn đến nỗi người đầm mồ hôi mặt mũi hồng hào.

“Tớ nói này...” Diệp Nhân Sinh miệng nhai viên cá: “Gần đây cậu làm sao thế, lên mạng cũng không nói chuyện.”

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói sao, ngày nào cậu với đồ đệ cũng dính lấy nhau...” Lộ Mỹ Hà liếc mắt nhìn cô một cái: “Ai dám đi làm bóng đèn chứ.”

“Khụ!” Diệp Nhân Sinh nhất thời bị sặc, khuôn mặt đỏ bừng vội cầm lấy ly trà xanh bên cạnh uống một ngụm lớn, chột dạ cúi đầu ăn mãnh liệt: “Nói ít thôi, bọn tớ thật sự trong sáng.”

“Cho nên...” Lộ Mỹ Hà không để ý đến lời biện giải của cô: “Tớ sẽ lẫn lộn cùng với Thanh Không Viễn.”

“Hả?” Sự nhiều chuyện của Diệp Nhân Sinh bỗng nổi lên: “Chẳng lẽ cậu lại muốn...”

“Người khác tốt không sai.” Đột nhiên Lộ Mỹ Hà cắt ngang lời cô: “Nhưng tớ sẽ không kết hôn trong game nữa.”

Không khí thoải mái đột nhiên chùng xuống, Diệp Nhân Sinh kinh ngạc ngẩn đầu, trên mặt cô ấy thấp thoáng nỗi buồn. Tuy rằng Lộ Mỹ Hà luôn hi hi ha ha làm bộ như không thèm để ý, nhưng cho dù là thế nào... thì cũng là thành tâm trả giá mà thôi.

Diệp Nhân Sinh không quen cô như thế, liền cười ha ha chuyển đề tài: “Tớ nhớ hôm qua xem trên thế giới thảo luận, Đón Gió và cô ta tối mai sẽ kết hôn, tốt nhất là người nào đó đứng lên mạng để khỏi phải tức cảnh sinh tình.”

“Tại sao lại không! Dựa vào cái gì mà xem lão nương đây giống lâm tặc?!”

Ở trên phương diện nào đó, kỳ thật Lộ Mỹ Hà cô rất bướng bỉnh lại cố chấp. Cái àn cũng khó trách, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hơn mười năm tay trong tay vui vẻ, thì nhiều ít cũng nhiễm tính khí nhau.

“Cái đó, cậu với Thanh Không Viễn, tớ đưa đồ đệ tớ, bốn người chúng ta đi phở bản đi.”

“OK.” Lộ Mỹ Hà khí phách hào hùng gật đầu.

Những chuyện sau đó cũng không có gì nghiêm trọng, hai người ăn no căng bụng thì vẫn còn muốn thỏa sức thêm nữa, vốn dự định đến quán ăn gần nhà Diệp Nhân Sinh tiếp tục ăn no một bữa, nhưng không ngờ giữa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim.

Hai người nói chuyện về lúc bọn họ vẫn còn đương tuổi thanh xuân nhộn nhạo, Lộ Mỹ Hà từng có một ý tưởng vĩ đại nhưng không thực tế, chính là hai người bỏ nhà để ‘xây dựng’ một nhóm nhạc nhỏ, hơn nữa Lộ Mỹ Hà cho rằng điều mình là hay ho và quyết định đặt tên nhóm là “mỹ nhân đậu phộng”.

Lúc này Diệp Nhân Sinh quyết định cả đời cũng không muốn ca hát trước mặt Lộ Mỹ Hà. Nhưng Lộ Mỹ Hà không nhụt chí, hơn nữa còn tiến thêm một bước ảo tưởng, đến lúc có fans, fan của Diệp Nhân Sinh thì gọi là “Gạo sống”, còn fan của cô gọi là “Phấn hoa”.

Vì thế...

“Phấn hoa của cậu đến đây.” Diệp Nhân Sinh đâm chọc cô.

Một chàng trai nhả bọt trắng bốc đang ngồi trên băng ghế đá dưới nhà Diệp Nhân Sinh, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng hai người, liền bối rối đứng dậy. Lúc này Lộ Mỹ Hà như mèo thấy chuột, ném lại một câu “chị đi trước” rồi vội vã bỏ chạy không quay đầu lại, không hề nhìn ra vừa rồi cô còn no căng không thể đi nổi.

Còn như vậy ư...

Diệp Nhân Sinh lắc đầu bước đến trước mặt chàng trai, cậu liếc mắt nhìn bóng lưng xộc xệch của Lộ Mỹ Hà, ngưng ngừng cười cười: “Xin chào đàn chị, em là Tiêu Diên Thanh.”

“Ừ, chị biết cậu.” Diệp Nhân Sinh cũng lễ phép cười cười: “Nhưng cô ấy đi rồi ——”

“Không sao, hôm nay em tới tìm riêng chị.”

“Hà?” Về mặt Diệp Nhân Sinh méo mó.

Tiêu Diên Thanh này, là cậu em kém Diệp Nhân Sinh và Lộ Mỹ Hà một tuổi, từ năm lớp mười không biết thần kinh thế nào lại xích mích với Lộ Mỹ Hà, rồi vụ đó liên khăng khăng một mực đi theo Lộ Mỹ Hà, ngay cả lúc thi vào cao đẳng cũng bỏ qua nguyện vọng một mà chạy đến chỗ Lộ Mỹ Hà đăng kí, đáng tiếc Lộ Mỹ Hà lại không có cảm giác với cậu, rồi sau đó lại cảm thấy áy náy với cậu, thế cho nên không dám đối mặt với người ta mà trực tiếp bỏ chạy.

Diệp Nhân Sinh còn đang chu du trên mây, bỗng phát hiện Tiêu Diên Thanh đột nhiên làm một tư thế chuẩn mực của các quốc đảo —— cúi đầu chín mươi độ.

Cô sợ sệt lui về sau từng bước.

“Đàn chị...nhờ chị giúp em! Em...em chính là Thanh Không Viễn.”

... Cái thế giới này là phim Hàn Quốc sao.

Thì ra Tiêu Diên Thanh đã hỏi thăm nhiều lần, biết được Lộ Mỹ Hà đang chơi game online Đỉnh Hoa Sơn, nên cũng lập một nick luyện cấp, ngày ngày đều chờ Lộ Mỹ Hà online, sau khi chờ được Lộ Mỹ Hà online thì bắt đầu tạo ra cuộc gặp tình cờ, nhưng sau khi chấm dứt cuộc gặp tình cờ thì không dám nói với cô ấy. Vì thế cho đến lúc cả hai đều cấp cao, Lộ Mỹ Hà cũng không có một chút ấn tượng với cậu.. Cho đến khi sự việc cầu huyết của Lộ Mỹ Hà bùng nổ, mấy ngày đó cậu đi vắng không online, đến lúc lên mạng lại thấy Lộ Mỹ Hà đang bị lòng bắt, vô cùng kích động anh hùng đứng ra cứu mỹ nhân, nên mới có chuyện sau đó.

Diệp Nhân Sinh lặng im nhìn chằm chằm vào cậu một hồi lâu, liền thuật lại sơ qua chuyện của Đón Gió Nghe Mưa và Lưu Ly Nhược Ngư, mắt thấy khuôn mặt Tiêu Diên Thanh đỏ rần, nhanh chóng phát tay: “Sự việc tôi đã nói rồi, đây là chuyện riêng của Đại Hoa Sen, tôi cảm thấy chuyện này tốt nhất không cần nhúng tay vào. Hơn nữa cô ấy nói sẽ không kết hôn trong game nữa, cậu em, tự cậu phải cố gắng lên.”

Từ chối rất rõ ràng, ánh hồng trên mặt Tiêu Diên Thanh tắt đi một chút, lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Nhất định cô ấy buồn hơn chị tưởng tượng nhiều, mặc kệ thế nào đi nữa, lần này em sẽ ở bên cô ấy.”

So với dáng vẻ phần nộ vừa nãy, biểu tình điềm đạm này thích hợp với cậu hơn, nhưng mà...

Nhưng mà thì ra trên thế giới này, có thể nhìn thấy Lộ Mỹ Hà sống rất khổ sở, ngoại trừ Diệp Nhân Sinh ra, còn có Tiêu Diên Thanh.

Đột nhiên cô thay đổi chủ ý.

“Đàn em, có biết ngày mai Đón Gió Nghe Mưa và Lưu Ly Nhược Ngư kết hôn không?” Diệp Nhân Sinh cười tà ác, hơi có một tia đáng khinh đặc ý: “Cậu nói xem, chúng ta sao có thể nhẫn tâm để cho bọn họ có kết cục thuận lợi như thế đây?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chúc mọi người tết Đoan Ngọ vui vẻ

Ăn nhiều bánh chưng ăn nhiều bánh chưng

~

13. Chương 13: Hỉ Kiệu Không Đến Hôn Lễ

Hôm nay vừa vặn là ngày cuối tuần.

Mới sáng sớm, Diệp Nhân Sinh đã đăng nhập vào trò chơi, phát hiện ra Đỉnh Hoa Sơn cần update mấy thứ, ra là bổ sung thêm kỹ năng truyền tống sư đồ và vợ chồng¹.

(1: khi sử dụng kỹ năng này thì sư phụ/đồ đệ hoặc vợ/chồng sẽ được truyền tống đến ngay bên cạnh người kia).

Diệp Nhân Sinh hứng trí tràn trề nghiên cứu một lúc, trò chơi update xong, cô liền đăng nhập vào, quả nhiên nhìn thấy trong thanh sư đồ có thêm một biểu tượng truyền tống, đáng tiếc là Lệnh Hồ không online, nếu không đã có thể thử xem.

Sau này cấp bậc của cô và Lệnh Hồ không kém nhau là bao nhiêu, hiện tại hai người đã đạt tới cấp chín mươi chín, Diệp Nhân Sinh quyết định lúc này lên đi làm nhiệm vụ trước, tuyệt đối không thể để cho đồ đệ mãi cấp trước sư phụ là cô được.

Nhưng mà cô chưa kịp lên ngựa, đã thấy dưới góc trái nhảy ra một hàng chữ nhỏ.

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Sư phụ, mới sớm mà đã lên rồi à.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Hức, không có việc gì nên làm nhiệm vụ = =

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Ra là vậy, vừa hay ta cũng không có chuyện gì, đi làm nhiệm vụ với người nhé.

Diệp Nhân Sinh vốn không muốn làm phiền cô, nhưng mà có Lưu Vân hỗ trợ nhất định sẽ mau hơn rất nhiều, suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Bất Khả Tiểu Bảo mời cô gia nhập đội, đi vào kho hàng một chuyến, tựa như cầm lấy thêm cái gì đó, lúc này mới cùng cô truyền tống đến bản đồ cấp cao làm nhiệm vụ, hai người người giết quái hết năng suất, đồng thời lại còn tán gẫu chuyện phiếm.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Sư phụ à, người quen Lệnh Hồ đã bao lâu?

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = có lẽ... chưa tới ba tháng.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Woa, người có thể mang theo một gã chán ngấy như thế chơi những ba tháng!

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

Diệp Nhân Sinh thấy có chút buồn cười, đồng thời trong lòng cũng tò mò muốn biết Bất Khả Tiểu Bảo với đồ đệ có quan hệ gì, nhin không được liền gõ ra.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Người với Lệnh Hồ quen biết đã lâu?

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Cứ xem là bạn bè đi.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Kỳ thật hẳn trực tiếp tìm người đưa đi luyện cấp còn nhanh hơn = =

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Lúc hẳn chơi không nói cho ta biết, cũng không biết ta chơi trò này, chỉ vừa mới biết mấy ngày trước thôi.

Nói như vậy, bọn họ là bạn bè trong đời thực? Nghĩ đến ngày đó Bất Khả Tiểu Bảo vui đùa với Lệnh Hồ giống như cầu hôn, trong lòng Diệp Nhân Sinh lại không thoải mái, muốn hỏi quan hệ bọn họ là như thế nào, nhưng lại không hỏi trực tiếp, liền quyết định nói bóng nói gió.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đồ đệ hẳn bao nhiêu tuổi rồi, đã kết hôn chưa?

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: ...

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Người muốn hỏi cái này làm gì.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Sư phụ, không phải là người trúng ý hẳn rồi chứ (biểu tượng kinh sợ)

Trúng ý... làm sao có thể!

Mặt Diệp Nhân Sinh nóng lên, đồng thời trong lòng lại chối bỏ ý này.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: –! Chỉ là tùy tiện hồi thôi...

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Không công bằng, người này sao lúc nào cũng có thể câu kéo con gái như vậy thế...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Này này...

Cô vừa mới gõ ra hàng chữ này, đột nhiên toàn phân phát ra một tia sáng kì lạ, đồng thời dưới góc phải nhảy ra một thông báo.

[Hệ Thống] Chúc mừng bạn đã lên đến 100 cấp, hãy cùng bằng hữu của bạn bước trên hành trình mào hiểm mới.

Diệp Nhân Sinh vươn vai vặn người, rất muốn la hét với cái đèn một tiếng, con mẹ cô hết khổ rồi! Từ hôm nay trở đi lại gặp phải bọn Ma phái, chỉ có ép trang bị, không phải gào khóc khi bị ép cấp bậc nữa.

Cô kích động nhìn về phía màn hình, đã thấy giữa màn hình nhảy ra một cửa sổ giao dịch, ở giữa là một bộ trang bị Ngọc Thanh màu tím được đặt ngay ngắn, đầu tiên là bộ “thiên tôn” cùng màu, mỗi đồ vật còn lại đều là cấp bậc 120.

Cái này...đây chẳng lẽ chính là bộ đồ thiên tôn Ngọc Thanh trong truyền thuyết?!

Trong nháy mắt Diệp Nhân Sinh lại muốn hét lên với ngọn đèn.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Ôi, chúc mừng đã đầy cấp!!

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Giao dịch, nhận đi.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ...Đây là?

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Đây là đồ đệ người để cho ta chuẩn bị cho người.

Cô nhớ tới trước khi Bất Khả Tiểu Bảo giúp cô luyện cấp, hình như là vào kho hàng lấy gì đó, chẳng lẽ chính là bộ thiên tôn này? Hơn nữa...Nếu là Lệnh Hồ nhờ Bất Khả Tiểu Bảo đưa cho cô, bộ thiên tôn này mặc dù không phải là trang bị màu cam thượng hạng, nhưng lại là trang bị màu tím mà sau này Ngọc Thanh mới có thể có được, hơn nữa lại còn có thuộc tính gia tăng, những người khác ít nhất cần phải đi phó bản mấy tháng mới gom đủ.

Một bộ trang bị như vậy, tất nhiên phải hơn một vạn lượng bạc, tương đương với mấy trăm nhân dân tệ.

Anh lại có thể để cho Bất Khả Tiểu Bảo đi chuẩn bị...thì ra bọn họ, đã quen thuộc đến mức này?

Trong thâm tâm cô vô cùng khó chịu, lại cảm giác mình không hiểu sao cả, trong lúc nhất thời trong đầu rối loạn, trực tiếp click vào từ chối.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Cái này rất quý.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Thay ta cảm tạ đồ đệ đã có lòng hiếu ==

Cô bỏ lại những lời này, rồi lập tức truyền tống bay nhanh về thành học kỹ năng, sau đó tắt luôn trò chơi.

Trên mặt Bất Khả Tiểu Bảo xuất hiện mấy vạch đen, chứng kiến cái tên Sinh Sinh Ly Nhân trong cột bạn tốt xám xịt đi, cùng lúc đó, tên của Lệnh Hồ đột nhiên sáng lên.

Ôi, thật không đúng lúc. Bất Khả Tiểu Bảo trực tiếp mời anh gia nhập đội.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Sư phụ người để ta thay cô ấy cảm tạ người đã có lòng hiếu, ha ha ha

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Cô ấy online?

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Đúng vậy, aiz vừa mới bị lòng hiếu thảo của người dọa chạy.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ta biết, dùng tiền tìm người đưa ta đến phó bản Thiên Long giết ăn cấp đi.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: (biểu tượng u oán) Người áp bức ta! Trước mặt sư phụ người ngoan hiền giống như cháu trai vậy.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Nhưng mà đầu năm nay số con gái không cần đồ trang bị được tặng cũng ít nha

~~Ngón tay thon dài trên bàn phím đột nhiên dừng một chút, sau đó tiếp tục gõ.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Đừng nói nhảm, nhanh một chút đi.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ nóng nực, đậu xuống bên cửa sổ, tỏa lên ánh sáng lấp lánh.

Diệp Nhân Sinh lặn lộn trên giường, sau đó lại ngủ lúc nào không hay, đợi cho đến khi cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện đã là bảy giờ năm mươi phút tối.

Đầu cô chậm lại hai giây, nhất thời như một cô gái bị xâm hại mà hét ầm lên.

Hôn lễ của Đón Gió Nghe Mưa và Lưu Ly Nhược Ngư là tám giờ, Lộ Mỹ Hà có lẽ đã lên sớm, không biết tên tiểu tử Tiêu Diên Thanh đó một mình một người có nói năng gì lung tung không nữa!

Diệp Nhân Sinh khởi động máy tính, nhanh chóng chạy vọt đến bồn rửa tay rửa sạch, sau đó thám thính thấy ba Diệp mẹ Diệp đã xuống nhà đi tản b, liền vui vẻ lén lấy nửa trái dưa trong tủ lạnh ra, ngồi trở lại trước máy tính đăng nhập vào trò chơi.

Cô mở danh sách bạn tốt ra, quả nhiên Lộ Mỹ Hà và Thanh Không Viễn đã lên mạng, tuy nhiên Lệnh Hồ và Bất Khả Tiểu Bảo lại không online.

Lộ Mỹ Hà ở chủ thành Thần Phái Lăng Vân điện không biết đang làm cái gì, Thanh Không Viễn lại ở sát biên giới đảo Linh Tê, Diệp Nhân Sinh hài lòng gật đầu, liền thấy Thanh Không Viễn gửi một tin nhắn.

[Mật Ngữ] Thanh Không Viễn nói với bạn: Đàn chị! Em còn tưởng chị không tới.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Thanh Không Viễn: = = hức, ngủ quên...

[Mật Ngữ] Thanh Không Viễn nói với bạn: ...

[Mật Ngữ] Thanh Không Viễn nói với bạn: Hôn lễ đã bắt đầu rồi.

Diệp Nhân Sinh nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, không khỏi cười gian tà, cô cưới con ngựa đỏ thẫm của mình chậm rãi đi về phía đảo Linh Tê, đồng thời chú ý đến kênh thể giới.

[Thế Giới] Kim Bồ Đề: Còn năm phút nữa là hôn lễ của Đón Gió Nghe Mưa và Lưu Ly Nhược Ngư bắt đầu rồi, bằng hữu muốn nhận bao lì xì thì nhớ nắm chắc giờ giấc.

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Tiền lì xì bao nhiêu?

[Thế Giới] Bình Minh Màu Bạc: Ấy vua đồ khốn sao người không bình tĩnh thế.

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Có tiền thì mới có thể nở hông được.

[Thế Giới] Mạc Tiểu Bối: Không phải Đón Gió Nghe Mưa vừa mới ly hôn sao, nhanh thế đã kết hôn rồi sao.

[Thế Giới] Tổ Thủ Tiêm Tiêm: Đó là người thứ ba không biết xấu hổ, Tiểu Ngư của chúng ta mới là vợ chính thức.

[Thế Giới] Vị Ương Vị Ương: Chúc tân hôn của Tiểu Ngư hạnh phúc!

...

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Sinh Nhi cậu còn ở đây muốn làm quái gì.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Đến đảo Linh Tê nhận tiền lì xì đi...

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: ... Đi mình em đi!

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Còn nói không để ý đến người khác, ngay cả tiền lì xì cũng không dám đến nhận aizz.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Nực cười, chị mà sợ bọn họ sao? Đảo Linh Tê chờ đấy!

Chiêu khích tướng này lần nào cũng đúng...

Thiếu nữ Ngọc Thanh đứng ở đảo Linh Tê, trong kên bang phái mọi người đều nói chuyện phiếm với Lộ Mỹ Hà, tựa hồ sợ cô một mình sẽ chịu khổ sở.

Tám giờ, khoe miệng Diệp Nhân Sinh cong lên, vờ kịch hay phải bắt đầu rồi.

Trước miếu Nguyệt Lão nhón nha nhón nháo chặt ních người của Gió Mát Mưa Phùn Lâu cùng những người chơi ở bang phái khác đến chúc mừng, Diệp Nhân Sinh trà trộn trong đó, nhìn thấy Đón Gió Nghe Mưa và Lưu Ly Nhược Ngư đứng trước mặt Nguyệt Lão nhận nhiệm vụ.

Đầu tiên là bằng lòng đính ước ba đời, nhận được hỉ phục, thoáng chốc trang bị của Đón Gió Nghe Mưa và Lưu Ly Nhược Ngư đều biến thành trường bào đỏ tươi nạm vàng.

Sau đó là trao đổi tín vật đính ước, phu thê giao bái, sau một lúc bulabulabula nói nhảm với cô dâu chú rể, Nguyệt Lão làm phép gọi đến yêu tướng Tiểu Hại nâng hỉ kiệu đến. Tình huống này đã là cuối nghi lễ, cho nên bình thường sau đó là đến lúc phát bao lì xì.

[Thế Giới] Hoa Vương: Tiền lì xì!

[Thế Giới] Hoa Vương: Tiền lì xì!

Người ở đây không ai không biết đến chuyện của Đón Gió Nghe Mưa, cô kêu như vậy, muốn không để người ta chú ý cũng khó, dù sao bây giờ hai chữ “Hoa Vương” không nên xuất hiện ở đây.

Chỉ thấy Đón Gió Nghe Mưa mặc hồng bào nhanh chóng vọt đến trước mặt cô, sau đó lại nhanh chóng tránh đi.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Con em hán tiền lì xì lên đến 10 lượng! Lúc lão nương kết hôn với hán tiền lì xì mới có 5 lượng á á á

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Oa 10 lượng, nhiều như vậy ư!!

Trong nháy mắt Diệp Nhân Sinh quên mất rằng cô tới là muốn phá đám.

[Thế Giới] Sinh Sinh Ly Nhân: Tiền lì xì!

[Thế Giới] Sinh Sinh Ly Nhân: Tiền lì xì!

...

Đón Gió Nghe Mưa mặc hồng bào lại nhanh chóng vọt đến trước mặt Diệp Nhân Sinh, giao dịch, 10 lượng, rồi lập tức nhanh chóng tránh đi, tốc độ cực nhanh này làm cho người ta hoài nghi có phải hán mặc giày gia tốc hay không.

Dễ nhận thấy là hôm nay bọn họ không muốn gây rối, Lưu Ly Nhược Ngư và bạn của cô nàng càng im lặng đến đáng sợ, tiền lì xì cũng sắp phát xong, rất nhiều người đã nhận được tiền lì xì liền đứng hai bên miếu Nguyệt Lão, để chờ đường hỉ kiệu còn đến.

Nhưng cho đến một lúc sau khi phát tiền lì xì xong, Nguyệt Lão làm phép đã qua 20 . hỉ kiệu vẫn không xuất hiện.

[Thế Giới] Vị Ương Vị Ương: Có phải nhiệm vụ nhầm không?

[Thế Giới] Đón Gió Nghe Mưa: Không thể nào, vừa lúc này Nguyệt Lão làm phép gọi đến yêu Tiểu Hải, tất cả mọi người đều trông thấy.

Tuy là nói vậy, nhưng khi kết hôn mà hỉ kiệu không đến, đây là chuyện lần đầu gặp. Đón Gió Nghe Mưa lại cùng Nguyệt Lão đối thoại, nhưng bất kể click như thế nào, Nguyệt Lão cũng chỉ có nói một câu “Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, đợi đến ngày lành tháng tốt dùng hỉ kiệu đưa tân nương xuất giá.”

Mọi người nhận tiền lì xì, liền chờ hỉ kiệu đến rồi quay lại trước Lăng Vân điện tiếp tục chúc phúc vài câu coi như xong việc, nhưng nay hỉ kiệu không đến, mọi người đứng thẳng tắp ở chỗ này, cảm thấy vô cùng uổng công.

Dần dần, một số người ở những bang phái khác không nhìn được nữa, nói là đột nhiên có việc phải đi trước, còn đề nghị ngày mai bọn họ hẵng thử lại. Nhưng đã phát tiền lì xì nhiều như vậy rồi, ngày mai chưa chắc người sẽ đến đông như vậy, huống hồ trò chơi đưa vào hoạt động đã lâu, chưa từng có người nào kết hôn phải kéo dài tới tận hôm sau rồi kết hôn lại.

[Thế Giới] Đón Gió Nghe Mưa: Ta đi tìm GM hỏi một chút.

Diệp Nhân Sinh nghĩ đến bộ dạng xấu hổ của Đón Gió Nghe Mưa và Lưu Ly Nhược Ngư lúc này, ở trước màn hình cười đến mức biến dạng.

Nhưng mà lúc Đón Gió Nghe Mưa vừa nói đi tìm GM xong, cơ hồ cùng lúc đó.

[Thế Giới] Lưu Ly Nhược Ngư: Hoa Vương, có phải người giở trò quỷ không?

[Thế Giới] Hoa Vương: Đại tỷ à, ta chỉ đến lấy tiền lì xì.

[Thế Giới] Kim Bồ Diêu: Người cứ vờ vĩnh đi, đương là người thứ ba còn dám xuất hiện ở đây, lúc trước bị giết còn chưa đủ sao?

[Thế Giới] Sinh Sinh Ly Nhân: Khụ, giống như các người bị giết cũng không đủ.

Diệp Nhân Sinh nói một câu đã thành công trong việc gọi lên hồi ức rất không tốt đẹp của bốn người họ. Mà những người khác thì không hiểu sao, kênh thế giới lại tiếp tục xôn xao, mấy cô ả kia cũng không nói gì.

[Mật Ngữ] Thanh Không Viễn nói với bạn: Nhìn phản ứng của tân nương...chẳng lẽ đã thành công?

[Mật Ngữ] Bạn nói với Thanh Không Viễn: Thành công không được tiếp tục thành công.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Thanh Không Viễn: Mà vì quái gì mà tôi cảm thấy cậu không giống đang khen ngợi tôi...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hức, chỉ sợ mọi người có chút thất vọng, nhưng mà tôi cảm thấy một hôn lễ đầm máu thì tốn rất nhiều sức người sức của tiền vốn.

Bé Sinh của chúng ta thấp bé bần cùng - - hơn nữa tính cách lại không muốn phiền toái người khác...

Tra tấn đôi nam nữ cận kề này phải xâu chuỗi cả một đoạn, cho nên vở kịch hay vẫn còn ở phía sau ~~~ cạc cạc

Kèm theo là Tiểu Miên Miên đáng yêu đã cho tôi lên trang bìa

thật tuyệt vời ,ôm con gấu một cái nào

14. Chương 14: Ma Phái Tham Chiến

iệp Nhân Sinh gọi cái trêu chọc tổn thương ấy chính là, để Thanh Không Viễn canh giữ bên bờ biển, chờ sau khi Nguyệt Lão làm phép, sẽ tiêu diệt yêu tướng Tiểu Hải khiêng hỉ kiệu. Sau đó hệ thống lại một lần nữa cho ra, Thanh Không Viễn tiếp tục tiêu diệt, cứ như vậy lặp lại vòng tuần hoàn cứ đi ra là lại tiêu diệt...

Cứ như vậy, cho dù Đón Gió Nghe Mưa có phát hiện ra điều gì khác lạ, nhưng hai bên đều là hần phái, hần cũn chẳng thể làm gì với Thanh Không Viễn, nếu hần làm ỉnh tên tím, như vậy cho dù Thanh Không Viễn bị hần giết chết, thì hần cũng không thể tiếp tục quay trở lại miếu Nguyệt Lão để kết hôn, trừ phi hần chịu mời người khác vì hần mà chuyển thành tên tím, nhưng thời gian có hạn, hơn nữa bản đồ ở miếu Nguyệt Lão đã nhỏ lại đông người, tên tím thật sự quá nguy hiểm, hần là không người nào nguyện ý mạo hiểm như vậy.

Huống gì...nguyên nhân vì sao hỉ kiệu không đến rất khó phát hiện, nếu không phải trong lúc ngẫu nhiên Diệp Nhân Sinh đến bờ biển trong động hải tước, phát hiện bốn con yêu quái Tiểu Hải này không khác

quái bình thường là mấy, trước khi tiến vào phạm vi an toàn là có thể công kích, chỉ sợ cô cũng không nghĩ ra gian kế thâm hiểm đến thế.

Cô còn chưa kịp đắc ý xong, mơ hồ nhìn thấy ánh sáng kỹ năng phát ra từ phía sau chiếu rọi lại, đồng thời, dưới góc trái màn hình nhảy ra một hàng chữ đỏ.

[Thế Giới] Gia Bách Liệt: Woa, náo nhiệt quá.

Lần đầu tiên Diệp Nhân Sinh phấn khích khi thấy bọn cận bã Đọa Lạc Thiên Sứ xuất hiện.

Thần-Ma gặp nhau, nhất là với số người lớn như thế này... Tất nhiên sẽ giết đến thất điên bát đảo trời đất mù mịt. Mắt thấy ánh sáng của kỹ năng nhanh chóng hướng đến bên mình, Diệp Nhân Sinh lúc này mới thêm trạng thái hồi huyết ỉnh, sau đó quay đầu bỏ chạy.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Đại Hoa Sen theo tớ chạy mau!

Lộ Mỹ Hà đứng giữa đám người rõ ràng là không tìm thấy được cô, lại một đám đông chấm đỏ tập trung một chỗ, Diệp Nhân Sinh lúc này mới nhớ bọn họ không hề tổ đội, ở trên bản đồ cũng không thấy tọa độ, mà Đọa Lạc Thiên Sứ hiển nhiên đến đây là để “dệt gấm thêu hoa” cho hôn lễ này, bất luận hi kiêu có đến hay không, cuộc hôn sự này nhất định không thành.

Cô đứng trên bờ biển tương đối xa nơi xảy ra hỗn loạn, vui vẻ gửi cho Thanh Không Viễn một tin nhắn.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Thanh Không Viễn: Đàn em à, cậu mau tới đây đi kế hoạch có thay đổi rồi, Ma phải tới quấy rối.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Thanh Không Viễn: = = là thời cơ tốt để anh hùng cứu mỹ nhân nha!

Diệp Nhân Sinh đang chờ cậu trả lời, đột nhiên màn hình dừng lại, trên đầu bay lên một làn xoáy nhẹ.

Phạm Âm đánh lén, cô nhanh chóng quay góc nhìn, xác định xung quanh không có mặt Ma phải khác.

Một chọi một... mặc dù không biết đối phương trang bị thế nào, nhưng kế hay không phải là không có. Khóe miệng Diệp Nhân Sinh nhếch lên, ngón tay di chuyển thêm máu, chờ Phạm Âm từ phía sau đánh lén.

Bình thường mà nói, đem người ta đánh ngất rồi từ phía sau lưng ẩn thân phát ra công kích —— một chiêu này chính là chiêu bạo phát mạnh nhất của Phạm Âm, đồ trang bị tốt có thể làm cho đối phương mất một nửa máu, mà Ngọc Thanh chứ không phải là Lưu Vân, không thể tránh trong nháy mắt nhưng có thể hóa giải trạng thái mê muội, cho nên lựa chọn duy nhất của Diệp Nhân Sinh chính là trước khi cột máu giảm đi một nửa thì sẽ bổ sung đầy.

Quả nhiên, Phạm Âm vừa mới hiện thân, đoản kiếm trong tay lại phát ra một luồng ánh sáng, Diệp Nhân Sinh đã có thể di chuyển, nhưng cột máu cũng mất đi một lượng lớn. Cô nhanh chóng dùng chiêu đồng cứng thời gian để thêm máu, xoay người trực tiếp cho Phạm Âm một chiêu nguyên rửa, đồng thời sử dụng Kim Châm Đâm Huyết, khiến tốc độ của đối phương chậm lại 50%, liên tiếp trong năm giây.

Năm giây, như vậy là đủ rồi.

Diệp Nhân Sinh chạy thẳng đến bên cạnh khối đá ngầm, kịp thời tung ra kỹ năng có cự li xa nhất, mà trên người Phạm Âm đang dính trạng thái nguyên rửa nên không thể ẩn thân, chỉ có thể chậm rãi tới gần cô. Kỳ thật nếu lúc này Phạm Âm trực tiếp chạy trốn cô thì hẳn không thể, nhưng nhược điểm của môn phái khiến Phạm Âm hiểu được, Ngọc Thanh và Lưu Vân sợ nhất là giao đấu cận chiến, cho nên rút ngắn khoảng cách cũng không phải là xấu.

Cũng vì thế mà tảng đá ngầm này rất có tác dụng.

Năm giây giảm tốc độ chấm dứt, đồng thời Diệp Nhân Sinh cũng đã tung ra chiêu công kích cực mạnh của Ngọc Thanh, bây giờ phép công kích của cô đã gia tăng mạnh hơn trước nhiều, hơn nữa vừa mới nguyên rửa, Phạm Âm cũng chỉ còn lại một nửa máu. Để tránh việc hấn ẩn thân, Diệp Nhân Sinh lại lần nữa nguyên rửa, cùng lúc khi Phạm Âm tới gần, đá ngầm xung quanh đứng lên chạy loạn.

Đây là sở trường của Diệp Nhân Sinh – Nhiều Thụ (quần quanh cây), lần trước 2v4 cũng dùng thủ pháp này. Thật ra nếu cẩn thận nghiên cứu, dùng chiến thuật điều giấy tuy cách làm khác nhau nhưng kết quả cũng như nhau, đều là không chế tốt khoảng cách sau đó chậm rãi mài giết...

Cô rút máu có thể tăng thêm, nhưng Phạm Âm thì không làm được. Cuối cùng sau mấy vòng quần, hắn đã chết dưới mấy chiêu nguyên rửa của Diệp Nhân Sinh...

[Đối Diện] Nộ Hải Cuồng Sát: Người rất biến thái ta chết không nhắm mắt a a a a

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Không phục thì lại đến (biểu tượng đặc ý)

[Đối Diện] Nộ Hải Cuồng Sát: Nhân yêu thì giỏi lắm sao ?!

...

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Mau chạy đến chỗ thi thể đi, bà đây cần ngược chết người (_)#

Ngay sau đó quả nhiên tên Phạm Âm này chạy đến chỗ thi thể, tuy rằng Diệp Nhân Sinh muốn tiếp tục ngược hắn, tiếc rằng cuộc chiến ở bên miếu Nguyệt Lão đã dần lan ra tới bờ biển, một đám tên đồ xen lẫn giữa đám người Thần pháo lung tung rối loạn vừa giết vừa di chuyển đến đây, Diệp Nhân Sinh lúc này xông về phía rừng dừa bên cạnh bãi biển, chuẩn bị quay về miếu Nguyệt Lão, nhưng giữa đường lại gặp Ô Liệt, Mễ Già Lạc cùng Gia Bách Liệt của Đạo Lạc Thiên Sư.

Hình như ba người này không chú ý đến cô, Diệp Nhân Sinh điều chỉnh góc nhìn từ phía sau cây, nhất thời chần chừ, phía trước người chơi Thần pháo bị bọn họ đánh cho khí thế ngất trời chính là Thanh Không Viễn và Hoa Vương.

Kỹ thuật của Thanh Không Viễn như thế nào thì cô không rõ lắm, nhưng kỹ năng PK của Lộ Mỹ Hà quả thật không được, mà đám người Mễ Già Lạc này lúc cô bắt đầu chơi game đã mãn cấp rồi, trang bị thì khỏi phải nói. Đơn giản mà nói, ba người họ ngược Thanh Không Viễn và Hoa Vương đơn giản chẳng khác gì thái rau.

Nhưng mà xem tình hình này, những người kia hình như cũng không dám đến gần Thanh Không Viễn và Lộ Mỹ Hà. Diệp Nhân Sinh vô cùng hiếu kỳ, nhưng lại kinh sợ khi nhìn thấy cột máu của Thanh Không Viễn phút chốc đã về không, nhưng sau khi cậu ngã xuống đất chết thì lại đứng lên, cơ hồ không để ý đến trạng thái nửa máu của mình, nhắm phía Ô Liệt đang còn thi pháp với Hoa Vương, một chiêu Cuồng Nộ Cửu Châu của Thiên Kiếm đã đem hắn ta đánh ngất, sau đó liên tục thêm hai chiêu lớn, thành công khiến cột máu của Ô Liệt vốn là Lưu Vân không thiên về cận chiến chỉ còn một nửa, lúc này Mễ Già Lạc xông lên khiến cho Thanh Không Viễn thay đổi mục tiêu, Gia Bách Liệt tới gần Lộ Mỹ Hà, Thanh Không Viễn lập tức lại chuyển đổi công kích hắn, cuối cùng bị ba người hợp lực giết chết. Nhưng cậu lại lập tức đứng lên, tiếp tục nhắm phía Mễ Già Lạc đang công kích Lộ Mỹ Hà...

Cách đánh của cậu giống như là không thiết sống nữa, thế nhưng lại có thể ngăn chặn ba nhân vật lợi hại của Đạo Lạc Thiên Sư. Tế Thế đan có thể lập tức sống lại vốn là cô chuẩn bị để Thanh Không Viễn khai chiến với Đón Gió Nghe Mưa, vì để phòng ngừa mới mua... Cũng không biết là cậu mua ít hay nhiều, nhưng bởi vì Ma phải can thiệp, hiệu quả so với một mình đối đầu với Đón Gió Nghe Mưa tốt hơn nhiều.

Bởi vì bất kể ngã xuống bao nhiêu lần, Hoa Vương được Thanh Không Viễn che chắn ở phía sau lưng, đến một cọng tóc vẫn không bị tổn thương.

Diệp Nhân Sinh âm thầm tán thưởng một tiếng, gọi Hỏa Hồ cục cưng ra, lựa chọn Thanh Không Viễn, trong nháy mắt trước khi cậu lại ngã xuống đất, cô nhanh chóng xuống ngựa tung ra một kỹ năng có phạm vi, trong nháy mắt cột máu của Thanh Không Viễn được bổ đầy.

Ba người Ma phải trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, Diệp Nhân Sinh vội cho Ô Liệt một chiêu nguyên rửa, sau đó chuẩn bị đi tìm một cây đại thụ để che chắn, kết quả lại phát hiện ——

Mẹ nó, không ngờ cây dừa lại nhỏ đến vậy!

Nói như vậy, chỉ sợ Nhiều Thụ không thể thi triển tốt, chỉ có thể đánh bừa. Nhưng ngược lại Diệp Nhân Sinh vô cùng kích động, 3v3 đã lâu lắm rồi chưa được tiếp cảm... Hức, tuy rằng bên phe ta chỉ có một nhưng không đáng kể...

Nhưng Lộ Mỹ Hà so với tưởng tượng của cô hiển nhiên hữu dụng hơn nhiều, ngay từ đầu lúc nhìn Thanh Không Viễn tự sát thì bản thân như cái cọc gỗ không hề nhúc nhích, bây giờ thấy Diệp Nhân Sinh tới, không ngờ lại “chạy trốn”... Tuy rằng cô nàng là một Lưu Vân quen công kích từ xa chạy đến bên cạnh Gia Bách Liệt chuyện công kích cận chiến... Nhưng đã biểu đạt vô cùng nguyên vẹn ý nguyện muốn tiến công của cô ấy.

Tục ngữ nói, có ý tưởng thì luôn tốt. Diệp Nhân Sinh lệ rơi đầy mặt thêm cho Hoa Vương trạng thái chúc phúc hồi huyết, Thanh Không Viễn vốn đang cùng Ô Liệt triển đấu, lúc này nhanh chóng bọ tới phía trước Hoa Vương quay sang tấn công Gia Bách Liệt, Diệp Nhân Sinh trúng chiêu đánh lén của Mễ Già Lặc, xoay người tặng cho hắn một trạng thái giảm tốc độ, sau đó bỏ chạy đồng thời thêm máu ỉnh và Thanh Không Viễn.

Rõ ràng đây là một trận đấu có tính khiêu chiến, Diệp Nhân Sinh hưng phấn hai mắt tỏa sáng, ngón tay bay múa trên bàn phím càng thêm linh hoạt, đầu tiên cho ba người bọn họ một chiêu nguyên rửa, sau đó uống một bình thuốc bổ sung linh khí lam lớn nhất, sau lại thêm máu cho Thanh Không Viễn, chỉ cần linh khí của cô vẫn còn thì ba người sẽ không phải chết.

Nhưng mà Gia Bách Liệt với thân kinh bách chiến không phải là không nhìn ra thế cục trước mắt, hình như hắn lui về phía sau hai bước, thoát khỏi hỗn chiến với Thanh Không Viễn, lập tức vọt tới phía cô.

Muốn 1v1? Hừ, cầu còn chẳng được nữa. Cùng lúc đó Diệp Nhân Sinh cũng lui về phía sau, Gia Bách Liệt là một Ma Ẩn, ngày ngày cô đều tiếp xúc với Lệnh Hồ, đối với môn phái này hết sức quen thuộc, trong lòng biết rõ chiêu thứ nhất hắn muốn phóng là gì, liền nhanh chóng dùng Kết Giới Sinh Mệnh bao quanh mình.

Chiêu thuật Kim Châm Đâm Huyết cô vừa mới sử dụng lúc này, thời gian khôi phục vẫn chưa hết, muốn lui về phía sau nhưng lại bị chiêu Tường Vi Chi Đằng của Ma Ẩn quán lấy, đành lòng chịu một chiêu này của Gia Bách Liệt, sau đó dùng cục cứng Hỏa Hồ mị hoặc, nhanh chóng thêm máu ỉnh, mị hoặc chỉ có tám giây, chỉ cần cô kéo dài thêm mười giây nữa thì Kim Châm Đâm Huyết đã có thể dùng, đến lúc đó lại thêm ấy chiêu nguyên rửa, tuyệt đối tiêu diệt Gia Bách Liệt cho chỉ còn hai phần ba máu...

Nhưng mà cô vừa mới nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo, đột nhiên màn hình ngưng lại, trên đầu thiếu nữ Ngọc Thanh nhẹ bay lên một làn xoáy nhạt.

Ta nhỏ vào!

Diệp Nhân Sinh điên cuồng phấn nộ hét lên: Thì ra không phải là 3v3, mà là 3v4!

Sơ suất quá. Cô trơ mắt nhìn tên Phạm Âm Sa Lợi Diệp vừa xuất hiện đã lại biến mất, một đao của Gia Bách Liệt vọt qua, từ trên không bổ về phía cô. Trong lòng Diệp Nhân Sinh trăm ngàn không phục, bắt đắc dĩ không thể nhúc nhích, chỉ phải đứng nguyên tại chỗ chờ chết.

Trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên trên màn hình xuất hiện một cửa sổ nhỏ.

Đồ đệ của bạn yêu cầu sử dụng kỹ năng truyền tống của sư đồ, [Đồng ý] [Từ chối]

Cô không chần chừ.

Trong nháy mắt một luồng ánh sáng mãnh liệt xuất hiện, pháp trận hoa mỹ dưới chân Diệp Nhân Sinh dần dần to ra, một cột ánh sáng từ giữa pháp trận bay thẳng đến chân trời, một chàng trai Ma Ẩn tóc đen như mực dần dần hiện ra, bóng hình anh mờ ảo, giữa hàng lông mày mơ hồ in một hoa văn màu đỏ yêu dị, một thân áo giáp màu bạc như tuyết sáng chói mắt, phía sau lưng đeo một trường đao lớn đốt lên ngọn lửa màu xanh, tựa hồ thu lại toàn bộ phong mang quanh mình.

Nhưng một chiêu kia vẫn là rơi xuống trên đầu Diệp Nhân Sinh, trong chớp mắt máu của cô tụt đi một lượng lớn.

Bỗng nhiên Lệnh Hồ dừng lại, trông thấy cơn xoáy nhẹ trên đầu cô gái Ngọc Thanh thì biết có Phạm Âm đánh lén, liền phát ra một công kích phạm vi, thành công làm gã Sa Lợi Diệp dao động đang còn tránh ở phía sau anh, dùng Tường Vi Chi Đằng cuốn lấy, sau đó liền xông tới chỗ Gia Bách Liệt còn đang công kích Diệp Nhân Sinh.

Diệp Nhân Sinh thoát khỏi hỗn chiến, phát hiện hai người đều là Ma Ẩn, cũng dùng những kỹ năng giống nhau, hai bên chém nhau, sau ba chiêu, Gia Bách Liệt đã chết, mà Lệnh Hồ máu mới rút không đến một phần ba.

Lại trong chớp mắt anh dễ dàng tiêu diệt Sa Lợi Diệp, sau đó hình như dừng một chút, xông lên phía trước chém một phát Ô Liệt còn đang thi pháp, một phen triển đấu đi qua, Thanh Không Viễn cũng đã tự sát thành công.

Trong kênh thể giới nhảy ra mấy hàng chữ nhỏ màu đỏ.

[Thế Giới] Gia Bách Liệt: Trang bị Tà Lãm +8, đao lửa xanh, Ma Ẩn mười ba nghìn máu.

[Thế Giới] Tàn Sát Thiên Hạ: Đúng hay sai vậy?

[Thế Giới] Không Tàng Pháp Sư: Bọn Ma phái nói lão ít thôi, bản vẽ Tà Lãm ta mới chỉ thấy được bả vai với ngực giáp, đừng nói là cả bộ đồ +8

[Thế Giới] Vui Trăm Họ: Ta nhỏ vào lão tử ta đây cũng là Ma Ẩn mà mới chín nghìn máu, chẳng lẽ ta hoa mắt sao.

[Thế Giới] Ô Liệt: Lệnh Hồ?

[Thế Giới] Ô Liệt: Bọn Thần phái ngoại trừ Vân Sinh Hải Lâu thì ra vẫn còn một nhân vật số một như thế.

[Thế Giới] Cổ Phi Dương: Lệnh Hồ không phải là đồ đệ của Sinh Sinh sao...

[Thế Giới] Vân Mạt: Bản vẽ nguyên bộ Tà Lãm ở trong tay ta, ta bán cho hần.

[Thế Giới] Sĩ Sĩ: Vân gian thương...

[Thế Giới] Bánh Mỳ Đại Vương: oa dựa vào, lưu giữ bản vẽ để sau này lại bán đi kiếm tiền! Bao nhiêu tiền mới có thể làm cho Vân gian thương tình nguyện bán đi bản vẽ...

[Thế Giới] Bất Khả Tiểu Bảo: Hé hé hé hé

...

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Tình huống này, Ta có thể được nói câu...

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Đồ đệ bảo vệ người?

Mắt miệng Diệp Nhân Sinh đều thành hình chữ O, rõ ràng là bị kích thích quá mạnh.

Cô phản ứng một lúc, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ.

Đó chính là...

Đồ đệ anh....anh biến thành thánh đấu sĩ bạc trắng rồi a a a a a.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ừm, chương sau, sẽ có cảnh tình cảm tình tế...

Mỗ nữ vương rốt cục cũng thông suốt, run rẩy run rẩy.

15. Chương 15: Thích Anh Ấy

Đúng lúc bọn người Đọa Lạc Thiên Sứ ngã xuống, đại quân của Thần phái kéo tới, đích thân bang chủ Quang Vinh cũng đến, theo sau là bảy tám thành viên của Quang Vinh

[Đối Diện] Vân Sinh Hải Lâu: Ở đây cũng có Ma phái sao.

Xem ra là anh ta đến cứu, ấn tượng của Diệp Nhân Sinh với bang chủ Quang Vinh cực kì tốt, thấy ba người khác không lên tiếng, liền đáp lại anh một tiếng.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Vừa chết xong không còn sống đâu.

Có vẻ như Vân Sinh Hải Lâu đã thấy mấy lời trên kênh thể giới, mục tiêu của anh ta là Lệnh Hồ, dường như là đang quan sát trang bị của anh, cuối cùng nói một câu chẳng liên quan gì.

[Đối Diện] Vân Sinh Hải Lâu: Hỏa Hổ? Xem ra vận khí không tệ.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: = = Là vận khí của đồ đệ ta tốt.

[Đối Diện] Vân Sinh Hải Lâu: Uhm, không còn gì nữa thì ra đi qua miếu Nguyệt Lão đã, nếu có Ma phía thì PM ta.

Vừa dứt lời, anh ta xoay người thúc ngựa đi, dẫn theo cả bang chúng Quang Vinh, trong chốc lát, trong rừng dừa chỉ còn lại bốn người bọn cô.

Bốn người họ tựa như bức tượng điêu khắc, không khí có vẻ hơi kì quái, bất đắc dĩ Diệp Nhân Sênh phải gánh trách nhiệm dàn xếp mọi chuyện, ai ngờ cô mới vừa mở cửa sổ chat ra thì thấy Lộ Mỹ Hà đã ra mặt.

[Đối Diện] Hoa Vương: Đánh không lại thì chạy là được rồi.

[Đối Diện] Hoa Vương: Thật ra người cũng không cần phải làm như vậy.

[Đối Diện] Thanh Không Viễn: Ta không thể đứng nhìn người khác khi dễ nàng được.

[Đối Diện] Hoa Vương: Ta biết thao tác của ta không tốt, bị người ta coi thường cũng đáng đời, người lãng phí nhiều Tế Thế đan như vậy, còn không bằng để ta chết rồi quay về nghĩa địa.

[Đối Diện] Thanh Không Viễn: Thao tác không tốt cũng chẳng sao, thao tác của ta cũng rất kém, kém đến nỗi chỉ có thể dùng Tế Thế đan để kéo dài thời gian.

[Đối Diện] Thanh Không Viễn: Mặc kệ thế nào, cả đời này, ta sẽ bảo vệ nàng.

Hoa Vương im lặng.

Diệp Nhân Sênh không khỏi muốn bái lạy Tiêu Diên Thanh: đúng là tiểu tử Thái Thượng Đạo!

(1: Thái Thượng Đạo Đức Thiên Tôn, là tôn hiệu của Thái Thượng Lão Quân, ý chỉ hành động của Tiêu Diên Thanh quá mức kĩ càng cần thiết)

Chuyện lật vật này mà cũng lấy mấy câu trong phim Hàn Quốc ra nói, cậu ta nghĩ cái gì thế chứ!

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Sênh Nhi à làm thế nào bây giờ.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Tổ rất cảm động á á á á (biểu tượng thẹn thùng)

Quả nhiên, một fan trung thành với Idol như Lộ Mỹ Hà không thể chống cự lại với 'tiết mục' này.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Tổ thèm vào, sao cậu lại có nhiều cơ hội tốt thế này chứ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Đôi cầu nam nữ kia kết hôn không thành, ngay tại đêm nay cậu lấy chồng luôn đi, để cho bọn hần tức chết luôn.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Nhưng hần chỉ thổ lộ, còn chưa cầu hôn...

... Lời đầu nói hết đã đến nước này, cô nghi ngờ bậc thang của Lộ Mỹ Hà này không đủ rộng. Diệp Nhân Sênh thở dài, suy nghĩ một chút, quyết định làm người tốt đến cùng.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Thanh Không Viễn: Cầu hôn.

Tiêu Diên Thanh không cần cô nhiều lời, trực tiếp lên kênh thể giới, lời cầu hôn không lãng mạn bay bổng dài dòng rục rịch, chỉ có năm chữ: Hoa Vương, gả cho ta.

Bạn Lộ Mỹ Hà còn từ chối rồi lại phiền muộn vài câu, nhưng sau đó cũng nhanh chóng đồng ý.

Câu chuyện phiếm về người thứ ba của nửa tháng trước đã để phía sau chuyện kết hôn, ngoại trừ người trong bang phái thay nhau chúc mừng, trên kênh thể giới nào động cũng không nhỏ, rất nhiều người tỏ vẻ

muốn đến xem vui. Có người còn hiếu kì hỏi cảm tưởng của Đón Gió Nghe Mưa như thế nào, nhưng hần không trả lời, nghe đâu không lâu sau đó đã ngoại tuyến.

Từ sớm Thanh Không Viễn đã chuẩn bị đâu vào đó mọi thứ, hai người lập tức cùng cưỡi con Diêm Mật Mật rời đi, trên mặt Diệp Nhân Sinh đầy sọc đen, cảnh tượng qua cầu rút ván này hình như cô đã gặp qua...

Cô đứng đó một lúc, lúc cô kịp phản ứng lại thì trong rừng dừa chỉ còn lại cô và đồ đệ. Lệnh Hồ không nói gì, chỉ đứng bên cạnh cô, cục cưng Hỏa Hồ nhảy nhót xung quanh anh, chuyện đột nhiên xảy ra như vậy, cô cũng không biết anh lên mạng khi nào.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Người đã mãn cấp rồi đấy đồ đệ (biểu tượng chúc mừng)

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ừm.

Diệp Nhân Sinh click vào nhân vật của anh, nháy mắt như muốn đắm thẳng vào hai mắt mình.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: a a a a a Tà Lãm +8!!

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Đồ đệ người lại phá sản rồi!

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ta để cho Bất Khả Tiểu Bảo chuẩn bị trang bị tốt, cũng không rõ là bao nhiêu tiền.

...Bất Khả Tiểu Bảo.

Thì ra là thế.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Có một người bạn như thế, đồ đệ người thật tốt số (biểu tượng mỉm cười)

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Vì sao người không cần?

Diệp Nhân Sinh biết anh muốn ám chỉ bộ đồ Thiên Tôn lúc sáng, ngón tay dừng một lát, bỗng nhiên thờ người ra.

Sau một lúc lâu, đột nhiên trên màn hình nhảy ra lời mời tổ đội, hai người hàn huyên cả nửa ngày mà không tổ đội, Diệp Nhân Sinh bấm vào đồng ý, nhẹ thở dài một hơi.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Vì sư đã cầm của người ba ngàn lượng, dùng để làm lễ tạ sư vẫn còn thừa = =

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Vậy thì đưa ba ngàn lượng kia trả lại ta đi.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: 0 0! Đồ đệ dẫn người đi luyện cấp, ta chỉ bỏ ra có năm trăm lượng.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ừm, bộ trang bị kia hai ngàn năm trăm lượng bán cho người.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = Người làm ăn như vậy sẽ lỗ vốn đấy...

Lệnh Hồ không nói gì, trực tiếp gửi một cửa sổ giao dịch.

Diệp Nhân Sinh nhìn thấy biểu tượng sáng lên trên cửa sổ, cắn chặt môi.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Cái này, bộ trang bị này ít nhất cũng trị giá một vạn lượng, coi như là thầy trog giảm đi một nửa, năm ngàn bán cho ta, ta trả người hai ngàn rưỡi, còn lại thì ghi nợ.

Anh không trả lời, Diệp Nhân Sinh xem như anh đồng ý, nhanh chóng xác nhận giao dịch.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Run rẩy run rẩy, năm ngàn lượng có thể lừa lấy được Thiên Tôn về tay!

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Lát nữa bạn của ta sẽ kết hôn, có muốn cùng ta đến góp vui không?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Không được, ta còn có việc, phải out trước.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ừ, bái bai đồ đệ.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: 88

Lệnh Hồ gọi con ngựa đỏ của mình đến, bây giờ anh một thân hào quang tỏa ra từ áo giáp bạc bắn ra bốn phía, con ngựa đỏ giản dị của cô thể nhưng căn bản không xứng. Diệp Nhân Sinh đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh chậm rãi đi ra khỏi khu rừng, càng lúc càng xa, đến lúc biến mất không còn thấy bóng dáng.

Không quá năm phút đồng hồ, ảnh chân dung Ma Ảnh trong đội ngũ nhanh chóng xám xịt.

[Hệ Thống] Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn đã log-out.

[Hệ Thống] Đội ngũ của bạn đã giải tán.

Diệp Nhân Sinh vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ, mới vừa rồi lúc giết người khí thế còn sôi sục ngất trời, bây giờ chỉ còn mình cô cô đơn một người. Cảm giác cô đột nhiên ủa tới như thế thật đáng sợ, lại mãnh liệt như thế, trong lúc nhất thời cô không biết đi đâu.

Thế giới trong trò chơi này, giống như mỗi người đều có thế giới riêng của mình, ai xuất hiện trong thế giới của ai, ai biến mất trong thế giới của ai, ngày qua ngày vui đùa âm ỉ, chém giết, ở trong kênh phun mưa khẩu chiến, thoát nhìn qua sức sống dạt dào vô cùng, giống như là tồn tại chân thật vậy.

Nhưng tất cả chỉ là ảo, thấy được, nhưng không bắt được, không giữ lại gì, hiển nhiên là giấc mộng phồn hoa.

Cô gọi con ngựa đỏ thẫm của mình ra, chạy về phía trước.

Trước miếu Nguyệt Lão so với lúc quần chiến càng đông người hơn, đều cùng là hỉ bào đỏ tươi nạm vàng, nhưng lúc Thanh Không Viễn với Hoa Vương mặc vào thấy thuận mắt hơn nhiều so với Đón Gió Nghe Mưa và Lưu Ly Nhược Ngư.

Hoa Vương hưng phấn nhấn tin trong mật ngữ, Diệp Nhân Sinh cũng giống như ngày thường trêu chọc lại cô, đột nhiên trước mặt Nguyệt Lão kim quang lóe lên, mặt đất đột nhiên nở rộ ra một vòng phấn màu trắng mầu đơn, từng đóa từng đóa sung mãn phong phú, xếp xung quanh hai người thành hình trái tim, ánh sáng chậm rãi tỏa ra một cách mông lung.

Kênh thế giới nhất thời ồ lên, đạo cụ lãng mạn này ngoại trừ bỏ tiền ra mua, còn phải đi làm nhiệm vụ của Mẫu Đơn tiên tử, thu thập chín trăm chín mươi chín đóa, số người hoàn thành rất ít, cho nên cảnh tượng này vô cùng hiếm thấy.

Diệp Nhân Sinh cười rộ lên, Tiêu Diên Thanh thích Lộ Mỹ Hà đã bảy năm, chỉ là chín trăm chín mươi chín đóa, chỉ sợ cậu còn cảm thấy chưa đủ.

[Mật Ngữ] Thanh Không Viễn nói với bạn: Đàn chị đàn chị nhận bao lì xì nào!

[Mật Ngữ] Thanh Không Viễn nói với bạn: Tiền lì xì của chị lớn nhất, đừng nói cho cô ấy nhé

~[Mật Ngữ] Bạn nói với Thanh Không Viễn: 100 bạc! Aha ha đa tạ em rể.

[Đối Diện] Thanh Không Viễn nói với bạn: Cho chị thêm 100 bạc!

Hiển nhiên một tiếng em rể khiến Tiêu Diên Thanh mừng không tìm thấy phương Bắc, kết quả lại nhằm lẫn nhảy vào kênh Đối Diện phát tiền, quần chúng đến góp vui mặc kệ, sôi nổi xông lại yêu cầu đối đãi công bằng, nhất thời Thanh Không Viễn đáng thương bị chìm ngập giữa một đám người.

Những người trong bang nếu còn online đều đến đây, mọi người cùng nhau bỏ tiền ra pháo hoa, chỉ chốc lát trên nền trời màu xanh thẫm nổi bật lên hoa lửa sáng rực rỡ, Diệp Nhân Sinh đứng ngoài, nhìn Thanh Không Viễn và Hoa Vương gần bó kề nhau, nhìn từng người trong bang phái đều có cặp, nhìn tất cả mọi người náo nhiệt tương bừng đứng chung với nhau.

Dường như chỉ có mình cô lẻ loi một mình.

Cái ý nghĩ này thật đúng là đáng ghét —— Diệp Nhân Sinh nằm sấp trước máy tính, bất tri bất giác đem đầu tóc biến thành ổ gà.

Rốt cuộc là cô bị làm sao vậy.

Mười một giờ tối, hôn lễ náo nhiệt đã kết thúc từ một giờ trước, người chơi còn trực tuyến trong trò chơi càng lúc càng ít. Diệp Nhân Sinh như người vô hồn đi từ bản đồ này đến bản đồ khác, chẳng biết vì sao lại không muốn thoát game.

Phong cảnh quả thực rất tinh tế, hình như trước đây lực chú ý của cô chỉ đổ dồn lên lũ quái làm nhiệm vụ, cơ hồ cô chưa từng quan sát qua dáng dấp sông núi ở đây.

Thôn trang của bọn cướp nằm ngoài thảo nguyên, điểm xuyết lên màu xanh nhạt của cỏ là những bông hoa màu vàng trắng, một nơi đẹp đẽ như vậy, lại vì sự hiểu lầm của cô mà trở thành nơi đầu tiên động thủ giết người. Lúc ấy, cô không ngờ đến xuất ra một kỹ năng, lại có thể ra một đồ đệ.

Tiếp tục đi về phía trước, bên bờ hồ Thảm Thủy, NPC bán vật cười còn cười híp mắt mời chào buôn bán, cô lại hờ đến lúc Lệnh Hồ cấp ba mươi đến mua vật cười, Diệp Nhân Sinh gian ác đã đề nghị mua một con ngựa đỏ giống cô, hơn nữa ở trong đội ngũ còn lải nhải không dứt nói về những điều có ích của chú ngựa đỏ thắm, cuối cùng người nào đó không chịu nổi phiền hà này, ngoan ngoãn mua một con ngựa đỏ.

Sau hồ nước, bơi về phía trung tâm hồ chính là thác nước, cô đã phải sống chết nhảy xuống nhiều lần từ tảng đá trên đó, ánh nước dập dờn, hắt lên chàng trai Ma Ấn lông mày lười mác còn đang ngồi trên tảng đá, anh đứng ở đó đợi cô, một lần lại một lần giảng giải cho cô thành thạo BUG nhảy vọt, nửa giờ sau cuối cùng cô cũng đứng dưới thác nước, bay nhanh xông thẳng tấn công vào Boss.

Rõ ràng là nhớ lại những kí ức vui vẻ, nhưng chẳng biết tại sao trong ngực lại nhói đau buồn, chỉ là không muốn lại nhìn thấy những thứ đó, liền dùng Hồi Thành Quyển Trục truyền tống đến Lăng Vân điện, tìm đại một phụ bản cấp thấp gần đó một mình xông vào.

Đột nhiên hình ảnh trở nên tối sầm, âm thanh thê lương mà quỷ dị vang lên, đây chính là chỗ ở của Huyết Âm Quỷ, khi đó tổ đội toàn người ngoài vào phó bản, cô nhất thời bị mắc kẹt nên không kịp thêm máu ột Thiện Vũ trong đội khiến cho cả đội bị giết, tên Thiện Vũ kia rất khó chịu đã chửi ầm lên, Diệp Nhân Sinh còn chưa kịp nói gì, Lệnh Hồ đã trực tiếp đem người nợ đá ra...

Diệp Nhân Sinh buồn nực phát rồ vò nát đầu.

Vì sao đi tới đâu cũng nhớ đến Lệnh Hồ là sao!

Trước khi chưa gặp anh, cô chơi đùa rất vui vẻ, cùng mọi người trong bang phái đi làm nhiệm vụ rồi vào phó bản, sau khi nhận anh làm đồ đệ, cô đưa anh đi thăng cấp, nhưng thời gian chỉ hơn hai tháng ngắn ngủi, tại sao lại giống như đã rất lâu rất lâu lắm rồi, lâu đến nỗi chỉ biết nhớ về những hồi ức với Lệnh Hồ.

Cô ấn xuống, công kích lũ tiểu quái phía trước, mặt trên của kỹ năng hiện ra một cái nút nhỏ, đó chính là biểu tượng một con hồ ly nhỏ.

Diệp Nhân Sinh đột nhiên ngẩn ngơ.

Kỳ thật cô không biết tại sao mình lại trở nên như thế, khoảnh khắc lúc nhìn thấy Lệnh Hồ mãn cấp, có cái gì đó trong lòng cô dần dần trầm xuống.

Mãn cấp, có nghĩa là không cần cô đưa anh đi thăng cấp nữa.

Những ngày cùng nhau đánh quái, cùng nhau chạy thi thể, cùng nhau đối địch sẽ không quay lại nữa, anh còn có Bất Khả Tiểu Bảo, anh để Bất Khả Tiểu Bảo chuẩn bị trang bị, anh một mình giết bốn người Đọa Lạc Thiên Sứ khiến tên tuổi vang khắp Hoa Sơn, anh có thể tự mình xông vào những vui buồn cừu hận nơi chân trời, anh đã trở nên sáng chói như vậy, anh ——

Không bao giờ... cần sư phụ nữa.

Diệp Nhân Sinh mở cột bạn tốt ra, click vào cái tên xám xịt, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn một hồi lâu.

[Hệ Thống] Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn không online.

[Hệ Thống] Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn không online.

[Hệ Thống] Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn không online.

....

Mỗi lần cô nhấp chuột thì lại một hàng thông báo nhắc nhở nhảy ra, bỗng đột nhiên vang lên một âm thanh ngắn ngủi nhắc nhở.

[Hệ Thống] Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn đã online.

Gần như Diệp Nhân Sinh không dám tin vào mắt mình, nửa đêm mười hai giờ, sao anh lại lên mạng chứ?

Trong cột bạn tốt sáng lên tên của anh, phía dưới còn có một cái nút nho nhỏ, cô không chút chần chừ mà bấm ngay.

[Kỹ Năng] Bạn đang xin Lệnh Hồ sử dụng kỹ năng truyền tống sư đồ, chờ đối phương đồng ý.

Giao diện đột nhiên thay đổi.

Cũng giống như Lệnh Hồ lúc trước, thiếu nữ Ngọc Thanh đứng giữa trung tâm pháp trận, đợi cho ánh hào quang tan hết, chàng trai Ma Ấn bên cạnh cô có vẻ trầm lặng, khôi giáp màu bạc hắt lại ánh trắng nhàn nhạt, bốn bề xung quanh tràn đầy những bông hoa mẫu đơn màu trắng nhạt mà lộng lẫy hoa lệ, đương nhiên đó chính là biển hoa hình trái tim của Thanh Không Viễn và Hoa Vương.

Anh và cô đứng ở khu vực bọn họ kết hôn.

Trong nháy mắt, cơ hồ trong đầu Diệp Nhân Sinh trống rỗng. Người nào đó kì vọng tiên cảnh nơi đây trở thành thật, cho dù cô lần nữa trốn tránh không muốn suy nghĩ nữa, nhưng chung quy cũng chẳng thay đổi được một sự thật đã phát sinh.

Cô vì sao lại vì anh rớt cấp mà vô cùng tức giận, vì sao mà vì một câu nói thản nhiên của anh trên kênh thể giới khiến cô như trút được gánh nặng, vì sao lại muốn biết quan hệ giữa anh và Bất Khả Tiểu Bảo, vì sao khi trông thấy anh mãi cấp lại không vui, vì sao lúc anh rời đi lại cảm thấy cô độc như vậy...

Cho dù là đã rõ ràng, thì cô đúng là điên rồi mới có thể đi thích một người trong trò chơi.

Nhưng mà...

Có một người như vậy hay không, có vẻ người ấy ít nói chuyện, hoặc là người ấy chưa bao giờ nói toạc ra, nhưng anh ấy lại luôn luôn ở bên bạn, người đó trầm mặc nhưng lại đối với bạn rất tốt, chỉ là cách thức không ngọt ngào lãng mạn cho lắm. Có lẽ hai người chẳng là gì cả, nhưng lúc nhìn thấy tên người ấy sáng lên thì trong lòng tràn đầy vui mừng, người đó vừa log-out lại bắt đầu nhớ nhung. Bạn tự nói với mình rằng đừng có lâm vào cuộc tình đơn phương tự mình đa tình, nhưng bất kể có trốn tránh thế nào đi chăng nữa, trong nháy mắt nhìn thấy anh ấy, trái tim trước sau sẽ không tự chủ được mà cảm thấy vô cùng mê mại.

Liệu có một người như vậy hay không, bạn thích anh ấy như vậy, cho dù biết tất cả đều là ảo.

Diệp Nhân Sinh.

Người điên rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Để bạn Sinh của chúng ta nghĩ thông suốt quả không dễ dàng tí nào...

Moa ha ha ha

Qin: Cá nhân tác giả thích chương một, còn cá nhân tớ thích chương này...Ko biết mọi người có giống tớ ko ( )

16. Chương 16: Vô Gian Đạo Trong Truyền Thuyết

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Chưa out sao?

[Mật Ngữ]Bạn nói với Lệnh Hồ: Sao ngươi chưa ngủ?

Hai tin nhắn cùng lúc phát ra, trước sau chồng lên một chỗ.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ngủ không được, nên lên xem sao.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Ừm, ta cũng không ngủ được.

Diệp Nhân Sinh nhìn chăm chăm vào cái câu “không ngủ được” kia, không hiểu vì sao trên mặt lại nóng lên, ngón tay đặt trên bàn phím có vẻ rất phấn khích, nhưng lại không biết nói gì cho phải, nghĩ đến bộ dạng của Lệnh Hồ khi mặc đồ ngủ ở màn hình bên kia, hoặc là không mặc đồ ngủ nhìn màn hình...

“Sênh à, đã trễ thế này rồi sao còn chưa ngủ —— “

Mẹ Diệp cất cao giọng hỏi, cùng lúc đẩy thân hình hơi đầy đặn của bà cũng bước vào phòng, đầu óc Diệp Nhân Sinh đang còn dừng lại ở bộ dạng khỏa thân của một chàng tri, nhất thời đỏ mặt đứng lên, tai trái đặt lên nút restart, màn hình máy tính nháy mắt đen đi rồi lại dần dần sáng lên lại.

...Đây chính là giấu đầu hở đuôi trong truyền thuyết nha! Trong lòng Diệp Nhân Sinh điên cuồng rơi lệ, cảm thấy bà mẹ đứng sau lưng như đag hồ nghi chuyện tình yêu trai gái của con mình, nhưng kỳ thật cuộc đối thoại trên màn hình rất bình thường, căn bản không cần gì phải che giấu!

Mẹ Diệp nghi ngờ nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của Diệp Nhân Sinh, thanh âm không khỏi nâng cao lên: “Lén lút làm gì đó?”

“Không, không có gì ạ, chỉ là restart máy lại thôi —— “

Mẹ Diệp nheo mắt, rõ ràng là không tin. Diệp Nhân Sinh là con gái bà, tất nhiên bà phải hiểu rõ nó, tuy con bé thoát nhìn trông rất dũng mãnh khác thường, nhưng trên thực tế chưa bao giờ trải qua chuyện yêu đương, trông lòng hết sức ngây thơ, chưa từng tiếp xúc qua —— hay là...

Trong đầu mẹ Diệp nảy ra một khả năng, nhất thời bộ mặt có vẻ vô cùng đau đớn: “Sênh à, con nói thật ẹ đi, mẹ sẽ không mắng con đâu.”

Diệp Nhân Sinh kinh sợ, mẹ Diệp luôn ‘sấm rền gió cuốn’, chưa bao giờ để lộ ra vẻ mặt hiền lành thêm đau đớn tột cùng như thế này.

“Mẹ nói cái gì thế —— “

“Con cứ nói thẳng ẹ đi.”

“Cái gì cho cái gì chứ —— “

“Diệp Nhân Sinh!” Mẹ Diệp không kiên nhẫn gầm lên một tiếng, sau đó lại hơi xấu hổ nói: “Không lẽ con...đang xem phim hành động tìu cảm?”

...

Khóe mắt Diệp Nhân Sinh co rút.

“Thật ra ở độ tuổi của con cảm thấy hứng thú với cái đấy cũng bình thường thôi, có gì không hiểu thì có thể nói với mẹ, chứ đừng xem mấy lão già Nhật Bản với mấy thứ đồ chơi biến thái đó —— “

“Ngài thật là cuồng triều, còn gọi AV là phim hành động tình cảm nữa.” Trên mặt Diệp Nhân Sinh đầy mấy vạch đen: “Chỉ là một người phụ nữ gia đình tuổi đã năm mươi, đầu óc tưởng tượng của ngài thật phong phú giống em họ con, bây giờ không sớm nữa, phụ nữ đi ngủ trễ sẽ để lại nếp nhăn —— đừng tròng mắt với con, càng tròng mắt thì càng dễ để lại nếp nhăn —— ngài mau mau đi giá hồi cung tạm nghỉ thôi, ba! Tiếp giá!”

Ba Diệp vui vẻ đi vào: “Tôi đã bảo là con gái đang bận mà, bà không nên tới quấy rầy nó.”

Mẹ Diệp bịu môi, mang vẻ mặt “mẹ sẽ không tổ giác con” đi ra, ngạo nghễ trở về phòng.

Diệp Nhân Sinh vội vàng bật lại máy lên, đăng nhập vào trò chơi, ai ngờ Lệnh Hồ đã log-out. Cô nhàm chán thoát mạng, nghĩ lại vừa mới phát sinh đủ thứ chuyện, trong lúc nhất thời đầu óc lại hỗn loạn cả lên.

Cô hoảng hốt cầm mặt bật đèn phòng tắm lên, tiếng nước ào ào chảy xuống, Diệp Nhân Sinh đã xác định được tâm ý của mình, không khỏi suy đoán về Lệnh Hồ.

Anh...rốt cuộc là người như thế nào?

Giữa hơi nước lượn lờ, Diệp Nhân Sinh tiện tay cầm lấy một lọ sữa tắm rồi đổ lên đầu, vậy mà vẫn hồn nhiên tắm tấp mà không hề phát hiện.

Nhất định, ừm, tính cách lạnh nhạt, từ những cuộc nói chuyện thường ngày của anh với Bất Khả Tiểu Bảo, có thể xác định được tuổi của anh cũng không lớn so với mình lắm, vẫn là độc thân... có lẽ... anh cũng thích trêu hoa ghẹo nguyệt?

Bỗng trong đầu Diệp Nhân Sinh hiện lên hình ảnh một người con trai khoác chiếc áo tắm dài bước ra khỏi phòng, cổ áo mở ra để lộ từng giọt mồ hôi chảy trên những đường cong săn chắc ——

Ôi chao ôi chao thật là đáng ghét!

Đột nhiên trong phòng tắm truyền đến một tiếng cười tà dâm, mẹ Diệp nhú mày, không khỏi đau đớn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quả nhiên con gái đã xem phim hành động tình cảm! ! !

...

Sau đó, chính là buổi gặp mặt trong bang phái.

Sau đó sau đó, Thanh Không Viễn gửi cho Lộ Mỹ Hà tin nhắn rằng không thể đi gặp mặt được và lộ rõ vẻ tiếc nuối, Diệp Nhân Sinh chỉ có thể giả vờ như không biết gì.

Có lẽ bây giờ tâm tình của cô cũng giống Tiêu Diên Thanh, tiếc không thể đi gặp mặt, rồi lại may mắn vì không đi gặp mặt thật.

Đây là tư tưởng mâu thuẫn gì thế chứ ——

Diệp Nhân Sinh bị chính trái tim Loli của mình làm cho càng lúc càng xem thường bản thân hơn, cô bắt đầu đăng nhập vào trò chơi, hôm qua đồ đệ đã không online, hôm nay cũng không lên mạng.

Một phút đồng hồ sau.

... Cô lại đau lòng nằm sấp trên bàn, ánh mắt u buồn không ngừng nhìn danh sách bạn tốt.

[Hệ Thống] Bạn tốt của bạn là Không Tàng Pháp Sư đã online.

Diệp Nhân Sinh vốn không để ý đến thông báo này, nhưng mà ngay sau đó, trên màn hình đột nhiên nhảy ra lời mời tổ đội từ Không Tàng. Cô bấm đồng ý, lập tức bên trái nhảy ra danh sách thành viên trong đội ngũ, ngoại trừ cô và Không Tàng ra, còn có thêm Vân Sinh Hải Lâu.

Diệp Nhân Sinh nhớ tới Sĩ Sĩ đã từng nói bang chủ đại nhân cùng với bang chủ đại nhân Quang Vinh có qua lại, nhất thời có cảm giác như trúng số, khoảng cách ngày càng gần với tình yêu cảm luyến của anh em, nhất định phải chụp màn hình lại đến vợ vet tài sản của xú hòa thượng Không Tàng, moa ha ha ha.

Tuy nhiên, bầu không khí không phải là quá dễ dàng.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Sinh Sinh, có chuyện này ta muốn hỏi ý kiến người.

Diệp Nhân Sinh mù mờ, tuy rằng cô là nguyên lão của bang phái, nhưng chưa hẳn cấp cũng chưa tham gia nhiều hoạt động của bang phái, từ trước đến nay không xen vào công việc của bang, hơn nữa bang hòa thượng chỉ có mấy chục người, chỉ được xem như là bang phái nhỏ, mọi người ngày ngày hi hi ha ha, cũng thật sự không có nhiều chuyện lẫn vào.

Cho nên rất ít khi thấy Không Tàng nghiêm túc như thế.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = =

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Hòa thượng có việc gì thì cứ nói thẳng, đừng có dọa người như vậy

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: ...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Vậy thì ta nói luôn, hôm qua người với Hoa Hoa đi vắng, Gió Mát Mưa Phùn Lâu đã tuyên chiến với chúng ta.

Diệp Nhân Sinh bật cười, nói như vậy, thì xem ra Đón Gió Nghe Mưa với Lưu Ly Nhược Ngư tức giận không ít. Tuy bang hòa thượng không lớn, nhưng Gió Mát Mưa Phùn Lâu mới phát triển hơn hai tháng, bang chiến thì cũng có kế hay. Nhưng mà vì vấn đề cá nhân mà đem đến phiền toái cho cả bang thì...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Chuyện này không cần làm phiền cả bang, lát nữa ta sẽ nói chuyện với Hoa Hoa, chỉ là mâu thuẫn cá nhân, nếu có thể âm thầm giải quyết là tốt rồi.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Người nghe ta nói xong đã, nếu thực sự là như vậy, thì bản tăng không sợ cái bang phái khốn kiếp kia, việc này cần bản không phải lỗi của Hoa Hoa, bang phái chúng ta nhất định phải giúp cô ấy đến cùng.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Nhưng bọn hắc lại bang chiến vào thứ tư tuần sau, đúng vào ngày hôm sau sau khi khu hai và khu chín cùng hợp phục, người có biết cái bang phái tranh giành Trung Nguyên hợp phục khu hai tên là gì không?

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = đừng nói với ta là cái bang phái Trần Thế Mỹ kia nhé...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Bang của bọn hắc gọi là Đón Gió Nghe Mưa, mà hai tháng trước đã chọn được bang chủ.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Không phải trùng hợp như thế chứ (biểu tượng kinh ngạc) Ngộ nhờ chỉ là trùng hợp thì sao...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Ta có tin tức chính xác, hôm kết hôn hắc và con vợ của hắc bị kích động, vốn nhịn cơn tức này xuống, nhưng trên diễn đàn lại công bố tin tức hợp phục, bọn hắc liền lập tức tuyên chiến bang chiến, phao tin là phải giết một cấp bậc của bang ta.

Thật ra nếu bọn hắc không giết, thì bang hòa thượng chỉ dừng lại ở cấp ba cũng đủ khiến người ta thấy đau lòng...

Ấy, hình như đây không phải là trọng yếu, Diệp Nhân Sinh nhíu mày, chuyện này thật là rắc rối.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Không cần phải cố làm ra vẻ huyền bí cho ai đó đâu, hòa thượng, tin tức này ai nói cho người, có thể tin được không.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Là ta.

Đột nhiên bang chủ Quang Vinh mở miệng, Diệp Nhân Sinh ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy anh ta lại nói tiếp.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Ta chính là Kê Kê Phục Kê Kê.

....

Kê Kê...Phục cái đầu nhà người ấy!

Diệp Nhân Sinh rối rắm, cô không thể nào đem cái tên vô pháp kia vì tiền thưởng mà cố chấp một cách đáng khinh với bang chủ Quang Vinh anh dũng lỗi lạc liên hệ lại với nhau được.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = Đại ca, người thiếu tiền đến thế sao? Giết Hoa Hoa thích lắm sao?

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Cái nick kia là của bạn ta, hắc không chơi nữa nên tặng lại ta, vừa hay Gió Mát Mưa Phùn Lâu tuyển người, ta tiện thêm vào, không nghĩ tới vừa lúc lại thành nằm vùng.

Tuy rằng bang chủ đại nhân đã hạ mình kiên nhẫn giải thích với cô, nhưng Diệp Nhân Sinh vẫn vô cùng oán niệm anh ta.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = còn thuận tiện làm thêm mấy lệnh truy nã khiến ta với đồ đệ thành tên tím.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Như vậy ta mới được suôn sẻ, bọn hắc đắc ý thì sẽ không bị hoài nghi.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: = = ! Người có biết mỗi lần Hoa Vương bị giết là ta phải chạy thật xa để đi cứu cô ấy không a a a a

Cứu xong rồi người không xuất hiện, ta định đi thì lại bị người giết, không thể để ta yên tĩnh một ngày để dạy đồ đệ!!! Đồ đệ của ta vì người mà rút liền hai cấp ! Từ bảy mươi tám thăng lên tám mươi là chỉ có thể đi làm nhiệm vụ soát quái người có biết vất vả bao nhiêu không = = ! = = ! = = ! = = ! = = ! = = !

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: ...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Sênh Sênh (Biểu tượng hoảng sợ) Người không phải là Sênh Sênh...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Trước kia Sênh Sênh thật dịu dàng, không phải hung tợn như vậy (biểu tượng khóc ròng)

Dịu dàng cái đầu người!

Từ khi tẩy thuộc tính gia tăng, hình như thuộc tính bác sĩ của Sênh Sênh Ly Nhân cũng tẩy theo. Cô không muốn bị người ta lãng nhịch, cũng sẽ không để người ta bắt nạt. Diệp Nhân Sênh phần nộ gõ lên bàn phím, thực nữ thì đáng giá mấy đồng tiền, chị đây hải lòng là được rồi? !

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Hay là chân tướng đúng như bọn Thân Hổ nói, người là...Sênh ca?

...

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: (Biểu tượng mỉm cười) Thao tác tốt như thế con gái rất ít khi thấy.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Nhưng mà ta tin nàng ấy là con gái.

Dù cho người nói như vậy, cũng khó mà giết được tội ác tày trời của người hại ta phải chạy đường xa để cứu người được!

Diệp Nhân Sênh phần nộ gõ chữ.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Để ta giải quyết, hòa thượng người bây giờ đừng có đồng ý bọn hắc, dù sao đây cũng là vấn đề cá nhân của Hoa Hoa, người sẽ liên hệ với cô ấy, có thể âm thầm giải quyết là tốt nhất.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Hôm qua hắc ta đã tuyên nhận bang chiến trên kênh thể giới...

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: ...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Ta khinh cái con đàn bà Lưu Ly Nhược Ngư ăn nói khó nghe với Hoa Hoa như vậy, là một thằng đàn ông thì không thể nhẫn nhịn nổi, cho dù có giết làm bang ta rút một cấp, lão tử đây cũng sẽ đồng ý!

Tuy rằng có dự liệu là cục diện sẽ biến thành như thế, nhưng Diệp Nhân Sênh vẫn không nhịn được mà cảm động, đồng thời lại có chỗ áy náy, nói cho cùng, quấy rối hôn lễ của bọn họ là chủ ý của cô, thậm chí chẳng liên quan chút nào đến Lộ Mỹ Hà.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: (biểu tượng cảm động) Hòa thượng thật tốt.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Nhưng chuyện đã đến nước này, người còn muốn hỏi ý kiến ta làm gì...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Dù sao thì ngoài đời người với Hoa Hoa cũng là bạn bè, ta tới tìm người để biết thêm tình hình bên dưới, xem có gì vòng vo không.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Ấy, cái này....

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Không sao, chuyện đã thành vậy rồi, có âm thầm giải quyết cũng chẳng được gì, bây giờ chúng ta chỉ có một phương án giải quyết, định hỏi ý kiến của người.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: = =

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Thứ tư tuần sau có thể sẽ đối kháng với Gió Mát Mưa Phùn Lâu, chỉ có Quang Vinh.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Cho nên, chúng ta hợp lại.

Diệp Nhân Sênh mở to hai mắt, nói đùa gì vậy chứ!

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Ta không đồng ý!

Bang hòa thượng mặc dù nhỏ, nhưng cũng là do những nick nhỏ từ từ gây dựng nên, nếu bởi vì trò đùa dai của cô mà khiến bang hòa thượng biến mất, thì Diệp Nhân Sênh tình nguyện để Lưu Ly Nhược Ngư luân rụng mấy chục cấp cũng chẳng sao.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Người nào làm người đó chịu, nhiều nhất thì ta với Hoa Hoa sẽ rút ra khỏi bang, quyết không thể để bang hòa thượng giải tán.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Không phải giải tán, chỉ là hợp lại, ta suy nghĩ rồi, đây là biện pháp tối ưu nhất bây giờ.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Đây là cái biện pháp quý quái gì chứ! Trước tiên ta sẽ rút khỏi bang, lát nữa gọi điện thoại cho Hoa Hoa.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Sênh Sênh người bình tĩnh chút đi, người cảm thấy sau khi rút khỏi bang thì bang hòa thượng vẫn là bang hòa thượng sao? Sỉ Sỉ sẽ đồng ý? Bánh Mỳ sẽ đồng ý? Tiểu Bầu sẽ đồng ý? Bọn Thân Hổ sẽ đồng ý? Kết quả là, chẳng khác gì giải tán bang sao.

Diệp Nhân Sênh ngơ ngác nhìn chằm chằm những lời Không Tàng nói, kỳ thật trước khi cô quen Lệnh Hồ thì càng lúc chơi càng không tập trung, sau khi bang phải xây dựng cũng chưa cố gắng cái gì, thậm chí cả nói cũng rất ít, càng đừng nói Lộ Mỹ Hà kia hai ba ngày không lên mạng.

Kỳ thật không cần phải vì bọn cô mà làm đến bước này đâu...

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Người đi tìm Đón Gió Nghe Mưa, thật ra chuyện này bắt đầu mặc dù là do Hoa Hoa, nhưng người quấy rối hôn lễ hẳn chính là người, người đi tìm hẳn giải thích mặc cho hẳn thế nào, tóm lại là không thể hợp nhất được.

Dứt lời, cô thoát ra khỏi đội ngũ.

Trong đội im lặng một hồi.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Không biết gần đây Sênh Sênh làm sao nữa, tính cách ngày càng dữ dội!

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Nếu nàng biết người chẳng những là nằm vùng, mà còn là Lộ Tây Pháp của Ma phái, không biết có nổi điên hay không?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngay sau đó trở về sau khi đã ăn tết ở nhà

~Đi xe lửa một đường dài thật mệt

~~Bởi vì phải tiếp tục sáng tác... Đoàn tôi phải vượt qua những ngày đường vất vả...

Lệ tuôn rơi... Lăn lộn tại chỗ

~~

17. Chương 17: Quyết Đấu Đỉnh Hoa Sơn

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Người không nói thì cô ấy sẽ không biết.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Đương nhiên, người bình thường có ai biến thái giống người chơi hai nick khác nhau thế cơ chứ.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: ...Ta chỉ là chơi nhiều hơn hai nick mà thôi (biểu tượng vô tội)

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Ha ha ha ta là vì ngược sát mới có cảm tình, còn Sênh Sênh cô ấy bởi vì tìm người báo thù mà mới chơi Hoa Sơn đấy.

...

Vân Sinh Hải Lâu cười cười, không phải anh thích chơi nhiều nick, chẳng qua trời sinh theo đuổi tính cách quấy phá hoàn hảo, Lộ Tây Pháp đã chơi đến tận đỉnh núi1, sau đó lại đổi sang chơi Vân Sinh Hải Lâu, cũng nhất định muốn đứng nhất mới được. Cho nên những gì đồn đại cũng chẳng phải là thật, tất cả mọi người nói đúng vào thời gian Vân Sinh Hải Lâu online thì không thấy Lộ Tây Pháp đến tàn sát dân trong thành, thật ra là vì cái nick Ma phải của anh không online thôi...

(1: ý nói đã chơi hết, đã mãn cấp)

Nhưng lần đầu chú ý một người trong Đỉnh Hoa Sơn, bởi vì nhân vật của cô mặc dù là một Ngọc Thanh yếu đuối, nhưng lại ở trước mặt anh bị anh ép đến tình thế bắt buộc phải phá hủy cái gì đó, cái loại ngọc nát đã tan ngang ngược này đã khắc sâu trong ấn tượng của anh một cách kì lạ.

Sau lại ở trong thành hướng dẫn cô làm nhiệm vụ quả đào, cũng là bởi vì lúc đó nhớ đến cô nên mới ra mặt. Lúc đó cũng không biết cô rất kì quái, sau đó không lâu thì gặp trận 2V4 kia, vốn anh lo lắng tính đổi nick cứu cô hay không, nhưng lại thấy được một trận đánh lấy yếu thắng mạnh vô cùng tuyệt vời.

Lại sau đó, trong cuộc chiến hỗn loạn ở miếu Nguyệt Lão, anh gặp cô đang bị bao vây tấn công, rất nhanh đã đổi nick đến cứu cô, nhưng mà lúc chạy đến rừng cây, bên người cô đã xuất hiện một người tên là Lệnh Hồ.

Bây giờ một cô gái kiêu ngạo không bao giờ chịu thua như cô, lại đi tình nguyện giải thích thay bang hòa thượng. Ở Gió Mát Mưa Phùn Lâu đã nhiều ngày, coi như anh cũng hiểu Lưu Ly Nhược Ngư, cô ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Thật đúng là khó giải quyết quá.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Chuyện hợp nhất đến lúc đó rồi nói sau, ta đi đổi nick đã.

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: Ừm, đến lúc đó nhớ báo tọa độ cho ta biết, nếu bọn hản dám động thủ thật, ông đây cũng sẽ phát lệnh truy nã.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Người có tiền sao?...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: ...

[Đội Ngũ] Không Tàng Pháp Sư: người mau đi đổi nick đi (_)#

Nhưng Diệp Nhân Sinh không có đi tìm Đón Gió Nghe Mưa, cô rút khỏi đội ngũ liền cưới con ngựa đỏ của mình, trực tiếp chạy về đấu trường bát quái trận phía sau chủ thành Thần phái Lăng Vân điện.

Trong Đỉnh Hoa Sơn có rất nhiều đấu trường, là nơi từ trước đến nay để người chơi tỷ thí nhau, nhưng rất ít người đến ở những NPC chính thức để PK trên danh nghĩa, bởi vì thắng thua không những sẽ thông báo lên thế giới, mà người thua còn có thể căn cứ vào cấp bậc đấu trường để mất điểm kinh nghiệm.

Những nơi như thế rất ít thấy bóng dáng của Ngọc Thanh, Diệp Nhân Sinh đứng giữa đấu trường bát quái đen trắng, một thân áo trắng vô cùng bắt mắt, bàn phím gõ đồm độp.

[Thế Giới] Sinh Sinh Ly Nhân: Đón Gió Nghe Mưa, người quấy rối hôn lễ của người chính là ta, có gì bất mãn thì đến bát quái trận để giải quyết, không cần phải kéo cả bang phái ta vào.

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Đồ ngốc đồ ngốc.

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Sao lại nghĩ ngốc nghếch như thế chứ, đấu trường bát quái trận nếu PK sẽ rút 50% kinh nghiệm đấy.

[Thế Giới] Đón Gió Nghe Mưa: Hôm qua bang chủ của các người đã nhận bang chiến, tất cả đợi đến lúc đó giải quyết.

[Thế Giới] Sinh Sinh Ly Nhân: Chẳng lẽ người sợ ta?

[Thế Giới] Khanh Bản Giai Nhân: Đúng là tự tìm đường chết mà, PK cùng bang chủ của chúng ta đi.

[Thế Giới] Khanh Bản Giai Nhân: Có luân bạch trên đấu trường thì người cũng chỉ thế mà thôi.

[Thế Giới] Sênh Sênh Ly Nhân: Có gan đòi bang chiến, mà không có gan đến PK sao?

[Thế Giới] Lưu Ly Nhược Ngư: Không cần phải kích chồng ta.

[Thế Giới] Lưu Ly Nhược Ngư: Người là nữ đúng không? Vậy chuyện này cứ để con gái chúng ta giải quyết.

Diệp Nhân Sênh hơi lạnh người, nhất thời có cảm giác thịt mỡ tự động đưa tới cửa.

Đón Gió có hai trang bị màu cam, một mình đấu ới hấn, cho dù cô có mặc bộ Thiên Tôn kia thì cũng không phải là kẻ hay. Nhưng nếu đổi lại là Lưu Ly Nhược Ngư thì...

[Hệ Thống] Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn đã online.

Diệp Nhân Sênh ngẩn ra, lập tức cười khổ một cái, vốn định chờ anh online, nhưng bây giờ không có tâm trạng mà bàn đến chuyện trai gái.

[Thế Giới] Sênh Sênh Ly Nhân: Không thành vấn đề, bây giờ chúng ta thỏa thuận trước, nếu ta thắng, người nhất định phải hủy bỏ bang chiến.

[Thế Giới] Lưu Ly Nhược Ngư: Nếu ta thắng thì sao?

[Thế Giới] Sênh Sênh Ly Nhân: Muốn ta xin lỗi hay xóa nick đều tùy người.

[Thế Giới] Lưu Ly Nhược Ngư: Tốt lắm, đây là người nói nhé, tất cả mọi người đều thấy rồi đấy.

[Thế Giới] Sát Thủ: Ủng hộ đại tẩu!

[Thế Giới] Quân Lâm Thiên Hạ: Mỹ nữ, nếu gọi ta một tiếng ca ca, ta sẽ giúp nàng.

[Thế Giới] Sĩ Sĩ: Người trên chết đi.

[Mật Ngữ] Sĩ Sĩ nói với bạn: Sao lại thành thế này? Sênh tỷ? Ta hỏi hòa thượng nhưng hấn không trả lời ta.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Sĩ Sĩ: Tiểu Sĩ, không có việc gì đâu, đây là chuyện của ta.

Đoạn đối thoại này rõ ràng cho thấy sự kiện người thứ ba lúc trước vẫn còn kéo dài, kênh thế giới càng âm ỹ hơn, Diệp Nhân Sênh đứng một mình giữa đấu trường, nhìn dưới đấu trường người đến vây xem càng lúc càng nhiều.

Đương lúc cô còn đang sững sờ, trên màn hình đột nhiên nhảy ra một khung vuông: Đồ đệ của bạn yêu cầu sử dụng kỹ năng truyền tống của sư đồ, [Đồng ý] [Từ chối]

Tuy rằng lúc này, rất muốn trông thấy người ấy...

Nhưng, cô không thể tiếp tục làm liên lụy những người khác được.

Con chuột di đến trên [Từ chối], nhẹ nhàng bấm xuống.

Khung vuông biến mất, đúng lúc phía trước Lưu Ly Nhược Ngư xuất hiện, cô ta đã sắp mãn cấp, cười trên một con kỳ lân chói mắt giống như Đón Gió Nghe Mưa, một thân vải sa màu xanh nhạt trong suốt sáng lấp lánh, dịu dàng mà tao nhã.

Là bộ đồ Thiên Tôn của Ngọc Thanh.

Bộ kiện hình như đã luyện lên tới điểm năm, tỏa ra luồng sáng dịu nhạt. Còn bộ đồ của Diệp Nhân Sênh không khảm nạm gì hết, cô đột nhiên đã rõ vì sao Lưu Ly Nhược Ngư lại liệu trước như vậy, nhưng đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua, Diệp Nhân Sênh lắc đầu cười châm biếm. Cô lấy ra bộ đồ Thiên Tôn chưa bao giờ mặc kia, bấm vào chuột phải để thay.

Hai thiếu nữ mặc trang phục giống nhau đứng ở hai đầu đấu trường, cách xa nhau.

[Hệ Thống] Quyết đấu sẽ bắt đầu, 3

[Hệ Thống] Quyết đấu sẽ bắt đầu, 2

[Hệ Thống] Quyết đấu sẽ bắt đầu, 1

Lập tức tên của đối phương biến thành một màu đỏ như máu, Diệp Nhân Sinh lập tức thêm “kết giới sinh mệnh” ình, chạy vòng quanh đấu trường.

Giữa đấu trường không có gì, hướng hồ hai người môn phái lại giống nhau, nhất định Nhiều Thụ sẽ không thể sử dụng được. Lưu Ly Nhược Ngư đứng bất động nơi đó, dường như có lần giáo huấn trước đó, cả hai đồng thời đều cho đối phương một chiêu nguyên rửa, Diệp Nhân Sinh lập tức rút máu, mà Lưu Ly Nhược Ngư thì ——

Khốn! Chưa trúng mục tiêu!

Xem ra có điểm hay không thật đúng là khác biệt... Diệp Nhân Sinh rơi lệ đầy mặt lại xuất ra một chiêu nguyên rửa, đồng thời lại gần cô ả, kết giới sinh mệnh của mình vừa này đã bị chiêu nguyên rửa làm cho nứt toác, nhất thời quay sang giảm bớt 500 điểm thương của Lưu Ly Nhược Ngư, Diệp Nhân Sinh lập tức thụt lùi, lại tạo ình một kết giới sinh mệnh.

Lưu Ly Nhược Ngư cố rút hết sinh mệnh của cô, không ngừng tìm hãm đối phương, tiếc rằng đối thủ của cô ta lại là Diệp Nhân Sinh – người luôn chạy và nhảy, mỗi lần cô ta phóng ra kỹ năng thì đều là trước hoặc sau cô, thế nên không phóng ra đầy đủ nào cả.

[Thế Giới] Vân Sinh Hải Lâu: Thật tuyệt.

Sau khi Diệp Nhân Sinh dùng chiêu kim châm đâm huyết với Lưu Ly Nhược Ngư thì đột nhiên bang chủ Quang Vinh mở miệng, nhất thời bên cạnh đấu trường sôi sục hẳn lên, từ trước đến nay Vân Sinh Hải Lâu đều khiêm tốn, không nghĩ rằng anh lại công khai ủng hộ Diệp Nhân Sinh.

[Thế Giới] Ngạo Thị: Lâu ca, ca còn chưa xem quyết đấu đấy!

[Thế Giới] Hoa Lê: Lão đại người làm quái gì mà không rep tin ta.

[Thế Giới] Diêu Thiềm: Hải Lâu, Liệt Hỏa động thiếu một Thiên Kiếm, có tới không?

[Thế Giới] Khanh Bản Giai Nhân: A, mỹ nữ, ta đi ta đi.

[Thế Giới] Một Cây Hải Đường: Ấy, đây không phải là người cướp boss của Diêu Diêu sao? Thì ra là nữ.

[Thế Giới] Diêu Thiềm: Hải Lâu, chàng đang nhìn gì vậy?

[Thế Giới] KaKa: “Hải Lâu”

~ đừng có gọi thân thiết như thế chứ

~Nhưng tất cả Diệp Nhân Sinh không hề chú ý đến, trên tay cô không ngừng phóng ra kỹ năng, mắt thấy cột máu của đối phương cũng sắp về không, đột nhiên Lưu Ly Nhược Ngư dùng kỹ năng làm lạnh để thêm máu, bộ đồ Thiên Tôn bạo kích rất lợi hại, nháy mắt đã đầy máu.

Vùng vẫy dẫy dựa. Diệp Nhân Sinh cười cười, kỳ thật đối phó với Lưu Ly Nhược Ngư, căn bản không cần phải cẩn thận như vậy, nhưng sự tình đã quá mức quan trọng, cô không thể phớt lờ. Lúc này thấy Lưu Ly Nhược Ngư như thế, liền triệu hồi Hỏa Hồ cực cứng ra, trực tiếp xông lên mị hoặc cô ta.

[Mật Ngữ] Lưu Ly Nhược Ngư nói với bạn: Bại bởi ta.

[Mật Ngữ] Lưu Ly Nhược Ngư nói với bạn: Cho dù có hủy đi bang chiến, đợi khi khu hai và khu chín hợp lại, Gió Mát Mưa Phùn Lâu muốn đập đổ các người cũng rất đơn giản.

[Mật Ngữ] Lưu Ly Nhược Ngư nói với bạn: Bại bởi ta, tất cả chuyện này ta sẽ không truy cứu nữa.

Thời gian tám giây, thì ra có thể gõ được nhiều chữ như thế.

Trạng thái mị hoặc của Lưu Ly Nhược Ngư biến mất, thấy Sinh Sinh Ly Nhân đứng nguyên tại chỗ không phản ứng, liền không khách khí liên tục phóng ra đại chiêu.

Diệp Nhân Sinh nhìn chằm chằm vào ánh sáng kỹ năng phát ra chiếm hết cả màn hình, trong lúc nhất thời đột nhiên không biết nên làm thế nào cho phải, cô ta nói không sai, coi như hủy bỏ bang chiến, một khi máy chủ đã hợp lại, chuyện này nếu không giải quyết, sớm muộn gì cũng liên lụy đến mọi người trong bang...

Sao lại biến thành như vậy chứ...

Cột máu liên tục giảm xuống, Diệp Nhân Sinh cứng đờ, ngón tay đặt bất động trên bàn phím, nhưng bất kể thế nào cũng không thể nhấn xuống.

[Hệ Thống] Đấu trường bát quái trận: Lưu Ly Nhược Ngư quyết đấu thắng Sinh Sinh Ly Nhân.

[Hệ Thống] Đấu trường bát quái trận: Sinh Sinh Ly Nhân quyết đấu thua Lưu Ly Nhược Ngư, mất 50% kinh nghiệm cấp bậc trước mắt.

Trên màn hình thiếu nữ Ngọc Thanh đột nhiên quỳ xuống, sa y màu xanh nhạt dần dần biến mất, hiện ra bộ quần áo sơ sài hở tay.

Cô mất đi 50% kinh nghiệm, tức quay về cấp 99, không còn cách nào khác là phải tiếp tục mặc bộ đồ Ngọc Thanh.

[Thế Giới] Khanh Bản Giai Nhân: Quả nhiên đại tẩu thật lợi hại.

[Thế Giới] Hoa Lê: Cái quái gì thế? Rõ ràng là Sinh gì đấy sắp thắng mà.

[Thế Giới] Lưu Ly Nhược Ngư: Ta thắng, nhờ kỹ những gì người nói, del nick đi.

[Thế Giới] Không Tàng Pháp Sư: Đồ khốn, Sinh tỷ sao có thể thua bởi loại đàn bà như người chứ, rõ là người chơi xấu.

[Thế Giới] Bào Tiên Tử: Sinh Sinh đừng nghe cô ta nói.

[Thế Giới] Một Cây Hải Đường: (biểu tượng kì quái)

[Thế Giới] Sinh Sinh Ly Nhân: Không phải người nói sẽ không truy cứu gì sao?

[Thế Giới] Lưu Ly Nhược Ngư: Người nói cái gì? Lúc trước không phải đã nói rồi sao? Người thua thì sẽ để ta xử lí, bây giờ ta thắng, ta muốn người xóa nick.

...

[Thế Giới] Vân Sinh Hải Lâu: Đừng có khinh người quá đáng.

[Hệ Thống] Quang Vinh tuyên bố bang chiến với Gió Mát Mưa Phùn Lâu.

Trong kênh thế giới vì cái thông báo của hệ thống mà nhốn nháo lên, nhưng Diệp Nhân Sinh chẳng có tâm tư mà chú ý.

Cô luôn là một người đơn giản, cảm thấy được thì làm, không đúng thì sẽ ngăn lại. Cô không phải là người hay đùa giỡn, thế nên đột nhiên Lưu Ly Nhược Ngư trở mặt không nhận, ngay cả chụp màn hình mà cô cũng không nghĩ đến.

Dùng mảnh cái gì, thao tác tốt cái gì, cô không phải là đứa ngớ ngẩn, vậy mà để mặc cho người ta đùa bỡn mình.

Diệp Nhân Sinh cắn môi dưới, tay phải dùng sức di chuột, ánh mắt từ từ đỏ lên.

Cho dù từ lúc sáu tuổi đã không còn khóc nữa, nhưng không giống với thời điểm không cam lòng như lúc này, cô ngồi lặng lẽ, không nói gì, mặc cho chua xót xâm lấn chóp mũi.

Mà bây giờ chẳng có ai để ý đến phản ứng của cô.

[Hệ Thống] Gió Mát Mưa Phùn Lâu chưa ứng chiến.

[Hệ Thống] Quang Vinh tuyên bố bang chiến với Gió Mát Mưa Phùn Lâu.

[Hệ Thống] Gió Mát Mưa Phùn Lâu chưa ứng chiến.

[Hệ Thống] Quang Vinh tuyên bố bang chiến với Gió Mát Mưa Phùn Lâu.

[Hệ Thống] Gió Mát Mưa Phùn Lâu chưa ứng chiến.

...

Đón Gió Nghe Mưa không lộ diện, chẳng lẽ hẳn thật sự sợ Vân Sinh Hải Lâu?

Tất cả mọi người con đang suy đoán hướng đi của Đón Gió Nghe Mưa, nhưng lúc này đột nhiên bối cảnh trong trò chơi thay đổi, nhạc nền đang nhẹ nhàng đột nhiên trở nên kịch liệt, toàn bộ những người chơi già dặn trong Đỉnh Hoa Sơn cũng không lấy gì làm lạ, đây là khúc nhạc Đỉnh Hoa Sơn, đó chính là —— Đỉnh Hoa Sơn!

[Hệ Thống] Đấu trường đỉnh Hoa Sơn: Lệnh Hồ quyết đấu thắng Đón Gió Nghe Mưa.

[Hệ Thống] Đấu trường đỉnh Hoa Sơn: Đón Gió Nghe Mưa quyết đấu thua Lệnh Hồ, mất 200% kinh nghiệm cấp bậc trước mắt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: một ngày thật vất vả... ... T T

Sức lực trâu bò.

18. Chương 18: Lần Đầu Vào Phó Bản Đến Những Mười Người

Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn bạn yêu cầu sử dụng kỹ năng truyền tống sư đồ, [Đồng ý] [Từ chối]

Diệp Nhân Sinh ngỡ ngác bấm nút đồng ý, pháp trận hoa lệ bùng nổ giữa bát quái trận, trên màn hình thiếu nữ Ngọc Thanh quần áo sơ sài quỳ trên mặt đất, ánh sáng bạc tỏa ra, Lệnh Hồ vừa mới quyết đấu xong, đôi mắt máu vẫn còn đang màu đỏ tươi. Mái tóc đen của chàng trai Ma Ấn tung bay trong gió, khuôn mặt trầm tĩnh, như là xa rời chốn phàm trần huyền ảo.

Đôi mắt này, vì ai mà thâm tình, vì ai mà rơi lệ máu.

Đột nhiên cô nhớ lại lúc anh học kỹ năng Huyết Nhân, NPC có nói, khi người gặp được người mà người chịu từ bỏ tất cả, hãy đánh cược vào lời nguyện máu, giải phóng sức mạnh của ma thuật, dùng tính mạng để bảo vệ người mà người quý trọng.

Người đến vậy xem còn đang hiểu kì tự hỏi hai trận quyết đấu chênh nhau một phút đồng hồ này có quan hệ gì, bây giờ Lệnh Hồ xuất hiện, trông thấy danh hiệu phía trước tên hai người, tất cả đã hiểu ra.

Sư phụ của Lệnh Hồ, đồ đệ của Sinh Sinh Ly Nhân.

[Thế Giới] Lệnh Hồ: Người thua rồi.

[Thế Giới] Lệnh Hồ: Người có thể nào ta không quan tâm, yêu cầu của ta chỉ có một, đây là Sinh Sinh Ly Nhân không thể xóa nick.

Kênh thế giới im lặng vài giây, đột nhiên bùng nổ.

[Thế Giới] Bổng Nhiên Quay Đầu: Thật là mạnh mẽ quá đi (Biểu tượng si tình) Lệnh Hồ Sama1

Thêm bạn tốt đi.

(1Sama: Thường thêm vào phía sau tên biểu thị ý kính trọng)

[Thế Giới] Hoa Lê: Thì ra là đồ đệ báo thù cho sư phụ?

[Thế Giới] Nhược Tuyết Khuynh Thành: A a a, đây chẳng phải Lệnh Hồ một mình chơi bốn Ma phái ở miếu Nguyệt Lão sao??

[Thế Giới] Miên Dương Miên Miên: Rất đẹp trai!!! (biểu tượng si tình)

[Thế Giới] Que Diêm Nhỏ Lang Thang: Lệnh Hồ ca ca, dẫn người ta đi thăng cấp đi ~~ trước tiên có thể cho xem ảnh chụp không.

[Thế Giới] Khanh Bản Giai Nhân: ...

[Thế Giới] Nhược Tuyết Khuynh Thành: Lệnh Hồ ca ca, xin hãy kết bạn với ta

~...

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Đồ đệ!

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Người phải là yêu cầu hấn ta hủy bỏ bang chiến chứ á á á (biểu tượng phát điên)

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: ...

Cảm xúc oan ức lúc này dường như đã biến mất không sót lại gì, nghĩ đến vừa rồi cô vì vạch trần chuyện này mà suýt nữa khóc chảy mũi, nhất thời Diệp Nhân Sinh cảm thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhưng mà...

Hình như mỗi lần gặp chuyện thế này, đều là anh ở bên cạnh cô.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Cám ơn T T

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Không cần cám ơn ta, nếu người xóa nick, ai sẽ trả tiền cho ta.

...

Đồ đệ đại nhân, người đáng yêu một chút sẽ chết sao?!

Diệp Nhân Sinh happy triệu hồi chú ngựa đỏ thẫm ra, vừa định tính làm sao để bổ sung số điểm kinh nghiệm vừa bị mất, thì nhận được lời mời nhập đội từ Không Tàng Pháp Sư, cô và Lệnh Hồ lần lượt tổ đội.

Ngay lập tức bên trái màn hình nhảy ra một loạt avatar, Diệp Nhân Sinh hoảng sợ, lúc này phát hiện đội ngũ đã chuyển thành giới hạn hai mươi người, ngoại trừ Không Tàng Pháp Sư và Cố Phì Dương ở bang hòa thượng, còn lại đúng năm người của Quang Vinh, Vân Sinh Hải Lâu, Hoa Lê, Một Cây Hải Đường, Diệu Thiêm, và thêm một Ngọc Thanh cô chưa từng gặp qua, tên là Dẫn Huyền.

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: Đây là cái quái gì?

[Đoàn Đội] Không Tàng Pháp Sư: Ta đã thương lượng với Lâu ca, dù sao cũng phải bang chiến, hấn sẽ dẫn người chúng ta đến Long miếu để cường hóa trang bị, thuận tiện đem người bổ sung kinh nghiệm đã mất.

[Đoàn Đội] Không Tàng Pháp Sư: Còn thiếu một người nữa, để ta đi gọi hấn.

Nửa phút sau.

[Hệ Thống] Vân Mạt gia nhập đoàn đội.

[Đoàn Đội] Cố Phì Dương: ...

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

[Đoàn Đội] Không Tàng Pháp Sư: Ha ha, xem ta gọi ai tới này.

[Đoàn Đội] Cố Phì Dương: Gian thương = = sao hôm nay người rảnh rồi thế.

[Đoàn Đội] Vân Mạt: Thiếu mấy tài liệu làm ăn ở Long miếu.

[Đoàn Đội] Một Cây Hải Đường: Úi, đây không phải là gian thương nổi danh bốn bể sao, một hồng thạch lấy của ta hai trăm lượng bạc!!

[Đoàn Đội] Vân Mạt: Ta không ép người mua.

[Đoàn Đội] Một Cây Hải Đường: Người thừa dịp buổi tối đây thiếu thạch nên đã tăng giá (biểu tượng phẫn nộ)

[Đoàn Đội] Hoa Lê: Vân gian thương làm tốt lắm ha ha ha ha

[Đoàn Đội] Một Cây Hải Đường: ... Người là đồ đàn bà ăn cây táo rào cây sung!

[Đoàn Đội] Vân Sinh Hải Lâu: Khụ khụ, để ta giới thiệu, Hoa Lê và Một Cây Hải Đường là phó bang của ta, Dẫn Huyền là Ngọc Thanh có thao tác tốt nhất ở Quang Vinh, Diệu Thiềm thì các người đã gặp qua rồi, lúc trước có hiểu lầm với Sênh Sênh Ly Nhân, mọi người đừng để trong lòng làm gì.

[Đoàn Đội] Diệu Thiềm: Ừm.

Diệu Thiềm luôn im lặng nhưng lại phản ứng rất nhanh với những gì Vân Sinh Hải Lâu nói, Diệp Nhân Sênh vốn cũng chẳng để tâm, liền gõ ra một chữ.

[Đoàn Đội] Vân Sinh Hải Lâu: Được.

[Đoàn Đội] Không Tàng Pháp Sư: Mỹ nữ, trang bị không tồi nha.

[Đoàn Đội] Diệu Thiềm: Ha ha, đây là do Hải Lâu quan tâm ta.

[Đoàn Đội] Vân Sinh Hải Lâu: Giúp người cường hóa trang bị, không phải nhân cơ hội tán gái.

[Đoàn Đội] Không Tàng Pháp Sư: Mới nói một câu mà đã ghen tị...

[Đoàn Đội] Hoa Lê: Hi hi, cứ thoải mái với đại tẩu của bọn ta đi.

[Đoàn Đội] Diệu Thiềm: Tiểu Lê! Đã nói rồi ta và Hải Lâu chỉ là bằng hữu thôi.

[Đoàn Đội] Vân Sinh Hải Lâu: Khụ khụ, giới thiệu với mọi người, đây là cặp thầy trò cũng khá là nổi danh.

[Đoàn Đội] Một Cây Hải Đường: Chẳng lẽ lại... có gian tình?

Diệp Nhân Sênh mắt thấy đề tài đã quay sang cô với đồ đệ, liền dùng sức đánh chữ để thay đổi mục tiêu của bọn họ.

[Đoàn Đội] Sênh Sênh Ly Nhân: Nói đến gian tình, có hai tên phó bang các người mới là có chuyện ==

[Đoàn Đội] Sênh Sênh Ly Nhân: Một Cây Hải Đường dè Hoa Lê? hay Một Cây Hoa Lê dè Hải Đường?

[Đoàn Đội] Cố Phi Dương: Đúng rồi đúng rồi ta cũng đã phát hiện ra, ai là người bị dè nhỉ??

[Đoàn Đội] Hoa Lê: ...

[Đoàn Đội] Một Cây Hải Đường: ...

Xem ra gian tình của hai người này không phải là lần đầu tiên bị lấy ra trêu chọc, Diệp Nhân Sênh không khỏi buồn cười, hai người này cứ xuất hiện là cãi nhau, thật đúng là một kiểu ngược luyến tình thâm kiểu mẫu!

[Đoàn Đội] Một Cây Hải Đường: Nữ chơi nick nam đúng là yêu nhân.

[Đoàn Đội] Hoa Lê: So với người giả gái còn tốt hơn!

[Đoàn Đội] Cố Phi Dương: Đều là nam cả, rất tốt! Mau mau đến với tình yêu cấm luyến đi!!

[Đoàn Đội] Hoa Lê: ...

[Đoàn Đội] Một Cây Hải Đường: ...

[Đoàn Đội] Không Tàng Pháp Sư: Khụ khụ, hủ nữ trong bang chúng ta tương đối nhiều...

[Đoàn Đội] Vân Sinh Hải Lâu: Khụ khụ, bên này cũng vậy.

[Đoàn Đội] Lệnh Hồ: Hủ nữ?

...

[Đoàn Đội] Sênh Sênh Ly Nhân: Đồ đệ à, baidu* đi.

Một phút sau.

[Đoàn Đội] Lệnh Hồ: ...

Diệp Nhân Sinh đối với đồ đệ đại nhân đang chịu kích thích thì tỏ vẻ thông cảm vô cùng, nhớ tới khi xưa lần đầu tiên cô nghe Lộ Mỹ Hà nhắc tới đam mê, chân tay cứng ngắc chỉ có thể im lặng không nói gì...

Nếu mười người cao cấp nhất của Đỉnh Hoa Sơn vào một trong những phó bản ở Long miếu, mà bọn họ trước đây chưa từng hợp tác qua, thì như vậy giọng nói là thứ thiết yếu.

Diệp Nhân Sinh không thích nói, vẫn cảm thấy chơi game mà gõ chữ thì thoải mái hơn nhiều.

Trước kia trong Thế Giới Ma Thú dùng UT (, cô cũng chỉ là nghe chứ không nói. Bây giờ Không Tàng yêu cầu mọi người lên YY, toàn bộ đoàn đội chỉ mình cô và Lệnh Hồ là không có.

Vì thế hai người bị cưỡng chế phải lăn đi download.

Diệp Nhân Sinh cảm thấy thật là phiền toái, nhưng mà nghĩ lại, nếu có thể nghe được giọng nói của đồ đệ thì..

Cô ôm niềm hạnh phúc đi chuẩn bị, đăng ký một nick, rồi lên kênh bang phái, thấy bên cạnh có rất nhiều danh sách, cũng đều làm nhiệm vụ phó bản, cô rất nhanh đã bị Không Tàng thăng cấp làm hội viên, kéo vào “Đội mười người vui sướng khi bị dồn nén”.

Diệp Nhân Sinh liếc mắt một cái thoáng nhìn thấy Lệnh Hồ đã có tại cột ngữ âm, bỗng nhiên hưng phấn vọt to voice của tai nghe lên.

“Này này, này này, có nghe thấy ta nói không?” Giọng nói này là của đàn ông, là ai nhỉ...

“Hòa thượng đúng không? Nghe được.” A a, giọng nói thật là loli.

“Ây dà ây dà, em gái nào mà giọng nói ngọt thế, quả thật là một trời một vực với con hổ cái Hoa Lê.” Giọng điệu trêu chọc này nhất định là của Một Cây Hải Đường.

“Cút!” Quả nhiên đúng là hổ cái...

“Hải Lâu, người ở đâu?” Giọng nói này thật ngọt ngào, không cần phải nói nhất định là Diệu Thiềm.

“Đây, mọi người vào trước đi, nếu gặp Ma phái thì nhớ trốn đi, người đến đủ sẽ tiếp tục giết.” Không giờ giọng của Vân Sinh Hải Lâu lại rành mạch rõ ràng như thế.

Nói như vậy, giọng nói Loli ấy chính là Cố Phi Dương, hiện tại chỉ có Dẫn Huyền, Lệnh Hồ, Vân gian thương là chưa nói gì, Diệp Nhân Sinh đem microphone thiết lập thành phím phát âm, hạ quyết tâm làm người nghe.

Trong lúc soát quái mọi người không ngừng YY, Không Tàng Pháp Sư trêu chọc Cố Phi Dương với Diệu Thiềm một hồi lâu, rồi như đột nhiên nhớ ra cái gì đấy mà kêu lên: “Ây ya, Sinh Sinh ta chưa được nghe giọng của người!”

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: = = mạng không dùng được...

“Lấy có! Rõ ràng là lấy có!”

“Sinh Sinh tỷ mau nói gì đi.”

“Ta đau lòng quá, Sinh Sinh nàng nhất định là Sinh ca, uống công lãng phí ta đây một thiếu nam hết sức chân thành đợi người...”

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: Thiếu nam cái đầu người, mau vào phó bản đi.

Diệp Nhân Sinh đầy vạch đen cười kỳ mã xung phong bão táp, khỉ gì thế sao cô lại thấy chột dạ nhỉ, rõ ràng cô là con gái mà!

Mấy người Quang Vinh bình thường hay đến những phó bản lớn, nên cũng sớm quen thuộc giọng nói của nhau. Còn Diệp Nhân Sinh là lần đầu tiên đến Long miếu, không khỏi có chút hưng phấn, suýt nữa đã vọt vào phó bản.

“Dừng lại gần.” Trong UT đột nhiên vang lên âm thanh của Vân Sinh Hải Lâu.

Diệp Nhân Sinh ngẩn ra, lúc này mới nhìn rõ sau mấy cái cây ở gần phó bản có người của Ma phái, khoảng năm sáu người, hình như là đang chờ đồng đội đuổi đến.

Cô điều chỉnh góc nhìn, Vân Sinh Hải Lâu đứng ngay sau cô, bên cạnh một khối đá to, thấy thế cũng vội vàng lui về.

“Chờ người chúng ta tới, rồi vào phó bản sau.”

Tất cả mọi người đều đồng ý, Diệp Nhân Sinh nghe thấy lũ bọn người kia có thể sẽ đánh, nên hưng phấn bắt đầu nghiên cứu chức nghiệp thuộc tính cùng địa hình của đối phương...

Mất phút sau, đại quân mười người rút cuộc cũng tề tựu đông đủ, nhưng mà bọn Ma phái cũng đến...hơn mười người?!

“Bọn hần mở hai đoàn đội!” Hoa Lê bắt mắt lắm lắm.

“Không thể thắng rồi,mọi người mau vào phó bản đi, đừng để bọn Ma phái bên ngoài cắt đuôi.” Không Tàng gào lên.

“Dẫn Huyền, Cố Phi Dương với Sinh Sinh Ly Nhân nhớ rõ phải lần lượt xua tan Đổng Băng Thuật của Lưu Vân cùng với Huyền Vững (hoa mắt, choáng váng) của Phạm Âm đấy, nếu để tụt lại phía sau chắc chắn sẽ chết, hơn nữa không có cách nào cứu sống ngoài việc chạy thì thể.” Vân Sinh Hải Lâu bình tĩnh chỉ huy.

Có vẻ như sẽ không đánh nhau, Diệp Nhân Sinh không khỏi buồn bực, theo mọi người triệu hồi vật cưỡi ra, lập tức xấu hổ phát hiện, chỉ có cô với Lệnh Hồ dùng chú ngựa đỏ thẫm cấp thấp nhất...

Như vậy thì lúc chạy trốn nhất định sẽ bị rút phía sau.

“Đầu năm nay cũng còn có người dùng ngựa đỏ sao.” Âm thành khinh miệt này có phải...của Diệu Thiềm?

Diệp Nhân Sinh còn chưa kịp khinh miệt lại, đã nghe thấy giọng nói loli hơn nhiều so với Diệu Thiềm vang lên: “Sinh Sinh tỷ ở phía sau cũng tốt, như vậy nếu ta không cẩn thận bị tụt lại thì còn có người cứu!”

“Cưỡi linh dương mà còn có thể rút lại sau được à...” Diệu Thiềm nhỏ giọng nói.

Diệp Nhân Sinh hiểu được Cố Phi Dương là đang giải vây cho cô, tuy rằng cái người có danh xưng “Cố tiểu bạch” của em gái Phi Dương rất có thể sẽ rút lại phía sau thật... Cô đang phần nộ gõ chữ đáp trả thì nghe thấy Vân Sinh Hải Lâu ra lệnh một tiếng, mọi người liền xông lên phía trước.

Đã có năm người vào phó bản, Diệp Nhân Sinh quan sát thế trận, đột nhiên có chút tà ác di chuyển về phía bên trái.

Diệu Thiềm chạy ở phía ngoài bên trái, vốn là cách Ma phái xa nhất, phỏng chừng cô nàng không bỏ được Vân Sinh Hải Lâu còn đang ở bên ngoài, cứ đứng bên cạnh anh ta chém giết đã lâu mà không chịu vùi, Diệp Nhân Sinh liền chạy về hướng cô ấy, phía sau cô là Cố Phi Dương được cô bảo vệ đột nhiên mất đi thế lực liền bị Ma phái giết chết.

Mấy người Vân Sinh Hải Lâu đã vào phó bản, ngay tại lúc cô cũng muốn đi vào thì một Đổng Băng Thuật của một Lưu Vân thuộc Ma phái hạ xuống, đem Diệu Thiềm đứng bên cạnh Sinh Sinh Ly Nhân cố định một chỗ.

Diệp Nhân Sinh nhìn chằm chằm Diệu Thiềm đứng nguyên tại chỗ không thể động đậy, tự mắng thầm rồi ỉn một pháp xua tan, từ từ đi vào phó bản.

Trong UT truyền đến âm thanh hoảng hốt lo sợ của một cô gái.

“Ta bị đóng băng rồi, Hải Lâu...A!”

Trong nháy mắt cột máu của nữ Thiên Kiếm bên trái màn hình đã về không, Diệp Nhân Sinh buồn bực cười rộ lên.

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: Oh, cười tuần lộc cũng sẽ bị tụt lại phía sau?

Diệu Thiềm im lặng, Diệp Nhân Sinh bắt đầu tỉnh lại, rốt cuộc là từ bao giờ cô lại trở nên độc ác như vậy? Vẫn thường hay mới bản thân khoác lên lớp áo chính nghĩa không cùng bọn cặn bã tà ác ấy... Thật là, cái miệng vẫn chẳng thuần lương tí nào!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày ngọt ngào nha thật ngọt ngào...

Về vấn đề ở chương trước của bạn Sinh, phía sau đã giải thích rồi...

Hơn nữa mọi người phải tin tưởng, nín thở chính là tạm thời...

Ha ha ha ha.

19. Chương 19: Âm Thanh Cầm Đỗ Trong Truyền Thuyết

Sau khi Diệu Thiềm chạy thì thể sống lại, mọi người đứng trước cửa phó bản hỗ trợ thêm trạng thái, chuẩn bị đi vào đánh quái.

“Không Tàng Pháp Sư MT chủ kháng, ta làm 2T, dĩ nhiên là Thiềm Kiếm không chuyên nghiệp bằng Thiện Vũ.. Cố Phi Dương với Dẫn Huyền tự phụ trách máu của cả tiểu đội năm người nhé, còn Sinh Sinh Ly Nhân có vẻ như lượng điều trị không đủ, vậy thì phụ trợ thêm máu cho DPS, còn lại toàn bộ DPS nhớ chú ý đừng để OT, mình bạch đánh 1.”

(MT = chủ lực gánh Boss [cơ bản là người có nhiều máu nhất phòng thủ cao nhất])

2T = gánh Boss thứ hai [máu nhiều thứ hai, phòng ngự cao thứ hai...Chủ yếu là cứu đoàn đội]

DPS = giá trị thương tổn trong mỗi giây [với những người kháng quái, đối với trị liệu này, những người đó sẽ đem quái đẩy đến tử vong.

OT= là giá trị thù hận.)

Một khi vào phó bản tất cả mọi người đều rất chuyên nghiệp, tự giác đem microphone thiết lập thành “gõ phím phát âm”, chỉ trừ Vân Sinh Hải Lâu chỉ huy. Tất cả mọi người trong đoàn đội đánh 1, Không Tàng Pháp Sư trực tiếp xông lên.

DPS-er không những thêm máu mà còn có thể kháng quái, mà bình thường nói đến, công kích của quái vật sẽ đánh vào Thiện Vũ - phục trách kháng quái, một khi có ai công kích cao thì sẽ cướp đi thù hận của quái, hằm trúng quái công kích làm rối loạn đội ngũ, thì gọi là OT. Bình thường Ngọc Thanh thêm máu sẽ rất dễ dàng thu hút thù hận của quái vật, nếu không chế không tốt thì có thể diệt cả đội. Cái gọi là thao tác trị liệu tốt, ngoài việc phải có một tốc độ nhanh, còn phải nắm giữ giới hạn OT tốt.

Dẫn Huyền thì chắc chắn phải hiểu rõ về Ngọc Thanh, không hổ là người trị liệu tốt nhất Quang Vinh, nhưng còn Cố Phi Dương thì...

Mấy tiểu quái phía trước, bởi vì mọi người còn đang mài hợp, giết đến kinh tâm động phách, Vân Sinh Hải Lâu không kịp cướp lấy sự chú ý OT của quái, ước chừng em gái Cố đã chết bốn năm lần, cuối cùng ở lần thứ năm khó khăn lắm mới bảo vệ được cái mạng nhỏ, còn Diệp Nhân Sinh cũng một lần nữa miễn cưỡng.

Kinh nghiệm ở miếu Long Vương thật là khủng bố, Diệp Nhân Sinh happy thay bộ đồ Ngọc Thanh.

Sao có thể để mấy gã Quang Vinh dẫm lên mình được... mặc dù Diệp Nhân Sinh không có địch ý với mấy người Quang Vinh, nhưng có Diệu Thiềm ở đây, cô lại cực kỳ bao biện ——

[Mật Ngữ] Bạn nói với Cố Phi Dương: Đến chỗ tở đi.

[Mật Ngữ] Cố Phi Dương nói với bạn: Vâng! (biểu tượng kích động)

Mấy tiểu quái phía trước ngã xuống, Vân Sinh Hải Lâu bắt đầu làm công tác thống kê DPS, Diệp Nhân Sinh đứng thứ sáu, tổng giá trị thương tổn lại xếp thứ năm, đứng trước Diệu Thiềm.

Trong headphone vang lên âm thanh khinh bỉ của Không Tàng Pháp Sư.

“Người tuyệt đối là Sênh ca, không thể nhầm lẫn được...”

...

Diệp Nhân Sênh coi như không nghe thấy, đuổi kịp tiến đến, Lệnh Hồ không nói gì, áo giáp màu bạc ở phó bản u tối phát ra ánh sáng nhàn nhạt, trên thực tế hai người đều lần đầu vào phó bản cùng với mười người, thực lực cá nhân chẳng là gì, cần chú ý nhất phải hợp tác với đoàn đội, cho nên đều không dám phân tán mà tập trung nghe chỉ huy.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Đồ đệ?

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ừ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Sao không nói chuyện.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: ...

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ: Không có microphone.

...

Đồ đệ đại nhân người dám dùng cái điểm này lấy cớ sao...

Sau đó xuất hiện Boss đầu tiên, là Long Vương.

Long Vương biến thành một người rất đẹp trai, áo gấm vải hoa, ngũ quan như ngọc. Diệp Nhân Sênh đã từng thấy trong phim, Long Vương yêu một cô gái phàm trần, nhưng lại bị ép thành thân với một thần nữ trên Thiên cung, dưới sự phẫn nộ đã sử dụng thần khí long nộ phá hủy cả bữa tiệc, bị Thiên Giới nhốt vào Thiên Lao, đợi đến lúc được thả ra, thì người con gái hán yêu không biết đã đầu thai mấy đời, cuối cùng vẫn không tìm được.

Long Vương sợ rằng dưới sự giận dữ sẽ làm chuyện điên rồ, liền thu lại long nộ của mình, bế quan tại trong miếu thờ. Đây là một câu chuyện thật làm động lòng người, giành được không ít sự ưu ái của nữ game thủ, tuy Diệp Nhân Sênh không có hứng thú với thần khí long nộ kia, nhưng cũng không nhịn được mà nhìn Long Vương mấy lần.

Long Vương đã không có long nộ, nhiều nhất cũng chỉ lợi hại như Boss thông thường, nhưng khi cột máu của hắn rút xuống còn một phần ba, hắn sẽ trùng thiên hóa rồng, như thế khiến cho Thiên Vũ với Thiên Kiếm không thể đánh được, chỉ có thể chờ Lưu Vân với Ma Ấn dụ dỗ lôi kéo hắn xuống, tiếp tục xông lên cướp thù hận.

Trận chiến này, tuy rằng Diệp Nhân Sênh với Lệnh Hồ và cả Cố Phi Dương mm là lần đầu tiên, nhưng có bang Quang Vinh có thực lực ở Thần phái, vô kinh vô hiểm đã toàn thắng. Boss rơi ra một giáp vai của Ma Ấn, toàn bộ đội chỉ có Lệnh Hồ là Ma Ấn, nhưng nhìn người kia cả người Tà Lẫm phát sáng... Đồng thời cũng rút ra một đôi hài Thiên Tôn của Ngọc Thanh, trang bị của Dẫn Huyền so với đôi hài này đều tốt hơn, Diệp Nhân Sênh thì đã có, Vân Sinh Hải Lâu liền dứt khoát đem cả hai trang bị kia phân cho Cố Phi Dương, cô nàng mừng đến nỗi trong giọng nói có vẻ rất hạnh phúc.

Lúc sau khi giết tiểu quái đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, bởi vì cô em gái họ Cố không cẩn thận đã thu hút một đàn quái khác, cho nên liền xuất hiện cảnh tám chín tiểu long nhân đuổi theo một Ngọc Thanh chạy khắp nơi, sau bởi vì Diệp Nhân Sênh hy sinh vì nghĩa thay cô nàng cản một đợt hỏa công mới không làm cho cả đoàn bị diệt.

Vì thế đến lúc Boss thứ hai xuất hiện – Phu nhân Long Vương, bốn người Quang Vinh, nhất là Diệu Thiềm, đối với Cố Phi Dương rất trách móc.

Phu nhân Long Vương là một mỹ nhân tuổi đã xế chiều, đồng thời còn là một kẻ hai mặt, một mặt nhìn về phía con mình, mặt kia lại hướng đến phu quân.

“Boss này đánh một nửa thì chúng ta sẽ bị chia làm ba tiểu đội được đưa đến ba gian phòng, hệ thống sẽ tùy cơ bố trí, mọi người nhớ chú ý, phu nhân Long Vương ở ba phòng sẽ có ba hình thái khác nhau, chia

ra hóa thành Long Vương, Long Vương còn chính là hình thái khác của cô ta, đội nào gặp được chính phu nhân Long Vương thì nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nếu không chân thân phu nhân Long Vương mà chưa ngã xuống, thì Boss của hai đội kia cũng sẽ không chết. Minh bạch đánh 1.”

Tất cả mọi người trong đoàn đội đều đánh 1, Không Tàng trực tiếp xông lên.

Quả nhiên, một luồng ánh sáng trắng đi tới, xung quanh đột nhiên trở nên tối, Diệp Nhân Sinh đứng tại chỗ, đồng thời phát hiện ra người bên cạnh lấp lánh ánh sáng bạc đúng là đồ đệ đại nhân, nhất thời vui mừng quá mức.

Nhưng còn lại người kia...

Trên đỉnh đầu Diệp Nhân Sinh lóe quang lóe lên, đột nhiên cảm thấy như hệ thống đang trêu đùa bọn cô.

Thật là trớ trêu, bọn họ chính là tiểu đội bốn người, Vân Sinh Hải Lâu và Diệu Thiềm ở ngay bên cạnh, chợt nghe thấy âm thanh của Vân Sinh Hải Lâu vang lên: “Boss có thể xuất hiện tại nơi nào đó, Diệu Thiềm với Lệnh Hồ đi về bên trái, Sinh Sinh Ly Nhân theo ta bên phải.”

Tuy rằng bạn học Diệu Thiềm chẳng nói gì, nhưng Diệp Nhân Sinh cảm giác rằng cô nàng kinh thiên oán hận.

Aiz, năm nào cũng có hiểu lầm, nhưng năm nay đặc biệt nhiều. Ai có thể nói cho cô hay kì thật cô cũng muốn cùng một đội với đồ đệ, không biết thế nào mà ở trong phó bản, muốn nghe chỉ huy phối hợp với đội trưởng...

Không đợi cô u buồn xong, phu nhân Long Vương đã ai oán xuất hiện trước mặt cô. Diệp Nhân Sinh kinh hãi, nhìn thấy cột máu hạ xuống còn một cửa, Vân Sinh Hải Lâu lập tức tiến lên thu hút thù hận mới khiến cho cái mạng nhỏ của cô khó khăn lắm mới bảo toàn được.

Ngay lập tức Diệp Nhân Sinh thêm máu ình, sau đó tập trung vào Vân Sinh Hải Lâu, bởi vì Boss không bị tấn công vào người khác, lúc cô thêm máu đã lập tức thu hút thù hận của Boss, bị đuổi chạy tứ phía.

Lúc cô chạy đến phòng bên kia, Diệu Thiềm thân là Thiên Kiếm vốn phải đến đấy đón Boss, nhưng cô nàng đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, Lệnh Hồ đã đứng che trước mặt Diệp Nhân Sinh, tuy rằng Ma Ẩn có thể cận chiến, nhưng cho dù trang bị có tốt đi chăng nữa cũng không bì được với Boss, tức khắc một tầng máu của đồ đệ rút đi, Diệp Nhân Sinh giơ tay tăng thêm, Vân Sinh Hải Lâu chạy đến, lúc này Diệu Thiềm mới lon ton đi đến.

Nhưng bởi vì Diệp Nhân Sinh tiêu hao quá nhiều linh khí, cũng bởi vì bản thân cô không phải thuộc tính trị liệu, vài người sau khi mười giây tấn công, vì chân thân không chết, mặt khác hai tiểu đội kia đã qua mười giây thuận lợi tiêu diệt cả đội.

“Hay là chúng ta đổi lại một người trị liệu chuyên nghiệp?”

Trong UT vang lên một âm thanh ngọt ngào, Diệp Nhân Sinh nổi giận.

Rõ là vì cô ta không chịu đón Boss đúng lúc mới khiến cả đội bị tiêu diệt, lại còn đổ tội lên đầu cô.

[Đoàn Đội] Lệnh Hồ: Không bằng đổi lại một Thiên Kiếm chuyên nghiệp.

...

Đồ đệ tức giận rồi!

“Không sao, Boss này đúng là hơi khó đánh, chúng ta lại tiếp tục thôi.” Vân Sinh Hải Lâu không giận không hờn, nhưng chắc chắn rằng hắn đã thấy Diệu Thiềm không đón Boss.

“A, ngại quá, tạm thời ta có việc gấp, hay là ngày mai chúng ta đánh?” Là giọng nói của Không Tàng.

“Cũng được, ý mọi người sao?”

Tất cả mọi người nhao nhao tỏ vẻ sao cũng được, nói tạm biệt rồi rút ra khỏi đoàn, rút lui đến cùng, thế nhưng quý quá là còn lại cô, Lệnh Hồ, Vân Sinh Hải Lâu với Diệu Thiềm.

Mục tiêu của Diệu Thiềm bình thường là Vân Sinh Hải Lâu giờ đã thay đổi thành cô, Diệp Nhân Sênh cảm thấy đau đầu, cô với bang chủ Quang Vinh vô cùng rõ ràng, đầu óc người đẹp này rốt cuộc là bị sao thế!

Coi như lúc ở ngoài phó bản cô vừa mới trừng phạt là được rồi, Diệp Nhân Sênh cũng lười đi tìm Diệu Thiềm giải thích, trực tiếp dùng mật ngữ nói với Vân Sinh Hải Lâu.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: Bang chủ đại nhân, có vẻ như mỹ nhân Diệu Thiềm nhà người hiểu lầm, nhờ người giải thích rõ ràng.

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: ... Nàng không phải là nhà của ta...

...

Đây là điểm trọng yếu sao! Diệp Nhân Sênh xoa trán.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: Người ta yêu thích người rõ như vãi, đừng có giả ngu chứ anh hai.

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: ... Coi như nàng có yêu thích ta cũng không phải nhà của ta.

...

Phần nộ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: Ta là muốn người giải thích rõ ràng quan hệ của chúng ta...

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: Quan hệ gì, là quan hệ người là nhà của ta?

...

Khỉ thật, cô cảm thấy mình như bị trêu chọc.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: = = !

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: ...

Có vẻ như kỳ thật, ngay cả cô cũng quên mất điểm trọng yếu mà mình muốn nói...

Diệp Nhân Sênh không thèm để ý đến anh, ngược lại mở danh sách ra, đã thấy Lệnh Hồ rời khỏi kênh phó bản, ngược lại mặt trên viết “Kênh nhiệm vụ Tiểu Cường”.

Diệp Nhân Sênh cũng đi vào, đang nhìn hai tấm ảnh chân dung song song cùng một chỗ với Lệnh Hồ, đột nhiên nghe thấy từ headphone vang đến ca khúc uyển chuyển du dương, đây là nhạc nền của trò chơi, bên cạnh là mấy thứ nhạc cùng lúc phát ra chồng chéo lên nhau, nghe rất kì quái.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là... Đồ đệ anh không có microphone.

Đột nhiên Diệp Nhân Sênh cảm thấy được nhịp tim đập rõ ràng.

Cô chậm rãi đem “gõ phím phát âm” thành “tự phát âm”, hai tay nắm ở tai nghe, đem microphone điều chỉnh đến bên miệng.

“Đồ đệ?”

Cô có thể nghe được âm thanh của chính mình vọng lại, ngơ ngác, lại thêm ngớ ngẩn.

Trên màn hình, chàng trai Ma Ẩn trầm tĩnh đứng trước mặt cô, ánh mắt kia sáng ngọc như sao, như là nhìn cô, lại như nhìn xuyên thấu qua cả máy tính, rơi trên người Diệp Nhân Sênh.

Nhịp tim của cô ngày càng đập nhanh.

Qua một lúc lâu, ngay lúc Diệp Nhân Sênh nghĩ rằng Lệnh Hồ đang đi vắng.

“Ừh.” Một giọng nói trầm trầm truyền đến, dường như ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Sư phụ.”

Mang theo chút âm mũi, như thanh nam châm hút lấy không thể nào xua tan.

Anh gọi cô là sư phụ.

Ánh mắt Diệp Nhân Sinh nhìn thẳng, hai tay cứng ngắc dừng lại bên đôi tai đỏ bừng, kỳ thật chỉ là hai chữ mà thôi, nhưng anh lại gọi cô là sư phụ...

Ngay trong trò chơi cũng không chịu đánh hai chữ này mà qua UT lại có thể nói ra sao đồ đệ người chắc chắn không phải là đang dùng âm thanh để dụ dỗ ta đấy chứ gào khóc gào khóc gào khóc...

20. Chương 20: Đêm Phóng Minh Qua Tường Nhảy Vào Kí Túc Xá Nam

“Ấy...hức, cái đấy, đồ đệ, sao lúc này lại quyết đấu với Đón Gió Nghe Mưa?”

Diệp Nhân Sinh không nói, trong lòng như có chú nai nhỏ đang đập loạn.

“Vừa lúc đi ngang qua đấy.”

Lấy cớ, đúng là lấy cớ, trùng hợp như vậy sao, cô không tin!

“Hắn trực tiếp đồng ý quyết đấu?”

“Không có.” Lệnh Hồ tựa hồ dừng một chút: “Ta nói nếu hắn thắng, ta sẽ gia nhập bang phái của bọn hắn.”

Gian xảo! Diệp Nhân Sinh tán thưởng, hiện giờ Lệnh Hồ là nhân vật quan trọng trong việc tranh giành Trung Nguyên, là mục tiêu khiến các bang phái thêm nhỏ dãi, Diệp Nhân Sinh không khỏi có chút thân làm sư phụ mà kiêu ngạo, cười nói: “Đồ đệ đúng là tặc tử... Nhưng rất có khí phách của sư phụ.”

...

Đây là đang khoe khoang hay là tự hạ mình hay là trêu chọc đồ đệ...

“Ừm.”

Ừm gì mà ừm, đồ đệ người lúc nào cũng ừ ừm, còn trầm trầm như vậy thật là gọi cảm dễ nghe! Chú nai nhỏ trong lòng Diệp Nhân Sinh không tự giác được đã biến thành một đàn voi chạy băng băng, căng thẳng đến nỗi hai gò má cô đỏ bừng.

“Bây giờ chúng ta làm gì nhé?” Cô ra vẻ thoải mái hỏi.

“Sao cũng được, lát nữa ta còn có việc.”

“Vậy đi giúp ta câu một ít cá chạch nhé.”

“Ừm.”

Diệp Nhân Sinh không nhận được mà muốn sùng bái bản thân, đây chính là cái khó ló cái khôn trong truyền thuyết nha, câu cá, một việc lãng mạn bao nhiêu, thanh sơn bích thủy, cảnh đẹp vờn quanh, vách tường bao quanh hai người còn đang tình chàng ý thiếp ngồi thả câu bên bờ sông...

Không thể không nói, bạn Sinh không có tí tể bào lãng mạn nào quả thật là sai vô cùng.

Sau khi cưỡi ngựa đổ chạy như bay, Diệp Nhân Sinh ngồi ở bên này sông, Lệnh Hồ ngồi ở bên kia cầu, hai người bận rộn việc của mình, tựa hồ ngay cả nhạc nền cũng yên tĩnh không ít, bởi vì cả hai đều không biết nói gì, đột nhiên cảm thấy đeo phone hơi xấu hổ lại thừa thãi.

Diệp Nhân Sinh quăng một cái giỏ trúc xuống, nhìn chăm chăm vào con cá đang chầm rãi bơi vào trong bẫy của cô, tâm tư lại sớm như đi vào cõi thần tiên lên tới chín tầng mây.

Lệnh Hồ ngồi ở một bên cầu, một thân giáp bạc sáng như tuyết, nổi bật lên là mái tóc dài đen nhánh của anh, so với những khuôn mặt anh tuấn như đúc ra từ một khuôn khác ở trong game lại có vài phần thâm thúy.

Anh ở bên kia màn hình, cũng sẽ giống cô chứ...về mặt tươi cười sao?

Kỳ thật không cần phải nói gì. Thời khắc như vậy, hai người chưa từng thấy điều gì bất đồng ở đối phương, có lẽ là chân trời, có lẽ là góc biển, lấy tư thế giống nhau, bên tai có thể nghe được hơi thở của nhau, vừa như đưa tay lên là có thể sờ được, lại vừa như hư ảo tới cực hạn.

Tại sao cô lại cảm thấy...có điều gì đó hạnh phúc?

“Sao lại ngẩn người?”

Diệp Nhân Sinh ngẩn ra, lúc này mới phát hiện ra cá của mình sớm qua thời hạn, trong giỏ trúc sạch bong không còn gì.

“A a, chỉ vừa mới đi vệ sinh thôi mà...” Cô giả vờ như vừa mới trở về, bộ dạng qua loa tặc trách nói.

“Ta phải đi rồi.” Lệnh Hồ đứng bên cạnh cô, chuyển số cá chạch câu được cho cô: “Ngày mai rồi vào phó bản.”

“Được.” Diệp Nhân Sinh vừa định nói là đến lúc đó ta sẽ gọi cho ngươi, nhưng lại đột nhiên phát hiện, cô chưa bao giờ biết phải liên hệ với anh ở ngoài trò chơi như thế nào, đừng nói là số điện thoại di động, ngay cả QQ cũng không có...

Ảnh chân dung của Lệnh Hồ tối sầm lại, cũng lúc đó, ảnh chân dung của Bất Khả Tiểu Bảo cũng một màu xám xịt.

Diệp Nhân Sinh nhất thời suy sụp sụp mắt xuống, lớn như vậy rồi mà còn có một tình địch ở nơi này, quãng đường chinh phục đồ đệ thật là xa à xôi...

Cô mở danh sách ra, muốn xem Lệnh Hồ còn hay không, ai ngờ không có Lệnh Hồ, nhưng trong kênh nhiệm vụ lại có người thứ ba.

“Ngươi nghe lén!!” Diệp Nhân Sinh buột miệng nói ra, nhất thời có cảm giác như bí mật bị phanh phui.

“Không ai nói kênh này không cho vào...” Giọng nói của Vân Sinh Hải Lâu lúc này nghe hết sức là vô tội: “Huống gì, không phải microphone của ngươi không dùng được sao?”

“Ấy...” Diệp Nhân Sinh ghen lời: “Là ta mới sửa lại...”

“Thôi không nói đến việc này.” Chẳng biết tại sao, dường như bên miệng Vân Sinh Hải Lâu nở ra một nụ cười: “Giọng của ngươi rất quen tai.”

“Vậy sao?” Diệp Nhân Sinh cho rằng đây là phương thức bắt chuyện cũ rích của đàn ông, cũng không để ý gì, ngược lại chế nhạo nói: “Nhưng giọng của ngươi ta không quen tai chút nào.”

“Ta quen một cô gái, trong tên của cô ấy cũng có một chữ Sinh.”

“Thì sao...” Diệp Nhân Sinh vẫn không để ý.

“Oh, còn giống một chữ Nhân...”

“...” Người nào đó cuối cùng cũng chậm chạp cảm thấy có gì đó không đúng.

“Cô ấy họ Diệp.”

Mặt đất bằng phẳng truyền đến một tiếng sấm.

“Ngươi là ai!!!” Diệp Nhân Sinh gào thét.

“Nói như vậy...em quả thật là Diệp Nhân Sinh sao.” Âm thanh trong trẻo của Vân Sinh Hải Lâu nghe càng gian trá: “Đã lâu không thấy học muội, anh là Lâu Vân Phong.”

Lâu Vân Phong.

Lâu Vân Phong Lâu Vân Phong Lâu Vân Phong...

Diệp Nhân Sinh khẽ chữi thăm tắt đi âm thanh, tắt trò chơi, tắt cả máy tính, sau đó xoay người uống một hộp nước, cuối cùng nằm vật ra trên chiếc giường nhỏ của mình, kéo chăn che kín đầu.

Mẹ Diệp đang xem tin tức tám nhăm, đột nhiên nghe thấy trong phòng con gái truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

“Họ Lâu nhà người a a a a a —— “

“Phụt —— “

Diệp Nhân Sinh bị Lộ Mỹ Hà phun sữa đậu nành vào mặt, hai mắt vô thần ngây dại.

“Anh ta đúng là Lâu Vân Phong?!” Khóe miệng Lộ Mỹ Hà cong lên một nụ cười tà ác: “Thật đúng là anh ta... ha ha, anh ta là Lâu Vân Phong?”

Diệp Nhân Sinh hung ác trừng mắt nhìn cô.

Chuyện này... Thật ra xảy ra vào thời kì đại học thanh xuân lại đau đớn của cô, trong phòng ngủ các cô gái uống đến điên đảo, chơi trò “Thành thật dũng cảm”.

Đây là một trò chơi rất thiếu đạo đức, chơi oản tù tì, người thua nếu không muốn uống rượu thì phải chọn một trong hai là “thành thật” hoặc “dũng cảm”, nếu lựa chọn “thành thật”, thì mặc kệ người khác hỏi gì đều phải trả lời thành thật. Còn đã chọn “dũng cảm”, thì cho dù yêu cầu bạn làm những việc kinh thế hãi tục đến đâu cũng phải làm.

Diệp Nhân Sinh được xưng là “một ly đã say”, rất nhanh đã giơ tay đầu hàng.

“Như vậy thì...” Trình Mạt Mạt đã ngà ngà say, cười hà hà vỗ vai Diệp Nhân Sinh: “Bạn Sinh à, chọn thành thật hay dũng cảm đây?”

Xét thấy cô bạn Mễ Đóa vừa bị bắt nói rõ về nụ hôn đầu tiên, Diệp Nhân Sinh hết sức u buồn vì bản thân không có nụ hôn đầu nên không thể nói rõ, liền khí phách hào hùng cười: “Dũng cảm!”

“Được!” Trình Mạt Mạt tà ác cầm điện thoại cả Diệp Nhân Sinh lên, nhập vào một dãy số từ máy mình: “Hãy gọi điện thoại cho Chủ tịch hội học sinh Lâu Vân Phong, nói cậu cuối tuần phải thi đấu cùng anh ta, nếu anh ta thua thì phải lấy thân báo đáp!”

“A a ——” Một đám con gái trong phòng dâm đang nhao nhao giễu cợt lên.

Đầu óc Diệp Nhân Sinh lúc này trống rỗng, vừa nghe nói là để cô gọi điện thoại, nhất thời vui mừng bấm số, sau đó bên kia nghe một giọng nói nam tính vang lên: “Alo?”

Đầu lưỡi cô cứng đờ, nhất thời quên mất mình muốn nói gì.

Trình Mạt Mạt ở bên cạnh nói khẩu hình với cô, Diệp Nhân Sinh liền nói theo cô: “Tám giờ cuối tuần này, hức! Xuống lầu chờ tôi...hức! Một...một mình đấu! Nếu thua lấy thân báo đáp...hức!” Cô uống rượu đến nỗi bị nấc cụt, cuối cùng còn mù mờ bồi thêm một câu: “Không được chạy trốn...Hức!”

Trình Mạt Mạt hưng phấn kêu to, Diệp Nhân Sinh điềm tỉnh nhắm hai mắt, vang lên một tiếng rồi ngã xuống.

Ngày hôm sau mọi người tỉnh lại thấy Diệp Nhân Sinh nằm cưỡi trên người Trình Mạt Mạt, cố sức bóp chết cô ấy.

“Khụ khụ...Cơ hội thôi...Bạn Sinh à cậu mạnh mẽ như vậy... nhất định là thắng rồi...Lâu...Lâu Vân Phong ấy... Nhiều ít cũng là đối tượng trong mộng của nữ sinh.... khụ khụ... Tuyệt đối là cậu sẽ kiếm được lời...”

Trình Mạt Mạt kịch liệt giãy dụa cố gắng cởi tội ỉnh, nhưng mà đối với Diệp Nhân Sinh còn đang phần nộ muốn kéo cô chết với mình thì chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Một tuần nay Trình Mạt Mạt với Mễ Đóa sống không bằng chết, bởi vì Diệp Nhân Sinh chỉ cần nghĩ tới sự việc đen tối kia, liền điên cuồng bóp hai người lắc lư.

Trình Mạt Mạt là tự gây nghiệp chương là không thể sống, nhưng mà Mễ Đóa tuyệt đối là vô tội. Bây giờ hai người chỉ cầu sao cho Lâu Vân Phong không để ý đến cú điện thoại kia, chỉ xem cuộc gọi ấy là của đồ thần kinh mà thôi.

Hiển nhiên Diệp Nhân Sinh cũng hi vọng như vậy.

Đáng tiếc vào buổi chiều ngày cuối tuần, điện thoại cô nhận được một tin nhắn.

Tám giờ tôi còn đang họp, thế nên có thể chờ đến mười giờ không?

Diệp Nhân Sinh nhìn dây số vừa xa lạ lại có chút quen thuộc kia, nước mắt tuôn rơi như suối.

Còn 20 nữa sẽ đến mười giờ, Diệp Nhân Sinh như con sói bốn giờ chiều, cứ đi qua đi lại trong phòng. Sau khi trải qua nghiên cứu với toàn thể mọi người trong phòng, chuyện này nên gặp mặt giải thích thì có thành ý hơn, Diệp Nhân Sinh liền khoác chiếc áo T-shirt màu hồng, tay cầm điện thoại đi ra cửa.

Những cô gái khác trong phòng cười tà ác, đây cũng là cơ hội, cơ hội đấy.

Ở ngôi trường L này phân khu thật là quỷ dị, kí túc xá nam với kí túc xá nữ rõ ràng gần sát nhau, thế nhưng ở giữa lại được chắn bởi một bức tường gạch cao hơn hai thước, muốn đi qua cửa thì nhất định phải đi từ cửa chính đây người vây quanh kia, ít nhất cũng phải tới nửa giờ.

Phòng của Lâu Vân Phong vừa hay ở bên cạnh tường, Diệp Nhân Sinh tìm đúng tầng đúng tên phòng, chạy lấy đà một cái rồi phóng mình nhảy qua chóp tường.

Trước khu kí túc xá là một ngọn đèn mờ tối, một bóng hình nam sinh thon dài hắt lên bức tường, hai tay đút trong túi quần jeans, áo sơ mi trắng như tuyết. Dưới gọng kính viền bạc tinh xảo là một đôi mắt nho nhã, anh vốn đang nhìn chăm chú vào mấy ô gạch lát đường đi, đột nhiên lúc này nghe thấy sau lưng có động tĩnh, liền quay đầu lại.

Điện thoại của Diệp Nhân Sinh bị rơi, cô đau lòng nhặt lên, mở nắp điện thoại ra xem có bị ngã đến nỗi hư máy rồi không.

Kỳ thật chuyện này vốn rất cũ rích vốn rất phim truyện, Diệp Nhân Sinh có tính xấu là khi nổi giận sẽ phá hư điện thoại, mẹ Diệp sợ cô làm mất, cho nên đưa cho cô đồ cổ mà ba Diệp đã đào thải, di động Lục Bình. (kiểu như 1202 ấy)

Vì thế trước mắt Lâu Vân Phong hiện lên một sinh vật không rõ nửa người bị che trong bóng đêm, mặc áo hồng, khuôn mặt tái xanh.

Gần như ngay tức khắc.

“Ma!”

Lâu Vân Phong xoay người bỏ chạy, óc tưởng tượng phong phú này thật là khiến người xem mà than thở.

Cho nên Diệp Nhân Sinh ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, tự động đem cái chữ kia xuyên tạc thành “mình xấu giống như ma”, thế nên thần kinh to đùng mãnh kia chẳng biết tại sao lại trở nên hết sức miễn cảm, từ nay về sau cam chịu, làm trạch nữ đến nhiều năm.

Lộ Mỹ Hà vẫn cười tà ác: “Bình, bình thường có cô gái nào lại treo tường vào kí túc xá nam cơ chứ a ha ha ha ha —”

Diệp Nhân Sinh nắm chặt tay đến nỗi đã rung lên bành bạch.

“Khụ khụ.” Lộ Mỹ Hà trong nháy mắt trở lại nghiêm nghị: “Sau đó thì sao, anh ta không tin mà tưởng là ma thật chứ.”

“Sau lại hẳn ta gửi cho tớ tin nhắn nói là đã gặp ma.” Diệp Nhân Sinh tức giận nói: “Tớ gửi lại cho hẳn ba chữ: Ma cái đầu người.”

Lộ Mỹ Hà không khỏi thấy buồn cười: “Không thể tưởng được là qua vài năm thế, anh ta lại có thể nhớ rõ giọng nói của cậu.”

Diệp Nhân Sinh rơi lệ đầy mặt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đoạn chuyện xưa nay thật sự rất là

~~~ – Nhưng mà tôi chỉ đến xem thôi... Aha ha.

Cuối cùng học trưởng và cô ở cùng một chỗ... Nghe nói tốt nghiệp chia tay, tôi cũng không rõ lắm

Nhưng mà chuyện này thật sự đúng là tin tức giải trí...

21. Chương 21: Người Cô Ấy Thích Là Lệnh Hồ

Ngày hôm sau đúng giờ hẹn phỏ bản, Diệp Nhân Sinh đăng nhập vào trò chơi với vẻ mặt u buồn xuất thần. Lên, hay là không lên, đây đúng là một vấn đề.

Giận, vốn nghĩ cả đời này sẽ không gặp lại cái tên sợ ma ấy nữa, nào có biết thế giới lại nhỏ như vậy, đến trò chơi mà cũng âm hồn không tan!

Nhưng đúng ra hơn là, cô luyến tiếc quãng thời gian vốn quý báu cùng đồ đệ đánh nhau ...

Diệp Nhân Sinh đau lòng chống cằm, nhìn chăm chăm vào Ngọc Thanh mãn cấp mà mình đã luyện một cách vất vả, trong lòng hối hận không thôi: Phòng chat đúng chẳng tốt đẹp gì cả...TNND!

Nhưng mà cô chưa kịp u buồn xong, biểu tượng của trò chơi dưới góc phải máy tính nhấp nháy không ngừng, Không Tàng ở bên trong gầm gừ không ngừng, bảo cô phải nhanh lên mạng đi.

Diệp Nhân Sinh chịu phạt bất hạnh đành phải đăng nhập.

Trong phòng Vân Sinh Hải Lâu tiếp tục chỉ huy, chẳng biết tại sao, mấy người Quang Vinh hôm qua rất sôi nổi nhưng hôm nay lại vô cùng trầm mặc.

Diệp Nhân Sinh cảm thấy không khí có chút kì lạ, nhưng lúc đánh phu nhân Long Vương, mọi người lại bị đưa đến cả phòng nhỏ, đợi cho ánh sáng trắng xóa đi hết, Diệp Nhân Sinh liếc mắt nhìn mấy người bên cạnh, nhất thời cảm thấy hệ thống chính là muốn đùa chết bọn cô...

Đội hình hôm nay giống y xì ngày hôm qua ——

Nhưng mà, đúng lúc phu nhân Long Vương nhe nanh múa vuốt đánh tới cô, Diệu Thiềm bỗng dưng chắn trước mặt cô, Diệp Nhân Sinh sửng sốt, suýt nữa là quên thêm máu ỳnh.

Có lẽ là do mọi người đồng tâm hiệp lực, nên Boss thứ hai đã bị tiêu diệt, mọi người im lặng chờ Vân Sinh Hải Lâu soát thi thể, ngay cả Không Tàng rất hay nói nhảm cũng không nói gì, Diệp Nhân Sinh cảm thấy mạnh mẽ không khí rất kì quái.

Phu nhân Long Vương rút ra một giáp ngực với bả vai của Thiện Vũ, Vân Sinh Hải Lâu trực tiếp phân cho Không Tàng.

Sau đó lúc đánh quái thì giảng giải chút về việc đánh Long Vương, thậm chí cả em gái Cố Phi Dương rất bất ngờ là vẫn còn sống, không phạm một sai lầm.

Diệp Nhân Sinh không chịu nổi.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Đồ đệ, ngươi có cảm thấy không khí rất kỳ quái không?

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Không có.

...

Được rồi coi như cô chưa hỏi.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Cố Phi Dương: Tiểu Phi Dương!! Sao mà bọn họ không nói gì thế!

[Mật Ngữ] Cố Phi Dương nói với bạn: Gangcai.

Diệp Nhân Sinh vừa mới hiểu ra đây là phiên âm thì em gái Cố Phi Dương đã nằm trên đất.

...

Được rồi, cô không nên vào lúc đánh quái mà hỏi Phi Dương vấn đề này, Diệp Nhân Sinh áy náy cứu sống cô lại.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Mạt: Gian thương, lúc này làm sao vậy?

[Mật Ngữ] Vân Mạt nói với bạn: Cho ta 100 lượng rồi ta sẽ nói cho người biết.

...

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Mạt: = =

“Nếu qua được Long Vương thì cả đội sẽ không bị giết, thật ra rất đơn giản, nhưng chúng ta không có Phạm Âm không chế, mọi người cần phải chú ý lẫn nhau, Long Vương có kỹ năng Thổ Tức (nôn ra, ói), rút máu rất nhanh, Ngọc Thanh phải cẩn thận, lúc cần thiết thì Sinh Sinh Ly Nhân không cần phải DPS, phụ giúp trị liệu, Ma Ấn có một kỹ năng giảm tốc độ, nếu may mắn Long Vương không chống cự thì có thể cấp cứu, Lệnh Hồ nhớ chú ý. Minh bạch đánh 1.”

Tất cả mọi người đánh 1, Diệp Nhân Sinh vừa tính hỏi Không Tang thì hắn đã nhắm phía Boss chạy lên.

Vì thế Diệp Nhân Sinh tạm thời đem hết mọi chuyện để lui, chuyên tâm đối phó với Boss. Thời gian Thổ Tức quả nhiên thật là nguy hiểm, cô căng thẳng nhìn chằm chằm cột máu của Không Tang với Lệnh Hồ, người trước là cần thiết cho phó bản, còn người sau hoàn toàn là do tâm tư hướng đến...

Mấy phút sau, Long Vương ngã xuống kèm theo tiếng ầm ầm, tuôn ra một vũ khí thượng hạng của Ngọc Thanh – quạt Tiêu Dao.

Trong phó bản nếu có hai người hoặc nhiều hơn hai có nhu cầu cần sử dụng đồ trang bị, thì bình thường sẽ đổ xúc sắc để quyết định, nếu ai có số điểm cao hơn thì sẽ phân cho người đó, hai mắt Diệp Nhân Sinh tỏa sáng, hưng phấn đổ xúc sắc, kết quả là ra 26 điểm, cô nhất thời phần nộ đập bàn một cái, mạnh đến mức xấp sách vở trên bàn rung chuyển.

Nhưng cuộc sống luôn tràn ngập những mảng màu u tối hài hước, bởi vì Dẫn Huyền 25 điểm, còn cô em Phi Dương thì chỉ được 12.

Diệp Nhân Sinh không khỏi cười to sảng khoái, đây chính là nhân phẩm trong truyền thuyết nha.

Vân Sinh Hải Lâu đem trang bị phân cho cô, Diệp Nhân Sinh vui mừng rạo rực, thấy lực công kích trong nháy mắt tăng thêm mười mấy điểm, cười sướng đến nỗi rằng muốn rụng.

Đương lúc cô còn đắm chìm say mê, đột nhiên phát hiện ra mục tiêu của mọi người đều đặt vào cô, nhất thời lại cảm nhận được cái không khí quỷ quái này.

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: Ta chưa kịp lấy trang bị mà đến nỗi nhìn ta như thế sao...

Cô tưởng người khác nhìn cô vì bộ trang bị.

“Khụ...” Đột nhiên âm thanh của Vân Sinh Hải Lâu vang lên trong UT: “Vừa rồi anh mới nói với mọi người, e rằng em chưa biết, nửa giờ nữa, hai bang phái sẽ hợp lại.”

Diệp Nhân Sinh kinh hãi.

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: Ta đã nói rồi, không đồng ý!

“Em không đồng ý để bang hòa thượng nhập vào Quang Vinh.” Vân Sinh Hải Lâu thần nhiên nói: “Cái đây không vấn đề gì, anh không cần bọn em nhập vào Quang Vinh, mà là đưa Quang Vinh nhập vào bang hòa thượng.”

...

Trong nháy mắt Diệp Nhân Sinh đã rõ vì sao đám người Quang Vinh lại im lặng như thế, đây chính là chuyện rất kinh thiên oán khí!

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: Nhưng mà vì cái gì...

“Nói thế nào thì cũng cùng trường với nhau bốn năm, có thể gặp nhau trong game thì thật là duyên phận...”
Lâu Vân Phong cười mà như có chút đen tối: “Thế nên tất nhiên anh phải đem hết tinh lực mà giúp em chứ.”

Một câu “cái đồ sợ ma” đã tới bên miệng Diệp Nhân Sinh, lại phần nộ nuốt vào, cô cẩn thận xem xét đã đóng microphone hay chưa, sau đó hít sâu mấy hơi.

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: Người nhận lầm người rồi == Kỳ thật ta ở Đài Loan, không thể cùng trường với người được...

[Đoàn Đội] Không Tàng Pháp Sư: Sinh Sinh, người thừa nhận mình là nam đi.

[Đoàn Đội] Không Tàng Pháp Sư: Aizz, đầu nam nay gay còn nổi tiếng hơn đàn bà con gái nhiều, xem xét thấy người làm cho Lâu ca mê đắm, đến nỗi tin rằng người là bạn cùng trường, gây nghiệp chướng a đúng là gây nghiệp chướng.

[Đoàn Đội] Một Cây Hải Đường: Đúng thế, quay đầu vẫn là bờ mà Sinh ca.

...

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: Đáng ghét, thật là người ta ở Đài Loan mà

Mọi người run rẩy buồn nôn.

[Đoàn Đội] Cố Phi Dương: Nhưng Hoa Hoa nói với muội là mấy người ở thành phố A.

Lộ Mỹ Hà này thật lắm chuyện!!

“Không sao, cứ coi như ta nhận lầm người, dựa vào giao tình giữa ta và bang hòa thượng, giúp các người cũng là chuyện đương nhiên.” Lâu Vân Phong khẽ cười nói: “Hòa thượng đi theo ta, mấy người còn lại thì giải tán đi.”

Mọi người ríu rít dừng Hội Thành Quyển Trục trở về thành, không quá vài giây, trong phó bản u tối chỉ còn lại mình cô, Lệnh Hồ cùng với Diệu Thiềm.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Đồ đệ chúng ta đi đâu đây?

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ta có chút việc nên đi trước đã.

Dứt lời, còn chưa đợi cô phản ứng, Lệnh Hồ cũng rút khỏi đoàn.

Rất không nghĩa khí nha... Diệp Nhân Sinh khóc thầm, cô không muốn ở lại cùng với Diệu Thiềm đâu!

Từ lúc bắt đầu vào phó bản, khí tức âm u của cô nương tên Diệu Thiềm kia không ngừng tỏa ra, có vẻ như muốn xuyên qua hai lớp màn hình để giết cô.

Chuyện này như là nên giải thích hai ba câu vậy, nhưng mà càng giải thích không thì càng giấu đầu hở đuôi — Diệp Nhân Sinh u buồn thở dài, con gái khi tức giận cô đã được chứng kiến qua, chỉ một Lưu Ly Nhược Ngư thôi cũng quá đủ rồi, cô không muốn biến thành Hoa Vương thứ hai.

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, Diệp Nhân Sinh chỉ vừa mới di chuột đến bên biểu tượng của Truyền Tống thì dưới góc trái màn hình nhảy ra một hàng mật ngữ.

[Mật Ngữ] Diệu Thiềm nói với bạn: Chúng ta nói chuyện đi.

Cái loại ngữ khí bình tĩnh này khiến Diệp Nhân Sinh không khỏi run rẩy.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệu Thiềm: Mỹ nữ à ta còn có việc hà hà...

[Mật Ngữ] Diệu Thiềm nói với bạn: Các người thật sự học cùng trường đại học?

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệu Thiềm: Tuyệt đối không phải, là hấn nhận lầm người!

[Mật Ngữ] Diệu Thiềm nói với bạn: Người không cần lừa ta, nếu Hải Lâu chưa xác nhận thì là không thừa nhận, người ở trong lòng hấn nhất định rất đặc biệt.

...

Đặc biệt cái đầu người ấy ——

Diệp Nhân Sinh sợ nhất là cái giọng điệu oán hận trong lòng này, cô bắt đắc dĩ gõ chữ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệp Thiềm: Mỹ nữ à = = Ta đây nói thẳng cho người hay, ta vốn không quen biết gì Vân Sinh Hải Lâu, cũng tuyệt đối không có như người nghĩ.

Một lúc sau.

[Mật Ngữ] Diệp Thiềm nói với bạn: Nhưng mà Hải Lâu hẳn không cho là vậy.

Vậy thì người nên đi tìm cái đồ sợ ma nhà người đi chứ, còn ở đây nói với lão nương làm quái gì!!!

Diệp Nhân Sinh gần như sụp đổ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệp Thiềm: Thật ra...ta có thích một người.

Nói như vậy rồi cũng nên buông tha cho cô đi!

[Mật Ngữ] Diệp Thiềm nói với bạn: Là ai?

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệp Thiềm: ...

[Mật Ngữ] Diệp Thiềm nói với bạn: Ta chỉ biết người đang miễn cưỡng với ta, Hải Lâu ưu tú như vậy, chắc chắn người thích hẳn!

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Lạy người = = Ai nói chỉ có hẳn là vĩ đại? Đồ đệ của ta còn mạnh mẽ hơn hẳn nhiều đấy?!

[Mật Ngữ] Diệp Thiềm nói với bạn: Thì ra người thích Lệnh Hồ!

....

A mỹ nữ người thì ra là nằm vùng.

[Mật Ngữ] Diệp Thiềm nói với bạn: Ta hiểu (Biểu tượng mỉm cười)

Diệp Nhân Sinh không trả lời, coi như cô ngầm thừa nhận vậy, ít nhất cũng giảm đi một phiền toái.

Bên kia, Bất Khả Tiểu Bảo vô cùng hiếu kì vậy quanh Lệnh Hồ tên tím vì đi lòng bắt người ta, dưới màn hình thanh tán gẫu đội ngũ không ngừng nhấp nháy.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Ai ôi thật là mới mẻ, khó thấy người lúc online mà không ở bên sư phụ nhà người

~[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Không để ý tới ta sao?

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Aizz, thiếu niên à, tâm tình không tốt thì cũng không cần phải giết người trút cảm phần đâu.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Chẳng lẽ người bị sư phụ bỏ? Đứa trẻ đáng thương.

Tự lảm bảm một lúc lâu, đương lúc Bất Khả Tiểu Bảo thấy nhàm chán, thì đột nhiên hệ thống lại đưa ra một thông báo.

[Hệ Thống] Anh hùng luyện tiếu anh hùng, chén rượu mộng chứa nặng tình nghĩa, Quang Vinh chính thức nhập vào Ngày Trước Trên Đỉnh Núi Có Một Ngôi Chùa Trong Ngôi Chùa Có Một Tiểu Hòa Thượng, từ nay về sau trong vòng bốn bề đều là huynh đệ.

Nhất thời thế giới ồ lên.

Quang Vinh là Thần phái đệ nhất bang, lúc này nhập vào một bang Hòa Thượng vô danh, có vẻ như rất khó nói, nhưng mà bên Quang Vinh không thấy ai biện giải gì trên kênh thế giới, có thể thấy được kỷ luật nghiêm khắc của bang phía này.

Bên kia, trong bang Hòa Thượng cũng như chiếc nồi sôi trào mở cả nắp.

Mọi người có nghi hoặc không hề giải thích, nhưng phần lớn đều vô cùng cao hứng, dù sao lần này nhất định cũng phải tính đẹp với Gió Mát Mưa Phùn Lâu. Không Tàng ở trong bang phái dương dương tự đắc, bị hỏi nguyên nhân vì sao lại hợp nhất thì hẳn khí phách hào hùng đem câu chuyện gian tình giữa Sênh Sênh Ly Nhân với Vân Sinh Hải Lâu ra kể, và tất nhiên là có thêm mắm thêm muối.

May mà Diệp Nhân Sênh tự dừng thêm ăn, vui vẻ đi rửa quả dưa lê, nếu không tuyệt đối sẽ còn ngồi trước máy tính.

Chuyện này làm cho thảo luận trên kênh thể giới chợt im bật, tất cả mọi người đều biết Vân Sinh Hải Lâu, nhưng chưa trông thấy Sênh Sênh Ly Nhân bao giờ, cũng không biết hai người ở cùng trường, vì thế mà một đám rảnh rỗi bắt đầu ngồi tám chuyện rót cuộc gian tình giữa hai người họ là gì.

Bất Khả Tiểu Bảo tỉnh ngộ.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Không thể tưởng tượng được cảm xúc khi ghen của người lại đáng yêu như vậy a ha ha ha.

Nhưng mà vui quá hoá buồn, màn hình của Bất Khả Tiểu Bảo bỗng dừng lại, vài giây sau tối sầm đi.

[Hệ Thống] Bạn đã bị người chơi Lệnh Hồ giết chết.

...

Bị nói trúng cũng không cần phải thẹn quá hóa giận chứ...

Diệp Nhân Sênh gặm quả dưa ngồi trước trở lại máy tính, kênh thể giới đang bùng nổ kịch liệt.

[Thế Giới] Diệu Thiềm: Đừng có nói vậy, thật là vô vị.

[Thế Giới] Hoa Đại Ven Đường: Này, xem ra mỹ nữ biết chút tin tức chứ?

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Đồ khốn đồ khốn.

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Mỹ nữ đây là ghen đấy.

[Thế Giới] Diệu Thiềm: Ta không có.

Đột nhiên Diệp Nhân Sênh có dự cảm chẳng lành, nhưng vì trên tay cô vẫn còn ướm dằm, còn một tay kia lại đang cầm quả dưa, nên tốc độ đánh chữ chậm lại vài phần.

Nếu biết Diệu Thiềm sắp nói gì, thì Lệnh Hồ, Bất Khả Tiểu Bảo với Vân Sinh Hải Lâu sẽ tuyệt đối không chọn lúc đó mà cầm ly nước lên uống.

[Thế Giới] Diệu Thiềm: Đoán cái gì, là chính mồm Sênh Sênh Ly Nhân nói cho ta biết.

[Thế Giới] Diệu Thiềm: Người nàng ấy thích chính là Lệnh Hồ.

...Phụt.

Màn hình Bất Khả Tiểu Bảo “rơi lệ”.

Bàn phím Vân Sinh Hải Lâu ướm sưng.

Còn Lệnh Hồ thì bị sặc.

Chỉ có Diệp Nhân Sênh, một miếng dưa còn đang trong miệng không nuốt trôi nổi, lại ngơ ngác cắn thêm hai miếng, giống như là hi vọng có thể ghen chết mình.

22. Chương 22: Người Đàn Ông Thuần Khiết Sênh Ca

Ừm, quả dưa lê thật ngọt.

Ừm, thời tiết bên ngoài không tệ chút nào.

Thế nên...Hà có gì cô lại nảy sinh mạnh mẽ cái kích thích tự hại mình thế này? Đúng là dở hơi, đồ đệ anh có bao giờ quan tâm đến kênh thể giới đâu, có lẽ lúc chưa kịp phát hiện ra thì đã bị cuốn trôi đi rồi ha ha.

Diệp Nhân Sinh run rẩy hít sâu vài hơi, cười lên ngửa phóng như điên chạy ra ngoài thành, cố gắng tách ra khỏi đám người 'hóng hớt'.

Thoảng cái bang hòa thượng đã có gần ba trăm người, lúc này có hơn một trăm người đang online, kênh bang phái không còn như trước, xem ra Vân Sinh Hải Lâu đã sớm làm yên lòng lũ tiểu tử của Quang Vĩng, trong bang phái mọi người nói chêm chọc cười, đùa giỡn nhau, rất nhanh đã trở nên hỗn độn.

Diệp Nhân Sinh một bên vừa xem bọn họ nói chuyện, một bên chạy về phía dã ngoại, sau đó cảnh giác ở phía trước có một tên tím, chạy thêm một đoạn nữa, phát hiện ra đó chính là đồ đệ đại nhân nhà mình.

... Làm khỉ gì mà bây giờ lại xuất hiện trước mặt chứ a a a a a.

Cô đứng nguyên tại chỗ không chịu tiến lên, vừa định lặng lẽ rời đi, đã phát hiện mục tiêu của Lệnh Hồ đã đặt trên người cô, xem ra là bị phát hiện rồi. Hình như vậy có vẻ lạ? Cứ giả bộ như không có chuyện gì xảy ra đi... Diệp Nhân Sinh tự thôi miên mình, đúng, những lời mới nói trong thế giới anh không phát hiện ra không phát hiện ra không phát hiện ra ...

[Hệ Thống] Bạn mời Lệnh Hồ gia nhập đội ngũ.

Lệnh Hồ nhập đội, chậm rãi đến bên cạnh cô, Diệp Nhân Sinh không tự chủ được mà căng thẳng dần.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ấy, đồ đệ sao tên người lại tím thế?

Giọng điệu thật ngây thơ thật tự nhiên quá đi!

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Nhận mấy lệnh truy nã.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = Nhận khi nào thế... sao ta không biết.

Một lúc sau.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Lúc trên thế giới có người nói chuyện liên quan đến người.

...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Aha những người này thật đúng là rảnh rỗi cái đi.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đồ đệ, thật ra ta là nam.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: TrongUT ta bóp giọng đấy.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đừng nói cho người khác biết nhé

~~Vì để cho gương mặt đang nóng bừng của mình được thả lỏng một chút, Diệp Nhân Sinh đã không từ thủ đoạn nào để biện giải...

Khóe miệng Lệnh Hồ mơ hồ cong lên.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Không cần phải căng thẳng như thế.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ta không thấy có người nói người thích ta đâu.

...

Khỉ thật, sao trước kia không phát hiện đồ đệ lại tà ác vậy chứ!

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Thật là đó là ta lấy cớ để giải thích với Diệu Thiêm = =

Nhưng mà...

Đấy thật sự là lấy cớ sao?

Lệnh Hồ đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt của chàng trai Ma Ấn như băng tuyết, phong tư trác tuyệt.

Lúc cô nhìn anh, ánh mắt trở nên nóng rực chuyên chú hơn, tựa hồ như có thể nhìn thấy một dung mạo mơ hồ hiện lên ở đầu đó, anh đứng ở đầu bên kia bờ đối diện, chờ cô chậm rãi tới gần.

Nhưng nếu đến gần thật rồi, có phải ngay cả sự đồ cũng không còn?

Diệp Nhân Sinh cười khổ một cái, bởi vì quá để ý, nên càng dè dặt nhiều điều hơn.

Bởi vì em thích anh, cho nên chỉ có thể là thích anh, vĩnh viễn chỉ có thể...lặng lẽ thích anh như thế.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Người có quen bang chủ Quang Vinh?

Diệp Nhân Sinh đang còn vui mình vào tình yêu thiếu nữ lắm tổn thương bi thu, đột nhiên thấy Lệnh Hồ hỏi vậy, nhất thời ngẩn ra.

Đương lúc cô cảm thấy lạ vì sao Lệnh Hồ lại đột nhiên nghĩ đến điều này, thì đột nhiên thấy một Thiên Kiếm trang bị thượng hạng cười Lôi Báo xuất hiện trước mặt.

...Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay người cô không muốn gặp nhất lại xuất hiện trước mặt nha a a a.

Miễn cưỡng lấy lệ cho ai cũng được, nhưng Diệp Nhân Sinh lại không muốn lừa gạt Lệnh Hồ.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = mới gặp cái tên sợ ma ấy một lần lúc học lớp mười mà thôi.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

Diệp Nhân Sinh trông thấy Lâu Vân Phong là muốn nghiêng răng nghiêng lợi, không phải tên khốn này đột nhiên động kinh đầy chữ, cô rất có thể đã vui vẻ vừa ăn dưa lê vừa cùng đồ đệ vào phó bản đánh nhau giành trang bị rồi.

Hiện tại ai có thể bù đắp cho cô Ultraman đánh tiểu quái thú giống như chơi game một cách hạnh phúc đây!

Nhưng mà một giây sau ông trời đã cho cô cơ hội trút căm phẫn.

[Hệ Thống] Người chơi Vân Sinh Hải Lâu mời bạn tỷ thí.

Trong nháy mắt Diệp Nhân Sinh đã đem những chuyện khác ném ra sau đầu, hoàn toàn hưng phấn, PK cùng bang chủ Quang Vinh, lúc cô vẫn còn là một “nhũ mẫu” đã có ước nguyện này rồi.

[Hệ Thống] Tỷ thí bắt đầu, 3

[Hệ Thống] Tỷ thí bắt đầu, 2

[Hệ Thống] Tỷ thí bắt đầu, 1.

Trước tiên Diệp Nhân Sinh chụp ình một Kết Giới Sinh Mệnh, tới gần bên cạnh cái cây, đồng thời điều chỉnh khoảng cách thi pháp giữa mình với đối phương.

Vân Sinh Hải Lâu không hề nhúc nhích, tựa như đang đợi cô công kích trước, hành vi thân sĩ như vậy tuy rằng thừa thãi rất nhiều, nhưng Diệp Nhân Sinh liếc nhìn cột máu của cái người có một nửa là toàn trang bị màu cam kia nhiều gấp đôi mình, liền bỏ ổi phóng ra một chiêu nguyên rửa.

Vân Sinh Hải Lâu xuống khỏi con Lôi Báo, nháy mắt cả người chuyển đỏ, Diệp Nhân Sinh ngẩn ra, ai nói tên khốn này thân sĩ chứ, rõ ràng mới bắt đầu đã dùng chiêu Cuồng Nộ Cửu Châu của Thiên Kiếm, một chiêu cực kỳ vô địch này rất hao tổn tinh khí trạng thái.

Kim Châm Đâm Huyết đối với trạng thái này của anh ta cơ bản là không thể sử dụng, Diệp Nhân Sinh suy nghĩ một lát, quyết định vẫn là dùng Nhiều Thụ thêm máu ình để qua mười giây này.

Nhưng Vân Sinh Hải Lâu không hổ là thần nhân đứng đầu bảng PK, với kinh nghiệm của anh không phải không nhìn ra dụng ý Nhiều Thụ của Diệp Nhân Sinh, ngược lại anh không tới gần cái cây kia, một kiếm chém xuống hư không, lập tức cột máu của Diệp Nhân Sinh đã rút hết hai phần ba, cô rơi lệ đầy mặt dùng đại chiêu Hồi Huyết, nhanh chóng nhảy ra xa, không biết vì ảo giác hay là vì gì, hình như Vân Sinh Hải Lâu dừng lại một chút, lúc này mới lại vọt lên.

Cứ như vậy kéo dài hai ba hiệp, hiệu quả của Cuồng Nộ Cửu Châu cuối cùng cũng hết, mắt Diệp Nhân Sinh sáng rực lên. Anh ta đã hao tổn nhiều tinh khí rồi, mà cô lại chưa hề công kích, linh khí vẫn còn lại hơn phân nửa.

Kim Châm Đâm Huyết, Vân Sinh Hải Lâu chậm lại, Diệp Nhân Sinh phóng liên tiếp hai chiêu nguyên rửa cho anh ta, thành công trong việc khiến máu của anh ta rơi xuống một nửa. Lập tức nhanh chóng chạy đến phóng ra một kỹ năng giới hạn xa nhất, bắt đầu chuẩn bị cho pháp thuật công kích cực mạnh của Ngọc Thanh.

Vân Sinh Hải Lâu đang chậm rãi tới gần, thì một đại chiêu Ngọc Thanh hạ xuống, Diệp Nhân Sinh không hề né tránh mà ngược lại còn đón đầu, khoảng cách này —— Thiên kiếm nhất định sẽ dùng Tật Phong Kiếm ảnh.

Quả nhiên, Diệp Nhân Sinh rơi xuống một nửa máu, Vân Sinh Hải Lâu thừa thắng xông lên, vừa định sử dụng Kiếm Chỉ Cửu Thiên giải quyết cô, thì lúc này mới phát hiện ra, chiêu Tật Phong Kiếm ảnh đấy, đã tiêu hao hết một tinh khí cuối cùng của anh.

Diệp Nhân Sinh cười gần một tiếng: Giác ngộ đi tên khốn!

Cô triệu hồi cực cương Hỏa Hồ ra, trực tiếp mị hoặc anh, sau đó chậm rãi thông dong tiến sát lại, cùng một chút linh khí cuối cùng để chuẩn bị cho chiêu công kích cực mạnh của Ngọc Thanh.

[Hệ Thống] Bạn tỷ thí thắng Vân Sinh Hải Lâu.

[Hệ Thống] Trường Giang sóng sau dề sóng trước, Sinh Sinh Ly Nhân đã tỷ thí thắng Vân Sinh Hải Lâu, phụ nữ không thua đấng mày râu, trở thành đệ nhất danh bằng PK.

[Thế Giới] Một Cây Hải Đường: Ta nhỏ vào sao lão đại lại có thể thua chứ! Chắc chắn đây là nằm mơ thấy mộng rồi.

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Không phải nói hai người có JQ sao...

[Thế Giới] Hoa Lê: Đây chẳng lẽ là yêu em yêu đến giết em trong truyền thuyết...

[Thế Giới] Kaka: Ngay cả vua đồ khốn cũng không đồ khốn nữa.

[Thế Giới] Mã Cách Lệ: Các người thì biết quái gì, đánh là thân mạng là yêu, đúng không chồng yêu?

[Thế Giới] Mã Cách Lệ Tiên Sinh: Đúng thế đúng thế, vợ à anh yêu em, nhưng em có thể yêu anh ít lại một chút được không?

[Thế Giới] Mã Cách Lệ: (_)# Quỷ trên ván giặt quần áo đi.

[Thế Giới] Chén Trà Nhỏ: Thì ra Lâu ca lại truyền đạt tình yêu nhue thế... thật là đặc biệt.

[Thế Giới] Nữ Thần Ánh Sáng: A, ta đây vừa mới bị Lệnh Hồ Sama giết chết, có phải đại diện cho...

[Thế Giới] Thanh Hòa: Người trên suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, hần chỉ là yêu 50 lượng bạc mà hệ thống tặng sau khi giết người thôi.

[Thế Giới] Nữ Thần Ánh Sáng: Lệnh Hồ Sama vì giết ta mà chuyển tên tím, ta phải đi tìm hần truyền đạt tình yêu

~Người chơi thắng một trong mười người đứng đầu bảng PK, hệ thống đều phát ra thông báo này. Diệp Nhân Sinh mơ hồ cảm thấy được gì đó, lúc này phát hiện ra quanh mình chẳng biết vì sao lại xuất hiện rất nhiều quần chúng vây xem, cũng toàn là những gương mặt quen thuộc.

[Bang Phái] Diệu Thiêm: Hải Lâu internet nhà chàng bị nghẽn mạng hử.

[Bang Phái] Vân Sinh Hải Lâu: Không có.

Anh ta vẫn còn đứng ở đấy, cột máu trống không, thật ra tỷ thí không làm cho người ta tử vong được, nhưng anh ta không hề ngồi xuống hồi huyết, cái cảm giác khó chịu của Diệp Nhân Sinh ngày càng mãnh liệt.

[Bang Phái] Vân Sinh Hải Lâu: Những gì em nói lúc đấu tay đôi, vẫn còn nhớ rõ chứ.

[Bang Phái] Vân Sinh Hải Lâu: Bây giờ là anh thua, cho nên đành phải...lấy thân báo đáp.

Nhất thời trên đỉnh đầu Diệp Nhân Sinh lôi quang chớp chờn.

Tuyệt đối là hần ta cố ý!

Vân Sinh Hải Lâu vừa mới vào đã dùng ngay một nước cờ hao tổn tinh khí như thế, lúc giết cô lại cố ý dừng lại, thậm chí cuối cùng chai thuốc bổ tinh khí cũng không cần...Con người này, căn bản là cố ý thua cô!

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: = = Muốn ta nói bao nhiêu lần nữa... Đại ca, người nhận lầm người rồi.

Bang phái im lặng vài giây.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Lâu ca, người nói Sinh Sinh chính là tiểu sư muội đáng yêu đầy cá tính lấy chiêu đánh tay đôi để theo đuổi người sao?

...

Không cần phải dùng mấy từ ghê tởm ấy để hình dung cô nha!

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Đáng yêu...

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Tiểu sư muội...

[Bang Phái] Một Cây Hải Đường: Sao có thể chứ! Sinh Sinh Ly Nhân từ đầu để chân không hề có khí chất của một tiểu sư muội đáng yêu tí nào, khẳng định là một nhân yêu giống Hoa Lê.

[Bang Phái] Hoa Lê: = = tỷ thừa nhận Sinh ca so với tỷ còn trâu bò hơn...

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Ca võ ngực bảo đảm Lâu ca người tuyệt đối nhận lầm người rồi.

... Diệp Nhân Sinh buổi vui lẫn lộn, cảm thấy được hơi thở âm u mãnh liệt của Diệp Nhân Sinh đứng ở đó truyền đến, không khỏi thụt lui vài bước, rồi lập tức khí phách hào hùng dùng hết sức đánh chữ.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Aiz, Không Tàng à.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Dám không sắc bén sao? Lão tử đây giả vờ là con gái cũng thật là khổ cực.

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Người, người... A a a Sinh Sinh ta đau lòng quá.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: = =

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Người đàn ông thuần khiết Sinh ca.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Nam tử hán giàu ý chí.

[Bang Phái] Dưới Bụng Thu Lại: Huynh đệ tốt của mọi người.

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: Đứa con ngoan của bố mẹ.

...

Trong nháy mắt Diệp Nhân Sinh đã cảm thông với Xuân ca. (nữ ca sĩ với mái tóc cực ngắn rất giống con trai.)

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Không sao, mọi người sẽ không kỳ thị người đâu.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Chúng ta vẫn là huynh đệ tốt.

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: Cái đấy, Sinh...ca còn có thể dạy muội chạy vị với PK không?

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Dương nhiên không thành vấn đề Tiểu Phi Dương à.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Sinh ca thật là gian xảo, người trước tiên giả làm nhân yêu để làm quen với các muội muội ở trong bang, bây giờ quan hệ tốt như vậy liền có thể sẽ kết hôn!

[Bang Phái] Vân Sinh Hải Lâu: Aiz.

[Bang Phái] Vân Sinh Hải Lâu: Cứ coi như người là gay, ta cũng thích, làm sao bây giờ?

...

Lâu... Vân... Phong...

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: = =

Hủ nữ trong bang lập tức sôi trào.

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Oa oa không cần phải yêu nhau ơ là thế đâu!!

[Bang Phái] Kaka: Quái gì mà ta cảm thấy Sênh ca có tố chất làm tiểu thụ nhỉ?

[Bang Phái] Cố Phi Dương: Đúng rồi đúng rồi, Lâu ca chính là công phúc hắc ôi công phúc hắc!

[Bang Phái] Sỉ Sỉ: Lâu ca vì Sênh ca, đầu tiên là bang chiến, tiếp tục hy sinh bản thân để hợp nhất, bây giờ vì người trong lòng còn chủ động nhường ngôi vị đầu bảng PK!

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Yêu nhau đi yêu nhau đi, chúng ta sẽ chúc phúc cho các người.

[Bang Phái] Diệu Thiêm: Các người quên rồi sao, Sênh Sênh Ly Nhân nói nàng thích Lệnh Hồ mà.

Khóe mắt Diệu Nhân Sênh giật một cái.

Giống như là chê mọi chuyện còn chưa đủ rối loạn.

[Bang Phái] Lệnh Hồ: Ừ.

[Bang Phái] Lệnh Hồ: Sư phụ, không phải người nói thích ta sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đồ đệ lại phúc hắc rồi, aizz.

Nhưng Lâu ca không cần phải tỏa sáng như vậy!

23. Chương 23: Trộm Nick Chết Cả Nhà

Diệp Nhân Sênh đã đứng hình từ lâu.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: = = Đồ đệ người có phải muốn đùa chết ta mới cam tâm hả...

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Nếu là lấy làm cớ, thì cứ giả vờ luôn đi.

...Phù.

Thì ra là đồ đệ đại nhân là muốn thay cô giải vây sao... Nhưng cái kiểu hy sinh này...

Nếu Lệnh Hồ đã không để ý, Diệp Nhân Sênh liền thoải mái nói càn.

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Ngại quá Lâu huynh à, từ trước đến nay ta chỉ yêu đồ đệ của mình.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Là một người đàn ông, Sênh ca à, ta thật sự không thể không phê bình người được...

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Mấy người làm ta buồn nôn quá.

Đồng đảo ý kiến của những cậu chàng đều bị chìm ngập trong tiếng thét chói tai của hủ nữ trong bang.

[Bang Phái] Vân Sinh Hải Lâu: Cái đấy không sao cả.

[Bang Phái] Vân Sinh Hải Lâu: Ít nhất ta còn có thể cạnh tranh công bằng.

... Tên khốn này đúng là nghiệp chướng. Diệp Nhân Sênh chỉ cảm thấy càng nói càng loạn, dứt khoát đá một cước vào dây điện, giả vờ như vô ý mà thoát khỏi mạng, sau đó bỏ nhào lên giường mà quay cuồng.

Ly hợp còn không đến ba ngày.

Đã một ngày Diệp Nhân Sinh không lên mạng, nhưng một mình ở nhà đợi lại không nhin được, vì thế liền chạy đến nhà Lộ Mỹ Hà phá rối cô. Lúc ấy Đại Hoa Sen đang hạnh phúc mật ngọt nằm trên giường thảo luận về kế hoạch tương lai cùng với Thanh Không Viễn, Diệp Nhân Sinh ở bên cạnh cố tình gây rối, khiến Lộ Mỹ Hà giận dữ cúp điện thoại. Hai người ở trên giường vật lộn nhau.

Bởi vì kích động của chuyện Vân Sinh Hải Lâu là Lâu Vân Phong quá sức lớn, nên lần trước Diệp Nhân Sinh chỉ nói với Lộ Mỹ Hà về chuyện này, mà quên mất chuyện Gió Mát Mưa Phùn Lâu muốn khiêu chiến với bang Hòa Thượng. Cô kể lại chuyện phá rối trong hôn lễ, rồi trải qua trận quyết đấu Bát Quái và Lưu Ly Nhược Ngư lật giọng, cuối cùng nói đến chuyện thứ tư bang chiến, khuôn mặt của Lộ Mỹ Hà giờ này giống y hệt chiếc đèn màu trong KTV đối diện nhà cô, đủ mọi màu sắc thay đổi thất thường.

Diệp Nhân Sinh nói đến miệng khô lưỡi ráo: “Đưa cho chị chén nước nào.”

Lộ Mỹ Hà đứng lên nhưng không nghe lời cô, tự ngồi vào trước máy tính, đăng nhập vào 51731, không biết đang lằng nhằng cái gì. Diệp Nhân Sinh đưa mắt nhìn, nhất thời cực kỳ hoảng sợ: “Đại Hoa Sen cậu bị người ngoài hành tinh thay thế sao?”

(1 5173 , là trang web chuyên giao dịch trang bị, tiền tệ trong game và số tài khoản.)

“Động vào bang phái của bà đây, bà không ra oai lại tưởng là hello kitty sao!” Về mặt Lộ Mỹ Hà hết sức u ám: “Không phải là tiền sao? Tưởng không đủ khả năng làm ra ngàn tám kia sao?!”

Diệp Nhân Sinh là người của hành tinh nghèo khó, nghe vậy thì hai mắt bắt giắc sáng rực nhìn Lộ Mỹ Hà: “Chị Hoa thật là khí phách.”

Thật ra trong game còn có cái gọi là kẻ có tiền, thực tế là người chịu bỏ tiền ra chơi. Diệp Nhân Sinh là tín ngưỡng trò chơi, chính là, chỉ vì giải trí nên sẽ không tiêu tiền. Thỉnh thoảng Lộ Mỹ Hà cũng bỏ ra ít tiền để thay đổi trang phục một với vật cười, nhưng cũng chỉ là đầu tư mấy đồng bạc mà thôi, cũng không lớn lao gì. Thật ra nếu nói là có tiền, thì nếu có thu nhập ổn định trong thực tế, thì có ai đủ khả năng làm ra số tiền lớn kia?

“Còn cả cậu nữa!” Lộ Mỹ Hà ngược lại gào thét với cô: “Đúng là mắt mặt chị quá mà, người ta lừa cậu mà không biết chụp màn hình sao? Post lên diễn đàn cho chết cô à!”

“Lúc ấy chỉ có mấy giây, tớ sao nghĩ nhiều như thế!” Diệp Nhân Sinh u buồn: “Cậu cũng biết là tớ chỉ chơi game, chưa bao giờ vào diễn đàn và cả trang web chủ...”

Lộ Mỹ Hà mở diễn đàn ra, định vào tán gẫu cho vơi buồn chán, lập tức bị một đầu đề màu đỏ nhấp nháy bắt mắt: tài liệu độc nhất vô nhị, hủ nữ điên cuồng: không thể không nói đến ba chàng trai đang vướng mắc vào lưới tình.

Hai mắt Lộ Mỹ Hà lóe sáng, click mở bài post ra, mới nhìn một cái, nhất thời hóa đá.

“Sên à...” Cô chọc chọc vào Diệp Nhân Sinh vất vả lắm mới tìm được ly nước uống: “Cậu đừng phát hỏa nha...”

Diệp Nhân Sinh cũng chỉ mới nhìn một cái, nháy mắt “phụt” một tiếng, cả Lộ Mỹ Hà và laptop của Lộ Mỹ Hà đều ‘khóc’.

Bài viết miêu tả rất tinh tế cùng với một số lượng bức ảnh lớn.

Đầu tiên là một Ngọc Thanh áo quần xanh nhạt chỉ còn một nửa máu đứng dưới vòm cây, trước mặt là Thiên Kiêm anh tuấn không còn một giọt máu thâm tình tương vọng.

Chú thích văn bản: Ai ở nơi cao cô đơn, cho dù lãng phí bao nhiêu thời gian, mới gặp được người khiến ta kinh hoàng?

Bức thứ hai là Thiên Kiêm tỏ tình, bức thứ ba thứ tư và cả bức thứ năm đều là đối thoại tà dâm vô cùng trong bang phái.

Chú thích văn bản: nước chảy vô tình, tiếc rằng hoa rơi cả đời, vẫn cố chấp về ai.

Diệp Nhân Sênh im lặng nhìn chăm chú vào cái dòng chữ “HOT” nhấp nháy màu đỏ kia, nhin lại mong muốn muốn phá vỡ máy tính đi để tắt luôn cái chủ đề kia.

Dù sao thì Vân Sinh Hải Lâu thành danh cũng đã lâu, những cô gái có trái tim thủy tinh mỏng manh dễ vỡ đều ủng hộ anh ta theo đuổi Sênh Sênh Ly Nhân, qua hơn một trăm bình luận, có người post bức ảnh chụp lại dấu trường trận bát quái, trên bức hình là Lệnh Hồ phong tư trác tuyệt che trước mặt cô gái áo vải sơ sài, trên kênh thể giới còn một câu: Người có thể nào ta không quan tâm, yêu cầu của ta chỉ có một, đây là Sênh Sênh Ly Nhân không thể xóa nick.

Bức ảnh này nhất thời làm miếu sát toàn bộ động vật giống cái, trong nháy mắt fan của Lệnh Hồ mọc lên như nấm, ủng hộ tình sư đồ, thế nhưng đến ment thứ hai trăm thì fan của Hải Lâu vô cùng phản đối.

Tới hơn ba trăm bình luận, đột nhiên có người ment: Liệu có ai đối tốt với ta như Sênh ca không?

Lời của cô gái ấy nhất thời bị một đám người điên cuồng +1, thậm chí phía dưới còn có mấy người bang Hòa Thượng bình luận, cái gì mà “Sênh ca rất dịu dàng rất kiên nhẫn, từng đưa ta đi làm nhiệm vụ”, cái gì mà “Một chàng thụ có khả năng thu hút hai vị công vĩ đại như thế, tuyệt đối không phải thụ bình thường”, cái gì mà “Từ lúc hắn tuyên bố là nam, ta thề sẽ bẻ cong hắn lại”, Diệp Nhân Sênh thấy vậy mà cả người rét run.

Cho đến lúc sau năm trăm ment, lại xuất hiện một người dịu dàng ủng hộ 3P, Diệp Nhân Sênh đã không chịu nổi, hai mắt Diệp Nhân Sênh bị xuyên thủng đến không chịu nổi.

Lộ Mỹ Hà im lặng nhìn cô một hồi lâu, vẻ mặt rất là rối rắm, trái tim mỏng manh của Diệp Nhân Sênh nảy lên, tiến đến gần hỏi thăm cô nàng: “Đại Hoa Sen cậu làm sao thế?”

Lộ Mỹ Hà yếu ớt nhìn cô, đột nhiên hai tay khoanh lại như hạ quyết tâm: “Tớ quyết định, tớ ủng hộ 3P...”

...

Một cái gối bay đến trước mặt.

Lộ Mỹ Hà click nút back, Diệp Nhân Sênh nằm thẳng đơ trên giường: “Sớm biết thế đừng nói mình là nam...”

“Thật ra...” Đột nhiên Lộ Mỹ Hà cười như tên trộm: “Tớ cảm thấy được Lệnh Hồ hình như cũng thích cậu.”

“Đừng đùa.” Diệp Nhân Sênh ử rừ: “Nếu có thì cũng chỉ là tình cảm sư đồ...”

“Cứu cậu thì nói làm gì, nhưng là anh ta thay cậu giải vây, chẳng phải là cũng có chỗ ấy à...”

“Cậu không biết anh ấy đâu...”

“Nếu cậu hiểu rõ, vậy thì cứ để anh ta thích cậu hơn đi...”

Diệp Nhân Sênh nháy mắt sống lại: “Thế nào là thích hơn?”

Lộ Mỹ Hà cười mờ ám: “Lại đây lại đây nào...”

Cảnh thứ nhất.

Diệp Nhân Sênh online, thấy Lệnh Hồ sáng nick, vội vàng vui vẻ mời anh tổ đội.

Lộ Mỹ Hà nói: Đàn ông đều thích đàn bà nhu nhược một chút, không cần quá đàn ông, phải học cách làm nũng, nói chuyện cần phải dùng trợ từ “A” “Mà” “Nha” nhiều hơn.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Đồ đệ

Mạng chập chờn.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ủm?

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Ta có một nhiệm vụ danh vọng chưa làm à, nhưng mà nhiệm vụ là muốn đánh Boss nha, ta là Ngọc Thanh có đánh cũng không lại à, nếu người có thời gian, có thể giúp ta chút được không?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

Câu này bình thường cô chỉ nói “Tôi giúp ta đánh Boss” là xong, làm quái gì phải dài dòng như thế? Diệp Nhân Sinh rất khó hiểu, nhưng mà nếu Lộ Mỹ Hà nói vậy, thì cứ làm theo đi, không ngờ Lệnh Hồ so với cô còn không hiểu gì hơn.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ừ.

...Không có hiệu quả.

Cảnh thứ hai.

Hai người đứng trước mặt Boss, Lệnh Hồ chém quái, Diệp Nhân Sinh thêm máu.

Lộ Mỹ Hà nói, vào lúc thích hợp phạm phải sai sót nhỏ mà dừng cảm thừa nhận thì người con gái đấy càng được yêu thương hơn.

Trong mắt Diệp Nhân Sinh chợt lóe lên một tia sáng, “không cẩn thận” quên thêm máu cho Lệnh Hồ, khiến hai người ngay lập tức nằm chết.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: A

ta sai rồi

~Vẫn là mạng bị chấp chôn.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Quên thêm máu mất, đồ đệ ngươi sẽ không trách ta chứ

Diệp Nhân Sinh đánh ra hàng chữ này, có cảm giác như muốn đánh chết mình.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đồ đệ ngươi chấm lũng là có ý gì thế? Quả nhiên ngươi tức giận mà?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Không.

...

Hiệu quả không lớn lắm.

Cảnh thứ ba.

Hai người đánh Boss xong rồi, đang trên đường đi trả nhiệm vụ, đột nhiên gặp Đón Gió Nghe Mưa đánh quái thăng cấp, hấn thua mất 200% kinh nghiệm, rút hai cấp rưỡi, càng về sau càng khó luyện cấp, cho nên hấn và cô vợ của hấn ta từ sau khi quyết đấu thì rất khiêm tốn, một là sợ người ta làm phiền, hai là cần phải luyện lại đầy cấp bậc để hợp phục.

Lúc này gặp nhau, hai mắt Diệp Nhân Sinh không khỏi phát sáng, lập tức tự hỏi làm sao để hại hấn thành tên tím.

Nhưng mà Lộ Mỹ Hà nói, con gái không phải lúc nào cũng kêu gào đòi chém giết, cần phải hiền lành dịu dàng, như vậy mới khiến người ta yêu.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Để ta dùng cái nick Lạp Phỉ Nhĩ kia cho hấn thành tên tím.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đừng như vậy mà ~~ Bọn họ cũng đủ thảm lắm rồi

~~[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Aiz, giết tới giết lui, oan oan tương báo biết đến lúc nào?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

Thực ra Diệp Nhân Sinh chỉ muốn thêm nhiều trạng thái để đi chém giết đôi cậu nam nữ kia mà thôi!

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Sao thế?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Không sao.

...

Có vẻ như có chút hiệu quả.

Cảnh thứ tư.

Đoán rằng Lệnh Hồ đang còn bị lây nhiễm tính hiền lành cao thượng đột xuất của mình, Diệp Nhân Sinh không kìm được mà lay động.

Cô quay về thành, đứng bên cạnh kho thu xếp đồ đạc, Lệnh Hồ đứng ngay sát kế bên nhìn cô, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Lộ Mỹ Hà, nếu Lệnh Hồ bị động quá, vậy thì cậu cứ chủ động trên chộc anh ta đi, giọng điệu nhất định phải thanh thuần đáng yêu vô tội, lúc quan trọng thì đem “ta” đổi thành “người ta”.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Người đứng ở đây, là đang đợi ta sao?

~[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Người ta rất cảm động nha.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Trộm nick chết cả nhà.

...

Sao lại bị kịch như thế chứ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thời tiết nóng quá huhu, Đoàn tôi đến mức thiếu oxy rồi.

Cầu đưa hấu ướp lạnh

~~ để xem đoạn nổi da gà da vịt này

~

24. Chương 24: Độc Hưởng Phù Sinh, Bất Ngộ Ly Nhân

Bởi vì cô nàng Đại Hoa Sen đưa ra những chủ ý tồi, nên Diệp Nhân Sinh nằm vật lộn trên giường hai ngày trời không dám online, cho đến hôm hợp phục trước thứ ba, Không Tàng ở trong QQ kêu gọi mọi người nếu lên mạng được thì hãy lên. Diệp Nhân Sinh cũng nhịn không được nữa, như một tên trộm đăng nhập vào game.

Đội cho load xong, giao diện biến thành kho hàng mà ngày hôm đó cô vội vã log-out, dưới góc trái màn hình kênh bang phái thậm chí còn chạy nhanh hơn so với kênh thể giới, trong khung đối thoại tràn ngập khí tức đoàn kết của mọi người trong bang chuẩn bị cho đại chiến sắp tới.

Lệnh Hồ không online, Diệp Nhân Sinh nhàm chán nhảy vào UT, bên trong lại có hơn bảy mươi người, may mà Lâu Vân Phong đi vắng, Không Tàng tự độc thoại nói đến “mưa xuân bay rào rạt”: “Không biết bên Gió Mát Mưa Phù Lâu thế nào, tuy bây giờ bang chúng ta nhiều người, nhưng ngày mai số người có thể lên mạng cũng không đến hai trăm, cho nên hôm nay những bằng hữu mãi cấp có thể vận chuyển thì hãy vận chuyển... Toàn bộ bang chiến cần được tề, thạch đầu và tề thể đan, Hoa Vương với Thanh Không Viễn đã đi mua rồi, có quan hệ mua bán tốt thì sẽ dễ dàng phong tỏa được thị trường của Gió Mát Mưa Phù Lâu... Mọi người hôm nay hãy đi soát phó bản, nâng cấp trang bị tốt...”

Diệp Nhân Sinh cảm thấy kinh ngạc, chuyển đổi trở lại giao diện trò chơi, lúc này mới nhìn rõ bên danh sách bang phái rõ ràng có Thanh Không Viễn, thậm chí còn có những cái tên quen mắt như Làn Da Xanh Xắn, Miên Dương Miên Miên, Chén Trà Nhỏ... vân vân, nhưng mà nói gì thì nói, mấy cô gái này vì lý do quái gì mà tiến bang thể chứ... Lập tức khóe mắt Diệp Nhân Sinh co rút, cứ nhiên lại còn có Bất Khả Tiểu Bảo.

Lộ Mỹ Hà không online, Diệp Nhân Sinh đang định mật ngữ với Thanh Không Viễn, bỗng nhiên thấy cậu ta chạy tới trước mặt, sau đó lại chạy xuyên qua quầy hàng kho hàng, dường như vì công việc bận rộn quá nên không chú ý đến cô.

Xem ra Đại Hoa Sen lấy lại đủ vốn rồi, cậu em Thanh Không Viễn này cứng đầu cố chấp làm tất cả vì Lộ Mỹ Hà, lần này bang chiến rất quan trọng, đã không còn là ân oán cá nhân... tất cả mọi người đều thật sự cố gắng.

Vừa khéo lúc này Dẫn Huyền ở trong bang gọi người đi phó bản, Diệp Nhân Sinh lập tức đánh 1, tuy trang bị cô không tồi, nhưng giúp người khác nâng cấp trang bị qua phó bản cũng tốt. Cô vào đội, sau đó liếc mắt nhìn danh sách thành viên bên trái, nhất thời im lặng.

Dẫn Huyền, Vân Mạt, Bất Khả Tiểu Bảo... Ba người này nhìn thế nào cũng không giống cần nâng cấp trang bị nha!

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = Ta không gia tăng... cũng không trị liệu, làm DPS cũng không tệ ha.

[Đội Ngũ] Dẫn Huyền: Ừ được, chỉ là phó bản Thiên Quang (quặng trời) thôi, rất đơn giản.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Nhưng mà miễn cấp đi Thiên Quang thì cần gì cho nhiều...

[Đội Ngũ] Vân Mạt: Chẳng qua là số vật liệu, bốn người đủ rồi.

Nếu Vân gian thương cần vật liệu, vậy tại sao Dẫn Huyền thường im lặng ít nói lại đi kêu người trong bang đến... Hai người này từ khi nào mà nảy sinh chuyện mờ ám rồi? Diệp Nhân Sinh một bên vừa chạy một bên vừa không quên “bồ hóng”, đột nhiên thấy dưới góc trái màn hình hiện lên một câu mật ngữ.

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Sư phụ, đã lâu không gặp.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Đã lâu không gặp.

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Bài post trên diễn đàn ta đã xem rồi... Aiz, không nghĩ rằng người thật sự là đàn ông.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: ...

Cho dù Thiên Quang không phải khó khăn gì, nhưng sắp xếp hai Ngọc Thanh hai Lưu Vân thì cũng rất là thử thách thao tác của bốn người họ, dù sao cũng không có Thiện Vũ kháng quái, hai Lưu Vân luân phiên đóng băng khổng chế, Diệp Nhân Sinh đơn độc vận chuyển thì vô cùng khả quan, nhưng quần công thì lại thấp, cô đánh đánh đánh, dần dần thấy đau thương.

Vân gian thương giống như châu chấu quá cảnh, hần ngồi xổm trên đất nơi chẳng có nhiều đồ vật gì cho lắm, Diệp Nhân Sinh cũng lười kiểm tra, thấy Vân Mạt đi rồi, trên mặt đất chỉ còn lại hai thi thể của quái phát sáng, liền ngồi xuống sờ mó, không ngờ lại là một viên Thạch Hàn, bên trên còn đánh hai chữ “hiếm có”, rõ ràng hiệu suất rút ra chỉ là 1%, đồ tốt như vậy mà Vân gian thương lại bỏ qua ư?

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Moa ha ha gian thương người nhật còn sót này.

[Đội Ngũ] Vân Mạt: Tặng người.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Là hiếm có đấy... người thật sự không cần?

[Đội Ngũ] Vân Mạt: Viên thạch này vốn rất quý, nhưng mà phối hợp với mấy vật liệu khác thì không tốt, cho nên hiện tại chỉ là đồ bỏ đi.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Vật liệu gì?

[Đội Ngũ] Vân Mạt: {Tình Dao}

Vân Mạt đưa ra một bản vẽ đồ rên, Diệp Nhân Sinh click vào, lập tức bị thuộc tính hoa lệ của vũ khí màu cam này làm hoa mắt choáng váng, quan trọng là ở dưới có một câu, Tình Dao thượng thư: độc hướng phù sinh, bất ngộ ly nhân.

Tám chữ này khiến Diệp Nhân Sinh rất có ấn tượng, cái chức nghiệp Ma Ấn này có gốc tích rõ ràng, hồi trước có một thứ vũ khí phàm trần có thể sánh vai với thần khí long nộ, tương truyền rằng cây đao này là

của một thiếu hiệp cô độc của năm trăm năm trước, hắc vô danh vô tính, từ nhỏ định rằng sẽ gặp đao, trên giang hồ tặng hắc một danh hiệu, tên là Ma Đao. Võ công của hắc thuộc bậc nhất, làm việc tà ác, người trong giang hồ nghe tin hắc đã sợ mất mật, mọi người đều muốn tránh xa hắc. Năm đó hắc bị năm môn phái bao vây cần quét, suýt nữa thì chết, không ngờ được một cô gái cứu sống, tên của nàng, là Anh Ly.

Anh Ly yêu Ma Đao, nhưng Ma Đao lại không yêu nàng, trong mắt của hắc chỉ có đệ nhất thiên hạ. Anh Ly không để ý đến thân phận con gái của minh chủ võ lâm của mình, ba phen mấy bận cứu giúp hắc, cuối cùng cũng chọc giận đến võ lâm chính phái, cha của nàng ép nàng nói ra nơi Ma Đao ẩn thân, nàng không chịu, liền bị giam lỏng. Cha nàng tuyên bố với người ngoài một chưởng đánh chết đứa con gái bất hiếu, để khiến cho Ma Đao chui đầu vào rọ.

Tại nơi đấu trường ác liệt xảy ra, Ma Đao trúng mưu, đã không còn chống đỡ kịp. Anh Ly từ nơi giam lỏng trốn đến, thay hắc cản một chưởng mà cha nàng dùng hết sức.

Anh Ly chết, tim của hắc cũng chết theo.

Cuối cùng Ma Đao cũng hiểu được, mất đi nàng, thì đệ nhất thiên hạ, còn gì thú vị.

Hắc đem nàng cùng với thanh đao của mình mai táng chung một chỗ, từ đó về sau mai danh ẩn tích, nhưng sau vài chục năm, trên giang hồ nổi lên một môn phái, tên là Ma Ẩn Truyền Nhân.

Nghe nói sư tổ sáng lập ra môn phái này là một người thương tâm, hắc yêu đao, nhưng cả đời lại không hề lấy đao.

Có người nói đây là quý kế của minh chủ võ lâm, bởi vì không thấy di thể của Anh Ly, dưới mộ của nàng chỉ có một thanh đao, là Tình Đao. Thứ lợi hại nhất thế gian, không phải đao kiếm, mà là tình cảm.

Sau lại Tình Đao dần dần mất đi, ở bên cạnh ngôi mộ mọc đầy những cây cỏ nhỏ, liền lấy tên là Anh Ly Thảo.

Vì câu chuyện này mà khiến cho rất nhiều người chơi nữ chọn Ma Ẩn, chỉ vì khi làm nhiệm vụ môn phái cũng là lúc có thể đến gần nhìn rõ vị thiếu niên hiệp khách Ma Đao anh tuấn lạnh lùng kia, nhưng Diệp Nhân Sinh còn nhớ rõ lúc làm nhiệm vụ môn phái, triệu hồi ra là một ông già tay chân run rẩy, vừa xấu vừa dài dòng, còn ột nhiệm vụ rất chi là biến thái nữa.

Diệp Nhân Sinh lại nhìn số vật liệu để chế tạo Tình Đao trên bản vẽ, là một Thạch Hàn, một Nước Mắt, và tám cây Anh Ly Thảo. Thoạt nhìn qua thì có vẻ vô cùng đơn giản...

[Đội Ngũ] Vân Mạt: Thạch Hàn và Nước Mắt ta đều đã có, chỉ còn Anh Ly Thảo, trải rộng khắp nơi trên thế giới, hái một cây mới có thể ra cây tiếp theo, đều là ngẫu nhiên, trong vòng ba giờ nếu không hái xong thì sẽ biến mất.

[Đội Ngũ] Bất Khả Tiểu Bảo: Cái này ta cũng có nghe nói, đến bây giờ không có người nào trong vòng ba giờ mà tìm được tám cây cả.

Thật là biến thái..

Diệp Nhân Sinh tiện tay nhặt Thạch Hàn lên, nhìn hai chữ “Hiếm có”, nghĩ nghĩ một chút rồi bỏ vào bao, không vất đi.

Phó bản xong rồi, Diệp Nhân Sinh nhàm chán đi bộ, ngẫu nhiên nhìn thấy Bất Khả Tiểu Bảo ở trên kênh thế giới vùng một số tiền lớn thu mua trang bị, đột nhiên nhớ đến Tình Đao kia, đây chính là đệ nhất vũ khí của Ma Ẩn, nếu đồ đệ có cây đao này... Vân Sinh Hải Lâu Đón Gió Nghe Mưa là cái thá gì, tất cả chỉ là bóng mờ trong bức tranh mà thôi.

nhưng đêm nay mười hai giờ máy chủ sẽ đóng cửa, cho dù cô có RP, nhưng cũng không có thời gian... Diệp Nhân Sinh chống cằm lắc lư, đột nhiên dừng lại không di chuyển, cô lập tức thay đổi góc nhìn, con chuột di chuyển đến món đồ mà cô cần, nhất thời đỉnh đầu lóng lánh.

Một gốc cây Anh Ly Thảo màu trắng nhạt, đang rực rỡ tỏa sáng dưới chân cô.

Cấp bậc của Anh Ly Thảo là 243, kỹ năng hái thuốc của Diệp Nhân Sinh vừa khéo cũng là 243, nếu thiếu một cấp thì có hái cũng không được, đây là nghiệt duyên trong truyền thuyết nha, dù sao cũng đã đi qua, không hái thì không biết sợ, Diệp Nhân Sinh thuận tay thu nó, tung ra kỹ năng hái thuốc.

Cô lại xoay xoay, vừa lúc định chuẩn bị log-out, thì đột nhiên lại đứng máy. Cô mất bình tĩnh thay đổi góc nhìn, sau đó lại trợn mắt há mồm, một gốc cây màu trắng nhìn rất quen mắt đang lắc lư ngay dưới chân cô.

Đây là RP gì thế chứ ——

Diệp Nhân Sinh mở túi đồ ra nhìn viên Thạch Hàn kia, ý định điên cuồng bị đè nén trong đầu đột nhiên sống lại, cô lắc lắc đầu, đúng là RP, thật đáng ghét.

Nhưng mà... Cho dù thời hạn ba giờ, đêm nay máy chủ đóng cửa, sáng mai lại hợp phục, thì những số liệu trước mười hai giờ nhất định sẽ bảo tồn, đến sáng sớm ngày mai mới khôi phục lại, nói như vậy... Có lẽ cô có thể mượn cơ hội ngàn năm có một này, phải tìm được bốn cây Anh Ly Thảo...

Diệp Nhân Sinh không nhận được mà vô cùng hưng phấn, cô lập tức hái lấy cây thảo kia, sau đó lập tức triển khai kế hoạch tìm tòi.

Tuy nhiên nói thì dễ, đến lúc làm mới thấy thật sự là rất kinh khủng. Trong Đỉnh Hoa Sơn có tất cả bảy bốn mươi chín bản đồ, có thể xuất hiện ở bất kì đâu, Diệp Nhân Sinh mở ra vô số cuộc tiến công, nếu không có một cái hoàn chỉnh, cô lấy một tờ giấy ra không ngừng vẽ linh tinh không ngừng, kèm theo là địa điểm tiến công và trật tự xuất hiện, thứ gọi là RP chính là kì quái như thế đó, lúc cô không muốn tìm thì liên tiếp xuất hiện hai lần Anh Ly Thảo, đến khi muốn tìm thì đến cả một gốc cây cũng không tìm thấy... trò chơi này muốn đùa chết cô sao!

Cho nên lúc mẹ Diệp bưng đồ ăn đã hâm nóng đi vào, nhìn qua thấy hai mắt Diệp Nhân Sinh đỏ ngầu, liền nhanh nhanh cúi đầu vào màn hình.

“Mẹ nói con này, cơm tối không ăn, còn chơi muộn như thế, không sợ hại mắt sao?”

Nếu là bình thường thì Diệp Nhân Sinh nhất định sẽ lại trả treo hai câu với mẹ Diệp, nhưng hôm nay lại không hề nhúc nhích, chỉ xem như mẹ Diệp không tồn tại.

“Con xem, còn không để ý đến mẹ nữa!” Mẹ Diệp phẫn nộ đặt thức ăn sang một bên bắt đầu lảm nhảm, đột nhiên nghe Diệp Nhân Sinh phát ra một tiếng hét đầy hưng phấn: “Oa oa —— “

Mẹ Diệp bị dọa đến nổi run bần bật.

“Mình tìm được rồi tìm được rồi oa oa mình tìm được rồi!!”

Diệp Nhân Sinh ngồi trước máy tính đã hơn hai tiếng ba mươi phút, mông đều đã tê rần, bởi vì lực chú ý tập trung quá mức làm cho hai mắt nổi vằn máu, bộ dạng có chút đáng sợ. Đúng lúc đấy đồng hồ chuyển qua mười hai giờ, giao diện trò chơi dừng lại một chút, sau đó nhảy ra hàng chữ liên kết đến máy chủ đã bị ngắt kết nối.

Diệp Nhân Sinh thở dài một hơi, bốn cây Anh Ly Thảo đã đến tay, nhớ kĩ tọa độ điều phối, thành quả như thế nào, phải để xem vận khí ngày mai thế nào đã.

Mẹ Diệp thấy trong phòng không có động tĩnh gì, liền vào xem ra sao, chỉ thấy đồ ăn vẫn còn nguyên, Diệp Nhân Sinh chưa thay quần áo mà nằm dài trước máy tính, ngủ rất say sưa.

Thật ra rất ít thấy bà để bụng với những chuyện như thế, ấy, đại khái là trừ những việc nhỏ nhặt vụn vặt kia...

Đột nhiên mẹ Diệp thấy con gái đổi mục tiêu hứng thú cũng tốt, ít nhất lần này có thể bồi dưỡng trở thành con gái. Đương lúc bà còn đang YY vui vẻ, bỗng nhinee bắt giác thấy trên màn hình máy tính vừa mới tắt đi, một bài post chỉ có năm chữ —— “Sênh ca tình khiết đàn ông” .

...

Xem ra cũng muốn đập vỡ máy tính.

Đêm nay mẹ Diệp ngủ vô cùng ngon giấc.

Hôm sau còn đang đắm chìm vào mộng đẹp, đột nhiên một tiếng hét so với đêm qua càng thêm thâm tình mãnh liệt vang lên, nhất thời khiến bà không thể chịu đựng nổi.

“Diệp Nhân Sinh con làm cái quỷ gì thế!!”

Không ai trả lời. Diệp Nhân Sinh ngồi trước máy tính, cười toe toét cả miệng.

Tám giờ mở máy chủ, đến tám rưỡi bang chiến. Thời gian càng ngắn, Gió Mát Mưa Phun Lâu lại không có thời gian chuẩn bị, đối với bọn cô mà nói thì càng có lợi. Trong nửa giờ này, Diệp Nhân Sinh quả nhiên dựa vào quy luật đã vẽ ra giấy tối hôm trước, đến hái bốn cây Anh Ly Thảo, cái vật liệu biến thái này, nếu không phải tận dụng thời cơ hợp phục tuyệt diệu này, thì chạy bản đồ ba giờ liền thì không kịp, chắc chắn không có khả năng hoàn thành.

Lúc này những ‘quản lý’ ở bang chiến của bang Hòa Thượng cũng đã tập hợp, Lệnh Hồ đã online, Diệp Nhân Sinh vô cùng hưng phấn bắt Vân gian thương đến giúp cô đúc Tình Dao.

[Mật Ngữ] Vân Mạt nói với bạn: RP người bạo phát hả?

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Mạt: Cho ta 1000 lượng bạc ta sẽ nói cho người biết.

...

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Mạt: A a gian thương à ta sai rồi!! Người mau giúp ta đúc trước đi!!

Tám giờ rưỡi, Diệp Nhân Sinh nhìn cái vũ khí màu cam trong túi đồ, một cảm giác thành công bỗng bùng lên.

Cuối cùng cô truyền tổng đến nơi bang chiến, bởi vì có rất nhiều người, nên máy bị đứng lại vô cùng bị thương, nhưng việc này không hề ảnh hưởng đến tâm tình tốt của Diệp Nhân Sinh.

[Mật Ngữ] Bạn nói với lệnh Hồ: Đồ đệ người đang ở đâu? Lại đây lại đây!

Diệp Nhân Sinh vừa mới đánh ra hàng chữ này, liền thấy Lệnh Hồ đứng bên cạnh Bất Khả Tiểu Bảo, trên người không thấy thanh Trường Dao tỏa sáng xanh đâu nữa, thay vào đó là một thanh Huyền Dao màu tím.

Đột nhiên nụ cười của cô có chút đông cứng.

Con chuột chậm rãi mở thanh thuộc tính của Lệnh Hồ ra, bắt giác trong đầu Lệnh Hồ hiện ra hình ảnh hôm qua Bất Khả Tiểu Bảo vung một số tiền lớn thu mua trang bị, không ngoài dự liệu nhìn thấy hai chữ: Long Nộ.

Thần khí long nộ.

Thanh đao kia có thể đọ với Tình Dao, nếu không phải là phạm khí thì đều có thể so sánh với Long Nộ.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ừ?

Đột nhiên ánh mắt Diệp Nhân Sinh có phần chua xót, cho dù tối qua có mệt mỏi như vậy, cô cũng không hề khó chịu đến thế. Nhưng ngón tay chỉ dừng một chút, sau đó vẫn gõ ra ba chữ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Mạt: Không có gì.

Độc hướng phù sinh, bất ngộ ly nhân.

Quả nhiên, không gặp Ly Nhân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ừm, vì thế nên mọi người không cần phải đè nén...

Tiểu ngược là cần phải gào khóc lên...

25. Chương 25: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Vì thế mà Diệp Nhân Sinh đem tất cả cảm xúc đó phát tiết trong bang chiến.

Phó bản bang chiến kỳ thật rất đơn giản, hai bang phái ở hai đầu nam bắc, bản đồ chia làm năm vùng lớn là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, mỗi vùng đều có một cờ chiến, quy định trong một giờ, bang phát nào đạt được số cờ nhiều nhất thì giành chiến thắng, bang chiến trong Đỉnh Hoa Sơn đặc sắc ở chỗ là không giới hạn số người, cho nên quần chiến thì quả là đã. Nhưng mà, nếu bang phái có nhiều người cấp bậc thấp thì bang chiến cũng không ai chịu nhận.

Quả nhiên Gió Mát Mưa Phùn Lâu vô cùng mạnh mẽ, cột bang chiến cho thấy đối phương xuất chiến có đến 168 người, trong khi bang Hòa Thượng chỉ có 154 người, tuy số người chỉ kém có 14, nhưng quan trọng là nếu nhiều hơn 14, thì đúng là một uy hiếp không nhỏ. Lâu Vân Phong bình tĩnh chỉ huy trong UT, bởi vì vấn đề địa thế, nên vừa vào chiến trường bang Hòa Thượng đã chiếm lấy được cờ Mộc, còn Gió Mát Mưa Phùn Lâu thì lĩnh được cờ Hỏa, hai bên đều nhanh chóng phái tiểu đội ra chém giết giành ba lá cờ còn lại, ai trang bị kém ở lại giữ cờ, còn những ai trang bị tốt thì đều được phát ra đoạt cờ, mà Diệp Nhân Sinh không những trang bị tốt mà thao tác còn rất nhanh, được phái cùng ba tiểu đội khác ta chặn được đối phương, nói trắng ra, chính là giết người.

Trong bang chiến có cái gọi là số lượng giết địch và số lượng tử vong, vì Lâu Vân Phong chỉ huy thế cục, không thể không ở lại giữ cờ Mộc, anh nhìn chăm chăm vào bản đồ, ánh mắt bất chợt xẹt qua số lượng giết địch, nhất thời hai đầu lông mày nhíu lại.

Bốn cái chữ Sinh Sinh Ly Nhân to đùng đứng đầu bảng, hơn nữa sau tên là số lượng người đã giết được, cứ hồ cứ năm giây cô giết một người, một lát sau số tử vong của cô rốt cuộc cũng biến thành 1, vì thế nên số lượng giết địch ngừng lại ba mươi giây, rồi sau đó lại bắt đầu nhảy lên ——

Xem ra người nào đó tâm tình không được tốt lắm.

“Đương ca, ca hạ lệnh đi, ở bên cờ Kim lại thêm một đội nữa, ta đến cờ Thổ xem, có việc thì báo cho ta biết.

“Không thành vấn đề, oa bên kia giết thật là mãnh liệt —— là Sinh Sinh Ly Nhân ——” Người tên Đương ca vốn muốn hỏi cô là ai, đột nhiên nhớ đến cái chủ đề trên diễn đàn, nhất thời cười vô cùng tà dâm: “À à, không có việc gì, người mau tới đi.”

...

Diệp Nhân Sinh một đội năm người, bởi vì bố trí rất mạnh, nên luôn luôn xông lên giết chết tiểu đội phía trước.

Một Cây Hải Đường và Hoa Lê mở đường ở trước, Lệnh Hồ cùng Bất Khả Tiểu Bảo thì cản phía sau, Diệp Nhân Sinh liền trốn bên trong phóng ám chiêu, cơ hồ giết được mười mấy người của đối phương cùng một lúc, khiến cho Một Cây Hải Đường mở rộng tầm mắt, thì ra Ngọc thành cũng có thể trở thành tiên công chính. Mặt khác, sự phối hợp ăn ý giữa cô và Lệnh Hồ cũng không thoát khỏi liên quan, Một Cây Hải Đường nghiêng cứu một lúc, thấy Hoa Lê ở một bên bị Phạm Âm đánh lén, liền xông lên xuất chiêu.

[Đội Ngũ] Một Cây Hải Đường: Hồ mẹ, đừng có mạnh như vậy chứ, phải chú ý học tập phối hợp của người ta.

[Đội Ngũ] Hoa Lê: Biển, lão nương đây không muốn phối hợp với người.

[Đội Ngũ] Một Cây Hải Đường: Người chẳng yêu bạn bè gì cả... Ca khẳng định còn giết nhiều hơn người!

[Đội Ngũ] Hoa Lê: Nực cười...dám so với ta sao?

[Đội Ngũ] Một Cây Hải Đường: Cho dù thua ca cũng dám lấy người!

...

Gian tình đã sớm như vậy, cần gì phải cứ quần lầy nhau như thế, Diệp Nhân Sinh tiêu diệt xong một Thiên Kiếm, thêm ình đồng thời còn không quên xem tin nóng. Cô xoay người vừa định đi giúp Lệnh Hồ, bỗng thấy Bất Khả Tiểu Bảo cười một con Ô Quy vô cùng to lớn đuổi theo, xông đến phía Lệnh Hồ vây đánh.

Cô thật sự không đành lòng bỏ tiền chi tiêu vào game... Vật cười này trang bị này đều mua thay xoành xoạch. Diệp Nhân Sinh chưa xót nhìn hai bóng người hài hòa cạnh nhau kia, không ngờ bị một Lưu Vân đóng băng làm đứng nguyên tại chỗ, mắt thấy sắp bị cầm chân chôn sống, Lệnh Hồ một chiêu làm hôn mê Lưu Vân kia, mấy đạo hạ xuống đã giết xong.

Không hổ danh là Long Nộ...

Cô nhớ lại lúc mình làm Tình Dao, không khỏi có chút buồn rầu. Vì thế ngón tay vừa động lại vọt vào chiến đoàn, số lượng giết địch ở phía sau tên không ngừng tăng lên ——

Bởi vì địa hình của cờ Thỏ là sa mạc, nên lá cờ ở đây luôn là nơi bang chiến tranh giành nhau tốt nhất, mắt thấy bên kia không tiến công, hơn nữa Vân Sinh Hải Lâu cũng đã đi, Đón Gió Nghe Mưa đành phải cẩn thận, vất vả lắm hẳn mới luyện lại măn cấp với trang bị dày đặc như thế này, không muốn xảy ra sai lầm gì trong bang chiến nữa.

“Cờ Thỏ bên kia làm sao vậy?” Hắc nói trong UT.

“Đón Gió, bên này có mấy người, đúng là điên, không sợ chết mà cứ xông lên!”

“Kì quái đây chính là Ngọc Thanh!”

“Ta nhỏ vào thì ra cái con Ngọc Thanh kia mới là sát khí, lão tử ta đây nguyên rửa cô ta sáu lần!”

“Còn có một tên Ma Ẩn cầm Long Nộ —— “

“Lại chết rồi... con khốn đáng khinh Ngọc Thanh kia đi cút đi!”

Những người chơi không đủ năng lực để cạnh tranh thì bắt đầu buồn chuyện, sắc mặt Đón Gió Nghe Mưa đông cứng lại, âm thầm dẫn hai đội chạy về phía cờ Thỏ.

Diệp Nhân Sinh trong lòng khó chịu, xuống tay rất mạnh, làm ấy người chơi bên Gió Mát Mưa Phàn Lâu tự sát tập thể công kích cô, Lệnh Hồ chú ý đến, nhảy vọt đến sau lưng cô, hai người thường xuyên cùng nhau bị một nhóm người vây đánh cho đến chết, rồi cùng nhau chạy thi thể sống lại tiếp tục giết người.

Anh không nói gì, nhưng trong lòng Diệp Nhân Sinh nửa ngọt ngào nửa chua xót. Kỳ thật Lệnh Hồ không biết gì, chuyện này không thể trách anh, nhưng không biết tại sao cô lại thấy giận dữ, nên không chịu nói chuyện với anh.

“Không cần phải nán lại ở cờ Thỏ này đâu, bốn đội ở lại rút hết đi.” Đột nhiên Lâu Vân Phong nói: “Bây giờ đi trợ giúp cờ Thủy.”

Mấy tiểu đội nhanh chóng rời đi, Diệp Nhân Sinh với Lệnh Hồ vừa mới chạy thi thể sống lại, Vân Sinh Hải Lâu đứng nguyên tại chỗ chờ đội của mình tới, cách đó không xa Đón Gió Nghe Mưa dẫn theo hai tiểu đội ồ ạt chạy đến.

“Xem ra không xong rồi.” Lâu Vân Phong khẽ cười nói: “Ta biết Đón Gió Nghe Mưa, những người khác giảm tốc độ đi.”

Trong lúc hai bang chủ trang bị sà sà nhau gặp nhau, tuy Diệp Nhân Sinh muốn đến xem, nhưng bọn người Gió Mát Mưa Phàn Lâu không cho cô đến, Một Cây Hải Đường dẫn đầu đám người xông lên, hẳn giết được số địch nhiều hơn Hoa Lê ba người, Diệp Nhân Sinh muốn đi giúp Hoa Lê, nhưng bản thân lại không thể thoát ra, rồi lại nghe thấy trong UT một giọng nam chưa từng nghe qua: “Có bảy tám đám người xuống cờ Thỏ rồi!”

Diệp Nhân Sinh thất kinh, cờ Thủy là lá cờ khó khăn nhất, phần lớn bang Hòa Thượng đều tập kết ở đây, vốn là hai bên đều trông coi hai lá cờ, chỉ còn cờ Thủy thì chưa, vừa rồi bọn họ chiếm được ưu thế, không ngờ rằng Đón Gió Nghe Mưa lại quyết đoán thế, hẳn bỏ cờ Thủy, trực tiếp điều động binh mã đến cướp cờ Thỏ, mà giữa hai ngọn cờ Thủy Thỏ là cờ Hỏa của bọn hắn, muốn chặn bang hòa thượng trợ giúp thật sự rất dễ dàng.

[Hệ Thống] Ngày Trước Trên Đỉnh Núi Có Một Ngôi Chùa Trong Ngôi Chùa Có Một Tiểu Hòa Thượng giành được cờ Thủy.

Gần như cùng lúc đó,

[Hệ Thống] Gió Mát Mưa Phùn Lâu giành được cờ Thổ.

Trong UT bắt đầu loạn lên, Lâu Vân Phong bị Đón Gió Nghe Mưa chặn lại, trong lúc nhất thời có thể phân thắng bại. Diệp Nhân Sinh trong lòng lo lắng, đang chú tâm thì bị bốn người hợp lực tiêu diệt, cô nhìn bản đồ màu xám, bang Hòa Thượng bị chặn đường ở cờ Hỏa, chỉ còn chưa đến mười phút, nếu đuổi thì sẽ không đến...

Cô oanh liệt gõ ra một hàng chữ, về mặt chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Vân Sinh Hải Lâu, người dám cướp đồ đệ của lão đây sao!

...

Kết quả là vô cùng hiệu quả.

[Bang Phái] Miên Dương Miên Miên: A, xem ra chủ đề trên diễn đàn là thật rồi!

[Bang Phái] Chén Trà Nhỏ: 3P trong truyền thuyết a a a a

[Bang Phái] Bầu Tiên Tử: Sao lại thế này! Không phải Lâu ca yêu Sinh ca sao!!

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Chẳng lẽ lại có couple mới xuất hiện?!

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: Mau mau bọn họ ở bên phía cờ Thổ!

...

Vì thế mà các môn sinh của Gió Mát Mưa Phùn Lâu vốn đang chặn được đường của mấy tiểu đội bang Hòa Thượng thì vô cùng đắc ý, đột nhiên thấy sáu bảy tiểu đội bang Hòa Thượng đông nghịt người từ bên cờ Thủy kéo đến với tốc độ rất nhanh, hơn nữa tất cả đều là nữ, trong chốc lát không khỏi cảm thấy chấn động.

Tuyến đường cờ Hỏa bị nghiền ép dễ dàng, con gái một khi hành động thì thật đáng sợ..

Số kẻ thù nằm chết dưới đất càng lúc càng nhiều, Vân Sinh Hải Lâu bị Đón Gió Nghe Mưa ám toán, bị 3V1, Đón Gió Nghe Mưa dẫn một đội người chạy đến cờ Thổ, bị Lệnh Hồ chặn trước mặt.

Diệp Nhân Sinh nhìn qua bản đồ, hai bên đều có người nhanh chóng phi thân xuống cờ Thổ, còn hai phút.

“Toàn bộ Lưu Vân xung quanh cờ Thổ phóng Băng Sương Cửu Thiên, không được để bọn chúng đến gần cờ Thổ.” Lâu Vân Phong còn đang chạy thì thế.

Lâu Vân Phong phóng một chiêu giới hạn, hình ảnh kia vô cùng mỹ lệ. Đám người Một Cây Hải Đường đứng ở phía dưới mặt đất, cướp cờ cần nhất là quá trình, phải có mười người đứng đây phía dưới trong vòng một phút, cờ mới có thể cướp.

Đón Gió Nghe Mưa chỉ còn lại một tia máu.

Diệp Nhân Sinh triệu hồi cục cưng Hỏa Hồ ra, xông lên mị hoặc hắn. Trên bang chiến thư lập tức hiện ra số lượng giết địch của cô: 266 người. Đại cục đã định, sau bang chiến ngày hôm nay, tên của cô sẽ được mọi người nhớ kỹ.

Trên đầu Đón Gió Nghe Mưa bay lên một cơn lốc xoáy nhạt, cả đầu rũ xuống, trình ra một tư thế nửa đứng nửa quỳ. Mà Diệp Nhân Sinh đứng ở trên bậc thang cờ Thổ trước mặt hắn, giống như nữ vương thiên hạ.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Lúc ngươi vứt bỏ Hoa Vương, có từng nghĩ đến hôm nay không?

Cô vừa dứt lời, một chiêu công kích cực mạnh của Ngọc Thanh hạ xuống.

Số lượng giết địch của Sinh Sinh Ly Nhân: 267.

[Hệ Thống] Ngày Trước Trên Đỉnh Núi Có Một Ngôi Chùa Trong Ngôi Chùa Có Một Tiểu Hòa Thượng giành được cờ Thổ.

[Hệ Thống] Bang chiến chấm dứt, Ngày Trước Trên Đỉnh Núi Có Một Ngôi Chùa Trong Ngôi Chùa Có Một Tiểu Hòa Thượng giành được cờ Mộc, cờ Thủy, cờ Thổ, chiến thắng Gió Mát Mưa Phùn Lâu, đạt đến bang phái cấp năm.

[Hệ Thống] Bang chiến chấm dứt, Gió Mát Mưa Phùn Lâu giành được cờ Kim, cờ Hỏa, bại bởi Ngày Trước Trên Đỉnh Núi Có Một Ngôi Chùa Trong Ngôi Chùa Có Một Tiểu Hòa Thượng, hạ xuống bang phái cấp ba.

[Bang Phái] Hoa Lê: Moa ha ha ha, tởm giết được nhiều hơn người sáu người.

[Bang Phái] Hoa Lê: Vợ à, còn không kết hôn đi?

[Bang Phái] Một Cây Hải Đường: Kêu là chồng!

[Bang Phái] Hoa Lê: Vợ à, ta muốn một bộ lễ phục xa hoa nhất, mau lên mau lên.

[Bang Phái] Một Cây Hải Đường: ...

Bang chiến chấm dứt, thì ra hai phó bang của Quang Vinh muốn kết hôn, nhóm ‘hóng hớt’ sôi trào, vừa hay mượn hôn lễ chúc mừng một phen, Diệp Nhân Sinh vô cùng hoài nghi Một Cây Hải Đường cố ý thua Hoa Lê, nhưng mà đối với kẻ dở hơi dầy thì cũng đã tu thành chính quả. Chuyện khiến người khác ngạc nhiên là, Vân Mạt và Dẫn Huyền cũng muốn kết hôn.

Quả nhiên bọn họ có gian tình!

Hôn lễ của Vân gian thương, nhất định phải vô cùng xa hoa. Diệp Nhân Sinh cũng chạy đến xem náo nhiệt, cô đứng ở rất xa, đột nhiên trông thấy Lệnh Hồ cũng chạy đến, liền mời anh tổ đội.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ở? Không phải đồ đệ người không có hứng thú với những chuyện này sao.

Anh im lặng một lúc.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Hình như tâm tình người không tốt.

Ngón tay Diệp Nhân Sinh dừng một chút, nhìn những chữ ấy, đột nhiên dờ ra.

Anh không biết cô làm gì, cơn hờn dỗi của cô thật sự có chút cổ tình gây sự. Nhưng mà anh lại cảm thấy được nỗi lòng của cô, sau đó đứng ở đây cùng cô.

Lệnh Hồ như vậy, liệu anh sẽ để ý đến thuộc tính của cây đao kia thế nào sao?

Nhưng vì sao cô lại để ý như vậy, thật ra mặc kệ Tình Đao như thế nào, thứ cô muốn cho anh chính là tâm ý, sẽ không vì thuộc tính mà giảm bớt nửa phần.

Ngẫm lại rồi đột nhiên bình thường trở lại.

Cô gửi một lệnh giao dịch.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Khụ khụ...có thể thuộc tính không tốt bằng của người hiện tại...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Nhưng mà cũng là hiếm thấy, thiếu của người 2500 bạc không trả vậy (biểu tượng nhe răng)

Lệnh Hồ ngăn ra.

Bất Khả Tiểu Bảo sau khi log-out thì đi vào phòng anh, trông thấy vũ khí màu cam trên màn hình, nhất thời thất kinh trợn mắt há mồm.

“Cô ấy thật sự hái Anh Ly Thảo sao... Sư phụ cậu thật là cố chấp.”

Là ma Ân, Lệnh Hồ đối với cây đao này tự nhiên sẽ không xa lạ gì. Anh di chuột xẹt qua thuộc tính đao phía dưới đao có một hàng chữ nhỏ: độc hướng phù sinh, bất ngộ ly nhân.

Trong đầu hiện lên bộ dáng của cô trước khi bang chiến, Lệnh Hồ nghĩ ngợi một hồi, lập tức hiểu ra vì sao cô không vui. Anh đồng ý giao dịch, sau đó kéo Long Nộ ra khỏi thanh, trực tiếp lựa chọn bỏ đi.

“Đại ca! Tôi bỏ ra hơn một ngàn đồng đấy!!!” Bất Khả Tiểu Bảo vô cùng đau đớn: “Rốt cuộc cậu —— “
Ánh mắt của anh chạm đến biểu tình trên mặt Lệnh Hồ, nhất thời không nói gì thêm nữa.

“Cậu không biết...thật sao?” Bất Khả Tiểu Bảo lập tức lùi về phía sau từng bước: “Sư phụ cậu là nam!”

...

“Cứ xem như không phải nam... thì cậu đã quên thân phận của mình rồi sao...” Anh ta dừng một chút, rồi quay đầu sang chỗ khác không nhìn anh: “Chọn lợi ích yêu đương, thì sớm đã không có cậu.”

Diệp Nhân Sinh thấy Lệnh Hồ không nói gì, trong lòng có chút không yên.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Người làm ăn như vậy sẽ thâm hụt tiền đấy.

Những lời này thật quen mắt, là lúc cô nói xàm khi nhận được trang bị từ anh, thì ra anh vẫn còn nhớ rõ. Khóe miệng Diệp Nhân Sinh cong lên, hai người cứ cười ngửa như vậy, đối mặt với miếu Nguyệt Lão, đứng lặng người.

Giống như thế giới cách ly khỏi thiên hạ, chỉ thuộc về hai người họ, năm tháng bình yên.

Không chọn lợi ích yêu đương, thì không có tư cách đứng bên cạnh cô. Anh không hề cho cô thứ gì, thậm chí một câu hứa hẹn. Nhưng mặc dù là như vậy, dũng khí xúc động vẫn không đè nén được, giờ phút này, anh chỉ muốn buông thả bản thân một lần.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Sư phụ.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = ừ?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Chúng ta kết hôn đi.

26. Chương 26: Hôn Lễ Hai Người

Chúng ta kết hôn đi.

Chúng ta kết hôn đi chúng ta kết hôn đi chúng ta kết hôn đi...

Nhất thời trong đầu Diệp Nhân Sinh đau nhức loạn xạ.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Không muốn?

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đồng ý đồng ý!!!

...

Làm thế nào mà cả người cô như bị tiềm thức điều khiển thế chứ, làm quái gì mà đáp án có vẻ như vô cùng cao hứng phần chần vội vã thế!

[Hệ Thống] Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn đã log-out.

...

Diệp Nhân Sinh nhìn chằm chằm vào hàng chữ nhỏ đấy, cả người vô cùng ảm đạm, đến tận khi trong phòng tràn ngập hơi thở oán giận.

Sau đó rắc một tiếng, trái tim pha lê vỡ vụn đầy đất.

Thật không dễ dàng gì, thiếu chút nữa là đồ đệ đã đến tay rồi... Cứ như bị ngọn lửa nhiệt tình của cô dạo cho chạy mất vậy...

Diệp Nhân Sinh lệ rơi đầy mặt.

Lệnh Hồ xoay người, nhìn Bất Khả Tiểu Bảo vừa mới nhỏ nguồn điện.

“Nếu cậu muốn tôi giúp cậu kéo dài thời hạn nghỉ dưỡng, thì tôi sẽ đi nói với bọn họ một tiếng, cậu muốn chơi game tôi cũng theo cậu, thậm chí chi ra mấy ngàn tệ giúp cậu làm trang bị, những việc đó đều không là gì, bởi vì chúng ta là bạn bè.” Bất Khả Tiểu Bảo vút sợi dây nguồn trong tay xuống, chậm rãi ngồi trên nền nhà không một hạt bụi: “Nhưng là người hợp tác, tôi phải nhắc nhở cậu, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nếu để cho cấp trên phát hiện ra... Hơn nữa người cậu quen trong game, cậu có biết ở bên kia máy tính là nam hay là nữ? Có biết cô ấy là ai...”

“Chuyện này tôi sẽ xử lý tốt.” Lệnh Hồ cắt ngang lời anh: “Còn về trang bị, trừ trong tiền trích phần trăm của tôi.”

“Cái này không phải là chuyện tiền bạc!” Đường như Bất Khả Tiểu Bảo có chút tức giận: “Rốt cuộc cô ả kia đã chuốc cho cậu bùa mê gì...”

Anh còn nói chưa dứt lời, lại chạm phải ánh mắt của Lệnh Hồ, nhất thời cảm thấy mình đã nói quá đà, đương lúc thấy xấu hổ thì đột nhiên di động vang lên.

“Alo...Vâng, ông khỏe chứ, mười hai giờ trưa mai... Anh ta ổn rồi, tuy hơi yếu một chút... Tham dự buổi trình diễn thời trang sao? Oh, ra Tuyên Tử về nước, mời khách đến tiệc rượu...Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ đến đúng giờ, được, tạm biệt giám đốc Tuyên.”

Bất Khả Tiểu Bảo cúp điện thoại, khẽ thở dài một tiếng.

“Trưa nay Tuyên Tử về nước, xem ra cậu không thể từ chối rồi.”

“Cùng hợp tác với cô ta, nhưng chỉ có anh mới hợp với tôi.” Đột nhiên Lệnh Hồ mở miệng: “Nhưng những chuyện trong game, cứ để tôi tự mình xử lý.”

Bất Khả Tiểu Bảo vui mừng quá đổi, vội vàng bò lên từ trên sàn nhà.

“Cuối cùng cũng thông suốt ha ha... Với hậu thuẫn và sắc đẹp của Tuyên Tử, cậu không thiệt thòi đâu...”

Diệp Nhân Sinh buồn bực nhìn và màn hình, nhàm chán lên trang tin tức tìm tòi.

“Thiên kim tiểu thư nhà chủ tịch Tuyên Lỗi của công ty giải trí Văn Ngu khoảng trưa nay sẽ đến thành phố C, là con gái của “ông bầu vĩ đại” Tuyên Lỗi, từ nhỏ Tuyên Tử đã sống trong vầng hào quang của ông bố, nhưng tính cách của cô lại mạnh mẽ hiếu thắng, mười sáu tuổi dứt khoát chọn ra nước ngoài, lần này về nước không biết có kế hoạch như thế nào, cô ấy chọn phát triển ở trong nước sao? Đây là phóng viên của chúng ta ở sân bay Hoa Kỳ chụp Tuyên Tử, xem ra cô ấy có vẻ rất hào hứng, khí chất cùng ngoại hình này, cả điều kiện nữa đều không thua một nữ nghệ sĩ nào trong Văn Ngu...”

Diệp Nhân Sinh đọc lướt qua bản tin, ánh mắt dừng lại trên một bức ảnh, nhất thời cảm thấy kinh ngạc: một cô gái mặc áo gió màu đen, mái tóc dài uốn lộn màu hạt dẻ, quần dài rằn ri,giày da đen, những trang phục thô bạo như vậy nhưng lại khiến cô ấy có vẻ nhìn rất dễ thương, nếu Diệp Nhân Sinh mà mặc chúng, chỉ sợ sẽ giống xã hội đen hung ác.

Đây đúng là chênh lệch ôi chênh lệch...

Cô còn chưa kịp cảm thán xong, đã nhìn thấy dưới góc phải màn hình chú chim cánh cụt cứ nhấp nháy.

[16:04:02] Hoa Vương: Sinh à bang chiến thắng sao?

[16:04:16] Hoa Vương: Nghe nói cậu ngược Đón Gió Nghe Mưa, cuối cùng thì cũng để lộ bản chất sát khí ha ha.

[16:04:23] Sinh: = =

[16:04:30] Hoa vương: Lưu Ly Nhược Ngư thì sao?

[16:04:45] Sinh: Cô ta vẫn còn on, xem ra còn có người lãnh đạo biến thái giống cậu, không hề nghỉ ngơi.

[16:04:57] Hoa Vương: Khả khả khả khả, đây chính là nghiệt duyên, ông trời muốn giữ cô ta lại để tố tới ngược mà.

[16:05:12] Sinh: ... Bên người ta có những ba người, mà kỹ thuật của cậu thì...

[16:05:25] Hoa Vương: Không phải chị còn có em sao? Một Sinh ca đánh luôn mười người, nào nào mau lên mạng đi.

Diệp Nhân Sinh bắt đắc dĩ mở game ra, không khỏi nghĩ tới Lệnh Hồ, nhất thời muốn lật bàn.

[Hệ Thống] Hoa Vương mời bạn gia nhập đội ngũ.

Diệp Nhân Sinh đồng ý, sau đó phát hiện ra trong đội chỉ có hai người.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Thanh Không Viễn nhà cậu đi vắng?

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Những chuyện này nói với anh nhà tớ không tiện lắm.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ... Chuyện gì?

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Lão nương xài một ngàn lượng bạc truy nã cô ta ha ha ha, tưởng rằng chỉ mình cô ta có tiền sao?

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, Sinh Nhi mau đi nhận lệnh truy nã đi.

Diệp Nhân Sinh nhớ lại lúc trước Lưu Ly Nhược Ngư tìm mọi cách làm khó dễ, tức khắc đem những chuyện khó chịu ném ra sau, vui sướng đi nhận lệnh..

Bang chiến thua, Đón Gió Nghe Mưa cảm thấy trước mặt chẳng còn chút ánh sáng nào, tự nhiên cũng không lên mạng, còn Lưu Ly Nhược Ngư lại giống như không có việc gì xảy ra, vẫn ung dung soát phó bản với bạn bè của cô ta, hơn nữa hình như còn cho rằng, tuy cô ta bị lòng bắt, nhưng chỉ cần ở trong phó bản sẽ an toàn, đáng tiếc cô ả chỉ tính toán dựa vào không ngừng đi phó bản là xong, nhưng mà vẫn còn thời gian vài giây đợi ở ngoài cửa phó bản.

Điều này khiến ột người phải ngồi ôm cây đợi thỏ trước cửa phó bản.

Một phen hỗn chiến trôi qua, Lưu Ly Nhược Ngư ngã xuống, Diệp Nhân Sinh đã chuyển thành tên tím, Lộ Mỹ Hà không ra tay nên trạng thái vẫn bình thường, điều này khiến cho Diệp Nhân Sinh bớt phân tâm chú ý đến cô hơn, trước sau đem Kim Bồ Diêu, Vị Ương Vị Ương và Tổ Thủ Tiêm Tiêm tiêu diệt.

Mấy người kia nằm trên mặt đất nhưng vẫn không ngừng nói.

[Đối Diện] Tổ Thủ Tiêm Tiêm: Sinh Sinh Ly Nhân, người mắc nợ bọn ta lần này đấy!

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Đại tỷ à, là người đánh ta khiến ta tên tím trước...

[Đối Diện] Kim Bồ Diêu: Người bắt nạt Tiểu Ngư của chúng ta thì dễ nhìn lắm sao?

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: (biểu tượng phối phối) Các người bắt nạt Tiểu Hoa của ta thì dễ nhìn lắm sao?

...

[Đối Diện] Lưu Ly Nhược Ngư: Hoa Vương người là **, lão nương đây sớm muộn gì cũng tìm người giết người.

[Đối Diện] Hoa Vương: Ai ôi ta sợ quá đi mất.

Diệp Nhân Sinh đen mặt nhìn hai người họ chửi nhau, cô cảm thấy nếu đầu óc Lưu Ly Nhược Ngư vẫn minh mẫn, thì nhất định sẽ thoát game ngay tức khắc. Bọn họ chính là bản sao của phó bản mà cô phải tìm tòi lắm mới tìm được... Không cần phải bỏ ra 50 lượng bạc để bọn họ im miệng! *Đoạn này chém .=||*

Tức thì Lộ Mỹ Hà bắt đầu.

[Đối Diện] Hoa Vương: Kỳ thực, ta không hận người, cũng cũng chỉ là bị hấn lừa. Người ta hận là hấn, nếu tất cả có thể lặp lại, ta sẽ không nhận lời mời tổ đội với hấn, sẽ không vì hấn tặng ta trang bị và vật cưỡi mà cảm thấy hấn thật lòng với ta, sẽ không lưu luyến những nơi bọn ta đã đi qua...

... Diệp Nhân Sinh không khỏi muốn giơ cao hai tay hai chân vái lạy Đại Hoa Sen.

Biện pháp buồn nôn sến súa như vậy, làm sao cô ấy có thể nghĩ ra chứ — Chằng trách nói Thanh Không Viễn ở đây bất tiện, cô nàng nói như vậy, Lưu Ly Nhược Ngư không điên mới lạ, không tìm Lộ Mỹ Hà nói rõ ràng tuyệt đối sẽ không log-out...

[Đối Diện] Lưu Ly Nhược Ngư: Ghê tởm vừa thôi, Đón Gió sẽ không làm những chuyện như thế.

[Đối Diện] Hoa Vương: Người tin hay không thì tùy, aiz, nếu sau đó ta không cho hắn số điện thoại thì tốt rồi, như thế ta cũng sẽ không lún sâu đến vậy...

[Đối Diện] Lưu Ly Nhược Ngư: Ta không tin là Đón Gió bámquần lấy người.

[Đối Diện] Hoa Vương: 139XXXXXXX, ta rất muốn xóa sạch, nhưng dù thế nào cũng không hạ thủ được...

[Đối Diện] Lưu Ly Nhược Ngư: Nhất định là người bám lấy anh ấy trước!

Cô ả này rốt cuộc muốn thế nào mới có thể nhìn rõ tình thế đây.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Hoa Hoa, kỳ thực tớ có chuyện chưa nói cho cậu biết, Đón Gió hẳn từng hỏi tớ mẫu người lý tưởng của cậu, còn muốn hình của cậu, nói là cảm thấy cậu rất đáng yêu, hẳn muốn tớ nhất định phải giúp hắn, bằng không hắn để lỡ mất cậu sẽ hối hận cả đời.

...

Lộ Mỹ Hà ngồi trước màn hình cười mỉa.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Cậu thật độc ác...

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Như nhau thôi hà hà.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Cậu đoán xem Lưu Ly Nhược Ngư sẽ thế nào?

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Ít nhất cũng khiến Đón Gió phải quỳ trên tấm giặt áo quần một tháng
= =

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Rất nhân từ, nếu là chị thì dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ tha hắn.

Lưu Ly Nhược Ngư im lặng.

Diệp Nhân Sinh cùng Lộ Mỹ Hà nhìn bọn họ từ từ log-out, cười tà ác vô cùng. Tuy rằng chỉ giết cô ả có một lần, nhưng Đại Hoa Sen cho rằng về mặt tinh thần đã QJ cô ta rất nhiều lần, vì thế mà cũng vui vẻ log-out.

Diệp Nhân Sinh click mở hệ thống, đưa chuột đến nơi rời khỏi trò chơi, chẳng biết tại sao lại hơi do dự.

Chỉ sau vài giây.

[Hệ Thống] Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn đã online.

Diệp Nhân Sinh bưng bít trái tim mỏng manh của mình lại, hạ quyết tâm phải cẩn trọng một chút, không được dọa đồ đệ chạy mất.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Lúc sáng đột nhiên mất điện, đến giữa trưa có việc gấp, bây giờ mới về.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Xin lỗi.

Diệp Nhân Sinh thừa nhận cô chính là người của tinh cầu không mặt không da, chút cảm giác cẩn trọng vừa rồi đã bị mấy lời giải thích của anh cuốn đi mất tăm hơi.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Không sao.

Lệnh Hồ mời cô tổ đội, sau đó đi thẳng vào vấn đề.

[Đội Ngủ] Lệnh Hồ: Đến miếu Nguyệt Lão thôi.

Lúc này Diệp Nhân Sinh mới kịp phản ứng, trong lòng trầm xuống.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Ấy, ta mới làm truy nã, tên tím rồi.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Tím khi nào?

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Mới mười phút trước, phải đợi đến sáu giờ mới có thể vào thành...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ừ, ta chờ cùng người.

Dù sao thì tư thái chờ đợi cũng rất bi thương.

Diệp Nhân Sênh chưa bao giờ biết, thì ra có người nguyện chờ đợi cùng mình, là một chuyện hạnh phúc đến thế.

Bọn họ đi qua rất nhiều nơi, nhìn mặt trời dần khuất sau đỉnh núi Lạc Hà, trên màn đêm treo đầy ánh trăng. Sau đó hai người không nói câu gì, bỗng nhiên có người trông thấy Diệp Nhân Sênh tên tím thì muốn lại đây định bạo trang bị của cô, lúc đến gần thấy rõ trang bị của họ thì bỏ chạy mất.

Diệp Nhân Sênh đùa nói, thật không hiểu là do “Sênh ca tinh khiết đàn ông” vang dội quá hay là Long Nộ của Lệnh Hồ chói mắt...

Cô gõ hàng này xong, thuận tay mở nhân vật của Lệnh Hồ nhìn thuộc tính Long Nộ. Nhưng ở ô vũ khí lại nhìn thấy thanh Tình Dao kia. Lúc này không để ý, thì ra thanh huyền đao màu tím đã biến mất, bên ngoài Tình Dao vô cùng cũ kỹ, thoạt nhìn không thu hút tí nào.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Ấy, đồ đệ người không cần chừa mặt mũi cho ta đâu, phải dùng trang bị vũ khí tốt chứ...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ừ, ta dùng đúng là rất tốt.

Trong nội tâm cô chợt xao xuyến, khỏe miệng còn chưa cong lên thì cũng đã nhấp nháy.

Diệp Nhân Sênh rất rõ, có một số việc, không ôm hi vọng thì cũng sẽ không khiến ta thất vọng, nhưng dù luôn nhắc nhở bản thân như thế, cô cũng không đề nén được nổi bản khoăn kia.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Vì sao đột nhiên lại kết hôn?

Vấn đề này luôn giữ trong lòng, Lệnh Hồ không nhúc nhích, một lúc lâu sau mới trả lời.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Sau khi hợp phục thì kỹ năng vợ chồng và nhiệm vụ được update cũng không tệ.

Thì ra là vì kỹ năng vợ chồng và nhiệm vụ...

Diệp Nhân Sênh tự cười giễu, đem mấy nhớ nhung mộng ảo kia biến mất.

Đợi cho tên tím của cô khôi phục bình thường, thì đã đến đêm khuya, trong trò chơi cơ hồ không còn ai.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Người xác định là bây giờ sao... Đợi đến mai mọi người lên đã.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Bây giờ luôn! Vừa lúc tiết kiệm tiền lì xì, a ha ha.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

Cô biết Lệnh Hồ cảm thấy nếu không tổ chức một đám cưới thì sẽ khiến cô oan ức, nhưng mà tính toán nhỏ nhặt trong lòng Diệp Nhân Sênh không ngừng vang lên: Nói đùa gì thế, vất vả lắm mới tóm được đồ đệ, tuyệt đối không để cho anh ta thời gian lật lọng!

Hai người ở trước mặt Nguyệt Lão, trông thấy trong túi đồ đột nhiên xuất hiện hỉ phục, sau đó nhấn chuột phải mở khóa để thay.

Anh và cô đứng cạnh nhau, chàng trai khôi khôi, thiếu nữ nhu mì.

[Đối Diện] Nguyệt Lão: Chúc đôi tân nhân mới đầu bạc răng long, hảo hợp trăm năm, hoạn nạn có nhau, không rời xa nhau.

Ban đêm im lặng, nhạc nền trong trò chơi vẫn là giai điệu du dương. Không có ai biết ở miếu Nguyệt Lão đang tiến hành một hôn lễ chỉ có hai người, nhưng Diệp Nhân Sênh không quan tâm, cô không nói cho ai biết, dường như sợ nếu nói ra, thì cảnh tượng như mơ này sẽ tan thành mây khói.

Xưng hô trước tên hai người thay đổi.
Nương tử của Lệnh Hồ, phu quân của Sênh Sênh Ly Nhân.
hoạn nạn có nhau, không rời xa nhau.

27. Chương 27: Dám Chơi Vợ Ta

Diệp Nhân Sênh rất tiêu tụy.

Nhưng Diệp Nhân Sênh cũng rất phơi phới.

Vì thế Diệp Nhân Sênh sau đêm kết hôn vô cùng hưng phấn hại cả đêm không chợp mắt được đang vừa làm mẫu động tác cho khách hàng vừa cười dâm tà.

Khách hàng kinh sợ nuốt nước miếng.

Vất vả lắm mới chấm dứt buổi tập, Diệp Nhân Sênh happy đi thay quần áo, nhưng đúng lúc cô mới xách balo đi ra, đã thấy quản lý đứng chờ ở cửa, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hà tổng nói có việc tìm cô.”

Diệp Nhân Sênh trầm xuống, mấy ngày nay tâm tư của cô không đặt vào công việc, ngày hôm qua còn coi thường thái độ kịch liệt của quản lý mà xin nghỉ một ngày, tuy là việc không ra thể thống gì, nhưng cũng không thể nào để bụng được.

Cô thấp thỏm gõ cửa văn phòng Hà tổng, có người mở cửa cho cô, không ngờ chính là huấn luyện viên yoga-ông Lâm, hơn nữa chen chúc trong phòng Hà tổng toàn là các huấn luyện viên nữ.

Đây là cái thể loại khí gì thế...

“Tiểu Diệp đến đây nào.” Hà tổng thấy cô, cười nói: “Tất cả đã đến đông đủ, khụ khụ, gần đây mọi người vất vả rồi, tôi cũng biết...”

Kế tiếp là những cảnh kể lẽ thường lệ, Diệp Nhân Sênh nghe mà buồn ngủ, nhưng nhìn thế này, ít nhất cũng có thể khẳng định không phải phê bình cô là tốt rồi.

“Thứ hai này một đạo diễn hành động rất có tiếng tầm trong ngành tới đây, tôi với ông ấy là bạn cũ, lần này cũng là vì nể mặt tôi mới đồng ý tuyên truyền giúp công ty của chúng ta.” Hà tổng cười ý vị sâu xa: “Một câu bóng gió của ông ta còn hơn chúng ta làm mấy trăm quảng cáo... Đến ngày đó ông ta sẽ tham dự tiệc rượu ở khách sạn Tương Giang, đến lúc đấy mọi người hãy tham dự, tất cả mọi người phải thúc đẩy hoặc níu kéo lại bằng được, đây là bữa cơm rất quan trọng với công ty của chúng ta, rõ rồi chứ?”

Diệp Nhân Sênh không khỏi nghi hoặc, làm sao đi dự tiệc mà toàn bộ huấn luyện viên nữ trong công ty cũng phải đi? Huấn luyện viên nam cũng có rất nhiều mà...

Hay là... Đây chính là “quy tắc ngầm” trong truyền thuyết?

Từ trước đến nay Diệp Nhân Sênh chưa từng gặp chuyện nào như thế này, thế nên nhanh chóng về nhà cùng mẹ Diệp bàn bạc đối sách.

Nhưng không ngờ rằng trên bàn ăn mẹ Diệp cười đến nỗi cơm văng vào mặt ba Diệp: “Sênh à, không phải mẹ nói con đâu, có ai dám liếc mắt “ngầm” với con chứ...”

Lông mày Diệp Nhân Sênh giật giật, ba Diệp nói còn dễ nghe hơn mẹ Diệp: “Con gái à, mẹ con là đang khen con đó.” Ông lau mấy giọt cơm dính trên mặt đi, kiêu ngạo nói: “Con gái của chúng ta có thể để cho người khác xem thường sao?”

Cô cũng biết là, sẽ phải “chăm sóc” bọn họ như thần như tiên, nhưng nếu có gây rối, thì sẽ được “hầu hạ” bằng một cú đấm thép.

Cơm nước xong, Diệp Nhân Sinh bị mẹ Diệp kéo đi chợ trời mua đồ giảm giá, để cô lo lắng bồn chồn trở về cũng đã hơn tám giờ tối, đúng lúc đông người nhất trong game.

Xem ra muốn âm thầm online là điều không thể, Diệp Nhân Sinh bắt đầu nhìn chăm chăm thanh tiến trình, hạ quyết tâm không thêm nghĩ đến tin tức tám chuyện trên diễn đàn ngày mai sẽ ra sao nữa.

Cô lòng đầy mong chờ mở danh sách bạn tốt ra, Lệnh Hồ không có trong đó. Diệp Nhân Sinh đứng ở miếu Nguyệt Lão, nhanh chóng cởi bộ hỉ phục mà hôm qua không cởi ra, thừa dịp không ai chú ý cô liền cười ngửa chuồn thẳng.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Sinh ca!

...

Quái gì mà lại gặp phải cái người miệng rộng kia chứ...

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: ==

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Đến miếu Nguyệt Lão làm gì thế, trúng ý cô em nào rồi sao, hay là...

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Ta nhỏ vào.

Có thể tưởng tượng sau khi được đồng chí Thân Hồ để lại hai chữ “hay là” kia, là kinh thiên động địa như thế nào.

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Sao sao?

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Sinh ca, người vẫn làm hại tuổi thanh xuân của người ta sao.

[Bang Phái] Dưới Bụng Thu Lại: Cầu chân tướng.

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: Cầu tin tức.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: == Chỉ là ca lập gia đình mà thôi.

...

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: ...Ai! Ai dám lấy người!

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Hồ ca...

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: ... Không thể tưởng được Hồ ca lạnh như băng, không ngờ lại có ham mê này.

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: A a a a a a a a a a

[Bang Phái] Tô Vi Hải: A a a a a a a a a a

[Bang Phái] Chén Trà Nhỏ: A a a a a a a a a a

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: Rốt cuộc vì sao Sinh ca lại lựa chọn đồ đệ mình?!!!

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Thế Lâu ca thì sao? Lâu ca? Sinh ca không muốn 3P sao?

[Bang Phái] Hoa Lê: Nhanh đi an ủi lão đại, hấn thất tình rồi.

[Bang Phái] Chén Trà Nhỏ: Không được mơ mộng chia rẽ Lâu ca! Ca ấy sinh là người của Sinh ca, chết là ma của Sinh ca!! Cả đời ca ấy đều phải thủ thân như ngọc vì Sinh ca!!

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

[Bang Phái] Vân Sinh Hải Lâu: ...

Về phía Lâu Vân Phong, Diệp Nhân Sinh cứ truy đuổi anh ta như ác ý trả thù, coi như giải quyết xong một câu “quỷ cái đầu người” năm kia, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, cũng là cô thiếu anh ta một câu trả lời chính thức.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: == Ca là nam, ngại quá.

...

Đây là câu trả lời chính thức sao Sênh ca!

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: Không sao.

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: Nếu có hối hận, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tới ta (biểu tượng mỉm cười)

Tìm cái đầu người!

Diệp Nhân Sênh suýt nữa lại không nhận được mà phát ra ba câu kia, ngay lập tức hít sâu vài cái, không để ý đến đám hũ nữ trong bang đang điên cuồng gào thét, cô nhìn chăm chú vào màn hình, tựa hồ cảm giác như mình đã quên mất chuyện gì.

Diệu Thiềm?

Không đúng, chuyện cô và Lệnh Hồ kết hôn đã truyền ra rồi, cô ấy phải không tiếp tục hiểu lầm mình mới đúng.

Như vậy chỉ còn...

Xung quanh Diệp Nhân Sênh đột nhiên bốc lên băng khí màu lam nhạt, đông cứng tại chỗ không thể động đậy.

Là phép khống chế của Lưu Vân

Hôm nay quả thật Bất Khả Tiểu Bảo rất u buồn.

Anh ta nhớ tới Long Nộ của mình, nhất thời trong lòng lại nhuộm máu lần nữa. Lại nghĩ đến nét mặt lạnh như băng của Lệnh Hồ khi lỡ nói Sênh Sênh Ly Nhân, oán niệm trong người lập tức thiêu đốt hừng hực: Suy cho cùng, tất cả chuyện này đều do tên nhân yêu —— À không, là cô gái ấy!

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm trà trộn vào đám con gái hoa hòe của anh ta, Diệp Nhân Sênh có thể qua mặt được những người kia, nhưng tuyệt đối không tránh được ánh mắt anh, cô gái ấy... Tuy rằng Bất Khả Tiểu Bảo không muốn thừa nhận, nhưng thao tác của cô rất tốt, thậm chí so với con trai còn lợi hại hơn.

Nhưng mà sự việc đã phát triển đến bước này, nghề nghiệp nhạy cảm khiến Bất Khả Tiểu Bảo không khỏi nghi ngờ cô, tuy anh ta tin Lệnh Hồ không nói gì, nhưng cô gái khó bảo này cũng không phải là đội ngũ nhân viên của trò chơi, có lẽ thông qua ít nhiều nào đó đã biết thân phận của Lệnh Hồ, cô ấy tiếp cận cậu ta là có mục đích gì? Liệu có ảnh hưởng đến hình tượng mà anh đã tạo dựng không...

Bất Khả Tiểu Bảo cười buồn, quyết định thừa dịp Lệnh Hồ đi vắng áp dụng hành động.

Kế hoạch một.

Bất kể nói thế nào, cô là sư phụ của Lệnh Hồ, cũng nên chừa lại ít mặt mũi, tốt nhất là không cần xung đột ngay.

Anh chạy đến Thương thành mua “nặc danh truy nã”, trực tiếp cười Ô Quy đến sai dịch truy nã “Sênh Sênh Ly Nhân”.

[Hệ Thống] Đã bắt đầu truy nã Sênh Sênh Ly Nhân, nặc danh truy nã, có thời gian hiệu lực trong vòng ba giờ.

Bất Khả Tiểu Bảo nhe răng cười, mở danh sách bạn tốt lên.

...

Cái tên Sênh Sênh Ly Nhân một màu xám xịt.

Cô ta thoát game cô ta thoát game cô ta thoát game...

Được rồi, dù sao cũng chỉ ra hơn một ngàn, năm đồng tiền nặc danh truy nã thì tính làm gì!

Khóe miệng Bất Khả Tiểu Bảo co rút.

Kế hoạch hai.

Dựa vào kinh nghiệm một đời phong lưu “tài tử” của anh đã lăn lộn trong đồng sơn phần năm năm, để một cô gái bị cầm thù công khai, cách tốt nhất là biến cô ta thành người thứ ba.

Vì thế Bất Khả Tiểu Bảo ra vẻ thâm khuê oán phụ, mở kênh bang phái ra.

[Bang Phái] Bất Khả Tiểu Bảo: Từ khi Lệnh Hồ có sư phụ, đều không để ý đến người ta nữa.

[Bang Phái] Bất Khả Tiểu Bảo: Nhưng ta là thanh mai trúc mã của hắn ta nha!

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Yên tâm đi Tiểu Bảo xinh đẹp, Sênh ca là đàn ông, có thể có cái gì chứ...

[Bang Phái] Bất Khả Tiểu Bảo: Nhưng chính là ta sợ có cái gì ấy (biểu tượng khóc lóc)

[Bang Phái] Bất Khả Tiểu Bảo: Nhất định là Sênh Sênh Ly Nhân xen vào ta và Lệnh Hồ!

[Bang Phái] Làn Da Xinh Xắn: Đồ khốn đồ khốn.

[Bang Phái] Làn Da Xinh Xắn: Mấy cô nương dưới đây đều biết.

[Bang Phái] Cố Phi Dương: Bất Khả Tiểu Bảo, vẫn là người nên tự động rời đi đi.

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: Đúng thế, ta thấy bọn họ là thật lòng yêu nhau.

[Bang Phái] Bào Tiên Tử: Trước mặt tình yêu cảm luyến vĩ đại, tất cả các bạn gái đều là hổ giấy!

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Dám chia rẽ bọn họ thử xem lão nương đuổi giết người thế nào!!

[Bang Phái] Bất Khả Tiểu Bảo: ...

...Đầu năm nay con gái thật đáng sợ.

Bất Khả Tiểu Bảo rơi lệ đầy mặt.

Kế hoạch ba.

Sênh Sênh Ly Nhân online! Đáng tiếc thời hạn ba giờ gác danh truy nã cũng đã qua, châm ngòi chia rẽ cũng không thành công, anh ta đang do dự, lại nhìn thấy đối thoại trong kênh bang phái, biết Lệnh Hồ tối hôm qua đã kết hôn với cô, nhất thời bị lửa hận chiếm mất lí trí.

Không phải chỉ là một thanh Tinh Dao sắt mẻ thôi sao? Có cái gì tốt cơ chứ? Lại còn kết hôn nữa!

Long Nộ đáng thương của anh ta...

Bất Khả Tiểu Bảo lập tức đi làm mấy cái truy nã khiến tên mình chuyển tím, sau đó nhanh chóng nhào đến hướng tọa độ của Sênh Sênh Ly Nhân.

Vì thế xuất hiện cảnh Diệp Nhân Sênh bắt đầu bị đánh lén.

Hơn mười giây sau.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: A!

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Ngại quá ta cho là có người đánh lén ta, không thấy rõ là người ha.

Bất Khả Tiểu Bảo choáng váng, trở mắt nhìn Diệp Nhân Sênh tung ra chiêu phép sống lại với mình, do dự một lúc, lập tức ôm nỗi hận click chấp nhận.

Anh lại có thể thua một cô gái...

Diệp Nhân Sênh còn thấy lạ sao Bất Khả Tiểu Bảo không nói chuyện, chẳng lẽ giết chết cô cô ấy còn tức giận? Nhưng mà là cô ấy công kích trước mà... Cô đang buồn bực, đã thấy Bất Khả Tiểu Bảo khôi phục xong, không ngờ lại một chiêu đồng băng xuất ra.

Vừa rồi nhất định là sai lầm, Bất Khả Tiểu Bảo tràn đầy tự tin, nhất định là anh vì tức giận mà quá kích động, mới có thể rối loạn thất thường như thế, làm sao anh ta có thể thua một cô gái cơ chứ...

Hơn mười giây sau.

Bất Khả Tiểu Bảo trực tiếp chọn chạy thi thể, che mặt khóc rống mà đi.

Diệp Nhân Sinh trước màn hình gãi đầu mù mịt, lập tức đột nhiên tỉnh ngộ, cuối cùng cũng đã nhớ lại quên cái gì, chỉ nghĩ bên Vân Sinh Hải Lâu còn có Diệu Thiềm muốn ăn dấm chua, nhưng lại quên mất bên đồ đệ còn có Bất Khả Tiểu Bảo!

Cô ấy nhất định là ao ước ghen tị cảm hận, nên mới tìm riêng cô giết để trút cảm phần đây mà.

Đột nhiên Diệp Nhân Sinh cảm giác mình có chỗ quá phận, mặc dù là lập trường của tình địch, nhưng cô hoàn toàn có thể lý giải được cảm nhận của Bất Khả Tiểu Bảo, nếu sớm biết thế vừa rồi đã không ra tay mạnh như vậy, để cho người ta giết vài lần cũng chẳng là gì.

Vì thế thánh mẫu Sinh ngay lập tức mật ngữ với Bất Khả Tiểu Bảo.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Khụ, bất luận người muốn gì, nhưng ta vẫn xem người là bằng hữu, nếu giết ta vài lần có thể khiến trong lòng người thoải mái, thì ta đây sẽ không đánh trả.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Nhưng ta nói trước, đồ đệ ta tuyệt đối sẽ không nhường người
= =

Kế hoạch bốn.

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Người đang nói cái gì thế?

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Sư phụ, ta nói thật với người, ta là nam.

...

Làm quái gì mà bọn con trai trong bang đều không nhìn ra hần là gay 100%!

Khóe miệng Diệp Nhân Sinh giật giật.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Vậy vừa rồi người giết ta làm gì.

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Ta là vì yêu mà sinh hận, ai bảo người gả cho Lệnh Hồ mà không gả cho ta.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: ...

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Kỳ thật ta thích người đã lâu lắm rồi.

Hừ hừ, trước hết là lôi kéo người tới tay, sau đó vất bỏ, để Lệnh Hồ nhận thấy rõ bản tính của người!

Trong bang phái vô cùng náo nhiệt, anh ta cười tà ác, trực tiếp thổ lộ trong bang phái.

[Bang Phái] Bất Khả Tiểu Bảo: Ôi ôi, không nghĩ rằng bọn họ thật sự kết hôn.

[Bang Phái] Bất Khả Tiểu Bảo: Thật ra người ta thích không phải là Lệnh Hồ, mà là Sinh Sinh Ly Nhân.

...

[Hệ Thống] Đồ đệ Lệnh Hồ của bạn đã online.

Diệp Nhân Sinh run rẩy còn chưa xong, đã thấy đồ đệ phát lời mời tổ đội.

[Đội Ngủ] Sinh Sinh Ly Nhân: Làm gì thế?

[Đội Ngủ] Lệnh Hồ: Truy nã Bất Khả Tiểu Bảo.

[Đội Ngủ] Sinh Sinh Ly Nhân: ...vì sao...

[Đội Ngủ] Lệnh Hồ: Dám chơi vợ ta.

...

Cái gọi là tự gây nghiệt không thể sống...

28. Chương 28: Độc Hưởng Phù Sinh, Ly Nhân Bất Hối

Vừa rồi anh vừa gọi cô là gì?

Vợ...

Diệp Nhân Sinh đột nhiên biến thành một cây cà chua đỏ lựng ngồi đối diện nghiêm chỉnh với mấy tính.

Vì thế đợi cho cây cà chua đỏ có thời gian suy nghĩ, thì cô và Lệnh Hồ đã đứng nơi sinh ra môn phái Ma Ẩn Truyền Nhân, Diệp Nhân Sinh chưa bao giờ đến đây, không thể tưởng được một Ma Ẩn đạo pháp bá đạo rộng rãi thế, mà môn phái lại xây ở sơn cốc thể ngoại đào viên, mà tên cốc, chính là Niệm Anh cốc.

Niệm Anh, nhớ Anh.

Có thể hiểu được lúc Ma Đạo thu xếp chốn này, tinh thần chán nản đến nhường nào.

Chương môn đời thứ nhất của Ma Ẩn Truyền Nhân tên là Đạo Bất Ly, là đại đệ tử của Ma Đạo. Diệp Nhân Sinh theo đuôi Lệnh Hồ đến chỗ chương môn nhân, nhưng chỉ thấy đầy trời cánh hao anh đào bay lả ta, không thấy chương môn nhân đâu.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Trong nhiệm vụ nói thế nào?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: {Tình đào}

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Lúc nàng đưa ta thì vẫn chỉ là một cây đào bình thường, nhưng tối qua sau khi kết hôn, thanh đào đột nhiên biến thành nhiệm vụ ản.

Diệp Nhân Sinh hết sức hiếu kỳ, chuột đưa đến hai chữ Tình Đào, quả nhiên hiển thị phải kích hoạt.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Người xem tình tiết trong phim, Tình Đào nó thế nào? Nếu có quan hệ với Ma Đạo, thử gọi hẩn đến xem.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ta có thử rồi, nhưng không thấy gì.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Chính người gọi về?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ừ.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Nếu khi kết hôn mới nhận nhiệm vụ, thì có lẽ phải tổ đội gọi về mới có tác dụng.

Lệnh Hồ lại thử lần nữa, quả nhiên thành công, hai người đồng thời đều nhận được nhiệm vụ.

[Nhiệm Vụ] Nói chuyện với linh hồn Ma Đạo, biết rõ năm đó thê mền thế nào.

Linh hồn Ma Đạo xuất hiện dưới tàng cây hoa anh đào, rất khác với hình ảnh ông lão thô tục xuất hiện lần trước, lần này xuất hiện là một thiếu niên anh tuấn nhanh nhẹn, hẩn xoay lưng về phía Diệp Nhân Sinh, bóng dáng tiêu điều mà tịch mịch.

Hẩn và tình yêu Anh Ly, Diệp Nhân Sinh sớm đã xem qua rất nhiều lần, vì thế liền nhanh nhẹn đến bước tiếp theo, rất nhanh đã nhận được nhiệm vụ.

[Nhiệm Vụ] Tìm Đạo Bất Ly ở phó bản Hoa Sơn.

Bởi vì cả tấm bản đồ Hoa Sơn phân bố đâu đâu cũng có quái cao cấp, vì để có hiệu suất cao nên hai người phân công nhau ra tìm kiếm, Lệnh Hồ đề nghị lên UT, đúng lúc trùng ý của Diệp Nhân Sinh, cô giả vờ miễn cưỡng đồng ý.

Có thể nghe đồ đệ nói chuyện...Cô nàng tên Sinh đang trong tình trạng mê trai nghiêm trọng.

Vì để phòng ngừa có người khác xông vào, Diệp Nhân Sinh còn khóa cả kênh, mật mã là "LYFSGPGDSZ", phiên ra chính là: Lâu Vân Phong là đồ khốn sợ quỷ.

...

Xem ra người giải mã đến đâu cũng không thể tưởng được cái mặt mã thế này...

Diệp Nhân Sinh cẩn thận né một sơn quỷ, phía trước lại tới một cây tinh, hai loại quái này có thuộc tính cực kỳ cao, không điều khiển được mà thi pháp cũng hạn chế, là một khắc tinh tuyệt đối của Ngọc Thanh, không có thể dẫn đến là tốt nhất. Đang lúc Diệp Nhân Sinh còn sầu muộn làm sao để đi vòng qua, đột nhiên trong tai nghe truyền đến vài tiếng vang, cơ hồ có người đang điều chỉnh microphone.

”Này.”

Âm thanh trầm thấp, phát ra từ âm mũi, nhưng vẫn mang theo sức hút dễ nghe.

Diệp Nhân Sinh ngẩn ra, lập tức theo bản năng trả lời: “Ừ.”

Cô không tự chủ điều khiển thiếu nữ áo lục đi thẳng về phía trước.

“Gần đây bị cảm... Cổ họng không thoải mái lắm, không nói nhiều được, thật xin lỗi.”

“Ừ.”

Diệp Nhân Sinh trả lời theo phản xạ có điều kiện, vẫn đang đi thẳng về phía trước, hai con quái to lớn đang bỏ nhào về phía cô là cái gì thế? Sơn quỷ? Cây tinh? Quan tâm nó làm gì, giọng của đồ đệ thật là dễ nghe... ha ha ha ha.

“Sư phụ.”

“Ừ.”

“Người sắp chết...”

“Ừ —— ừ?”

...

Cuối cùng Diệp Nhân Sinh cũng tỉnh lại phát hiện ra mình định ừ đến khi nào.

Khi Diệp Nhân Sinh kịp phản ứng lại thì bản thân đã bị hai con quái kia ngược đến chỉ còn lại một xú máu, nhất thời vừa rơi lệ vừa thêm máu vừa chạy, đúng lúc Lệnh Hồ Đuối tới, lúc này cô mới có thể tránh khỏi số mệnh của mình.

Rất có tiền đồ nha Diệp Nhân Sinh!

[Nhiệm Vụ] Dao Bất Ly: Người trẻ tuổi, người đã từng nghe một câu nói như thế này chưa, Đỉnh Hoa Sơn, cánh cửa lên thiên đường. Đây cũng là nói, cảnh sắc ở đỉnh Hoa Sơn, rất giống tiên cảnh...

Chương môn đương nhiệm Ma Ân, bộ dạng cao lớn thô kệch, vẻ mặt tàn ác, nhưng rất phù hợp với thẩm mỹ của Diệp Nhân Sinh, thuộc loại đàn ông nhất.

[Nhiệm Vụ] Dao Bất Ly: Nếu sư phụ bố trí các người tới tìm bồn tọa, thì bồn tọa sẽ không che dấu nữa, đúng vậy, bồn tọa ở đây, là để giải mã câu đố mất tích của Anh Ly năm đó. Các người có nghĩ đến, vài chục năm trước sư phụ bị năm phái lớn bao vây áp chế trong Hoa Sơn, rồi sau đó lại được Lục Anh Ly – con gái của mình chủ võ lâm Lục Chấn Hà cứu, đó thực sự là ngẫu nhiên? Không, trên đời này tuyệt đối không có việc trùng hợp đến thế, bồn tọa đã điều tra rõ, năm đó Lục Anh Ly vốn đang sống êm đềm ở phủ đệ Lạc Dương, hà cớ gì lại chạy đến Hoa Sơn?

“Không phải là âm mưu của mình chủ võ lâm đấy chứ...” Diệp Nhân Sinh không đọc tiểu thuyết ngôn tình lắm, chỉ có thể đoán đại.

“Xem bước tiếp theo.” Căn bản đồ đệ không có hứng thú với nội dung tình tiết này...

[Nhiệm Vụ] Dao Bất Ly: Năm đó Lục Anh Ly dung mạo xinh đẹp, số người tới xin cầu thân giẫm mòn cả bậc cửa, tiếc rằng nàng mất cao hơn đầu, sau lại Lục Chấn Hà phải đính một mối hôn sự cho nàng, đó chính là tam thiếu gia Mộ Dung Cẩm của Mộ Dung gia. Võ công của Mộ Dung Cẩm, là nhờ lão tiên bối

Mộ Dung thực truyền, lợi hại hơn nhiều so với đại ca và nhị ca của hắn, trở thành nhân vật kiệt xuất trong chốn võ lâm, người đầu tiên sụ phụ khiêu chiến năm đó, chính là Mộ Dung Cẩm.

[Nhiệm Vụ] Tìm được nơi ẩn cư của Mộ Dung Cẩm ở tầng thứ ba Hoa Sơn, hiểu rõ chân tướng năm đó.

Hoa Sơn từng sừng sững, xuyên suốt tầng mây.

Cả Hoa Sơn chia làm bảy tầng, bên cạnh có một đường công ghập ghềnh uốn lượn dẫn lên, tầng sau so với tầng trước càng khó càng nguy hiểm hơn, nghe nói chưa có người qua đến được tầng thứ bảy.

Tầng thứ nhất chính là chỗ ở đầu trường Đỉnh Hoa Sơn, bởi vì gánh vác nhiệm vụ, nên Diệp Nhân Sinh không kịp hỏi kỹ Lệnh Hồ chi tiết của trận đại chiến với Đón Gió Nghe Mưa, chỉ biết chạy theo sát anh.

Tầng thứ hai cảnh lá rậm rạp một màu xanh ngắt, đột nhiên đến tầng thứ ba thì biến thành đá bay cát chạy, bụi bay đầy trời.

Làm quái gì mà Mộ Dung Cẩm lại chọn nơi này để ẩn cư chứ... Diệp Nhân Sinh buồn bực ở đứng giữa bãi cát vàng tìm kiếm mục tiêu, cuối cùng cũng nhìn thấy một ngôi nhà tranh nho nhỏ.

[Nhiệm Vụ] Mộ Dung Cẩm: Khụ khụ, chuyện năm đó, ta đã không nhớ rõ. Các người nhìn ta giờ trở thành một lão già khom, làm cái gì cũng không xong, hãy thương xót mà buông tha cho ta.

Đao Bất Ly nói rằng Mộ Dung Cẩm vốn là một đời thiếu niên anh hiệp, nhưng bây giờ đã già đến mức này rồi. Song Diệp Nhân Sinh nói chuyện cùng hắn vài lần, rốt cuộc cũng nhắc tới Ma Dao, thái độ của Mộ Dung Cẩm liền thay đổi.

[Nhiệm Vụ] Mộ Dung Cẩm: Ma Dao, Ma Dao! Ta như thế nào có thể quên hắn? Cho dù hắn hóa thành bụi, ta cũng nhận ra được! Nếu không phải vì hắn, cánh tay ta sao lại bị tàn phế, nếu không phải vì hắn, nửa đời còn lại của ta sao phải mắc căn bệnh nan y ho lao này, nếu không phải vì hắn, võ công của ta sao có thể hoàn toàn biến mất, biến ta thành phế nhân! Ma Dao, Ma Dao! Cuộc đời ta bị hủy hoại bởi hắn!

[Nhiệm Vụ] Đưa những lời này của Mộ Dung Cẩm truyền đạt lại cho Đao Bất Ly.

Diệp Nhân Sinh mơ hồ có chút rõ ràng: “Thì ra là vì Lục Anh Ly báo thù thay vị hôn phu mà cố tình đến Hoa Sơn...”

“Xem bước tiếp theo.”

...

Được rồi đồ đệ người cứ tiếp tục như vậy thì biên kịch trò chơi sẽ rất đau lòng cho xem...

[Nhiệm Vụ] Đao Bất Ly: Quả nhiên không ngoài dự đoán của bốn tọa, vấn đề là trên người đàn bà tên Lục Anh Ly kia, nhưng nàng ta đã mất tích nhiều năm, bốn tọa nhiều lần trắc trở, phái mấy đệ tử Ma Ẩn đi tìm, cuối cùng ở tầng thứ năm Hoa Sơn đã vây bắt được tiểu nha hoàn Nhị Tác của Lục gia năm đó, các người đã đến nơi này, không bằng đi trợ giúp bọn hắn một tay.

[Nhiệm Vụ] Đến tầng thứ năm Hoa Sơn, vây bắt tiểu nha hoàn Nhị Tác của Lục gia.

Lần này Diệp Nhân Sinh không hề phát biểu ý kiến gì, trên đường hai người cực kỳ nguy hiểm, quả nhiên tầng thứ năm vô cùng khủng bố, Diệp Nhân Sinh chưa từng tới đây.

Sát chỗ lên núi tầng thứ sáu, cuối cùng bọn họ cũng đã phát hiện Nhị Tác bị vây bắt.

[Nhiệm Vụ] Nhị Tác: Lão thân không biết tiểu thư ở đâu! Các người bắt lão thân cũng vô dụng!!

Tiểu nha hoàn năm đó, hiện giờ đã là một bà lão tóc trắng xóa. Nhưng Nhị Tác ngoài mái tóc bạc trắng ra, thì dáng người và ngũ quan lại vô cùng giống cô gái hai mươi tám tuổi, đúng là tóc bạc mặt hồng hào.

[Nhiệm Vụ] Đệ tử Ma Ẩn: Đồ yêu quái! Còn không mau mau thú nhận chịu tội!

[Nhiệm Vụ] Nhị Tác: Hừ, đồ tiểu tử óc ngắn, người không biết trên giang hồ có một kỳ được có thể giữ được vẻ thanh xuân của người ta hay sao?

[Nhiệm Vụ] Đệ tử Ma Ân: Ta đương nhiên biết linh dược đó, nhưng đây là do Mộ Dung gia tặng Lục gia các người làm lễ cầu thân, người xuất thân là một nha hoàn hèn mọn, như thế nào có thể xứng?

[Nhiệm Vụ] Nhị Tác: Hai tay dài để làm gì, lão thân không biết trộm sao! Hai vị anh hùng bên kia, nếu các người giúp lão thân thoát khỏi khốn cảnh, lão thân sẽ đem sự thật năm đó kể lại cho các người!

[Nhiệm Vụ] Giúp Nhị Tác thoát khỏi khốn cảnh.

“Cái đây không giống những gì Đạo Bất Ly nói...” Diệp Nhân Sinh ngạc nhiên nói.

“Đến đối thoại với đệ tử Ma Ân.”

Diệp Nhân Sinh làm theo, nhiều lời với đệ tử Ma Ân đến nửa ngày, cuối cùng cũng giải thích rõ mình là phụng mệnh của Đạo Bất Ly, lừa Nhị Tác nói ra chân tướng.

Vì thế hai người liên hộ tống Nhị Tác đến tầng thứ sáu bỏ chạy, đệ tử Ma Ân giả vờ chạy theo truy sát một lúc đều quay về.

Nhưng vừa thoát khỏi nguy hiểm, Nhị Tác liền thay đổi diện mạo.

[Nhiệm Vụ] Nhị Tác: Đỉnh Hoa Sơn, cánh cửa lên trời, nơi đây chỉ cách thiên đường một bước, ta xem hai vị cũng là cao nhân tiêu diêu thế ngoại, lão thân định cư ở tầng năm đã lâu, không có gì liên nuôi một con tiên hạc tán gẫu qua ngày, đỉnh Hoa Sơn này, người thường không thể đi lên, nhưng nếu có tiên hạc... Hai vị đối với lão thân ân trọng như núi, không bằng để lão thân làm đẹp, sẽ đưa hai vị đi lên làm một đôi thần tiên quyến lữ, thế nào?

“A, đúng hay sai vậy!” Diệp Nhân Sinh vô cùng phấn khích.

“Nếu nhận tiên hạc, sẽ không hoàn thành nhiệm vụ.”

Tuy rằng Diệp Nhân Sinh rất muốn nói, nhiệm vụ này làm xong nhất định phần thưởng cũng chẳng bao nhiêu, nếu không thể lặp lại một lần, còn không bằng đi đỉnh Hoa Sơn xem thế nào...

[Nhiệm Vụ] Nhị Tác: Chuyện năm đó, đã qua rồi thì hãy để cho nó qua, hai vị đừng hỏi nữa.

Bà lão này trở mặt còn nhanh hơn lật sách nha...

Vì thế đoạn đối thoại phía sau vô cùng kịch liệt, hai bên rất nhanh đã tranh cãi nhau, đột nhiên tên của Nhị Tác biến thành màu đỏ.

[Nhiệm Vụ] Đánh bại Nhị Tác, tìm kiếm chân tướng.

Đánh bại Nhị Tác là cả một quá trình rối rắm lại đau đớn, tuyệt nhiên Diệp Nhân Sinh không muốn nhớ lại.

Dù sao lúc Nhị tác chỉ còn lại một tia máu thì tên của bà ta đột nhiên lại biến thành trắng, ngồi dưới cây anh đào khóc òa lên.

[Nhiệm Vụ] Nhị Tác: Ta xin lỗi tiểu thư! Thật xin lỗi tiểu thư! Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc ta cũng không thể không nói ra chân tướng...

[Nhiệm Vụ] Nhị Tác: Thật ra Đạo Bất Ly đoán không sai, để tiểu thư đến gần Ma Đạo không phải chủ ý của lão gia, mà là tiểu thư tự nguyện. Từ nhỏ nàng tâm khí cao ngạo, vốn rất khinh thường hôn sự với Mộ Dung gia, nhưng nàng sinh ra đã xinh đẹp, lại muốn được kỳ được có thể giữ mãi tuổi xuân, nên miễn cưỡng đồng ý. Ai ngờ Ma Đạo cùng Mộ Dung Cẩm luận võ, Mộ Dung Cẩm trọng thương, lão gia không đồng ý hôn sự này nữa, vì chừa mặt mũi cho lão tiên bối Mộ Dung, lão gia đồng ý để Mộ Dung gia hủy hôn trước, nhưng tiểu thư cao ngạo làm sao có thể nuốt được cơn tức này, từ đó trở đi, nàng rất hận Ma Đạo.

[Nhiệm Vụ] Nhị Tác: Nhưng ở Hoa Sơn, tiểu thư cứu Ma Đạo, hơn một tháng dốc lòng chăm sóc, sớm chiều ở chung, lại khiến nàng rốt cuộc không thể hận hấn nổi, sau lại ba phen mấy bận cứu giúp, chỉ sợ ngay cả tiểu thư cũng không biết nàng rốt cuộc là thật lòng hay là giả ý. Nhưng Ma Đạo đối với nàng trước sau vẫn lạnh lùng, dường như hấn chỉ hí hoáy với cây đao của mình, còn những chuyện khác đều không hứng thú. Tiểu thư giận dữ về nhà, nói với lão gia thất bại của nàng, bởi vì mục đích tiếp cận Ma Đạo của nàng

là khiến Ma Dao yêu mình, đem mình biến thành nhược điểm của hắn. Nhưng sau khi lão gia tuyên bố với người ngoài một chuyện đánh chết nghịch nữ, Ma Dao hai mắt đỏ ngầu đến báo thù, lúc đó tiểu thư biết, trong lòng Ma Dao có nàng, nhưng nàng đã không thể quay đầu —— dựa theo kế hoạch nàng đã tính toán với lão gia, cần một kiếm của lão gia, nín thở giả vờ chết.

[Nhiệm Vụ] Nhị Tác: Trong khoảnh khắc tiểu thư giả vờ chết, lòng của nàng cũng đã chết. Bởi vì nàng biết, nàng hại Ma Dao, coi như không sai, cả đời này bọn họ cũng không có khả năng cùng nhau. Ta dựa theo tính toán đã định đi đón tiểu thư trong phần mồ, nàng không để ý cả người dơ dáy bẩn thỉu, khắc vài chữ lên đao, rồi chôn trở về, sau đó lại... lại đem kỳ được giữ mãi tuổi xuân cho ta, hơn nữa còn bố trí ta nói với người ngoài là mình lấy trộm, cho dù hôm nay Ma Dao biết được chân tướng, cũng không cho phép ta nói ra, để cho hắn luôn hận nàng cũng được.

[Nhiệm Vụ] Độc hướng phù sinh, bất ngộ ly nhân.

Một nhiệm vụ cuối cùng.

Đột nhiên Diệp Nhân Sinh cảm thấy, dường như cô đã hiểu câu chuyện này.

“Thì ra bất ngộ ly nhân... là có ý này.”

“Nếu có thể, cho dù cô độc cả đời, cũng không muốn Ma Dao gặp lại nàng.” Lệnh Hồ thản nhiên nói.

“Đúng thế, nếu như không gặp, nàng ta vẫn là đại tiểu thư của Lục gia, còn hắn cũng vẫn là chàng thiếu niên theo đuổi ngôi vị đệ nhất thiên hạ kia, đều có hạnh phúc của mình, sẽ không thành ra như bây giờ...”
Diệp Nhân Sinh vẫn vẻ chút, đột nhiên kịp phản ứng: “Đồ đệ không phải người không xem tình tiết nội dung sao?!”

“Nàng ta dong dài lâu như vậy nên thuận tiện nhìn thôi.”

“Ý của nhiệm vụ cuối là gì?”

“Lấy thanh Tinh Dao thật sự trong ngôi mộ rộng kia.”

“Làm cả nửa ngày té ra ta làm ra đồ giả sao!” Diệp Nhân Sinh nhắc nhở!

“Tối đây.” Thanh âm của Lệnh Hồ dường như mang theo vài phần ý cười: “Có thay đổi.”

Diệp Nhân Sinh đi đến bên cạnh ngôi mộ không kia, bấm vào thanh đao đã cũ và gỉ.

Thuộc...thuộc tính của thanh đao này với thứ cô làm ra không cùng một cấp bậc nha!!! Chẳng thể trách cô nói thanh đao kia là giả... Diệp Nhân Sinh nước mắt đầm đìa, Tinh Dao thật sự còn hơn hắn Long Nộ, tuyệt đối là đệ nhất vũ khí của Ma Ấn.

Nhưng mà cuối cùng cái hàng chữ nhỏ kia cũng thay đổi.

Tinh Dao thượng thư: : độc hướng phù sinh, ly nhân bất hối.

Cho dù cô độc cả đời, cũng không hối hận gặp người ...

Không cần đệ nhất thiên hạ, bởi vì so với nó còn có người quan trọng hơn.

Không cần tuổi xuân mãi mãi, bởi vì đã gặp người tình nguyện đầu bạc răng long với ta.

Mà sở dĩ cảm thấy cô độc, là bởi vì yêu đơn phương một người, khiến tổng lòng nhớ nhung, quãng đời buồn chán còn lại làm thế nào vượt qua.

Trong UT im lặng một hồi.

“Có phải đang tiếc nuối không...” Giọng nói trầm trầm của Lệnh Hồ vang lên: “Không lên tầng bảy xem sao?”

“Không...” Diệp Nhân Sinh cười cười: “Không phải chỉ là phong cảnh thôi sao, nơi này cũng tốt.”

“Ừ.” Lệnh Hồ đáp.

Hơn hai mươi năm nay, cuối cùng cũng gặp được người khiến cô cảm thấy cô độc.

Anh đứng bên cạnh cô, tóc đen như mực, áo giáp bạc hắt ra một luồng sáng nhàn nhạt như ánh trăng, tới ranh giới trời-đất, cúi nhìn Hoa Sơn.

Ly nhân, cuối cùng cũng dứt khoát.

29. Chương 29: Được Rồi, Phu Quân Người Thật Tàn Nhẫn!

Bởi gần đây tâm tình Diệp Nhân Sinh khá là nhộn nhạo, vì thế nên lên sau lưng mẹ Diệp mời Lộ Mỹ Hà đến quán thịt nướng bên đường ăn chơi một chút.

Hai người gọi hai chân gà cực cay, dù Diệp Nhân Sinh đã đề phòng sẵn nhưng vẫn bị món chân gà cay làm mặt mũi biến dạng. Lộ Mỹ Hà gọi hai li bia, hai người vừa uống vừa la hét, Diệp Nhân Sinh ngàn vạn lần không nên, không nên sau đó đem chuyện kết hôn với Lệnh Hồ ra kể lại, khiến cho Lộ Mỹ Hà đang u buồn ngửa mặt lên nhìn trời bốn mươi lăm độ bị sắc, rượu bay ra ngoài.

Vì thế mà trước mặt cô, cái bàn, thịt xiên, rau trộn, và cả Diệp Nhân Sinh, đều bị ướt.

Cùng ướt với cô còn có cả một gã đàn ông đi qua phía sau Diệp Nhân Sinh.

Ngoài ý muốn, tuyệt đối là ngoài ý muốn, Lộ Mỹ Hà lập tức đứng lên xin lỗi người ta, nhưng vừa đứng lên mới phát hiện người này để trần nửa trên, bộ mặt dữ tợn vì say rượu khiến cho ánh mắt có phần dâm tà, phía sau hắn ta còn có một đám gã trai khác cởi trần, khoảng hơn hai mươi tuổi, thoạt nhìn có vẻ tỉnh táo.

Gã say kia cứ mặc kệ, lâu lâu nói Lộ Mỹ Hà làm bẩn áo quần hắn, cứ đòi tiền bồi thường của cô.

Mẹ nó rõ ràng nhà người cởi truồng cơ mà ——

Hai người cứ cố giảng đạo lý với gã kia, mấy người phía sau một ít thì khuyên nhủ gã, còn lại thì bộ dáng như đang xem kịch vui. Trong lòng Diệp Nhân Sinh không khỏi uất nghẹn: “Nhưng anh có mặc áo đâu!”

“Không —— mặc kệ, quần —— bị bẩn! Cũng —— cũng là do cô —— cô ta làm bẩn!”

“Anh ta uống nhiều quá” Lộ Mỹ Hà quay sang nói với một trong những đám thanh niên kia: “Mau đỡ anh ta đi thôi.”

“Vừa rồi cô cũng thấy đấy, chúng tôi có kéo cũng không nhúc nhích.” Một gã cười bỉ ổi nói: “Hay là... hai người dìu anh ta về?”

Sắc mặt Lộ Mỹ Hà đen ngòm, vừa định nói gì đó, thì Diệp Nhân Sinh giận quá thành cười: “Được, để tôi đỡ.”

Cô đi tới, nắm lấy cổ tay của gã say, bấm mạnh vào huyệt nội quan, dồn sức nhấc bổng lên toan ném về phía trước, gã lập tức kuê lên như heo bị chọc tiết, bọn thanh niên trần nửa người đứng sau sững sốt, nhìn chằm chằm gã say nằm trên mặt đất giãy dụa, Diệp Nhân Sinh xoay nhẹ cánh tay hắn, nhẹ nhàng nhấc về phía trước, gã liền tự động bay vèo vào vũng nước thối trên đường.

“Ai ya, không đỡ nổi.” Cô quay đầu nhìn mấy người kia: “Còn có ai muốn tôi đỡ không?”

Sinh ca nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Mấy động tác liên tục lúc nãy của cô, tuy rằng chỉ đơn giản, nhưng lại thể hiện rõ bản lĩnh vô cùng, mặc dù đám thanh niên kia không sao nhìn được, nhưng cũng không dám tiếp tục trêu chọc cô, than thở ngoài miệng vài câu rồi dìu gã say đi.

“Đàn ông bây giờ sao lại có phẩm hạnh như thế chứ.” Lộ Mỹ Hà không kinh sợ khi thấy chuyện lạ, không phải không nghĩ tới văn minh một chút, nhưng kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn đã chứng minh, vũ lực quả nhiên hữu hiệu nhất: “Nếu Thanh Không Viễn nhà tớ chưa vậy, tớ sẽ không sống nữa.”

Diệp Nhân Sinh chột dạ an ủi: “Yên tâm đi, chắc chắn không đâu.”

“Nhưng nếu Lệnh Hồ nhà cậu thấy cậu thế này thì...” Lộ Mỹ Hà không để ý đến hình tượng thực nữ mà ngửa mặt cười to: “Chắc chắn rằng còn chạy nhanh hơn đám người lúc này...”

“Lệnh Hồ nhà tớ sao có thể nhu nhược giống bọn này được —— “

“Có khí phách thì đã sao? Cậu quên lần trước có người còn cầm ghế lên muốn liều mạng với cậu sao...” Lộ Mỹ Hà lắc đầu bóp cổ tay: “Xem ra mấy tháng sau mong anh ta cũng không thể tiếp xúc với ghế được.”

Mắt Diệp Nhân Sinh lộ ra tia nguy hiểm: “Ai bảo bọn họ xem thường mẹ tớ.”

“Nói thì nói... Nhưng có thể xem thường mẹ cậu cũng không phải hạng tầm thường, còn dì ấy nữa, sao lại cãi um tùm với người ta thế?”

“Hic... tớ cũng quên rồi, hình như là mẹ tớ mua giày, mới vừa mau xong chưa ra khỏi cửa hàng thì đã ngã keo, cô gái kia không chịu đổi nên liền cãi nhau, còn tìm chồng cô ta tới dọa, vì thế mẹ liền gọi điện thoại cho tớ...”

“Thế nên cậu thật đi ‘áp’ sao...” Lộ Mỹ Hà nghiêm túc nói: “Một trận chiến ở cửa hàng bách hóa, cậu với dì vang danh toàn bộ cửa hàng, rốt cuộc cũng chẳng có ai dám lừa giá mẹ cậu mua đồ.”

“Là bọn họ ra tay trước.” Diệp Nhân Sinh cầm lấy một cây tăm, cao ngạo nói: “Tớ là người văn minh.”

Ngoại trừ vụ việc gã say kia, nhưng hai người vẫn tám chuyện rất vui vẻ. Nhưng mà vui quá hóa buồn, Diệp Nhân Sinh hối hận khi không nghe lời mẹ Diệp mà trốn đi ăn thịt nướng ven đường, nửa đêm tiêu chảy liên miên, ngày hôm sau rời giường sắc mặt xanh xao, hai chân đi xiên xẹo.

Nhưng hôm đó là thứ tư.

Thứ tư!!! Là cái ngày mà Hà tổng cứ nói đi nói lại rằng không được nghỉ phép.

Vì thế lúc Hà tổng phấn khích bưng bưng mời rượu khách mời, khiến mấy cô gái trong phòng tất cả cũng phải đều nâng cốc lên, trong đó có một chiếc cốc là có rượu ít hơn cả, đó chính là Diệp Nhân Sinh thần sắc uể oải.

Khóe mắt Hà tổng không khỏi co giật, chỉ muốn đi đến lay gọi tinh thần cô mau quay về, nhưng nói cũng kì quái, huấn luyện viên nữ, là người dạy yoga và khiêu vũ không ít, có thể nuôi cấy dáng người cùng khí chất của mỹ nữ, nhưng Mã Thành Thụ chẳng để ý đến ai, chỉ có hứng thú với Diệp Nhân Sinh, chẳng lẽ sau khi lão Mã làm đạo diễn hành động, khẩu vị cũng trở nên khác thường chẳng?

Năm nay Mã Thành Thụ gần năm mươi, nhưng mới nhìn qua trông có vẻ chưa đến bốn mươi, hai mắt sáng ngời có thần, lúc nói tràn ngập khí huyết, cơ thể cường tráng, đối lập hoàn toàn với Hà tổng chưa già đã yếu kèm theo bụng béo phệ.

“Tiểu Diệp, cô có biết huyết Nội Quan nằm ở đâu không?”

“Nội Quan, nằm trên cổ tay hai tắc, nằm giữa hai gân...” Diệp Nhân Sinh uể oải, nhưng cũng phải cười gượng: “Sao thầy Mã lại khảo sát tôi.”

Về mặt Mã Thành Thụ vô cùng tán thưởng: “Tối qua thấy cô trị gã say kia, bấm huyết rất đúng chỗ!”

Diệp Nhân Sinh nhất thời cảnh giác: “Tối qua? Thầy Mã nhìn lầm rồi...”

Mã Thành Thụ không trả lời, ánh mắt quét từ trên người cô xuống dưới rồi lại lên trên, vừa nhìn vừa không ngừng gật đầu, đến mức Diệp Nhân Sinh muốn đâm thủng hai mắt ông ta.

Hà tổng lại cùng ông ta làm thêm vài ly, Mã Thành Thụ vỗ bả vai Hà tổng nói: “Không gạt anh đâu lão Hà ạ, tôi bảo anh đưa nữ nhân viên chỗ anh đến hàn huyền không phải có ý kia đâu. Mã Thành Thụ tôi đã ở Lưu gia ban1 hơn mười năm, rốt cuộc cũng có gia ban của riêng mình, trong giới cũng coi như có chút danh tiếng, nhưng luôn có chút tiếc nuối, đây là không hề có nữ đồ đệ nào...” Ông giận dữ nói: “Bây giờ, số cô gái chịu được khổ sở không nhiều lắm, hơn nữa nghề của chúng ta, rất nhiều trang phục võ thuật thiết kế không phù hợp với hình tượng nữ tính lắm, nếu tiếp tục như vậy thì trước sau gì cũng là một vấn đề, tư chất của Tiểu Diệp thật sự rất khó gặp, lần này tôi nhận mấy đơn diễn, thiếu một trợ lý nữ...”

(1 Gia ban: Trong ngành điện ảnh có không ít võ sư ở đoàn phim đảm nhận chỉ đạo võ thuật hành động, nếu có độ khó cao thì thể thân, cả nhóm diễn viên đánh nhau, v.v....)

Diệp Nhân Sinh há miệng nửa ngày mà không khép lại, cô còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì đã trông thấy Hà tổng hào hùng vỗ bàn: “Chỉ là việc nhỏ, lão Mã, gaio tình của chúng ta, ông nhắm trúng Tiểu Diệp chính là vận may của cô ấy! Đi theo ông, tiền đồ triển vọng! Có phải không Tiểu Diệp!”

Mẹ nó, cô có thể nói không sao ——

“Đúng... đúng thế.” Diệp Nhân Sinh cười khan nói: “Nhưng mà tôi tuyệt không —— “

“Có thể chậm rãi mà học.” Mã Thành Thụ nói: “Lương lão Hà trả cô bao nhiêu, tôi có thể trả gấp bội!”

Từ nhóm huấn luyện viên nữ phát ra âm thanh hâm mộ, Diệp Nhân Sinh đột nhiên ý thức được cô đã bị sắp tổng đem bán, nhưng vẫn không biết là đem bán đi đâu!

“Cái này... để tôi suy nghĩ lại đã.”

“Đương nhiên.” Mã Thành Thụ nói tiếp: “Tôi chờ đến tam giờ, đây là số điện thoại của tôi, nghĩ kỹ rồi thì có thể gọi điện cho tôi.”

Diệp Nhân Sinh cứ nghĩ rằng gặp phải chuyện không thực nữ thể này thì mẹ Diệp sẽ hai tay hai chân phản đối, không ngờ rằng bà ấy lại vô cùng ủng hộ, lí do rất đơn giản: Đây là tiền lương gấp đôi!

Ba Diệp cũng ủng hộ vô điều kiện, lí do lại càng đơn giản hơn: Nghe mẹ con nói cũng đúng!

Trong điện thoại Lộ Mỹ Hà dùng tiếng thét chói tai để ném phiếu ủng hộ: A a đây chẳng phải có thể gặp được rất nhiều ngôi sao để xin chữ kí sao!

Diệp Nhân Sinh buồn rầu lên mạng, kỳ thật làm hướng dẫn, cô cũng cảm thấy rất có hứng thú, nhưng mà... nhưng mà nếu đi với Mã Thành Thụ, thì căn bản không có thời gian và điều kiện để chơi game nữa!

Không thể chơi game, không thể nhìn thấy anh...

Lí do này đương nhiên Diệp Nhân Sinh không dám nói ra, trừ phi muốn bị mẹ Diệp làm phiền đến chết.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Đồ đệ à, ấy, có một cơ hội nằm ngay trước mặt ta...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Tiền lương gấp đôi, còn rất có tiền đồ...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ủ, đi thử cũng không tổn thất gì.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = nhưng mà... đã đi thì không thể thường xuyên online.

Nói như vậy, có phải rất dễ bị nhìn xuyên thấu không?

Trong lòng Diệp Nhân Sinh rối như tơ vò, cứ lè mề trước máy tính.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Thật ra mấy ngày nữa ta cũng không thể thường xuyên online.

Trong lòng cô sầm xuống.

Trò chơi... là thứ có liên quan duy nhất giữa cô và anh.

Mất đi, ngay cả một tia chân thật trong cái ý nghĩ hư cấu này cũng không bắt được.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ấy, cái đó... Đồ đệ, người có QQ không.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ... Không có.

Đầu năm nay ai mà không có QQ chứ... Lệnh Hồ nói như vậy, có lẽ cũng là một kiểu từ chối, Diệp Nhân Sinh cười khổ.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Uầy, cũng không có việc gì, ta tiện hỏi thôi.

Qua một lúc lâu sau.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: 139XXXXXXXXX

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Số điện thoại của ta, có việc cứ liên hệ.

Diệp Nhân Sinh mở to hai mắt nhìn.

Cuộc đời thay đổi thật nhanh... thật sự là rất kích thích...

Cái này gọi là họa từ trong phúc nha!

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Còn nữa, đừng gọi ta là đồ đệ nữa.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Khỉ gì, nhưng ta là sư phụ người.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Bây giờ không phải.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Huống hồ, một ngày vi sư, chung thân làm phụ...

Được rồi, phu quân người thật tàn nhẫn!

Diệp Nhân Sinh tuyệt đối sẽ không thừa nhận rằng cô bị trêu chọc nhưng thật sự rất vui.

Nếu Lệnh Hồ cũng không thể thường xuyên lên mạng, còn thần xui quỷ khiến lừa được số điện thoại, cô liền happy gọi điện đồng ý với Mã Thành Thụ, Mã Thành Thụ rất cao hứng, ngay lập tức đưa bảng kê khai của cô điền đầy đủ, cũng bảo cô thu dọn đồ đạc nhanh, ngay sáng ngày mai sẽ lên máy bay đến thành phố T.

Diệp Nhân Sinh chưa chuẩn bị tâm lý, cùng mẹ Diệp luống cuống chân tay bắt đầu bận rộn.

Giao diện trò chơi tắt đi, chàng trai trước bàn đứng lên, mở cửa phòng bị ai đó gõ ra.

Quách Khả Kiêu cầm hai xấp tài liệu nghiêng người bước vào, quăng mạnh chúng lên bàn, nhàn nhả cầm lấy cốc nước rồi nằm vật ra ghế salon: “Cấp trên bên kia cần hồ sơ thân phận của cậu, công ty trò chơi quy định không thể tiết lộ thông tin cá nhân của người chơi, tôi phải tận dụng nhiều mối quan hệ lắm mới lấy được đây.”

Tựa hồ cảm thấy cái phần tư liệu này không đáng để anh phí công phu nhiều như thế, Quách Khả Kiêu bổ sung thêm một câu: “Thật không biết cậu đang nghĩ gì... Định truy sát tôi thật sao?”

Nhưng người kia chỉ nhìn tập tài liệu trong tay, không thèm để ý đến anh ta.

“Đường Dập!”

“Ừ.” Xem ra tâm tình Đường Dập không tốt lắm, chẳng muốn tốn công đi giải thích rằng thật ra anh không có truy nã: “Tôi có thể sử dụng QQ không?”

“Tuyên truyền chẳng phải là đưa ra mấy đồng sao... Hình như là tất cả fan đều chơi game này, vừa mới mở máy ra là đứng máy.” Quách Khả Kiêu thuận miệng trả lời, đột nhiên cảnh giác: “Này, thật là cậu muốn tình yêu online sao...”

Đường Dập không trả lời, lật mở tập tài liệu thứ hai.

“Thôi tùy cậu muốn gì thì làm... Chỉ cần đừng cho Tuyên tổng biết là được.” Quách Khả Kiêu bắt đầu dĩ nói: “Bên dưới là danh sách mọi người có trong đoàn làm phim lần này, có mấy người chưa biết rõ, muốn để cậu nhìn xem... Nói là thế nhưng thật ra là ông ta bán thể diện cậu đây mà.”

Đường Dập tiện tay lật giở, dừng lại ở trang đạo diễn hành động: “Mã Thành Thụ?”

“Mã gia bạn?” Quách Khả Kiêu liếc mắt một cái: “Có lẽ hợp tác với Lưu gia bạn sẽ khá hơn... Tôi cảm thấy cũng không tệ lắm.”

Tầm mắt rơi trên ba chữ nào đó, hai mắt của Đường Dập hơi mở to, rút ra một trang giấy ở phần thứ nhất trong hồ sơ, rồi lại đặt vào tập thứ hai.

Chẳng lẽ...

“Không được.” Đường Dập dừng một chút, gạch một vạch ở sau cái tên Mã Thành Thụ: “Những thứ khác thì không sao, nhưng đạo diễn hành động, nhất định phải là Mã Thành Thụ.”

Không thể tưởng được... cái ngày này lại đến nhanh như vậy.

Đường Dập quay đầu đi, nhìn chăm chăm vào thân ảnh của thiếu nữ áo xanh đứng một cách ngạo nghễ trên màn hình, ý cười nhuộm lên khóe môi.

30. Chương 30: Gặp Nhau Ở... “nhà Vệ Sinh”

Sân bay thành phố A, mẹ Diệp với ba Diệp vô cùng nhiệt tình tiễn đưa Diệp Nhân Sinh, còn mấy người Mã Thành Thụ đứng bên cạnh trên mặt đã xuất hiện mấy vạch đen.

Diệp Nhân Sinh nhìn vào mấy chiếc túi xách chồng chất trên mặt đất như núi, hận không thể đâm vào hai mắt mình, tối qua rõ ràng đã nói là không cần phải mang theo nhiều đến thế, ai ngờ nửa đêm mẹ Diệp lén vào chuẩn bị thêm, còn phái ba Diệp đưa đến sân bay.

“Trong vali có bấm móng tay và đồ may vá, con hay vứt bữa bãi như thế, tìm không thấy lại mua thêm, thật là phí tiền!” Mẹ Diệp tự khoe cái mình tưởng là mới lạ, dường như đem tất cả mấy túi xách lần lượt từng thứ một ra nói qua: “Bên này có giấy vệ sinh, trong túi quần có đồ trang điểm, à này, đây là canh đậu xanh mẹ làm cho con...”

“Mẹ ——” Rốt cuộc Diệp Nhân Sinh cũng không chịu nổi: “Trên máy bay không cho đem theo đồ lỏng...”

“Ồ, vậy thì cứ thế đi.” Mẹ Diệp hậm hực cầm lấy bình canh đậu xanh kia, Diệp Nhân Sinh lại cảm thấy không đành lòng, dù sao đó cũng là tình cảm mà bà dành cho cô, liền nhận lấy ngửa cổ ừng ực uống hết, khiến đám người Mã Thành Thụ xem mà than thở.

“Ai ôi, con xem con này, không phải giống con gái sao?” Mẹ Diệp cười híp mắt lấy khăn tay ra lau đi mấy bả đậu xanh dính bên khóe miệng Diệp Nhân Sinh, sau đó cảm thấy nên nói gì đó với Mã Thành Thụ, câu đến bên miệng, lại quên mất tên người ta là gì: “Hương... hướng dẫn Mã!”

...

Diệp Nhân Sinh vạch đen đầy mặt tiếp lời: “Là chỉ đạo hành động, gọi là thầy Mã!”

“Đúng đúng, thầy Mã, chỉ đạo hành động... Hành động?” Mẹ Diệp giống như kịp phản ứng lại, lập tức về mặt cảnh giác: “Hành động... Không phải là mấy người chỉ đạo cái phim hành động tình cảm đấy chứ...”

“À, phim hành động có rất nhiều loại.” Mã Thành Thụ thấy mẹ Diệp không hề có ý để người ta đi, liền thành khẩn giải thích: “Đương nhiên phim hành động tình cảm cũng có, nhưng mà... vô cùng... ít...”

Thanh âm của ông một lúc một giảm.

Mấy đồng chí nam trong Mã gia ban đứng phía sau há to mồm hóa đá tại chỗ.

Diệp Nhân Sinh nhắm mắt lại thở sâu, sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của Mã Thành Thụ đem tất cả mấy chiếc túi lớn nhỏ vác lên người, hung hăng nói: “Mẹ, con phải đi rồi...”

“Mẹ cảnh cáo con, nếu con dám làm chuyện không đúng đắn này —— “

“Ba, con đi đây, nhớ uống rượu ít thôi!” Diệp Nhân Sinh ngây thơ phát phát tay với ba Diệp, hoàn toàn coi thường mẹ Diệp, sau đó như tên trộm chuồn đi mất.

Mã Thành Thụ nhanh chóng mang theo hành lý đuổi kịp, sợ nếu chậm bước sẽ phải nghe thêm mấy danh từ quỷ quái nữa.

Trên máy bay Mã Thành Thụ và Diệp Nhân Sinh rất hận vì sao lại gặp nhau muộn, hai người cùng nhau trưng cầu ý kiến của mình về công phu Trung Quốc với karate, taekwondo, đấm bốc vân vân, phát hiện ra cách nhìn lại giống nhau một cách kinh người, hơn nữa Diệp Nhân Sinh vô cùng sùng bái một thầy giáo đã từng dạy cô mấy chiêu thuật, không ngờ lại là anh của thầy Mã Thành Thụ, vì thế mà trong vòng mấy giờ, hai người như là đã quen biết nhau nửa đời người.

Đến lúc ra khỏi sân bay, cho dù bị ba lô che đậy, trong tay vô số những túi to nhỏ lắc qua lắc lại, Diệp Nhân Sinh vẫn đang bước đi như bay, Mã Thành Thụ nhìn cô càng vừa mặt, hận không thể nhận cô làm con gái nuôi, nhưng ý nghĩ này vừa xẹt qua, thì con gái ông lại xuất hiện.

Diệp Nhân Sinh thấy một mỹ nữ tóc vàng ăn mặc còn hơn cả dân tị nạn chạy ồ vào lòng Mã Thành Thụ, bị mùi nước hoa trên người trên người cô ấy làm nghẹn đến nỗi hắt hơi một cái rõ to.

“Đến đây, Tiểu Diệp, đây là Thiến Thiến con gái thầy.” Mã Thành Thụ quay sang mỹ nữ tóc vàng: “Thiến Thiến, đây là trợ thủ rất hợp duyên với bố, tên là Diệp Nhân Sinh, hai đứa làm quen nhau đi.”

Trong tay Diệp Nhân Sinh toàn là túi xách, bất đắc dĩ không có cách nào bắt tay, đành phải gật đầu cười với cô gái kia.

Mã Thiến Thiến cũng lễ phép cười cười với cô, sau đó lập tức làm nũng với ông bố mình: “Bố, làm sao bây giờ mới đến thế, đến thành phố Y còn những hai giờ nữa, có lẽ Đường Dập đã đến rồi!”

“Ai mà biết đột nhiên con theo tới đây.” Mã Thành Thụ bất đắc dĩ nói: “Quay phim rất khó khăn vất vả, Đường Dập cũng chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến con nữa, con cứ quên cái chuyện xin kí tên đi.”

“Khó khăn lắm mới có cơ hội, không đi sao được chứ!”

“Nếu lúc luyện võ con có nghị lực như thế này, thì Mã gia cũng có thể có người nối nghiệp —— “

“Vừa bần lại mệt, nếu không phải bố ép con, con cũng chẳng học đâu!”

Xem ra đây không phải là lần đầu tiên hai cha con họ Mã nói về chuyện này, nhưng tâm tư Diệp Nhân Sinh không để trên đây, bọn họ vừa nói gì, Đường Dập? Kí tên?

Lúc này Đại Hoa Sen còn không ghen tị mà chết thì... Oa ha ha ha ha.

Xe ô tô bắt đầu lắc lư chuyển hướng đến thành phố Y, đầu Diệp Nhân Sinh cũng bị mấy ý nghĩ của Mã Thiến Thiến làm cho lắc lư theo.

Vì là hai cô gái duy nhất trong đoàn, nên khoảng cách càng dễ gần nhau hơn. Mã Thiến Thiến là một thiên kim nhà giàu điển hình, xảo quyệt, tùy hứng, nhưng cũng không chơi xấu gì, tính khí cô ấy đơn thuần, muốn cái gì liền nói ngay, nhanh nhẹn nhanh miệng.

“Oa! Tiểu Diệp, da cậu thật tốt đó nha!” Mã Thiến Thiến cực kỳ ao ước vuốt mặt Diệp Nhân Sinh: “Chăm sóc thế nào thế, chỉ ỉnh đi!”

Từ nhỏ đến lớn vì làn da ‘hoàn hảo’ này mà Diệp Nhân Sinh luôn được Lộ Mỹ Hà hâm mộ, đã sớm thành thói quen, dù sao cũng thường xuyên vận động nên hay chảy mồ hôi, trao đổi chất được thúc đẩy, mà cô lại không thích trang điểm, tuy làn da không được trắng lắm, nhưng lại được ở chỗ nhẵn bóng non mềm như mới chào đời.

“Ấy, cái này, uống nhiều nước vận động nhiều thôi —— “

“Oa, Tiểu Diệp, đáng người cậu cũng lớn thật đấy!” Mã Thiến Thiến chẳng để tâm đến câu trả lời của cô, cứ thế mà cảm thán: “Cao như vậy còn chưa tính, hơn nữa...” Cô ấy tà ác ngằm liếc mắt một cái: “Còn cố gắng như vậy...”

... Cố gắng hay không cố gắng gì đó, thật đáng ghét.

Trước kia ở sân chạy bộ tập thể dục karate, Diệp Nhân Sinh nhất định phải dùng cánh tay che đi mới có thể miễn cưỡng làm giảm đi một vài ánh mắt đáng khinh.

Đối với một người yêu thích đầm bốc mà nói, cơ ngực cực kì phát triển, khi bước đi thì áo lót kia thật là một tai nạn.

Năm trung học luyện Judo, rất nhiều cậu chàng thích đứng cạnh cô luyện tập, làm cho Diệp Nhân Sinh âm thầm thề nhất định sẽ đưa tiễn bọn họ đi một cách nhanh chóng.

Diệp Nhân Sinh nhớ tới việc đáng tiếc cả đời ấy, sắc mặt khê biến thành hồng, xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác ngấm cảnh.

Vừa xuống xe, không khí ẩm ướt liền đập vào mặt, cái lưng mệt mỏi của Diệp Nhân Sinh được thoải mái, thành phố Y rất cổ kính, có mấy kiến trúc tường đỏ ngói xám được lưu giữ lại, hai bên đường đá xanh uốn lượn theo, người ở đây sống theo phong cách xưa.

Mã Thành Thụ rất nhanh đã liên lạc với đoàn làm phim đến đón bọn họ, một người với bộ râu dài tuổi tác không khác ông là mấy bước từ trên xe xuống, trao cho ông một cái ôm thật chặt, Mã Thành Thụ vui vẻ nói: “Sao đạo diễn Hồ lại tự mình đến chứ, làm lỡ mất thời gian của ông!”

“Thầy Mã đến đây, làm sao tôi có thể ngồi yên được.” Đạo diễn Hồ rất nhiệt tình.

Lúc này Diệp Nhân Sinh mới biết được, ở thành phố T có ba bộ phim cần phải ghi hình, cho đến tối hôm qua đạo diễn Hồ tự mình gọi điện thoại cho Mã Thành Thụ, lúc này mới quyết định ra đón bọn họ vào thành phố Y, đây là lần đầu tiên Mã Thành Thụ hợp tác cùng đạo diễn Hồ, hai người hiển nhiên hết sức vui mừng, hai bên đều là nhân vật nổi tiếng trong giới, nhất định sẽ tuyên truyền không nhỏ cho bộ phim lần này.

Trên xe có hai người đàn ông khoảng ngũ tuần có lai lịch hách dịch cứ ‘nịnh bợ tăng bốc’ nhằm dìm hàng đối phương, những người khác đều biết điều không nói lời nào, Diệp Nhân Sinh nhìn ngoài cửa sổ, trông thấy một cửa hiệu “bánh sợi nhiều màu” lướt ngang qua, nhất thời nhớ lại hồi đại học Trình Mạt Mạt đã cho cô cái bánh sợi này, ăn ngon đến mức làm cho người ta rơi lệ đầy mặt, dường như có cái gì đấy nhiều màu...

Ấy, cô biết Trình Mạt Mạt ở thành phố A, nhưng không rõ có ở thành phố Y hay không. Diệp Nhân Sinh lấy điện thoại đã tắt máy từ trên máy bay, mở ra gửi một tin nhắn cho Trình Mạt Mạt, rất nhanh đã nhận được tin nhắn gào thét giận dữ của cô ấy.

“Diệp Nhân Sinh mẹ nó cậu vẫn còn sống sao!”

... Được rồi, tốt nghiệp mấy tháng không liên lạc, hoàn toàn là vì người nào đó rơi vào trò chơi mà quên hết cả.

“Tớ chẳng những còn sống, mà còn tới thành phố Y, thấy rất nhiều bánh sợi nhiều màu, tớ liền nhớ tới bánh sợi trước kia, nhớ tới luôn cả cậu...”

Mười mấy tin nhắn bay đi bay về, Diệp Nhân Sinh biết Mễ Đóa cũng đến thành phố Y, hai người học bộ môn tạo hình mỹ thuật cũng coi như không uống phí, cùng chung vốn thuê một cửa hàng nhỏ chuyên thiết kế phòng làm việc, coi như là tiền đồ xán lạn. Diệp Nhân Sinh không nói bản thân làm gì, chỉ nói rảnh rồi sẽ đến xem bọn họ, hai bên đường người ở rất thưa thớt, nơi xuất ngoại cảnh cũng tới rồi.

Đoàn làm phim gửi xe ở một gia đình làm nông dưới chân núi, muốn quay được những cảnh quay thật tự nhiên, nhất định phải đến nơi rừng sâu núi thẳm, nhưng thành phố Y cũng có quy định nghiêm ngặt đối với cả đoàn, không được phá hỏng môi trường, rác thải lại càng không cho phép vứt bừa bãi, tất cả phải giảm thiểu. Mã Thiển Thiển vừa nhìn điều kiện này liền xong miệng lên, Mã Thành Thụ đứng một bên an ủi cô, vừa cười cười có lỗi với Diệp Nhân Sinh: “Không ngờ rằng lần đầu tiên đưa em tới đây lại chính là cảnh quay cổ trang ngoài trời, nhất định điều kiện không thể nào tốt được...”

“Có hề gì đâu.” Diệp Nhân Sinh cười sảng khoái: “Trước đây em hay qua nhà ông nội nghỉ đông với nghỉ hè, ngày ngày phải giúp ông canh chừng, thường xuyên qua đêm trên núi, đã thành quen rồi.”

Bởi vì đạo diễn Hồ bị cao huyết áp nên leo núi được một lúc lại dừng, đến khi đến nơi cũng đã hơn ba giờ chiều. Vốn bọn họ có thể ở gia đình làm nông dưới chân núi qua đêm, nhưng có một cảnh quay cần phải quay lúc mặt trời mọc, cho nên tất cả đều qua đêm trên núi.

Phó đạo diễn, thư ký trường quay, quay phim, giám chế, đạo diễn hình ảnh, nhà hóa trang, nhà thiết kế trang phục, mọi người họp lại lần lượt giới thiệu một lượt, Diệp Nhân Sinh cũng nhớ kỹ đại khái mỗi thứ, Mã Thành Thụ đưa kịch bản cho cô, để cô có thể nghiên cứu mấy động tác hay cho diễn viên nữ.

Diệp Nhân Sinh mở kịch bản ra, lúc này mới thấy tên phim: “Mỉm cười vùng kiếm đập ma cô2.”

Cái tên như vậy mà cũng nghĩ ra sao —

Thế nên đợi Mã Thành Thụ đi một vòng làm quen địa hình trở về, đã thấy Diệp Nhân Sinh và Mã Thiển Thiển bị kịch bản làm cho giật điện mà lảo lộn trên sàn nhà.

“Bố!” Mã Thiển Thiển cười nói: “Ai viết kịch bản này thế, thật đúng là vớ vẩn, hết thần rồi đến ma...”

“Nói nhỏ chút thôi!” Mã Thành Thụ quở trách: “Con lo kịch bản của người ta làm gì, làm tốt việc của mình là được rồi.”

“Nhưng mà cũng quá khoa trương quá, nam chính so với nữ chính còn hoàn mỹ hơn, làm sao có thể thích một cây nấm khô héo chứ.” Diệp Nhân Sinh không có mùi vị của một thiếu nữ mộng mơ nào, phát câu nói: “Khác xa chênh lệch nhau như vậy, sao có thể ở cùng nhau.”

“Chênh lệch giữa người và người, không phải bên ngoài, cũng không phải là thân phận và địa vị...” Mã Thành Thụ đột nhiên giăng lí: “Mà là khoảng cách giữa hai trái tim.”

“Nam chính như vậy thì tìm đâu ra chứ...” Mã Thành Thụ buột miệng hỏi.

“Còn không phải là cái người con ngày nhớ đêm mong sao...”

“Đường Dập?!!!” Mã Thiển Thiển mặt bỗng đỏ ửng, Diệp Nhân Sinh còn ngờ vực, nhưng lúc này giằng co kịch bản xong đột nhiên lại muốn đi cầu, cũng có thể là do buổi sáng canh đậu xanh chậm tiêu hóa, cô nhỏ giọng đi hỏi người hóa trang, mà người kia vừa hay đi vệ sinh về, liền chỉ chỗ cho cô.

Thế nên cái tính mù đường của Diệp Nhân Sinh lại phát tác.

Cô tự cho là chính xác không nhầm theo hướng người hóa trang đi đến đây, nhưng dọc đường đi không có nơi nào giống nhà vệ sinh, ngoại trừ một căn lều nhỏ này.

Gian lều này không giống nhà vệ sinh chút nào, nó như là nơi mà người đi đường sâu trong núi dùng làm tránh đường hay qua đêm mà dừng tạm vậy, nhưng xung quanh lại càng chẳng có cái gì giống nhà vệ sinh, Diệp Nhân Sinh sốt ruột gõ khung cửa gỗ.

“Có ai không?”

Còn chưa kịp đợi trả lời, cánh cửa vì bị cô gõ quá mạnh mà đã bật vào trong, sau đó chậm rãi quay ra hướng ngược lại.

Có người thì chắc chắn sẽ không khóa cửa, Diệp Nhân Sinh vui mừng kéo cửa ra.

Sắp đến sẩm tối nên trời trở nên êm dịu và ấm áp, chiếu rọi vào căn nhà theo khe hở trên nóc nhà tranh, đem người trước mắt hiện rõ trong tầm nhìn, anh ta quay lưng về phía cô, đầu đội một chiếc mũ xanh, tóc đen như nước nước trút xuống, áo trên người còn chưa mặc xong, nghe có tiếng động, anh ta liền quay đầu, nửa vai lộ ra ngoài, xương quai xanh bằng phẳng. Lúc anh ta nhìn bạn, cho dù là trông mắt che đi đôi đồng tử màu xanh lục, thì vẫn lộ ra một vẻ lãnh đạm, mà khuôn mặt này Diệp Nhân Sinh cũng chẳng xa lạ, anh ta là người trên những tấm poster của Đỉnh Hoa Sơn từng được dán đầy khắp phố, mặt mũi như bút vẽ, thật sự là một sắc đẹp tới cực hạn.

Thì ra Đường Dập đóng vai Úc Lưu.

Nhưng đây không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là Đường Dập đang thay quần áo, mà cô lại nghênh ngang xông vào.

Suy nghĩ của Diệp Nhân Sinh đột nhiên chậm chạp, ánh mắt cô không không chế được nhìn cứ nhìn anh chưa kéo cổ áo lên, mơ hồ có thể thấy được cơ vân trước vòm ngực rắn chắc như ẩn như hiện kia...

...

Ai tới bóp chết cô đi!

“Thật xin lỗi!”

Diệp Nhân Sinh đỏ mặt nhanh chóng đóng cửa lại, ý nghĩ đi tiêu đã không còn.

31. Chương 31: Cuối Cùng Cũng Thấy Người, Sư Phụ

“Này này, cô là ai.”

Diệp Nhân Sinh ngượng ngùng đứng bên ngoài cửa lều, đang âm thầm chán nản, đột nhiên thấy bên cạnh một người đàn ông... viên mặt kẻ chì đi một bước bằng ba lần chạy vội tới, về mặt cảnh giác.

“Tôi... tôi là trợ lý của đạo diễn hành động, rất xin lỗi... tôi đang tìm nhà vệ sinh...”

“Cô cho rằng đây là nhà vệ sinh?”

Diệp Nhân Sinh vô cùng xấu hổ, đành phải cười cười cho qua, người nam kẻ viên mặt này thấy cô đáng thương, liền giơ một ngón tay lên chỉ: “Tôi mới đi vệ sinh về... Đây, là ở chỗ này.”

Cô nhìn theo hướng mà người kẻ viên mặt chỉ, ở đó có mấy tấm ván gỗ, qua loa dừng tạm, lúc này không chú ý, cứ tưởng rằng là cột cây.

Đó mà là nhà vệ sinh sao... Rõ ràng là tiểu hăm cầu.

Diệp Nhân Sinh rơi lệ đầy mặt.

người kẻ viên mặt đẩy cửa ra, lập tức đổi vẻ mặt nịnh nọt, miệng còn liên thoảng: “Đầu tại tôi ra ngoài mà không khóa chặt cửa, cô ta không làm gì chứ?”

“Không có.” Đường Dập đã tự mặc xong bộ áo đen, chỉ chờ nhà tạo mẫu trở về thay đai lưng ngọc bích giúp anh.

“Ở trên đoàn phim tôi có gặp qua một fan điên cuồng của cậu.” người kẻ viên mặt cẩn thận thay anh chỉnh sửa lại góc áo: “Thật là khủng bố, còn giả vờ làm người chuyển thức ăn nhanh để lên vào...”

Sắc mặt Đường Dập cứng đờ, dường như đang nhớ lại hồi ức không hay nào đó.

“Tôi làm tạo mẫu lâu như vậy rồi...” người kẻ viên mặt sửa sang lại xong, bước lui về phía sau vài bước ngấm nghĩa nói: “Còn chưa thấy ai mặc áo gấm đen thích hợp như thế...”

“Mệt.”

“Cái này thì có gì vất vả chứ, cả đêm nay cậu phải hóa trang như thế, tóc cũng không được tháo ra, mặt trời mọc là sẽ diễn rồi, nhất định không được ngủ.” người kẻ viên mặt đau lòng nói: “Nếu như tôi là đạo diễn Hồ, nhất định sẽ không gây sức ép cho cậu như thế.”

Xem ra vị tạo mẫu này không thể so sánh an toàn với đám hâm mộ điên cuồng được ——

Đường Dập nghe mà vành tai tê rần, nhanh chóng đẩy cửa đi ra.

Vừa hay gặp Diệp Nhân Sinh giải quyết chuyện xong quay về.

Anh thấy cô, nhưng không chào hỏi hay tỏ ý gì, chỉ là trực tiếp bỏ đi, làm người kẻ viên mặt chạy bám theo.

Diệp Nhân Sinh không khỏi vô cùng uể oải, nhìn thấy đại minh tinh trong truyền thuyết, tuy cô không phải là fans của anh ta, nhưng dù gì trong lòng cũng để lại một ấn tượng tốt, nhưng mà rõ ràng là... bởi vì hành động vừa rồi, Đường Dập chẳng có cảm tình gì với cô.

Thế nên cơ hội kí tên cho Lộ Mỹ Hà nhất định cũng hụt mất thôi.

Diệp Nhân Sinh đứng tại chỗ u buồn một lúc rồi cũng quay về, đúng lúc đó, đạo diễn Hồ đang cực lực tán thưởng kiệt tác của nhà tạo mẫu, kỳ thật cũng là gián tiếp thổi phồng khí chất tuyệt vời của Đường Dập.

Mã Thiên Thiên kích động đứng bên cạnh đến xem, vất vả chen vào nói: “Hi Đường Dập, tôi là trợ lý đạo diễn hành động mới tới.”

Đường Dập nghiêng đầu ngơ ngác một chút, lúc này mới giơ tay ra, trong ánh mắt tựa hồ có vài phần tìm hiểu: “Xin chào.”

Có thể bắt tay cùng thần tượng, Mã Thiến Thiến hưng phấn vô cùng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi, cô đang không biết làm thế nào cho phải, vừa nghiêng đầu nhìn thấy Diệp Nhân Sinh không biết đang tìm cái gì, liền tranh thủ kéo cô tới, nhưng Đường Dập đã xoay người sang chỗ khác.

“A, cậu có thấy ánh mắt vừa rồi của Đường Dập nhìn mình không, có phải có gì đó đặc biệt không?”

Diệp Nhân Sinh cảm thấy đúng là có hơi khác biệt, liền thành thật gật đầu, rồi lại quay người tìm lọ nước.

Mã Thành Thụ sung sướng, kéo tay Diệp Nhân Sinh đi tới. Đường Dập đang nói chuyện cùng Mã Thành Thụ, biết được Đường Dập có chút bản lĩnh đánh võ, trong mắt Mã Thành Thụ tràn đầy hứng thú tán thưởng: “Tuổi còn trẻ mà đã biết chịu khó, thật đáng ngưỡng mộ.”

“Thầy Mã.” Mã Thiến Thiến giả vờ gọi.

Mã Thành Thụ dừng một chút, trong lòng biết chuyện mình đưa con gái tới đây nếu người khác biết là không hay, liền cũng đáp một tiếng, rồi cười nói với Đường Dập: “Đã gặp hai cô gái trợ lý của tôi chưa?”

Diệp Nhân Sinh biết tránh cũng không thể, chỉ phải kiên trì chịu phạt bất hạnh giơ tay ra: “He he... xin chào, lúc này thật ngại quá.”

Đường Dập thản nhiên nói câu không sao, cũng nắm lấy tay cô, rất lễ độ, nhưng lại xa cách.

Tay anh ta thật là ấm, không hề giống vẻ mặt lãnh đạm ấy chút nào.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Diệp Nhân Sinh rất đau buồn nhớ lại, cô đi vệ sinh xong chưa rửa tay...

Muốn trách thì trách cái cô Mã Thiến Thiến kia đi, vừa rồi cô còn đang tìm nước rửa tay, đáng tiếc chưa tìm ra thì đã bị kéo qua đây.

Trong lòng Diệp Nhân Sinh đổ bể mấy tiếng, thỉnh thoảng liếc trộm vẻ mặt của Đường Dập, dường như anh ta chỉ nhìn mỗi một mình Mã Thiến Thiến, cũng không để ý đến chuyện vừa rồi, thừa dịp bầu không khí không hề tồi này, Diệp Nhân Sinh không biết mình còn có cơ hội gặp lại Đường Dập hay không nữa, liền nhanh chóng lấy ra giấy bút.

Làm nghề rèn phải biết tranh thủ lửa nóng!

“Ày... Anh có thể giúp tôi ký tên không?”

Đường Dập vốn cho rằng là Diệp Nhân Sinh cố ý xông vào nhà lều, tuy không đến mức là fans điên cuồng, nhưng vẫn có nghi ngờ gây rối, lúc này nghe cô nói như vậy, càng thêm tin tưởng quả quyết.

Anh nhanh chóng ký tên, đưa lại cho Diệp Nhân Sinh, còn không nhìn cô một cái.

Nhân viên phụ trách đưa cơm hộp đã đến, giăng co cả nửa ngày, Diệp Nhân Sinh đói bụng đến mức choáng đầu hoa mắt, trông thấy thế liền happy chạy tới.

Vì thế mà cả đoàn tốp năm tốp ba tụm lại ăn cơm, Mã Thiến Thiến khẳng khẳng ở bên cạnh Đường Dập, còn muốn kéo Diệp Nhân Sinh tới, nhưng người kia cứ mặc kệ, đem mặt chôn vào trong hộp cơm một cách vô cùng nghiêm túc.

Đợi cho đến lúc hộp cơm đã nhìn thấy đáy, lúc này Diệp Nhân Sinh mới ngẩng đầu, cách đó không xa bên cạnh Đường Dập có thêm một người con trai, trông có vẻ không đến ba mươi tuổi, mặt mũi tuấn lãng, ăn mặc rất hợp mốt.

“Anh ta là ai vậy?”

“Là người đại diện kiêm trợ lý của Đường Dập.” Ánh mắt Mã Thiến Thiến không rời Đường Dập: “Hình như tên là Quách Khả Kiêu.”

Ánh mắt Quách Khả Kiêu gặp phải Diệp Nhân Sinh, lập tức gật đầu cười với cô, Diệp Nhân Sinh xấu hổ cười đáp lại, sau đó cúi đầu thâm tình nhìn chăm chú vào hộp cơm, mơ hồ như từ bên trong có thể nhảy ra miếng thịt.

Ngày rất nhanh tới.

Diệp Nhân Sinh với Mã Thiến Thiến cùng một tổ, hai người cố định chặt cái lều trại, sau đó trải một tấm nệm êm ái lên bên trong, lúc này Diệp Nhân Sinh mới nhớ ra mình hình như không đem theo nệm, vội vàng chạy tới đồng túi xách hành lý như ngọn núi nhỏ của mình tìm kiếm.

Lập tức cô may mắn tìm thấy cái đệm nhỏ mà mình thường dùng, ngoài ra còn có nước hoa đuổi muỗi, cồn i-ốt, băng cá nhân, một chiếc dao nhỏ, một lọ băng vệ sinh...

Cô không khỏi muốn vái lạy mẹ Diệp, quả nhiên mẹ nhà mình là vô địch...

Nhưng có một vấn đề nghiêm trọng hơn mà mẹ Diệp không nghĩ tới, Diệp Nhân Sinh ưu sầu nhìn cái sạc điện thoại của mình: “Ồ đây không có điện thì làm sao mà sạc...”

Không ngờ bị Mã Thiến Thiến xem thường: “Vào trong thôn có thể sạc điện, nhưng bố mình lúc xuất ngoại hay dùng pin mặt trời hơn, nếu không có gì thì để mình mượn ông ấy, yên tâm.”

Tảng đá lớn trong lòng Diệp Nhân Sinh hạ xuống, yên tâm mở di động ra.

Nói lại, từ lúc Diệp Nhân Sinh lên làm huấn luyện viên tập thể hình, lúc cầm được tiền lương tháng thứ nhất, việc đầu tiên làm chính là mua một chiếc điện thoại mới thay cho thứ đồ cổ của ba Diệp.

Mà cũng có lẽ là do cái màn hình màu xanh yếu ớt kia khiến cô nhớ lại vài chuyện không hay... nhớ đến tên khốn sợ quỷ, lại nghĩ đến hành vi trêu chọc cô của Lâu Vân Phong trong game, Diệp Nhân Sinh nghiêng rằng nghiêng lợi, tên khốn này tốt nhất là cả đời đừng gặp lại nữa!

Cũng may là cô còn có đồ để...

Đột nhiên trong lòng dâng lên vài phiền muộn khác thường, Diệp Nhân Sinh nhìn chằm chằm cái dây số đã sớm nằm trong điện thoại, có chút hồi hộp, lại vừa mừng thầm khó hiểu.

Cô cho rằng tất cả những thứ kia đều là tự mình vọng tưởng, là một chứng từ không thực tế. Cô cho rằng mình có thể thảnh thơi như vậy mà thích anh, sau đó để thứ tình cảm này nguội dần, rồi sau đó, lại dần dần xa cách, từ nay về sau trong biển người mênh mông, không còn quan hệ gì.

Cho đến tận bây giờ chưa hề mong đợi sẽ có thể đi tới ngày hôm nay... Cho dù anh nói bởi vì kỹ năng với nhiệm vụ, nhưng chung quy cô cũng chẳng phải kẻ ngốc —— Lệnh Hồ đối với cô, dù sao vẫn có chút đặc biệt.

Nhưng cái loại đặc biệt này, có thể xuyên qua thế giới ảo với trở ngại trùng điệp, hứa cho cô một tương lai sao?

—— đồ để, có ở nhà không?

Diệp Nhân Sinh gửi tin này đi, sững sốt một lúc mới cảm thấy có chút ngu ngốc, nhưng lúc này ối hận đã muộn, trái tim thiếu nữ loli của cô xoắn lại.

Sau một lúc lâu không thấy ai trả lời, lúc này đang có người gọi các cô đi lấy thẻ công tác, Mã Thiến Thiến đồng ý lấy giúp cô, Diệp Nhân Sinh cũng lười nhúc nhích, chỉ nắm chặt điện thoại trong tay nằm trong lều bôn chôn chờ hồi âm, không bao lâu sau đã lăn ra ngủ.

Nhưng cho đến gần đêm khuya, Diệp Nhân Sinh tỉnh lại, không thấy Mã Thiến Thiến đâu, nhưng điện thoại lại có một tin nhắn mới.

Lòng của cô điên cuồng nhảy dựng lên.

—— Đã bảo không được gọi là đồ để.

Chỉ là một câu nói đơn giản, lại khiến lòng cô tràn đầy ngọt ngào,

Diệp Nhân Sinh ngồi ở đó cười ngây ngô, đây là lần đầu tiên... lần đầu tiên nói chuyện với Lệnh Hồ lúc không online, bọn họ lúc này, rốt cuộc cũng không phải chỉ dựa vào trò chơi.

Đúng, đây là bước đầu tiên, sau đó là có thể gọi điện thoại, nói chuyện đời người nói chuyện lí tưởng nói chuyện tâm tình, tiếp sau đó ngẫu nhiên gặp mặt.. Ấy, tốt nhất là đợi cô thích ứng được với mấy cái váy

đã, rồi thêm nhiều lần nữa, liền bắt ngờ trực tiếp đánh gục! Đây chính là kế hoạch đánh gục đồ đệ vĩ đại, mà bước đầu tiên đã thành công, moa ha ha ha ha.

Mã Thiến Thiến vén lều trại lên, chợt thấy Diệp Nhân Sinh nằm diện thoại ngồi một mình vẻ mặt dâm tà, nhất thời kinh sợ.

“Cậu về rồi à...” Diệp Nhân Sinh kịp phản ứng trước: “Giấy công tác của mình đâu?”

“A!” Mã Thiến Thiến sau khi phản ứng lại mới vỗ đùi: “Mình quên mất... Mới ra tới nơi đã bị bố gọi đi mất, ngay cả của mình cũng quên lấy.”

“Không sao.” Lúc này tâm tình của Diệp Nhân Sinh rất tốt: “Để mình đi xem, tiện thể lấy luôn.”

Nửa đường lên núi, có một con đường khá bằng phẳng, đạo diễn Hồ mời mấy đồng hương giúp đỡ dựng một cái lều to ngoài trời, bên trên dùng vải nhựa che đậy, coi như là nơi họp hành tạm thời.

Ánh đèn yếu ớt, mơ hồ lộ ra một hình dáng thanh tú.

Diệp Nhân Sinh đi vào, Đường Dập đang ngồi ở chỗ kia, thay phải chống tai nhắm mắt dưỡng thần, Quách Khả Kiêu ở một bên dùng ba chiếc ghế nhỏ làm thành một chiếc giường, ngủ rất sâu.

Một thân anh mặc áo gấm xanh không nhiễm một hạt bụi, tóc cũng gọn gàng bóng loáng như lúc mới gặp, nhưng bước đi của Diệp Nhân Sinh đã đánh thức anh, cô còn đang lo sợ bất an, đã thấy Đường Dập khẽ gật đầu với cô, mặt có vẻ mệt mỏi, nhắm hai mắt lại.

Mình tỉnh bên ngoài thì tươi mới tràn đầy sức sống, sau lưng lại trả giá vất vả, nhưng không ai nhìn thấy... Diệp Nhân Sinh không khỏi có chút bội phục tính chuyên nghiệp của anh, một buổi tối ngồi như vậy, ngày mai còn quay phim, nghĩ mình là bằng sắt sao?

Cô không muốn quấy rối anh nhiều, liền lặng lẽ đi đến chỗ cái bàn, thấy có hai tấm thẻ dề dưới một cái túi bọc, ở ngoài là tấm plastic, sợi dây màu lam xanh trời, đúng là thẻ công tác của cô và Mã Thiến Thiến.

Diệp Nhân Sinh cảm thấy vui vẻ, cầm lấy rồi xoay người, không ngờ một cơn gió thổi vào, chiếc lều phủ vải nhựa rung động dữ dội, bốn phía không có gì che, đột nhiên tấm thẻ trượt khỏi năm ngón tay cô, cuộn đến bên chân Đường Dập.

Anh hơi hơi mở mắt.

Khuôn mặt Diệp Nhân Sinh nhăn nhó, vốn muốn để lại cho người ta ấn tượng tốt, nhưng dường như ông trời cứ cố tình đứng phía đối lập với cô, không nên để cô ba phen mấy bận xảy ra chuyện trước mặt anh chứ, đây chính là kiếp số a kiếp số.

“Ngại quá...”

Diệp Nhân Sinh xin lỗi anh thành thói quen, cô đau lòng đi tới, người người nhặt thẻ trên đất.

Thẻ plastic, nhờ ánh đèn mờ mờ, chiếu lên ba chữ.

“Chờ chút.”

Cô còn đang khom người một nửa, Đường Dập lại nhặt tấm thẻ kia lên trước cô.

“Diệp Nhân Sinh.” Đôi môi mỏng của anh hé mở, đọc cái tên trên tấm thẻ: “Là cô bạn của cô sao?”

Diệp Nhân Sinh ngẩn ra, chẳng biết tại sao lại hơi hồi hộp.

“Không phải...” Cô cười mất tự nhiên: “Đây là tôi... tôi tên là Diệp Nhân Sinh.”

Trong nháy mắt, ánh mắt của anh đột nhiên có chút nóng bỏng, giống như là muốn làm lòng cô tan ra.

Diệp Nhân Sinh rút tay về, trong mắt lộ vẻ mờ mờ.

Anh có cảm giác cô gái kia không giống cô, không có lý do gì, chỉ là caem thấy không giống, thì ra thật sự là không phải.

Mà cô thật sự lại trực tiếp xông vào phòng thay đồ của anh... lúc ấy không để tâm lắm, bây giờ nghĩ lại, hình như... cũng hơi giống tác phong của cô.

“Cái tên rất dễ nghe.” Khóe miệng anh cong lên, đưa tấm thẻ trả lại cho cô.

Một cô gái vì một câu hứa hẹn tùy tiện trong trò chơi mà hết lòng làm theo, một Sênh Sênh Ly Nhân không hề nhúng tay vào chuyện của Hoa Vương, nhưng mỗi ngày việc đầu tiên làm là chạy vọt đến bên cạnh cô bạn, một bác sĩ chỉ luôn khiêm tốn, lại rất cuộc không chịu được cảnh anh bị giết quật cường mà nói ra câu “Sư phụ bảo vệ người”...

Một Diệp Nhân Sênh chân thành nhưng lại có chút ngốc nghếch.

Rất cuộc... cũng nhìn thấy người, sư phụ.

“Cám ơn.” Diệp Nhân Sênh nhận lấy tấm thẻ, cũng không biết là vì anh nhất giúp mình đồ hay là tại anh khen ngợi tên mình dễ nghe, nhưng lại bị nụ cười của anh làm cho hoa mắt, trong lòng đột nhiên thấy kì quái, thái độ của người này thay đổi thật là nhanh...

Chẳng lẽ chuyện cô chưa rửa tay mà bắt tay với anh đã bị lộ sao?

...

Sênh ca, cô còn có thể không hiểu chuyện tình một chút được sao...

32. Chương 32: Người Này Có Thuộc Tính Yêu Nghiệt

“A a a a ——”

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng thét khủng bố chói tai, Diệp Nhân Sênh sợ đến mức thiếu chút nữa là ném điện thoại đi.

“Tớ muốn kí tên, kí tên! Sênh a a a a kí tên a a a a ——”

Diệp Nhân Sênh ngắt điện thoại, để Đại Hoa Sen kích động sung sướng, đợi cô ấy bình thường lại rồi hăng nói chuyện sau.

Mặt trời mọc là cảnh múa hát, không cần đến hướng dẫn hành động với trợ lý, nhưng Mã Thiển Thiển lại hưng phấn kéo cô đến xem, Diệp Nhân Sênh bắt đầu đi, chỉ đành phải mệt mỏi buồn ngủ đứng một bên, ngáp mấy cái liền.

Tối qua trông thấy tin nhắn đã muộn quá, nghĩ đến Lệnh Hồ chắc đã ngủ, cho nên cô cũng không gửi tin gì nữa. Diệp Nhân Sênh nhìn chằm chằm tin nhắn chỉ có mấy chữ trong điện thoại, cười rất vui sướng, hồn nhiên không phát hiện ra Mã Thành Thụ đã đứng ở sau lưng.

“Là bạn trai?” Mã Thành Thụ lẩm chuyện hỏi.

Nhất thời Diệp Nhân Sênh đỏ mặt lên: “Thầy Mã... Không, không phải.”

Bộ dạng giấu đầu lòi đuôi của cô thật làm cho người ta không cách nào tin tưởng được, Mã Thành Thụ cười rõ lên: “Con gái lớn đúng là không thể giữ trong nhà, cũng giống Thiên Thiển mà thôi.”

Ai thêm cùng cái loại mê trai nhà ông giống nhau chứ!

Diệp Nhân Sênh lúc này mới biết, thì ra quay phim không phải quay lần lượt từng cảnh...

Sáng sớm này, có thể quay mấy cảnh mấy nam diễn viên diễn ở cảnh mặt trời mọc, ngay cả ở kết cục hỗn phi phách tán cũng đã quay xong, hơn nữa bởi vì đến cuối tuần diễn viên nữ chính mới có thể đến đây, nên tuần này cần quay rất nhiều cảnh không có nữ chính, mà hình như Đường Dập bởi vì mới khỏi bệnh, nên chỉ nhận một bộ phim của đạo diễn Hồ này, nếu không thì bình thường, nhất định anh sẽ bận rộn đến nỗi “rồng thần thấy đầu không thấy đuôi”.

Mã Thiển Thiển làm fans bí mật, biết rõ cơ hội lần này khó có được, thế nên lúc ở Mã gia ban giả vờ đánh đầu một hồi, hết sức ngoan hiền đi theo sau Mã Thành Thụ bưng trà rót nước, Diệp Nhân Sênh thật không

quen thuộc với binh khí, xem bọn họ giở trò ra hình ra dạng, không khỏi nhiệt huyết sôi trào nóng lòng muốn thử.

“Tiểu Diệp, con lại đây.”

Mã Thành Thụ đang gọi cô, Diệp Nhân Sinh vừa nghiêng đầu, liếc mắt một cái liền trông thấy Đường Dập đứng cách đó không xa, lúc này mới phát hiện ngoài trên TV, dường như đây là lần đầu tiên thấy bộ dạng ngoài đời của Đường Dập trong sinh hoạt, mái tóc màu nâu ngắn rối vò, áo sơ mi màu đen với quần bò tối màu, phác họa ra thân hình hoàn mỹ cao dài của anh.

Người như vậy, cho dù đứng trong biển người, mặc quần áo bình thường nhất, cũng sẽ vẫn chói lóa mắt.

Không biết cuộc sống của anh có giống như người bình thường hay không ——

Những ý nghĩ này dạo qua một vòng trong đầu cô, rồi sau đó bị tản đi. Bao nhiêu người muốn làm ngôi sao còn không kịp, tại sao có thể có người hâm mộ làm một người bình thường chứ... Cũng chỉ có cô mới có ý nghĩ kỳ quái như vậy.

“Thầy Mã.” Cô ngoan ngoãn gật đầu, nhìn vẻ mặt gợn sóng không rõ của Mã Thiển Thiển.

“Con thử tới uy thủ Đường Dập xem, thật là, Thiển Thiển... động tác của Đường Dập còn đạt chuẩn hơn cả con!”

Uy thủ là ngôn ngữ trong nghề, ý là phối hợp huấn luyện một người, lấy những động tác giống nhau mà công kích, đối phương cũng lấy những tư thế giống nhau mà đỡ đòn, tiếp đó luyện thành thực công kích và đòn đỡ. Về mặt của Mã Thiển Thiển như là làm mất một trăm nhân dân tệ: “Chẳng qua là lâu lắm rồi con không luyện thôi...”

Diệp Nhân Sinh hiểu được tâm tư của cô ấy, liền cười nói: “Dù sao cũng thành thực hơn mình, mình còn chưa thấy uy thủ của cậu —— “

Mã Thành Thụ mặt đen khi trông thấy Mã Thiển Thiển nhảy nhót đến trước mặt Đường Dập vươn tay, nhưng Đường Dập trái lại chẳng sao cả, chỉ giơ tay ra, dường như còn liếc nhìn Diệp Nhân Sinh một cái.

Diệp Nhân Sinh chợt dạ cười cười với anh, trong lòng trống không ngừng gõ, cũng có thể là bị mỹ nam nhìn nên tim đập rộn lên. Đột nhiên cô có cảm giác mình quả nhiên thật chậm chạp, đây chính là Đường Dập —— cô nhìn vòm ngực của anh, được nắm tay người ta rồi còn được người ta khen tên dễ nghe, lại có thể giả vờ bình tĩnh đến bây giờ.

Thì ra cô là vua vờ tĩnh tâm...

Không thể không nói, bây giờ mới tìm ra được một ít cảm giác then thừng khó hiểu của thiếu nữ, Sinh ca à cô thật là chậm chạp quá...

Làm huấn luyện uy thủ với ai kia, động tác của Mã Thiển Thiển của nhiên vô cùng thâm thúy.

Diệp Nhân Sinh hoài nghi, với bản lĩnh của Đường Dập, thì chỉ một tay là có thể chinh cô ấy xong rồi.

Là con gái của đạo diễn hành động nổi tiếng Mã Thành Thụ, biểu hiện của cô như vậy thật là quá mức bề mặt đó, mặc dù mọi người không biết rõ, nhưng Mã Thành Thụ cảm thấy như trên mặt không còn ánh sáng, liền hướng đôi mắt về phía Diệp Nhân Sinh cầu cứu.

Vua vờ tĩnh tâm cố gắng tĩnh tâm một hồi, mắt thấy nhân cầu của Mã Thành Thụ sắp rơi ra, đành phải đi lên phía trước giữ chặt Mã Thiển Thiển: “Ha ha... hay để mình thử...”

Mã Thiển Thiển với Đường Dập thân mật tiếp xúc mấy hồi, tuy chỉ có cánh tay là tiếp xúc thân mật, nhưng rõ ràng là cô đã vô cùng thỏa mãn, vì thế vui sướng đi ra một bên.

Diệp Nhân Sinh chuyển hướng sang Đường Dập, chẳng biết tại sao lại căng thẳng, thế nhưng vẫn không tự chủ được mà theo thói quen lúc trước tập võ —— cúi đầu trước đối thủ trước khi ra tay.

Mã Thành Thụ và Mã Thiển Thiển há to miệng...

Đây là uy thủ chứ không phải để cô đi đánh nhau đâu ——

Đường Dập không nhịn cười được, sau đó cũng cúi người chấp tay về phía cô.

Mã Thành Thụ và Mã Thiên Thiên khép miệng lại, nếu Đường đại minh tinh đã không để ý thì...

Diệp Nhân Sinh kịp phản ứng lại, thầm muốn đi đập đầu vào cây tự sát.

Bởi vì thanh gươm của nam chính cần phải nhờ đến đội đặc hiệu xử lý, cho nên bên đạo cụ trực tiếp tặng mỗi người một thanh bằng nhựa rất nhẹ nhưng giống y chang, không thể không nói kỹ thuật bây giờ thật thần kỳ, rõ ràng thanh kiếm này thoát nhìn không có gì khác biệt, nhưng cầm lên tay thì rất nhẹ, âu cũng là phòng khi tập luyện mà bị thương.

Mã Thành Thụ nhìn kỹ động tác vừa rồi, liền để Đường Dập cầm kiếm luyện tập, Diệp Nhân Sinh ở bên cạnh giúp anh tập luyện mà không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

“Tay phải nâng cao lên một chút...” Mã Thành Thụ nói: “Tiểu Diệp.”

Diệp Nhân Sinh gật đầu, sau đó đi về bên trái đỡ tay phải của Đường Dập: “Cao như thế này?”

“Không sai.” Mã Thành Thụ vuốt cằm: “Đổi kiếm thành cầm ngược lại.”

Đường Dập đem thanh kiếm quay ngược, Diệp Nhân Sinh đỡ lấy cánh tay anh, khống chế độ cao vừa phải. Động tác như vậy, khiến cho cô dường như dính chặt lấy anh.

Hàng lông mi rậm động đậy, đột nhiên anh bỗng nhìn cô.

Diệp Nhân Sinh không phát hiện ra ánh mắt của anh, cứ như thế trong ánh mắt gần trong gang tấc ấy lần lượt đủ các màu sắc hiện lên đi qua, dường như muốn đem hình ảnh cô ghi nhớ trong lòng.

Bỗng nhiên tim đập mặt đỏ bừng nổ.

Diệp Nhân Sinh lui về phía sau từng bước, kéo giãn khoảng cách ra, ngón giữa vẫn còn lưu lại chút tiếp xúc với cánh tay anh, nơi này từng có dấu vết của anh — bao gồm cả lòng của cô, lại như lửa bốc cháy lên.

Anh chỉ nhìn cô một cái, chỉ là một cái thôi.

Làm quái gì... mà cô cảm thấy rất hấp dẫn chứ a a a a —

Người này có thuộc tính yêu nghiệt, chỉ có thể nhìn từ xa không thể khinh suất.

Diệp Nhân Sinh hạ quyết tâm cách xa anh một ít, thế nên mấy ngày sau trong Mã gia ban quan sát mấy đàn anh luyện tập đánh nhau, cũng hứng khởi cầm lấy đao kiếm khoa tay múa chân vài cái, vui vẻ dị thường.

Cuối tuần đa số mọi người đều bề bộn nhiều việc, nhưng một nhân vật nhỏ bé không quan trọng gì như cô, thì có một ngày để nghỉ ngơi.

Đêm qua Diệp Nhân Sinh có gọi điện cho Trình Mạt Mạt, Mễ Đóa sáng sớm chờ dưới chân núi, hai người gặp nhau ôm hôn la hét om sòm một hồi rồi kéo nhau lên xe buýt. Phòng làm việc của hai người cách nơi này rất gần, chỉ không đến nửa giờ đi xe, Trình Mạt Mạt gọi một phần ăn nhanh ở nhà chờ.

Đối với Diệp Nhân Sinh một tuần ăn cơm hộp mà nói, nhìn thấy bàn thức ăn kia thì không thể so với Trình Mạt Mạt còn đang sung sướng, ba người hàn huyên tán gẫu mấy chuyện gần đây, lúc này Diệp Nhân Sinh mới đem chuyện đạo diễn hành động ra nói, nhưng cô rất nhanh ý thức được, hai cô gái này rất giống với Đại Hoa Sen ở chỗ không nghe ra điểm mấu chốt.

“Đường Dập?! Có thật là Đường Dập không?!!!!”

“Không phải giả đấy chứ...”

Nhắc tới giả mạo, đột nhiên Diệp Nhân Sinh nhớ đến trò chơi, nhất thời vô cùng hưng phấn.

“Kí tên thì để tớ thử xem, máy cậu có thể lên mạng chứ.”

Mễ Đóa gật đầu, Diệp Nhân Sinh ngồi trước máy tính, vô cùng vui sướng phát hiện ra có biểu tượng Đinh Hoa Sơn, vừa hay giảm thời gian đi download.

“Tớ với Mạt Mạt chán quá nên tìm thứ để chơi, mới down hôm qua còn chưa lập nick đâu.”

“Đến khu chín đi, chị đây mãi cấp, nhưng mà... hức, tuy là bác sĩ, nhưng như vậy đưa các cậu theo cũng đủ rồi.”

Trình Mạt Mạt sau khi cơm nước no nê đã đi ngủ, Mễ Đòà nhàm chán nhìn lên trang web, Diệp Nhân Sinh tắt âm đi, kích động đăng nhập vào trò chơi.

Vừa lên mạng Diệp Nhân Sinh đã bị vô số tin nhắn làm ắc kệt, đợi cô có thể di chuyển, đã thấy khung mặt ngữ lóe lên.

[Mật Ngữ] Bầu Tiên Tử nói với bạn: Sinh ca không phải sợ, bọn muội ủng hộ ca!

[Mật Ngữ] Tô Vi Hải nói với bạn: Đến đây! Sinh ca

[Mật Ngữ] Thân Hồ Chấn Động nói với bạn: Sinh ca lâu lắm không gặp, nhớ người quá.

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Sinh ca phải thương hoa tiếc ngọc nha, nhưng mà để lợi cho Lệnh Hồ, trực tiếp đem mỹ nhân đến đây luôn đi, cạc cạc.

[Mật Ngữ] Cổ Phi Dương nói với bạn: Sinh ca không được đồng ý với nàng ta!

Diệp Nhân Sinh choáng váng, cô yếu ớt ló đầu xuất hiện trong bang phái. Nhất thời, đám hủ nữ hận thù sôi sục đến vây quanh cô, đồng thời Không Tàng còn ở bên cạnh thêm mắm giặm muối, cuối cùng cô cũng hiểu rõ vì sao chuyện lại thế này.

Thì ra trước khi hai khu hợp phục, ngoại trừ bang phái Đón Gió Nghe Mưa, còn có một nữ bang chủ chỉ huy bang phái vô cùng nổi danh, tên là Lưu Quang Phi Vũ. Nữ bang chủ Lưu Vũ thấy được bài post trên diễn đàn, tùy tiện để lại một câu sau “bè phái cuồng 3P”, đại ý là xem thường không có hứng thú, ba người đàn ông này không bằng thu làm nam sủng.

Phía sau còn có vài người cãi lại, nhưng đều là người chơi nữ.

Vốn đây chỉ là lời tuyên bố vui đùa, kết quả chẳng biết lúc nào Lưu Vũ cô nương lại có hứng thú với Lệnh Hồ. Bỗng nhiên cô nàng post một bài post mới, chỉ đích danh muốn tìm Sinh Sinh Ly Nhân, đại ý là nếu cô thật sự là đàn ông, thì cô nàng sẽ không khách khí theo đuổi Lệnh Hồ, đến lúc đó xin cô hiểu cho và chúc phúc cho bọn họ.

Khóe mắt Diệp Nhân Sinh run rẩy lên diễn đàn, sau đó chuyển trở lại giao diện trò chơi, liền thấy dưới góc trái có mặt ngữ.

[Mật Ngữ] Lưu Vũ nói với bạn: Xin chào.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lưu Vũ: Tạm biệt.

[Mật Ngữ] Lưu Vũ nói với bạn: ...

Diệp Nhân Sinh bình tĩnh ngăn chặn cô ta, tới chỗ nào thì quay về chỗ đấy, muốn cướp đồ đệ của cô sao, nửa câu cũng không thể trao đổi!

Nhưng không ngờ mặt ngữ không thành, Lưu Vũ cô nương lại trực tiếp lên kênh thế giới.

[Thế Giới] Lưu Vũ: Sinh Sinh Ly Nhân, ta biết người online, đến đấu trường Đỉnh Hoa Sơn, chúng ta giải quyết vấn đề.

—— Ai có vấn đề với người chứ!

Diệp Nhân Sinh nhắc bàn.

33. Chương 33: Cuộc Chiến Bảo Vệ Jq

Người bảo ta đến đấu trường mà ta đi, chẳng phải sẽ chữa mặt mũi cho người sao.

Diệp Nhân Sinh ngồi bên cây cầu giả vờ câu cá.

Kênh thế giới náo loạn một hồi, đa số đều là tiểu loli của bang Lưu Quang Phi Vũ muốn trợ lực cho bang chủ tỷ tỷ của họ, người khác vui mừng chính là, ngoại trừ đám hủ nữ của bang Hòa Thượng kịch liệt phản đối, mấy lũ con trái thềm muốn Lưu Vũ cũng không ít, bọn họ lấy cách im lặng trầm mặc và đi phó bản để biểu đạt sự ủng hộ với Sinh ca.

Đáng giận chính là cái tên Không Tàng ở bên cạnh cứ không ngừng nói lui nói tới, ngộ nhờ cả Lệnh Hồ và Lưu Vũ hai bên đều có tình ý, thì Sinh ca người ở đây không phải là làm chậm trễ chuyện người ta sao? Diệp Nhân Sinh thấy những lời này mà bực dọc, nhưng không đợi cô tỏ thái độ, Không Tàng đã bị hủ nữ trong bang quần công. Trong đó Miên Dương Miên Miên có nói một câu “Có phải người ghen tị không, đến cơ hội muốn làm chậm trễ chuyện người ta còn không có” đã đâm trúng vào chỗ mềm yếu của Không Tàng, anh ta u buồn đi vào xó tường vẽ vòng tròn.

Sức chiến đấu của đoàn hủ nữ có thể thấy được rõ ràng.

Mắt thấy quân cứu viện của hai bên đều có dấu hiệu gà trống, cuối cùng Diệp Nhân Sinh cũng không kìm được, mở di động ra gửi cho Lệnh Hồ một tin nhắn.

“Người biết ‘Lưu Vũ’ không?”

Tự Diệp Nhân Sinh cũng không biết là rốt cuộc mình không an tâm điều gì, tựa hồ trong một khoảnh khắc, trong đầu cô xẹt qua đủ hình ảnh, phát hiện không tìm thấy lý do có thể an tâm.

Bởi vì Lệnh Hồ, chưa từng nói qua là thích cô.

Vốn nghĩ từ trước đến nay có thể đổ gục theo kế hoạch, ai ngờ đến nửa đường lại xuất hiện một Trình Giáo Kim nữ, thật là đau đầu.

Diệp Nhân Sinh thu lưới đánh cá đứng lên, giao diện màn hình vừa chuyển, bên cạnh đã xuất hiện một đám người.

Trong đó có một nữ Lưu Vân quần áo màu đỏ vô cùng chói mắt.

[Đối Diện] Lưu Vũ: Người định câu hết cá sao?

...

Đúng là âm hồn không tan trong truyền thuyết nha!

Lập tức Diệp Nhân Sinh muốn thoát khỏi trò chơi.

[Đối Diện] Lưu Vũ: Người không cần phải log-out, có mấy lời ta nghĩ muốn nói rõ ràng với người, vốn không muốn đám đông đi theo, nhưng người có ngăn ta cũng không có cách đâu, ta với Lệnh Hồ đã cùng đi phó bản hơn một tuần, hơn nữa nghe nói các người là vì nhiệm vụ với kỹ năng mà kết hôn, nếu không phải quan hệ người yêu, vậy là tốt rồi.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Đúng vậy, không phải quan hệ người yêu.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Nhưng ta không đồng ý (biểu tượng đáng khinh)

[Đối Diện] Lưu Vũ: ...

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Làm quái gì mà nàng lại nhắm trúng hân? Lưu Vũ cô nương, theo ca đi, đảm bảo so với cái tên hủ nút kia tốt hơn nhiều.

Quách Khả Kiêu vốn chuẩn bị xem Diệp Nhân Sinh không chịu nổi, lúc này một ngụm nước đang nằm trong miệng lại không nhin được, màn hình ụt sùng.

Đường Dập tìm cái loại sư phụ gì thế này... Cướp đàn ông là đã khó nhìn rồi, đằng này cô lại bị cướp so với cướp người còn không từ một thủ đoạn nào.

Hủ nút hủ nút hủ nút... Đường Dập = hủ nút.

Thật là chuẩn xác... Quách Khả Kiêu đập bàn cười ha ha.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Lưu vũ cô nương, chắc chắn là một mỹ nữ (biểu tượng nhỏ dãi)

[Đối Diện] Cổ Phi Dương: Sênh ca không được phản bội Lệnh Hồ Sama nha...

Đầu lông mày Diệp Nhân Sênh giật giật, nếu đám người kia biết cô là nữ... hậu quả thật khó lường...

[Đối Diện] Lưu Vũ: Không cần giả vờ, ta biết người là nữ.

...

Thật là sắc bén!

[Đối Diện] Thân Hồ Chấn Động: Lưu Vũ MM, nếu hần ta là nữ thì ta chính là Athena.

Tuy Thân Hồ chỉ nói vui, nhưng rất nhiều cảm giác phức tạp không thể giải thích bỗng nổi lên...

[Đối Diện] Lưu Vũ: Trực giác của con gái, ta xem mấy bức ảnh trên diễn đàn, cảm giác Sênh Sênh Ly Nhân chính là nữ.

[Đối Diện] Bàu Tiên Tử: Chưa bao giờ thấy thao tác dũng mãnh của Sênh ca chúng ta ư?

[Đối Diện] Lưu Vũ: Là con gái cũng có thể có thao tác tốt, ví dụ như ta đây.

[Đối Diện] Lưu Vũ: Thế nào, Sênh Sênh Ly Nhân, có muốn PK với ta không? Đến đấu trường, nếu thua người sẽ rút cấp.

Cô gái này thật là cuồng nộ đến cực điểm, tuy biết đây là phép khích tướng, nhưng Diệp Nhân Sênh cũng vô cùng phần nộ, lại không khỏi tán thưởng chút kiêu ngạo của cô ta.

Sau khi hợp phục, bảng xếp hạng PK trống rỗng lại lần nữa tính toán. Trong bang chiến, mặc dù Sênh Sênh Ly Nhân rất có tiếng, nhưng đó chỉ là trong Gió Mát Mưa Phùn Lâu, bang Hòa Thượng từ trước đến nay vô cùng nhỏ bé, Gió Mát Mưa Phùn Lâu thua càng không đi khen ngợi oai phong của kẻ khác. Nhưng Lưu Vũ lại không giống thế, chỉ là một nữ bang chủ, cũng là một nữ lưu vân đệ nhất có tiếng tăm, trang bị của cô ta có thể so sánh với Vân Sinh Hải Lâu, có thể lần trước Vân Sinh Hải Lâu cố ý thua cô, nhưng lần này lại không giống với lúc trước.

Thiên Kiếm đã không tồi, chức nghiệp của Lưu Vân lại được công nhận chuyển vận cao, mặc kệ là PK hay phó bản đều là sát khí, hướng hồ lại còn dưới tình trạng trang bị kém thế này, cho dù có là một bác sĩ thao tác tốt, nhưng cũng không thể thoát ra áp lực thật sự này.

Diệp Nhân Sênh giật mình, không ngờ bản thân lại thật sự lo lắng muốn đánh hay không, quả nhiên phép khích tướng thật là đáng sợ... Kỳ thật theo tính cách của cô, sẽ không tính toán nhiều như vậy, ai nói thì sẽ đánh lại.

Nhưng lúc này đây... vật đặt cược lại là Lệnh Hồ.

Cái nỗi hoang mang này, không phải sợ thua anh, mà là bởi vì không rõ tâm ý của Lệnh Hồ, Diệp Nhân Sênh không khỏi cảm thấy đau buồn, cô đã thua trái tim mình trước rồi.

Trốn ở đây câu cá, còn muốn log-out.

Cho rằng Lệnh Hồ có ở đây là tốt sao? Cho rằng Lệnh Hồ sẽ làm rõ mối quan hệ sao? Muốn đem tất cả đẩy cho người khác rồi sau đó tự mình trốn đi...

Diệp Nhân Sênh xấu hổ.

Thích Lệnh Hồ là cô, nương tử của Lệnh Hồ cũng là cô. Về phần này, vốn cô phải là người truy đuổi tới, Lệnh Hồ có biết Lưu Vũ không, có quan hệ gì? Thua, thắng cứ quanh co. Cái loại cố chấp kiên trì này, không phải vì Lệnh Hồ, cũng chẳng phải vì Lưu Vũ, mà là vì chính cô.

Vì bản thân là người mãi kiên trì không bao giờ chịu từ bỏ.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Đến đấu trường đi, PK chẳng là gì.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Nhưng ta nói người trước, thắng hay thua không can hệ gì đến Lệnh Hồ. Nếu hần đồng ý thì tự nhiên bọn ta sẽ ly hôn thôi, còn nếu hần không muốn, ta cũng quyết không bỏ.

Đám hủ nữ sôi trào.

[Đối Diện] Tô Vi Hải: Đây là thổ lộ sao thổ lộ sao thổ lộ sao thổ lộ sao...

[Đối Diện] Chén Trà Nhỏ: Sênh ca rất đẹp trai (biểu tượng trái tim)

[Đối Diện] Không Tàng Pháp Sư: Không ngờ ta lại cảm động trước cảnh nam tỏ tình với nam...

[Đối Diện] Cố Phi Dương: Xú hòa thượng rửa mắt đi, quả nhiên Sênh ca là một anh thụ với vẻ mặt là công!!!
Thật mạnh nha

~[Đối Diện] Diệp Mộng Phi: Ủng hộ Lưu Vũ tỷ tỷ! Chia rẽ bọn họ ta muốn theo đuổi Sênh Sênh Ly Nhân, hẳn thật ra đáng

...

Đầu năm nay, làm đàn ông bình thường cũng không dễ dàng gì...

Quần chúng buồn chán, người vây xem kéo đến rầm rầm chật ních dưới đấu trường, làm áy Diệp Nhân Sênh bị đơ không nhúc nhích được, Trình Mạt Mạt tỉnh dậy, cùng Mễ Đóa im lặng một cách thần kì ngồi phía sau lưng cô xem náo nhiệt.

Diệp Nhân Sênh không dám lãnh đạm, mấy nick nhỏ trong bang cố sức chen chúc tới thêm cho cô đủ loại trạng thái, tuy nghe nói đấu trường Đỉnh Hoa Sơn rất nghiêm cẩn, không thể thêm trạng thái gì, cũng không cho dùng thuốc phụ trợ, nhưng bỏ thêm tốt xấu gì cũng là một niệm tưởng, Diệp Nhân Sênh cũng không kịp nói cảm ơn, dù sao đều là người trong bang không cần phải khách khí, cô quan sát trang bị của Lưu Vũ, phát hiện cô nàng có một vòng cổ màu cam trong truyền thuyết, tuy nói trang bị chỉ khá hơn so với thông thường, nhưng sử dụng khi có thể nguyên rửa đối phương không thể trị liệu, chính là sát khí nhằm vào đối phương đó.

Cô nhú mày, Lưu Vũ bên kia đã đi đối thoại với NPC đấu trường, đột nhiên trên màn hình nhảy ra một cửa sổ đối thoại, nói là đấu trường Hoa Sơn Đỉnh không thể thêm trạng thái, không thể sử dụng thuốc phụ trợ, cũng không thể mang theo súng vật...

Ngay cả cục cứng Hỏa Hồ cũng không thể dùng... Thật đúng là khiêu chiến trước nay chưa từng có.

Đột nhiên khoe miệng Diệp Nhân Sênh cong lên.

“Như vậy cũng tốt, chúng ta chơi đùa nào...”

Trình Mạt Mạt kinh sợ phát hiện nét mặt quen thuộc trên khuôn mặt của Diệp Nhân Sênh, giống như cái lần bị sốt cao nhưng vẫn tham gia buổi sát hạch Karate, cuối cùng đã phá vỡ hạn chế tuổi tác mà đem về đai đen, vẻ mặt thần thái phi dương này rất là chói mắt, nhưng cũng rất là... biến thái.

Đấu trường bắt đầu rồi.

Lưu Vân và Ngọc Thanh đều phòng thủ kém, nghiêng về đấu từ xa hơn nhưng rất rõ là Lưu Vân chiếm ưu thế về công kích hơn, khoảng cách cách rất xa cô hiển nhiên không là gì. Diệp Nhân Sênh không lùi mà tiến tới, cứ như vậy cô lại càng dễ tìm kiếm góc chết (nơi đạn pháo không bắn tới) mà làm phép, nhưng Lưu Vũ cũng không phải là người dễ đối phó, cô ta rất nhanh đã phát hiện ra mục đích của Diệp Nhân Sênh, bước lui phía bên cạnh,

Hai bên đồng thời công kích, chiêu nguyên rửa của Diệp Nhân Sênh rất may là đã trúng mục tiêu, trong nháy mắt Lưu Vũ cũng dùng một chiêu bạo phát làm Diệp Nhân Sênh rút một phần ba máu, thừa dịp cô nàng không dùng trang bị, Diệp Nhân Sênh vội vàng không ngừng thêm ình pháp thuật hồi huyết, cứ như vậy có thể kiên trì một chút.

Lưu Vũ dùng phép đông băng khiến cô đông lạnh đứng nguyên tại chỗ, đồng thời muốn kéo dài khoảng cách để chuẩn bị cho công kích cao, trong nháy mắt Diệp Nhân Sênh không thể động đậy đã rất nhanh phóng ra một chiêu kim châm đâm huyết, như vậy tốc độ của Lưu Vũ bị chậm lại, đợi cô nàng chạy ra xa, Diệp Nhân Sênh rút cục cũng có thể đi lại, vội vàng chụp ình kết giới sinh mạng, nhưng cho dù thế, vẫn bị Lưu Vũ quét sạch bay đi hơn một nửa lượng máu, trang bị màu cam bạo kích thật đáng sợ, nếu không có

kết giới triệt tiêu 1000 điểm thương tổn, lần này đã muốn miếu sát cô, Diệp Nhân Sinh vội vàng hồi huyết, lại phát hiện toàn bộ biểu tượng kỹ năng thêm máu là một màu xám xịt.

Lưu Vũ dùng chiếc vòng cổ kia.

Cũng may Diệp Nhân Sinh thận trọng, ngay từ đầu liên tục hồi huyết khiến áu cũng lên đến một nửa, dù sao cũng không đến mức bị miếu.

Lưu Vũ cũng vô cùng kinh ngạc, có thể làm cho cô sớm như vậy đã dụng hạng liên, Diệp Nhân Sinh cũng coi như là đệ nhất. Quả nhiên quyết đánh đến cùng, trận chiến này nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Trong nháy mắt một chiêu phép của cô hạ xuống, nhưng lại thấy trên màn hình nhắc nhở mục tiêu không có trong tầm nhĩ, rồi Diệp Nhân Sinh lại xuất hiện phía sau lưng cô, một công kích cực mạnh của Ngọc Thanh hạ xuống, tiếp thêm một chiêu nguyên rửa, thành công khiến máu của Lưu Vũ rơi đến một phần ba.

Bây giờ lượng máu của hai người đã cân bằng.

Mà Ngọc Thanh dựa vào trị liệu để sinh tồn lại không thể sử dụng, mưu kế cũng vậy, Lưu Vũ cũng sẽ không sơ sẩy lần hai. Cô ta đặc ý kéo dài khoảng cách, đối mặt với Diệp Nhân Sinh.

Bây giờ, Ngọc Thanh trước mặt không cách nào trốn tránh được, thắng bại đã phân.

Nhưng cô lại không ngờ, từ đầu Diệp Nhân Sinh không hề có ý tránh né.

Hai người đều còn lại hơn một ngàn máu, cùng đồng thời vận khởi công kích cực mạnh, cho dù một công kích chỉ có hai ngàn, trong khi cái kia lại chừng bốn ngàn, cho nên cũng chẳng hề gì.

[Hệ Thống] Đấu Trường Đỉnh Hoa Sơn: Trong giao chiến cả Lưu Vũ và Sinh Sinh Ly Nhân cùng đến chỗ chết, bất phân thắng bại, giữ lại cấp bậc vốn có, không bị trừ kinh nghiệm.

Thế nhưng trận đấu này, ai ở thế yếu ai ở thế mạnh, người sáng suốt đều có thể nhìn ra. Cho dù ngang tay, cũng biết là ai hơn ai.

Nhất thời kên thế giới ồ lên, lộn xộn đập lên nhau, không phục, phần khích khen ngợi, hét hò ồn ào, trong lúc nhất thời hết đợt này đến đợt khác.

Mà trên màn hình, cô gái áo xanh nằm im lặng trên mặt đất, Diệp Nhân Sinh nhanh chóng chạy thi thể, linh hồn đứng bên cạnh thân xác mình, trước mắt mù mờ, nhưng trong lòng chưa bao giờ mất nguyện.

Chính là như vậy, không bao giờ... tự làm phiền bản thân nữa.

[Thế Giới] Sinh Sinh Ly Nhân: Còn ai nhắm ý Lệnh Hồ, lên hết một lượt một mình đấu.

Gõ xong hàng chữ này, lựa chọn sống lại, xung quanh trở về sắc màu rực rỡ. Cô gái áo xanh đứng giữa đấu trường Đỉnh Hoa Sơn, hai tay trống không, khuôn mặt trầm tĩnh.

[Thế Giới] Sinh Sinh Ly Nhân: Muốn cướp đàn ông của chị đây, thì hãy bước qua xác chị đã.

Một câu này của cô, ngạo nghệ độc lập, uy phong凛冽.

34. Chương 34: Ba Con Chữ Có Sức Giết Người = =

Trong phòng tắm đầy hơi nước bốc lên.

Đường Dập dùng khăn mặt lau tóc, giọt nước từ trên trán nhỏ xuống, lăn nhanh qua cái mũi anh tuấn, chảy một đường vòng quanh chỗ xương quai xanh góc cạnh ấy.

Từ trong phòng truyền đến giai điệu nhạc game quen thuộc, anh lau lau tóc vài cái, rồi treo khăn mặt lên một bên, cuối cùng mở cửa phòng tắm ra.

Âm thanh này... hình như là giai điệu của đấu trường Đỉnh Hoa Sơn?

Sao Quách Khả Kiêu lại có ý đến đấu trường PK chứ... Đường Dập từ trong phòng thay bộ áo ngủ đi ra, thấy Quách Khả Kiêu ngồi trước laptop không hề nhúc nhích, nhất thời cảm thấy kì quái: “Đấu trường thua sao?”

“Sư phụ cậu... Không không, là vợ cậu thật có khí phách.” Quách Khả Kiêu tán thưởng nói: “Thì ra cậu thích mẫu người dũng mãnh như thế này...”

“Cô ấy ở đấu trường?” Đường Dập nhú mày.

“Với một người tên là Lưu Vũ, trang bị cô ta kém như thế mà có thể hòa nhau... thật là trâu bò trâu bò.” Đột nhiên Quách Khả Kiêu thấy rất thoải mái khi hai lần trước chết trong tay Sênh Sênh Ly Nhân: “À đúng rồi cậu có tin nhắn kìa...”

Đường Dập cầm lấy di động trên bàn, từ khóa miệng nhẹ nhàng buông ra hai chữ: “Lưu Vũ...”

Quách Khả Kiêu quay đầu nhìn Đường Dập có vẻ như đang suy nghĩ gì đó, trêu chọc nói: “Cậu sẽ không thích làm bầy trong game đấy chứ, một sư phụ còn chưa đủ giờ lại là nữ bang chủ...”

Đường Dập không để ý đến anh ta mà đi thẳng đến: “Cho tôi mượn máy tính.”

“Này này tôi đang lên mạng cơ mà...”

“Có muốn tôi rút dây cáp ra không?” Người nào đó nheo đôi mắt đen như mực lại, trong hơi thở có chút uy hiếp. Chiếc máy xách tay của anh ở bên cạnh còn chưa mở, mà trong phòng chỉ có một lỗ đứt dây cáp.

Dù thế nào đi nữa cũng phải bắt buộc log-out... Quách Khả Kiêu lệ rơi đầy mặt, nhường lại con apple yêu dấu của mình.

Anh nhìn chăm chăm Đường Dập nhanh chóng đăng nhập vào trò chơi, trong đầu bỗng hiện lên một từ.

Hủ nút.

.... Phụt ha ha ha.

Anh bạn họ Quách chỉ có thể dùng từ này hình dung cậu bạn họ Đường để trút cơn giận. Anh đang đi lui đi lại giữa khách sạn, nhàm chán nhìn Đường Dập hết sức chăm chú mặt đối mặt với máy tính, không khỏi có lo lắng.

Tuy nói là không thể nhúng tay... Nhưng cái chuyện không kết quả này, vẫn cứ để cậu ta khư khư cố chấp sao?

“Mỹ nữ trong đoàn làm phim không ít đâu nha.” Quách Khả Kiêu nói nhỏ bên tai Đường Dập: “Tôi thấy cái cô đi bên cạnh thầy Mã cũng không tệ đâu, chắc chắc.”

Sau nửa buổi họp tế nhạ.

“Đúng là không tệ.”

Quách Khả Kiêu kinh ngạc, từ trước đến nay Đường Dập chưa bao giờ tiếp lời mấy cái chủ đề như thế, không ngờ bây giờ lại còn tỏ vẻ đồng ý với anh!

“Thật tuyệt! Cậu có muốn tôi giúp cậu có đáp án rõ ràng không, con gái bây giờ rất cởi mở, nếu là cậu nói thì nhất định sẽ không từ chối.”

Đường Dập lạnh lùng liếc mắt nhìn anh: “Tôi không có hứng thú, tự anh đi tìm đi.”

“Khà khà, mấy cái loại tuổi xuân pháp phối ấy tôi thấy nhiều rồi, từ sớm đã không còn hứng thú.” Quách Khả Kiêu cười dâm tà: “Nhưng thật ra cái cô gái cao cao ở chung với cô ấy cũng không tệ, kêu là Diệp gì Sênh đấy... Vừa nhìn đã biết không có kinh nghiệm yêu đương, dáng vẻ cũng không có gì xấu, còn đáng người kia... Nếu cô ta không mặc áo T-shirt màu tro thì... chắc chắn, rất có hứng thú là hứng thú đấy.”

Quách Khả Kiêu vừa dứt lời, chợt thấy ánh mắt Đường Dập cứ nhìn anh chăm chăm, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống anh.

“Gần đây anh rảnh rồi lắm sao.” Đường Dập nheo đôi mắt đẹp lại: “Tạm thời tôi không cần trợ lý, anh đi tìm Tuyên tổng thương lượng sắp xếp bàn chuyện sau khi tôi khỏi bệnh đi, không cần đến đoàn làm phim đâu.”

“Hừ, vất vả đi trộm đồ cho cậu chứ rảnh rồi nổi gì... Tôi còn giúp cậu tìm tư liệu cho vợ cậu, chớ ăn qua cầu rút ván chứ...” Quách Khả Kiêu nhất thời suy sụp hạ mặt xuống, sau đó lập tức nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, vợ cậu tên là gì nhỉ? Tôi không thấy có trong hồ sơ...”

Đường Dập nhìn anh chăm chăm, nhẹ nhàng thốt ra ba chữ: “Diệp Nhân Sinh...”

“Cái tên kì quái quá...” Quách Khả Kiêu cười ha hả: “Người nào sinh ra mà không có nhân sinh chứ...”

Rất nhanh nụ cười của anh cứng lại bên môi.

Diệp Nhân Sinh Diệp Nhân Sinh Diệp Nhân Sinh.

Tâm trạng của Quách Khả Kiêu lúc này rất giống với lúc bị Sinh Sinh Ly Nhân ngược đãi chết vô số lần, chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Ta nhỏ vào!

Trình Mạt Mạt với Mễ Đóa hai người vừa uống coca vừa nhìn chăm chăm vào màn hình, biểu tình trên mặt Diệp Nhân Sinh vô cùng đau khổ. Cô em Lưu Vũ thấu đáo chụp ngay cái câu “Thắng thua không liên quan đến Lệnh Hồ” của Diệp Nhân Sinh trước khi nói những lời kia, rõ ràng cho biết cô sẽ không từ bỏ, hơn nữa còn tỏ ra có hảo cảm với Diệp Nhân Sinh muốn làm bằng hữu với cô.

Là ai nói người thứ ba bắt đầu phát triển từ bạn của mình chứ...

Ngay từ đầu Diệp Nhân Sinh còn có thể qua loa với cô nàng vài câu.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Ta với người không quen thân...

Sau lại Diệp Nhân Sinh không nói gì, chỉ có thể dùng hai chữ để trả lời.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: ==

Lưu Vũ bắt đắc dĩ log-out, còn lại mấy người trong bang phái đến hóng hớt vô cùng sung sướng.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Sinh ca cái này người không đúng rồi, cô nương người ta có ý tốt với người, người đừng có khinh thường nàng chứ.

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Đúng thế đúng thế sao có thể ra dấu tay thô lỗ ấy với con gái chứ.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Ta chính là nữ mà = =#

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Đến nước này rồi mà còn muốn gạt chúng ta.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Sinh ca — !

[Bang Phái] Dưới Bụng Thu Lại: Sinh ca — !

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: Sinh ca — !

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: (biểu tượng kích động) cái câu vừa rồi nếu là “muốn cướp đàn ông của anh đây, thì hãy bước qua xác anh đã” thì thật là tốt

gào khóc hung hãn

~[Bang Phái] Bào Tiên Tử: Tiểu Phi Dương người đây không hiểu rồi, Sinh ca là vì Lệnh Hồ sama mà tự nguyện làm thụ đây là làm thụ! Vừa rồi PK rất đẹp trai!!

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: Sinh ca mặc kệ là nam hay nữ đều rất mạnh (biểu tượng đỏ mặt)

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Đúng vậy không phải có một tiểu muội muội bên Lưu Quang Phi Vũ muốn theo đuổi Sinh ca sao?

...

[Mật Ngữ] Diệp Mộng Phi nói với bạn: Có thể thêm bạn tốt không?

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệp Mộng Phi: Bạn tốt là cái gì, chưa từng nghe nói...

[Mật Ngữ] Diệp Mộng Phi nói với bạn: A a a a rất cục chàng cũng nói chuyện với ta.

[Mật Ngữ] Diệp Mộng Phi nói với bạn: Sênh Sênh Ly Nhân, ta thích chàng.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệp Mộng Phi: Ta là nữ = =

[Mật Ngữ] Diệp Mộng Phi nói với bạn: Chàng thích chơi nick nữ cũng không sao, ta có thể vì chàng mà đi chơi nick nam để kết hôn.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệp Mộng Phi: ...

[Mật Ngữ] Diệp Mộng Phi nói với bạn: Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy trong game có con trai tốt, ta nghe môn bang của chàng nói chàng rất dịu dàng cẩn thận với con gái, đánh nhau lại lợi hại như vậy, nhất định có thể bảo vệ Tiểu Diệp.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệp Mộng Phi: Tiểu Diệp là ai?

[Mật Ngữ] Diệp Mộng Phi nói với bạn: Chính là người ta mà.

Vì thế mà Tiểu Diệp muội muội dùng hai chữ “người ta” đã QJ ánh mắt Diệp Nhân Sênh một hồi lâu, rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Diệp Mộng Phi: ...cút.

[Mật Ngữ] Diệp Mộng Phi nói với bạn: Sao chàng có thể mắng ta!

Sau một lúc lâu không nói chuyện, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Diệp Nhân Sênh happy đi lấy coca trên bàn.

[Mật Ngữ] Diệp Mộng Phi nói với bạn: Thì ra chàng cũng có một mặt hào phóng như vậy, rất đẹp trai

~[Mật Ngữ] Diệp Mộng Phi nói với bạn: Vậy thì thêm bạn tốt nhé?

...

Trình Mạt Mạt phun nước ngọt lên màn hình.

Nhưng vào lúc này, dưới góc trái màn hình đột nhiên nhảy ra hai tin nhắn.

[Hệ Thống] Phu quân Lệnh Hồ của bạn đã online.

[Hệ Thống] Phu quân của bạn yêu cầu sử dụng kỹ năng truyền tống phu thê [Đồng ý] [Từ chối]

Diệp Nhân Sênh bấm nút đồng ý, thật sự rất kì quái, mười phút trước lúc cô chưa đến đấu trường, trong lòng lại phát điên muốn nhìn thấy cái tin nhắn này, muốn thấy anh, muốn anh có lời giải thích rồi sau đó tất cả sẽ trôi qua. Mười phút sau cô rời khỏi đấu trường, trông thấy Lệnh Hồ truyền tống đến trước mặt mình, nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh.

Là thấy tin nhắn của cô, sau đó bớt thời gian mà online? Diệp Nhân Sênh có chút chán nản, biết rõ gần đây anh bận rộn công việc, nhưng vẫn quấy rầy anh.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Làm sao thế?

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Đã không còn gì rồi = = người có việc thì cứ đi đi đừng chậm trễ.

Anh online cũng tốt, mà offline cũng tốt, kỳ thật không có gì khác nhau.

Diệp Nhân Sênh không nhịn được khoe miệng nhếch lên, nghĩ đến vừa rồi mới ở trên đấu trường nói ra những lời này, lại không khỏi đỏ mặt, nhưng lúc đó có Trình Mạt Mạt với Mễ Đóa ở bên cạnh nên cũng không biểu hiện ra ngoài.

Cho dù không có Quách Khả Kiêu ở bên cạnh thêm mắm thêm muối cùng với video mà anh ta quay lại, Đường Dập cũng có thể đoán được trên đấu trường cô kinh thiên động địa như thế nào.

Hay là nói, là thần thái phi dương như thế nào.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Không sao, nếu đã đến đây thì sẽ theo người.

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Nhưng thật ra là nghĩ đến ta đúng không (biểu tượng đáng khinh)

Tuyệt không thể bỏ qua cơ hội trêu chọc đồ đệ được!

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Ừ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: ...

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Nhưng không người ta nhớ không phải là sư phụ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: = =

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Người ta nhớ chính là vợ ta.

...

Được rồi, lại bị phản tác dụng...

Cười cười, đột nhiên trong lòng bỗng xúc động.

Cho đến lúc này Diệp Nhân Sinh mới hiểu được, thì ra có chút kết quả không phải quan trọng, thì ra mất đi anh mới là điều quan trọng hơn, kỳ thật cho tới bây giờ chưa có gì là thuộc sở hữu của cô, cô từng cho rằng kết hôn trong game là có được, hóa ra cái gì cũng chẳng phải, một xưng hô ràng buộc, không bằng một trái tim chân thành. Mà cô cũng không sợ anh biết những chuyện này, trước mặt bao người cô có thể nói ra câu “quyết không từ bỏ”, trước kia là sợ bàn tán sư phụ đệ tử sao có thể thành, nhưng bây giờ đã chẳng còn là gì.

Chưa bao giờ muốn cho anh biết cấp bách như vậy...

Xung quanh chàng trai Ma Ẩn biết bao ánh sáng chói lóa phát ra, khuôn mặt lạnh lùng. Cô vươn tay ra, giống như có thể chạm đến một khuôn mặt khác đằng sau màn hình.

Anh có biết... Em thích anh không?

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Nếu lấy cái cơ kia, thì không chỉ là cơ...

Nếu ta từng nói với Vân Sinh Hải Lâu “người ta thích chính là đồ đệ” thì không đơn giản chỉ là muốn lấy cơ...

Trái tim Diệp Nhân Sinh giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, vất vả lắm mới tích góp từng tí dũng khí lại dần dần bị cuốn trôi mất. Có ai lại đi thích một người chưa từng gặp mặt bao giờ? Có ai sẽ ngu ngốc giống cô không cơ chứ... đem tất cả chuyện hư ảo này thành thật?

Xúc động là ma quỷ! Cô sao lại có thể nói ra chứ a a a a!

Diệp Nhân Sinh rất hối hận nhưng vẫn có chút chờ mong, cái loại hưng phấn với chat vật này đen chéo vào nhau, cơ hồ bao phủ lên cả người cô.

[Thế Giới] Lưu Vũ: Lệnh Hồ, cuối cùng người cũng tới rồi.

...

[Mật Ngữ] Lệnh Hồ nói với bạn: Lấy cơ cái gì?

Một tia dũng khí duy nhất cuối cùng cũng bị cuốn đi không còn sót lại gì, Diệp Nhân Sinh nhanh chóng theo bực thêm mà đi xuống.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Lệnh Hồ: Không có gì không có gì Aha ha.

Đường Dập thở dài, anh thật sự phải nghiên cứu cấu tạo đại não của con gái mới được... Cuối cùng là suy nghĩ cái gì cơ chứ.

Ví dụ như Diệp Nhân Sinh, dường như vẫn còn... tiếp tục lải nhải.

[Thế Giới] Lưu Vũ: Ta chờ ngươi đã lâu, cuối tuần này ngươi không ở đây, dùng bồ câu đưa tin đã để lại lời nhắn cho ngươi, vừa rồi mới biết nương tử của ngươi, có rảnh không chúng ta đi phở bản đi, giúp nàng ta tăng thuộc tính trạng bị, miễn phí nha, với yêu động núi tuyết Côn Luân ta rất quen thuộc, chỉ huy cũng rất nhiều lần rồi...

Đường Dập nhú mày.

[Thế Giới] Lệnh Hồ: Ngươi là ai?

...

Được rồi, sớm biết rằng ba chữ này với thêm một dấu chấm hỏi của người ta có thể một giây giết chết tình địch, cô tuyệt đối sẽ không cần khổ cực như vậy...

Diệp Nhân Sinh hạnh phúc đến nỗi lệ rơi đầy mặt.

35. Chương 35: Bi Kịch Của Quách Mỗ

Sáng sớm hôm sau, Trình Mạt Mạt với Mễ Đóa hai mắt ngái ngủ đứng dưới lầu, sau này mỗi cuối tuần nghỉ phép đều hoan nghênh Diệp Nhân Sinh đến ăn nhậu chơi bời, nhưng điều kiện trước tiên là — phải đem tới tay chữ kí của Đường Dập, nếu không thì chỉ gọi điện thoại tán gẫu thôi.

Diệp Nhân Sinh nghiêng răng nghiêng lợi lần lượt tàn sát hai người một phen, buồn rầu bắt tay vào chuyển đi trở lại lên núi.

Nhưng hôm nay không cần lên lại núi nữa, lúc ở dưới chân núi Diệp Nhân Sinh nhận được điện thoại của Mã Thiên Thiển, diễn viên nữ chính với những người khác đã đến thành phố T, đạo diễn Hồ cần đến bàn bạc thuận tiện đón tiếp, Diệp Nhân Sinh lên chiếc xe khách nhỏ của đoàn, Mã Thiên Thiển mặt mũi happy vậy vậy với cô, Diệp Nhân Sinh vừa mới chạm mông xuống ghế, nhất thời cảm thấy không ổn.

Xe khách sắp xếp hai bên trái phải đều có hai chỗ ngồi, Mã Thiên Thiển với Diệp Nhân Sinh ngồi ở bên trái, còn Đường Dập và Quách Khả Kiêu được bố trí ở bên phải.

Chỗ ngồi của Diệp Nhân Sinh và Đường Dập đều gần cửa sổ, vì thế mà Quách Khả Kiêu với Mã Thiên Thiển hai người ngồi tán gẫu trên trời dưới đất vô cùng vui vẻ. Cô không xen vào nói gì, chỉ khi nào vui thì cười một cái, vừa nghe vừa bị xe khách rung chuyển đều đều ru đến buồn ngủ, về mặt ngăn ngại.

Nhưng đột nhiên Mã Thiên Thiển đứng dậy, lui ra một bên, Quách Khả Kiêu ngồi xuống chỗ của Mã Thiên Thiển, Mã Thiên Thiển mừng rỡ khấp khởi ngồi xuống bên cạnh Đường Dập.

Này... này định biến thành máy bay sao!

Diệp Nhân Sinh nghiêng đầu nhìn lại, đột nhiên Quách Khả Kiêu đưa ngón tay giữa để sát lên môi, trừng mắt nhìn Diệp Nhân Sinh: “Suyt — cứ để cho cô ấy có cơ hội.”

Trong nhất thời cô đã rõ ràng, tám phần là Quách Khả Kiêu nhìn thấu tâm tư của Mã Thiên Thiển. Nhưng mà trong vài ngày ở chung với đoàn làm phim, cô đã sớm nghe trong hội đùa lê nói Quách Khả Kiêu tuy rằng tuổi trẻ, nhưng lại có tên trong danh sách những người đại diện nghiêm cấm có tiếng, những tin tức quan Đường Dập đều bị anh ta phong tỏa bùng bít, không hề bị lộ ra, anh ta như vậy, sao lại có thể dễ dàng để Mã Thiên Thiển tiếp cận Đường Dập chứ?

Diệp Nhân Sinh liếc nhìn Đường Dập, thấy anh đang gật đầu với Mã Thiên Thiển, không nói gì thêm, nhất thời vô cùng buồn bã, cô còn tính trông cậy vào mọi người nói vài lời sau đó nhân cơ hội mở miệng xin chữ kí... Nhưng bây giờ tuyệt đối không có đất diễn.

Ánh mắt ai oán này lọt hết vào tầm mắt của Quách Khả Kiêu, bên môi anh giương lên một nụ cười lạnh: Sinh Sinh Ly Nhân à Sinh Sinh Ly Nhân, giấu đầu lòi đuôi rồi sao? Tôi không tin cô không biết thân phận của Lệnh Hồ!

Xe khách của đoàn rất nhanh đã đến huyện X của thành phố T, đi đường hơn hai giờ, Diệp Nhân Sinh với Quách Khả Kiều cũng coi như là quen nhau.

Hơn mười người bí mật tiến vào khách sạn, trong một bữa tiệc tương tự, Diệp Nhân Sinh đã trông thấy mấy người mẹ Diệp cố sống cố chết đợi đến tám giờ mấy vị minh tinh xuất hiện, nhất thời có cảm giác dửng dưng không chân thật.

Thật không ngờ, thì ra còn có cả cái cô minh tinh tên là gì Tử đây đã xem qua trên web, cô ấy ngoài đời nhìn còn xinh đẹp hơn cả trên ảnh, xem ra cô ấy chính là nữ diễn viên chính rồi. Đạo diễn Hồ đi thẳng về phía cô gái đó, cười nói: “Nha đầu này đã lớn thế này rồi cơ a, lâu rồi ta và bố con không gặp nhau, khi nào rảnh thì đến ăn bữa cơm chứ?”

Xem ra Tuyên Tử không thích người khác khi vừa gặp mình mà đã nhắc đến ông bố, vẻ mặt lãnh đạm khách khí, trả lời ứng phó qua loa vài câu, liền chuyển hướng sang Đường Dập cười thản nhiên.

Đường Dập cũng gật đầu, nhưng không cười. Diệp Nhân Sinh thấy rất khó hiểu, nhưng vẻ mặt hóng chuyện này lọt vào trong mắt Quách Khả Kiều thì lại thành ý khác.

Bữa cơm này đều là người trong đoàn, cũng không nhiều người lắm, đạo diễn Hồ nói vài câu cho có lệ xong thì mọi người liền tự do ăn uống nói chuyện phiếm. Lúc này Diệp Nhân Sinh mới biết được Tuyên Tử không phải là nữ chính, bởi vì kịch bản đã sớm chỉ ra nữ chính không hề xinh đẹp, mà là gầy nhỏ tái nhợt, Diệp Nhân Sinh lại cảm thán cái kịch bản quỷ dị cùng với vị tác giả biến thái này, ánh mắt liền phóng đến trên người cái cô diễn viên tên là Dẫn Dẫn kia. Mẹ Diệp rất thích cô ấy, Dẫn Dẫn là một ngôi sao đã bắt đầu phát triển từ lúc còn nhỏ, trước đây Diệp Nhân Sinh cũng xem qua không ít bộ phim cô ấy thủ vai, để một diễn viên đáng yêu ngây thơ như cô ấy đảm nhận vai chính, quả thật là không còn gì hợp hơn.

Mà Tuyên Tử, nghe nói là phải diễn vai yêu quái hoa sơn trà xinh đẹp bức người.

“Tiểu Diệp.” Mã Thành Thụ vui vẻ hơn hử đi tới: “Đã quen chưa?”

“Cũng được ạ.” Diệp Nhân Sinh quay lại cười,

“Ừ, lúc này đạo diễn Hồ mới thương lượng với thầy, diễn viên quần chúng không đủ, cho nên muốn để con đóng vai diễn đánh người, có hứng thú không?”

“Thật sao?” Hai mắt Diệp Nhân Sinh lóe sáng, cho tới bây giờ cô chưa từng đóng phim, thoát nhìn có vẻ rất vui: “Nhưng diễn vai gì?”

“Ừm, là Tiểu Hoa.”

Diệp Nhân Sinh nỗ lực tìm cái tên này trong kịch bản.

...

“Nhưng mà Tiểu Hoa không có gì đặc biệt cả...” Diệp Nhân Sinh đen mặt: “Là một bà mẹ nhỏ bé vô ưu vô lo...”

“Dù sao thì phim so với tiểu thuyết cũng có chỗ khác nhau, cần phải phong phú hơn, đạo diễn Hồ đã tính để tình yêu giữa Khổng Tước tình với Tiểu Hoa được phô ra nhiều hơn, nhưng con yên tâm, diễn không có lời thoại, đánh mấy trận với con chồn hoang sẽ chết.”

... Thì ra còn bị mấy người đổi thành phim Hàn Quốc máu chó.

Diệp Nhân Sinh im lặng.

Đều là yêu quái, nhưng làm quái gì mà gà mái lại khác biệt với hoa sơn trà lớn như vậy chứ...

Hôm nay không cần diễn, Diệp Nhân Sinh lao vào giao chiến, đến nhà Trình Mạt Mạt trước hay là đến nhà Mễ Đóa trước hay là đến nhà của Trình Mạt Mạt với Mễ Đóa... Bất kể thế nào thì cũng hơn một giờ đi xe, cứ ở lại khách sạn đợi cho rồi.

Không thể online không thể chơi game, Diệp Nhân Sinh ủ rũ, bỗng thấy Quách Khả Kiều đưa ra vé xem phim.

“Liệu tôi có hạnh diện mời cô đi xem phim được chứ?” Quách Khả Kiêu cười thân sĩ: “Tiểu Diệp.”

Diệp Nhân Sinh vốn định từ chối khéo, nhưng cúi đầu vừa nhìn thấy tên bộ phim trên vé, lập tức lật mặt, vui vẻ gật đầu: vốn tưởng đã bỏ lỡ phim này lâu rồi, không ngờ huyện X vẫn còn chiếu ở rạp một bộ phim đã hết hạn trình chiếu!

Quách Khả Kiêu cười gian tà, ở trên sẽ khách đã phải gánh chịu ánh mắt băng giá của Đường Dập, vừa rồi ánh mắt lạnh lùng kia lại hóa thành con dao muốn chém đứt bàn tay cầm vé của anh, được rồi, coi như Đường Dập muốn làm thịt anh cũng không được, sự việc liên quan đến bản thân sự nghiệp với danh dự, danh hiệu người đại diện nổi tiếng không thể bị hủy trong tay một cô gái chỉ biết chơi game được!

Tuy mọi người đều biết Sinh ca không phải là cô gái chỉ biết chơi game, nhưng trong mắt bạn Quách, Diệp Nhân Sinh chính là người đã tính toán tường tận không từ thủ đoạn muốn tiếp cận Đường Dập để nổi tiếng hoặc là một fans cuồng bám víu cảnh à thôi.

Hai người ngồi trong rạp chiếu bóng, phim còn chưa bắt đầu chiếu, Diệp Nhân Sinh đứng dậy đi vệ sinh, lúc trở lại cầm hai hộp bỏng ngô to đùng, đưa cho anh một hộp, còn mình thì ăn rất vui vẻ, Quách Khả Kiêu lòng dạ giả dối cười cười: “Cô muốn ăn thì cứ nói cho tôi biết, tôi đi mua được rồi.”

“Không thể để cho anh uống công mời tôi xem phim được.” Diệp Nhân Sinh nhếch miệng nở nụ cười: “Bỏng ngô xem như là đáp lễ, khả khả.”

Từ trước đến nay bỏng ngô ở rạp chiếu bóng đắt đến kinh người, mà cô lại còn mua hai hộp to, tính ra cũng tương đương với giá vé. Quách Khả Kiêu nhất thời cảm thấy cô với những cô gái mà anh đã từng tiếp xúc qua có chút bất đồng, nhưng cảm tình chỉ trong giây lát lướt qua, anh ăn một miếng bỏng, giống như vô ý hỏi: “Trước đây cô đã xem phim Đường Dập đóng chưa?”

“Chưa.” Sinh ca thành thực trả lời.

Còn giả vờ, Quách Khả Kiêu cúi đầu cười lạnh, đoạn nói: “Thật sao?... Thật khó tin, mấy cô gái cỡ tuổi cô bây giờ chẳng có ai mà không thích Đường Dập.”

“Ừ, mấy đứa bạn của tôi cũng rất thích.” Diệp Nhân Sinh buồn bực ăn: “Nhưng tôi không thích xem TV...”

Đúng là, cô ta toàn chơi game. Quách Khả Kiêu oán thăm hai câu, lại nói: “Thế bình thường cô thích làm gì?”

“Lúc học đại học thì thường chạy bộ với đánh bóng, thêm cả Thế Giới Ma Thú nữa.” Diệp Nhân Sinh suy nghĩ, ngượng ngùng nói: “Sau lại làm việc mệt quá, chỉ chơi game mà thôi.”

“Ồ? Là Đinh Hoa Sơn sao?” Quách Khả Kiêu nhúm mày.

“Làm sao anh biết?” Diệp Nhân Sinh kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ anh cũng chơi trò đấy?”

Một câu này của anh vốn chỉ là thử, nếu Diệp Nhân Sinh biết rõ Lệnh Hồ là Đường Dập, như vậy tất cũng sẽ đoán ra thân phận Bất Khả Tiểu Bảo là ai, nhắc tới tên trò chơi đã đủ khiến cho cô cảnh giác, nhưng phản ứng của Diệp Nhân Sinh không giống giả vờ, thế nên anh bảo mình là Ngọc Thanh, mới chơi được mấy ngày, lập tức Diệp Nhân Sinh thao thao bất tuyệt.

“Ha ha tôi cũng là bác sĩ đấy, lúc luyện level bị ngược thê thảm lắm, nhưng may mà có bang phái, với cả đồ đệ tặng tôi thêm mấy trang bị tốt nên, kaka...”

Ừ, bộ đồ Thiên Tôn của người chính là do bố mày mua đấy. Quách Khả Kiêu giả vờ ăn bỏng ngô, giống như rất có hứng thú hỏi: “Thế sao, cô còn có đồ đệ à?”

“Đương nhiên rồi, đồ đệ của tôi..”

Nhắc tới người trong lòng, hai mắt Diệp Nhân Sinh phát sáng, nhất thời hận không thể đem đồ đệ ra khoe tứ phía một phen, nhưng đến lúc lời nói tới bên khóe miệng thì lại khó có thể mở miệng, có lẽ là những hồi ức ảm áp nhỏ nhoi đó, cô cũng không muốn chia sẻ với người khác.

Anh rất tốt, là người thuộc hàng bí mật nhất của cô, chỉ cần mỗi cô biết là đủ rồi.

“Đồ đệ của tôi... rất lợi hại.” Diệp Nhân Sinh sau một lúc rối rắm, chỉ phun ra có một câu như vậy.

Quách Khả Kiêu vô cùng hoài nghi, nhưng không đợi anh hỏi gì, mấy ngọn đèn xung quanh bỗng vụt tắt, phim bắt đầu chiếu. Lực chú ý của cả hai đều bị bóng dáng của một cô gái đột nhiên xuất hiện trên màn hình thu hút, đề tài đã chấm dứt như vậy.

Quách mỗ đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Anh lén lấy vé xem phim ra, dưới ánh đèn yếu ớt phát ra từ điện thoại, bất giác chỉ muốn tự đắm vào hai mắt mình. Nhưng vào lúc này, trong rạp chiếu bóng vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết của một cô gái, với hiệu ứng máu chảy đầm đìa, tên bộ phim hiện lên: Cô Gái Từ Phía Sau Lưng

Anh để ột nhân viên giúp anh đặt hai vé xem phim, trong điện thoại anh ta chỉ nói là cái gì cô gái ấy, nghe rất tình yêu rất văn nghệ, không ngờ là... cái khi này lại là phim kinh dị là phim kinh dị!

Quách mỗ từ nhỏ đã khắc sâu bóng ma phim kinh dị rơi lệ đầy mặt.

Quách Khả Kiêu khép hờ hai mắt, cố gắng không nhìn lên màn hình, chỉ tiếc không ngăn cản được những tiếng kêu thảm thiết dội vào tai, chỉ nghe thấy Diệp Nhân Sinh ở bên cạnh hưng phấn ăn bỏng, vừa ăn vừa nhỏ giọng nói với anh: “Thật cảm ơn anh, cảm ơn vô cùng, lúc bộ phim này được giới thiệu tôi đã rất mong đợi, chắc chắn, nhưng mà hiệu ứng làm giả quá, cứ coi như phá động mạch của một người thì cũng không mất nhiều máu như vậy —— “

Quách Khả Kiêu miễn cưỡng cười gượng hai tiếng, trong đầu không tự chủ được mà tưởng tượng ra hình ảnh máu tươi đầm đìa mà Diệp Nhân Sinh nhắc tới, nhất thời thậm muốn đem mình chết chìm trong hộp bỏng.

“Đường Dập, mình cứ tưởng cậu sẽ đến sân bay đón mình.” Tuyên Tử khẽ cười: “À đúng rồi... Bây giờ cậu đã là đại minh tinh, không thể lộ diện tùy tiện ở nơi đông người được.”

“Hôm đó có chút chuyện quan trọng.” Đường Dập cười hồi lỗi.

“Lần này trở về cảm giác cậu không giống trước nhiều lắm.” Tuyên Tử nâng ly cà phê lên, tao nhã khuấy vài đường.

“Thế sao?” Anh cũng hớp một ngụm trà: “Mình thích mình của bây giờ hơn.”

“Phù —— ha ha... Cậu nghĩ rằng mình muốn nói cậu cái gì, càng ngày càng buồn? Càng ngày càng lạnh lùng?” Tuyên Tử đột nhiên vui vẻ: “Được rồi đại minh tinh, cậu càng ngày càng đẹp trai, hài lòng chưa?”

Đường Dập cũng không nhịn được mà mỉm cười: “Cậu vẫn cứ như thời đi học nhỉ, cứ thích trêu chọc bạn cùng bàn thôi.”

Tuyên Tử lại trêu chọc vài câu, Đường Dập lại rõ ràng dần dần đi vào trạng thái mơ hồ, Quách Khả Kiêu tiếp cận Diệp Nhân Sinh, mục đích cũng không khó đoán. Mà anh lại không có cơ hội để nhúng tay vào, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng không yên tâm nổi, mở di động ra gửi cho Diệp Nhân Sinh một tin nhắn.

—— Đang làm gì thế?

—— Xem phim kinh dị ha ha.

Đường Dập biết rõ Quách Khả Kiêu bị uy hiếp, nhất thời khóe miệng hơi cong lên.

—— Nghe nói lúc người ta sợ hãi, cảm giác sau lưng cũng sẽ khác bình thường, cơ thể bó chặt, hai bả vai cũng không cân xứng.

—— Thật vậy sao ha ha để ta xem.

—— Ừ.

Đột nhiên điện thoại bị cướp đi, Tuyên Tử ra vẻ giận dữ nói: “ Ai bảo cậu không để ý đến mình, tự mình cười xấu xa như vậy, nhắn tin với ai đấy?”

“Không ai cả.” Đường Dập lấy lại chiếc điện thoại trong tay cô, liếc nhìn cô một cái, ánh mắt có chút đề phòng xa cách.

Cô giật mình, nhớ lại lúc này nhìn qua cái tên người nhận, chỉ có một chữ “Sênh”.

Như là tên con gái ấy nhỉ...

Tuyên Tử không nói lời nào, nụ cười càng xán lạn.

Diệp Nhân Sinh vui vẻ reply tin nhắn, sau đó sờ bả vai mình sau lại phát hiện chỉ dựa vào sờ thôi sẽ không nhìn ra khác nhau ở chỗ nào, hướng hồ cô lại càng không có sợ hãi.

Ánh mắt của cô liếc về phía bên cạnh.

Sắc mặt Quách Khả Kiêu tái mét, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào nữ quỷ trên màn hình, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt đi. Diệp Nhân Sinh cố gắng nhìn bờ vai của anh, nhưng vì ánh sáng mờ quá nên không thấy rõ, cô nhịn không được vươn tay ra đo.

Vai phải... vai trái... Á, hình như không có gì khác nhau.

Quách Khả Kiêu cảm thấy có một loại xúc cảm như có như không, âm trầm, lạnh lẽo xót xa, từ vai phải chậm rãi di chuyển đến vai trái, tựa hồ ngay tại phía sau anh.

Trên màn hình nam diễn viên quay đầu lại, trông thấy nữ quỷ đang nằm trên người nhếch miệng cười với mình, lộ ra mồm to như cái chậu máu.

Quách mỗ hét lên một tiếng, nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng, Diệp Nhân Sinh trợn mắt.

Sau đó bộ phim kinh dị này được tạp chí với cả trên mạng đều bình luận một câu kinh điển nhất: ở rạp chiếu bóng nào đó ở thành phố T từng chiếu phim sợ đến mức khiến một chàng trai trẻ tuổi tinh anh nào đó tông cửa chạy ra...

36. Chương 36: Lần Thứ Hai Chưa Rửa Tay

Trông mắt màu đen ngập nước, bước chân nhàn tĩnh, đường cong tuyệt đẹp cùng với lông vũ rực rỡ đa dạng, trên quả đầu còn có một màu son như sắp sửa nở nụ hoa, đem nó làm nền thì cực kỳ tươi mới.

Đây là một con gà mái tơ rất đẹp.

Diệp Nhân Sinh ngồi xổm xuống trước mặt gà mái, vẻ mặt hết sức ưu sầu.

Căn cứ theo nội dung kịch bản mà đạo diễn Hồ đã thêm thắt vào, Khổng Tước tinh sẽ liều mạng cùng với chồn tinh, diễn viên nữ cùng với sư huynh sư muội đứng bên cạnh sung sướng hóng xem, lúc con chồn bị thương trước khi tiểu sư muội làm cho ‘vũ trụ nhỏ bé’ của nữ chính bạo phát, đã thêm vào tình tiết vốn không có trong kịch bản gốc: Tiểu Hoa vì cứu Khổng Tước tinh mà PK cùng chồn tinh và đã thành công trở thành vật hi sinh, sau đó nhắm mắt tỏ vẻ vì Khổng Tước ca ca mà không uống công con gà là cô đã được sinh ra.

Toàn bộ lời kịch của Diệp Nhân Sinh chỉ có ba chữ “A” “Không” “Phụt”, trong đó chữ thứ ba còn phối hợp thêm động tác phun máu, chỉ có thể coi là trợ từ. Cô buồn nhìn chăm chăm vào tiểu gà mái, tiểu gà mái cũng buồn nhìn chăm chăm cô, một người một gà đều rất đau lòng.

Vai chồn tinh cũng là mời một vị sư huynh trong Mã gia ban, bởi vì đánh diễn rất nhiều, hơn nữa đặc hiệu với trang phục cũng rất là kinh sợ, cho nên thật sự không cần thiết cần phải kỹ xảo đẹp mắt hay điều kiện bên ngoài, Diệp Nhân Sinh làm gà mái tinh, hiển nhiên tài nghệ ngang hàng với chồn tinh, mấy ngày nay hai người thường xuyên luyện võ cùng nhau, còn có cả Khổng Tước tinh đẹp trai cùng trao đổi lời thoại.

Sắm vai Khổng Tước tinh đẹp trai là một diễn viên trẻ tuổi có chút danh tiếng, tính cách cởi mở, Diệp Nhân Sinh rất chờ mong có thể tập dượt lời thoại và diễn xuất với anh ta, nhưng lời thoại của mình chỉ có ba chữ, hơn nữa những động tác tiếp xúc thân mật thật sự đều là do tiểu gà mái làm, tuyệt đối không đến lượt cô. Lúc quay phim, tiểu gà mái nhảy ra khỏi lòng nữ diễn viên, sau đó một làn sương khói bốc lên, Diệp Nhân Sinh trên đầu cầm lông gà trong hình dạng cô gà mái ngồi ở đó, như bao bể dâu cách xa.

Trước khi chết mặt Diệp Nhân Sinh giàn giụa nước đường, cô ngẩng đầu một góc bốn mươi lăm độ đau buồn, tay phải run rẩy giơ lên, chưa đến một nửa đã ngã xuống nghiêng đầu ợ cái rắm. Sau đó là cảnh Khổng Tước tinh đẹp trai điên cuồng than khóc, lúc ấy Diệp Nhân Sinh đã đi rửa sạch mặt mũi, căn bản không có nói chuyện tình cảm với người ta nhá nhấc bàn!

Đúng là người có lịch sử bị ai nhất nha...

Sau lại thì làm chỉ đạo kỹ thuật cho Đản Đản, nữ chính có rất nhiều động tác cần phải có khí lực, Diệp Nhân Sinh nhiệt huyết sôi trào, Đản Đản không có bản lĩnh, nhưng hơn ở thái độ học hỏi, học rất mau, hai người đi lại với nhau nên cũng khá thân thuộc, ngày hôm đó khi kết thúc buổi luyện tập động tác, Diệp Nhân Sinh đã không cần gọi cô là Đản Đản, mà là theo tên khai sinh của Đản Đản là Thiệu Ngọc Khiết mà gọi là Ngọc Khiết.

“Tiểu Diệp buổi tối rảnh không? Trợ lý tôi nói bên này có một quán lẩu không tệ đâu.”

Lẩu! Hai mắt Diệp Nhân Sinh lộ ra tia nhìn thèm muốn.

“Cái này...” Cô hơi ngượng ngùng: “Tôi có lẽ...”

Thiệu Ngọc Khiết thấy cô mất tự nhiên, liền vỗ bả vai của cô rồi cười nói: “Người của công chúng ra ngoài ăn một bữa cơm thực không dễ dàng gì, Tiểu Diệp cô phải đi theo bảo vệ tôi thôi!”

Lập tức cảm giác anh hùng của Diệp Nhân Sinh bành trướng: “Không thành vấn đề.”

Vì thế sau khi tạm biệt Mã Thiên Thiên, Diệp Nhân Sinh liền ngồi lên ô tô của trợ lý Thiệu Ngọc Khiết, ba cô gái lên lút vào quán ăn, từ bên ngoài Diệp Nhân Sinh đã nghe thấy tiếng bếp lửa cùng với mùi hương từ trong nồi tỏa ra, vẻ mặt nhộn nhạo, nhưng không biết trong quán sớm đã có người.

Cho nên vì thế, cô nhìn chăm chăm vào mấy diễn viên trong ekip cùng trợ lý của họ, Cảm thấy giống như một bóng đèn công suất rất nóng và siêu sáng bóng...

“Để cậu đợi lâu rồi, Đường Dập.” Thiệu Ngọc Khiết mỉm cười giơ tay ra.

“Khách khí quá.” Đường Dập cười cười, Quách Khả Kiêu cũng đứng lên: “Mấy cô đến rất đúng lúc, bọn tôi tất nhiên phải đến trước rồi, làm sao có thể để cho chị em phụ nữ chờ chúng ta chứ.”

Anh ga lăng giúp Thiệu Ngọc Khiết kéo ghế ra, Thiệu Ngọc Khiết nói cảm ơn, sau đó quay sang Diệp Nhân Sinh đã muốn hóa đá: “Đây là trợ lý đạo diễn hành động Tiểu Diệp, mấy người quen nhau sao?”

“Đương nhiên rồi.” Khóe mắt Quách Khả Kiêu giật giật, dường như là đang nhớ lại mấy chuyện không hay.

“Tôi đã xem qua cái cảnh cô diễn.” Đột nhiên Đường Dập mở miệng: “Diễn rất tốt.”

Diệp Nhân Sinh vò đầu cười ngốc nghếch: “Đâu có đâu có, ha ha ha ha.”

Chỉ có ba lời thoại và hóa trang gà mái thì làm sao có thể nhìn ra diễn được rất tốt chứ, nhấc bàn!

Trợ lý của Thiệu Ngọc Khiết cười trộm một tiếng, nhất thời khiến Quách Khả Kiêu cũng nhin không được mà cười rộ lên, cái cậu Đường Dập này, tuyệt nhiên không biết như thế nào là lấy lòng con gái, bắt chuyện cũng gượng gạo quá đi.

“Tiểu Diệp lần đầu đóng phim, rất lợi hại.” Quách Khả Kiêu bưng ly rượu lên hỏi thăm cô, trông mắt không chớp nhìn chăm chăm cô.

—— Cẩm cô đem chuyện hôm đó kể ra.

Cái tên này đã muốn cô cam đoan rất nhiều lần rồi, nhưng mà cô cũng hơi thấy áy náy, nói thế nào đi nữa thì Quách Khả Kiêu bị dọa đến mức chạy ra khỏi rạp cũng có một phần lỗi của cô, Diệp Nhân Sinh tiếp tục cười ngây ngô.

—— Yên tâm yên tâm tôi sẽ không nói đâu.

Dù sao thì Quách Khả Kiêu cũng không dám trước mặt Đường Dập lại liếc mắt đưa tình với Diệp Nhân Sinh, đành phải từ bỏ như vậy. Nhưng anh ta không ngờ rằng, tên đầu sỏ khiến anh thất bại chính là cái tên đang tỏa khí hàn ngội bên cạnh kia.

Diệp Nhân Sinh cảm thấy không khí có hơi kỳ lạ, cái này rõ ràng là Thiệu Ngọc Khiết hẹn Đường Dập ra ngoài, bởi vì cả hai đều dẫn theo trợ lý, cho nên theo phương diện làm việc, không được nói chuyện tình cảm riêng tư.

Mà Thiệu Ngọc Khiết hẹn cô, cũng có thể chỉ là muốn thân hơn với cô một chút, hơn nữa cô chỉ là một lính mới tép riu chỉ đạo hành động, không hề biết gì về giới giải trí, cho nên ở đây cũng không có gì nguy hại.

Còn suy nghĩ của người nào đó chỉ dừng lại trên đồ ăn, nắp nồi lẩu mở ra, bánh răng nhỏ trong đầu Diệp Nhân Sinh đã không còn hoạt động.

Chuyện đau khổ nhất trên thế giới, đó là bạn rõ ràng rất đói, nhưng vẫn phải giả vờ như bình thường.

Hai miếng thịt cừu cách chỗ Diệp Nhân Sinh rất xa, cô lại ngại đứng lên. Làm quái gì mà đám người kia ăn mà cứ như khó sinh thế chứ... nhai từ từ chậm nuốt, tưởng ăn tao nhã, mạnh mẽ một chút thì sẽ chết sao?

Thịt thịt thịt thịt thịt! Sắp có người lấy thịt đi rồi!

Trong miệng cô đang nhai nham, nhìn chăm chú vào đĩa thịt cừu nằm đối diện, căn bản không nghe rõ mấy người kia đang nói chuyện gì. Sau đó... một đôi đũa bỗng nhiên thả miếng thịt cừu vào trong bát cô.

Diệp Nhân Sinh hai mắt sáng rực lập tức ngẩng đầu lên, trông thấy mắt Đường Dập tối đen như mực.

Là bị hiểu lầm như con khỉ nôn nóng, hay là đang nhớ lại lần tiếp xúc gần gũi trước đó, Diệp Nhân Sinh cũng không rõ, chỉ là đỏ mặt, trong lòng có mấy con voi chạy qua.

Đường Dập thu đũa lại, nhất thời cô thấy vô cùng đau đớn.

Cái chạm mặt tình bơ này đã sớm lọt vào trong mắt bạn học Quách Khả Kiêu lão luyện trong tình trường, anh cảm thấy Diệp Nhân Sinh vô cùng hoài nghi, cho dù là nhược điểm của mình bị cô nắm trong tay...

Đó là cái nhược điểm quái gì chứ á nhắc bần! Một cô gái lại có thể thích xem phim kinh dị là phim kinh dị đấy, cái sở thích này vốn không thể tha thứ!

Trong lòng mõ Quách bắt đầu kế hoạch hừng hực thiêu đốt tiêu diệt Diệp Nhân Sinh.

Mỹ vị trước mặt, hiếm khi thấy Diệp Nhân Sinh có thể nhớ đến việc mình quên.

... Ký tên!

Vừa hay Đường Dập lúc này rời bữa đi toilet, Diệp Nhân Sinh lén lấy giấy bút từ trong túi xách ra, giả vờ đau bụng, cũng lén lút chạy ra ngoài.

Đường đại minh tinh đi đến đâu là bên cạnh đều có một đám người, muốn tìm riêng anh ta để được ký cái tên cũng không dễ dàng gì. Diệp Nhân Sinh “bị rịn” bên WC một hồi lâu mà không thấy anh đi ra, dứt khoát thật sự vào nhà vệ sinh, vừa mới mặc quần đi ra, đã trông thấy bóng Đường Dập thấp thoáng ở cửa. Cô vội vàng đuổi theo.

“Khụ... có thể giúp tôi ký tên được không...” Diệp Nhân Sinh chặn Đường Dập lại, ngại ngùng vò đầu.

“Không phải đã ký một lần rồi sao?” Đường Dập đội mũ lưỡi trai màu đen, vành mũ kéo xuống cực thấp, chỉ có thể thấy được đường viền vòm họng trắng nõn mà thanh tuyến cùng với đôi môi mỏng tuyệt đẹp.

“À, đúng là đã ký tên...” Đường như không nhìn thấy ánh mắt của anh khiến Diệp Nhân Sinh thả lỏng đôi chút: “Đây là hai cô bạn khác của tôi...”

Cô nói như vậy, tức là nói ký tên lần thứ nhất cũng là tặng bạn mình, khoe miệng Đường Dập cong lên, đưa tay đón lấy giấy bút trong tay cô.

Đột nhiên có người chạy nhanh từ cầu thang xuống chỗ rẽ, đâm vào Đường Dập khiến anh vô tình đè lên người cô, Diệp Nhân Sinh vội vàng lui về sau, nhưng dù vậy cũng bị đè lên tường.

Nhưng hình như Đường Dập không đứng dậy.

Đột nhiên toàn bộ thần kinh của Diệp Nhân Sinh đều tập trung vào bên tai, anh cúi đầu, đôi môi mỏng khẽ mở ra, hơi thở lướt nhẹ bên cổ cô, ngứa ngáy tê dại nói không nên lời.

“Mũ.”

Diệp Nhân Sinh cả kinh, lúc này mới phát hiện ra mũ của Đường Dập rơi trên đất.

Cho dù Diệp Nhân Sinh có mù mờ đến đâu, nhưng cũng biết tại nơi lắm thấy nhiều ma như thế này thì việc bại lộ thân phận rất nguy hiểm, chỉ riêng việc Đường Dập với Thiệu Ngọc Khiết gặp nhau, không biết rằng có thể bị đám chó săn tạo ra bao nhiêu vụ scandal nữa.

Cô quả quyết, nắm chặt bàn tay của Đường Dập đang đặt trên vai mình, không đi nhặt mũ, Đường Dập phối hợp cúi đầu, cơ hồ cúi sắp đến trước ngực cô, cũng không biết anh có mở to mắt hay không, Diệp Nhân Sinh đỏ mặt, nhanh chóng đưa tay ôm eo Đường Dập, đột nhiên cảm thấy thân hình anh vừa động, dường như mất tự nhiên mà cứng lại.

“Uống nhiều quá mau đi thôi!” Diệp Nhân Sinh lớn tiếng, sau đó vội vàng dìu Đường Dập đi qua cánh cửa sau gần nhất.

Hai người đi được một hồi, cho đến lúc rẽ vào một con ngõ nhỏ tối đen mới mau chóng tách nhau ra.

Không thể tưởng được người này thoát nhìn thấy gầy như thế, thì ra dáng người lại không tệ lắm, Diệp Nhân Sinh rút lại bàn tay khi nãy đặt bên hông anh, xấu hổ cười cười, đột nhiên nhớ lại, có vẻ như cô vẫn là đi vệ sinh xong mà chưa rửa tay...

...

Bí mật này tuyệt đối có thể dẫn vào mộ phần.

“Chắc là không ai nhìn thấy đâu.” Diệp Nhân Sinh đánh trống lảng.

“Cám ơn.” Anh nhìn Diệp Nhân Sinh: “Tôi nợ cô một ân tình.”

“Cái này thì là gì chứ...” Diệp Nhân Sinh không tự nhiên cười cười, đầu hẻm có một chiếc xe con lái qua, đèn xe sáng ngời hắt lên người Đường Dập, bờ môi của anh vô cùng tuyệt vời, mới mười phút trước còn dừng lại bên tai cô.

Mà âm thanh của anh, nghe giống như Lệnh Hồ vầy.

Diệp Nhân Sinh ngẩn ngơ, lập tức cảm giác não của mình bị ‘bồi bổ’ quá, thậm chí nghe tiếng mà cũng không rõ ràng, hơn nữa trên thế giới này người có giọng nói giống nhau vô cùng nhiều, mà người trước mắt, không có khả năng trùng với Lệnh Hồ.

Ngày hôm sau lại xuất ngoại.

Tối hôm qua Đường Dập gọi điện cho Quách Khả Kiêu, nói sơ qua tình hình lúc đó, năm phút sau mấy người bọn họ chạy đến, buổi tiệc liên hoan kết thúc trước thời hạn. Diệp Nhân Sinh cảm thấy ánh mắt của Quách Khả Kiêu như muốn nhìn xuyên qua mình, người này lòng dạ tiểu nhân quá đi, cô cần gì phải nói chuyện nhằm chán như vậy chứ...

Cô ngồi nghỉ dưới mái lều, hớp một ngụm nước khoáng, không nghĩ rằng Đường Dập cũng ngồi đây, Diệp Nhân Sinh cảm giác không biết nên nói chuyện thế nào với Đường Dập, liền cúi đầu lấy điện thoại ra bấm loạn.

— Đang làm gì thế?

Cô bấm phím OK, trong lòng đầy chờ mong.

— Mới xong việc, đang nghỉ.

— Ừ, ta cũng đang nghỉ ngơi đây.

— Cuối tuần này có thể lên mạng không?

Đồ đệ đại nhân rảnh? Diệp Nhân Sinh hưng phấn.

— Không thành vấn đề.

Cô còn đang nghĩ đến địa điểm lên mạng cuối tuần, lập tức nhớ lại vụ ký tên cho Trình Mạt Mạt và Mễ Đóa, nhất thời tìm được chủ đề với Đường Dập.

“Hôm qua giúp tôi ký tên...” Diệp Nhân Sinh dò xét nói, bỗng phát hiện Đường Dập đang nhẩn tin, đành phải khó khăn ngậm miệng.

“Ừm?” Hình như anh đã gửi tin nhắn xong, ngẩng đầu nhìn cô. Diệp Nhân Sinh luôn không dám nhìn thẳng vào mắt Đường Dập, cô trốn tránh, đột nhiên di động vang lên.

“Sẽ lại giúp tôi ký tên chứ.”

“Ừ, buổi tối có được không?”

“Được.”

Tuy không biết vì sao phải chờ đến tối, nhưng Diệp Nhân Sinh vẫn vui vẻ hưng phấn, Lệnh Hồ chủ động hẹn cô lên mạng, a a a thật vui vẻ.

—— Buổi chiều một chút, Niệm Anh cốc.

37. Chương 37: Đáp Án Của Lệnh Hồ

Đêm dài đằng đẵng, trái tim không ngủ yên.

Diệp Nhân Sinh nằm chán nằm trên chiếc giường nhỏ của khách sạn xem TV, trên màn hình đang chiếu một cảnh vô cùng lay động: Nữ diễn viên vùng đôi tay trắng như phấn lên đánh vào lồng ngực cảm nam diễn viên điên cuồng gào thét anh vô tình anh vô sỉ anh cố tình gây sự...

Dạo này đang lưu hành kiểu nam nữ chính làm cho người ta muốn bóp chết thể này sao... Diệp Nhân Sinh bị những ý nghĩ đó làm cho buồn ngủ, trong cơn mơ màng tựa hồ mơ thấy mình vùng thiết quyền đánh lên lồng ngực nhỏ của đồ đệ như Godzilla muốn phun lửa gào thét người vô tình người vô sỉ người cố tình gây sự...

...

Diệp Nhân Sinh bị chính mình làm cho tỉnh ngủ.

Lúc này đã là hai giờ đêm, cô cứ vật vã chống đỡ trước ti vi, vốn là chờ Đường Dập ký tên, ai ngờ đến tận giờ chẳng thấy động tĩnh gì, ngay mai là thứ bảy rồi, tuy Trình Mạt Mạt với Mễ Đóa chỉ nói chơi, nhưng có thể giúp đỡ bạn bè cái gì đó đương nhiên là tốt hơn...

Diệp Nhân Sinh ngáp một cái, bắt đầu đi đi tắm.

Cô vò đầu đầy bọt, đột nhiên nhớ đến bên ngoài hành lang khách sạn lớn đều có camera, thế nên đã tối khuya Đường Dập không thể đến đưa tặng chữ ký được, trừ phi muốn nước bọt của đám phóng viên dìm chết đuối. Huống hồ cô còn giả làm fans xin người khác ký tên, dựa vào cái gì mà bảo người ta đưa tới... Diệp Nhân Sinh thầm mắng mình óc heo, dứt khoát không thèm nghĩ nữa, trong đầu chỉ nghĩ đến buổi hẹn gặp ngày mai với đồ đệ, miệng khẽ ngâm nga một giai điệu.

Loáng thoáng truyền đến tiếng gõ cửa.

Có lẽ là Mã Thiên Thiên, cô ấy sợ ngủ một mình trong khách sạn, thường xuyên nửa đêm đến quấy rối cô, Diệp Nhân Sinh đã thành quen, liền đáp lại một tiếng cho qua, chụp lấy cái khăn tắm rồi đi ra khỏi phòng.

“Ai đấy?” Cô thử hỏi, có người mơ hồ đáp một tiếng, âm sắc không rõ ràng.

Nhất định là Mã Thiên Thiên... sợ đến mức ngay cả giọng nói cũng run rẩy...

Diệp Nhân Sinh trưng ra bộ mặt vú em mở cửa, trên hành lang bóng tối bao trùm, đột nhiên xuất hiện một gương mặt rõ ràng.

Cả hai đồng thời choáng váng.

Người ngoài cửa đội chiếc mũ sắc sỡ, trời nóng chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng tanh dựng cổ, bộ đồ này là của Quách Khả Kiêu, Diệp Nhân Sinh nhận ra, và cũng nhận ra tia sáng rực rỡ tràn ngập trong đôi mắt đen kia.

Cô biết thân phận của người ta, nắm đấm mạnh mẽ còn đang giơ ra một vệt khựng lại giữa không trung, nhanh chóng mở cửa nghênh đón Đường Dập vào. Anh buông cổ chiếc áo khoác ra, để lộ ra gương mặt tinh xảo hoàn toàn khác biệt với Quách Khả Kiêu, trầm giọng nói: “Ngại quá, tôi cho rằng là cô ngủ rồi, chỉ là tới hỏi thăm, không ngờ cô lại không tiên...:

“Không đâu!” Diệp Nhân Sinh xua tay, âm thầm kiểm tra trên người lại một phen, tuy chỉ có chiếc khăn tắm, nhưng che đi vùng ngực và bắp chân, vẫn rất kín, cứ coi như mình ở bờ biển vậy...

“Lúc tối bận tiệc rượu với mấy người, vừa mới về, vốn không định quấy rầy cô, nhưng đã đồng ý với cô, thật xin lỗi đã để cô chờ muộn như thế.”

“Người xin lỗi phải là tôi mới đúng, đã mệt mỏi như vậy rồi còn để anh đi thêm chuyến nữa.” Diệp Nhân Sinh xấu hổ vò đầu: “Ngoài hành lang có camera chứ?”

Đường Dập ừ một tiếng, chẳng biết tại sao gương mặt trắng bệch, rồi lại lộ ra tay áo khác thường.

“Cứ ngồi đi, để tôi đi lấy cho anh chút nước...” Diệp Nhân Sinh trông thấy sắc mặt lạ lùng của anh: “Không thoải mái à?”

“Lấy chút rượu đi.” Anh nói nhỏ, ánh mắt nhìn qua nơi khác.

“Bệnh nặng mới khỏi không thể uống rượu.” Diệp Nhân Sinh hạ giọng, lập tức lục lọi trong túi hành lý của mình, lấy ra một chai nhỏ: “Tìm được rồi... Biết là mẹ sẽ mang cho tôi mà, cái này trị đau dạ dày tốt lắm.”

Cô đưa ly nước với viên thuốc cho anh, Đường Dập giật mình, sau đó nhận lấy.

Ánh đèn vàng trong khách sạn, khiến chiếc khăn tắm trắng như tuyết nhuộm một màu ngà, anh nhìn thẳng Diệp Nhân Sinh, mấy giọt nước còn vương lại tỏa ra mùi thơm của sữa tắm, từ xương quai xanh của cô trượt xuống...

Đường Dập dồn sức thu hồi ánh mắt.

“Cảm ơn.”

Bất kể là Sinh Sinh Ly Nhân trong trò chơi, hay là Diệp Nhân Sinh trong hiện thực, cũng làm cho người ta cảm thấy rất đơn giản. Bởi vì anh vội đến ký tên tặng cô, thế nên cô quan tâm đến anh, chỉ là như vậy mà thôi. Bất kể anh là Đường Dập hay là ai, cô cũng đều có thể chân thành đưa ra ly nước và viên thuốc mà không hề có mục đích gì.

Mà cái loại chân thành này, đã sớm không hề có bên anh.

“Mẹ tôi vẫn rất lợi hại, tuy bà ấy để tôi mang lung tung nhiều đồ như thế, nhưng vẫn rất có công dụng.” Diệp Nhân Sinh tự đắc nói: “Đột nhiên thấy nhớ bà quá.”

“Tôi cũng thấy nhớ.” Đường Dập mỉm cười.

“Hả? Đến tận bây giờ chưa hề nghe bên báo đài truyền thông nhắc đến mẹ anh...”

“Mẹ tôi đã qua đời từ sớm.”

Diệp Nhân Sinh thầm muốn tát cái miệng mình, tuy Đường Dập không khó chịu buồn bã, nhưng cả người cô lại không được tự nhiên.

“Bây giờ cũng đã muộn rồi, cho dù bên giới truyền thông không nhận ra là tôi thì vẫn không hay cho danh dự của cô.” Đường Dập đứng lên, lấy trong túi quần ra hai tờ giấy, đặt ở trên bàn: “Vây nhé... Ngày mai gặp.”

Diệp Nhân Sinh nhanh chóng chào tiễn anh ra khỏi cửa, trong nháy mắt xoay người mới giật mình phát giác, ngày mai là cuối tuần, bọn họ không thể gặp nhau, xem ra Đường Dập bận rộn quá nên quên luôn ngày tháng mất rồi...

Cô trở vào trong phòng tắm, soi gương, nhất thời giấu mặt vào lòng bàn tay, đáy lòng không ngừng lẩm nhẩm mình đang ở bãi biển mình đang ở bãi biển mình và tất cả mọi người đang ở bãi biển mặc bikini da báo.

Có ký tên, Diệp Nhân Sinh cảm thấy đây là lần chào đón nhiệt liệt nhất trong lịch sử.

Quà vật chất đầy bàn máy tính, mới mười giờ sáng, Trình Mạt Mạt vừa thực nữ trá hình ra ngoài bán đồ, Mễ Đóa lấy trong tủ lạnh ra hộp kem, tâm trạng Diệp Nhân Sinh hết sức phức tạp, bây giờ hai người này ân cần bao nhiêu, thì có thể xảy ra bấy nhiêu tội tệ...

Mười giờ rưỡi, Diệp Nhân Sinh đã không kìm chế nổi mà mở game ra.

Đúng như dự đoán, Lệnh Hồ không lên mạng, vừa hay hai nick nhỏ của Trình Mạt Mạt với Mễ Đóa cũng đã hơn hai mươi cấp, Diệp Nhân Sinh liền dẫn bọn họ đi phó bản, trong phòng có một giàn máy tính, còn có một cái bàn đặt laptop do Trình Mạt Mạt đặc biệt làm, cũng may trong Đỉnh Hoa Sơn không yêu cầu sắp xếp cao, ba người chơi vui vẻ một hồi, đột nhiên Trình Mạt Mạt quay đầu lại nói một câu rất kinh hãi: “Mấy hôm trước tớ gặp mấy người trong hội học sinh thấy có người nói Lâu Vân Phong cũng chơi trò này... Cũng đều là một sever, cậu đã gặp chưa?”

Diệp Nhân Sinh suýt nữa chạy nhầm chỗ, giả vờ nói: “Tên khốn kia...”

“Vài ngày trước tớ với Mễ Đóa còn tìm thấy anh ta mà.”

Một câu “Tên khốn kia tớ chưa gặp” của Diệp Nhân Sinh liền nuốt trở lại, ngược lại căng thẳng nói: “Cậu không nói với hần ta là tớ cũng chơi trò này đấy chứ?”

“Có nói rồi.” Trình Mạt Mạt hồn nhiên chưa phát hiện ra Diệp Nhân Sinh đã suy sụp: “Không ngờ anh ta vẫn còn nhớ rõ cậu với Tiểu Đóa...”

Lúc trước Trình Mạt Mạt đảm nhận ban chỉ huy tuyên truyền trong hội học sinh, sau cái sự cố kia, Lâu Vân Phong với Mễ Đóa cũng chỉ là hai người xa lạ gặp nhau gật đầu chào mà thôi, như vậy rõ ràng có thể thấy được trí nhớ đại biến thái của hần ta.

“A, Sinh Nhi, chúng ta đi tìm Lâu Vân Phong cùng đi phó bản đi.” Trình Mạt Mạt coi thường Diệp Nhân Sinh đang cúi đầu: “Cậu là bác sĩ tuy an toàn thật, nhưng dù sao tốc độ vẫn là chậm.”

Diệp Nhân Sinh không chịu bị khinh bỉ đã phản nộ: “Tớ đây đi tìm bang phái...”

“Được rồi bạn Sinh, người ta chỉ nhớ đến cậu, không nhất thiết phải làm căng chuyện hồi đấy.”

Sau khi trải qua chuyện báo thù trắng trợn trước kia... Diệp Nhân Sinh nhìn thấy bốn chữ Vân Sinh Hải Lâu xuất hiện trong danh sách đội ngũ, nhất thời khóc không ra nước mắt.

Lại nói tiếp, từ sau khi Diệp Nhân Sinh đổi nghề ‘bỏ nhà ra đi’, chỉ vào game có vài lần, đã lâu không gặp Lâu Vân Phong. Nếu theo như bình thường nhất định sẽ khua môi múa mép một phen, ai ngờ Lâu Vân Phong cứ như không phát hiện ra cô, chỉ nói chuyện với Trình Mạt Mạt và Mễ Đóa.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Phó bản nào đây?

[Đội Ngũ] Hải Thượng Phao Mạt: Phó bản nào nhanh chóng thăng cấp?

[Đội Ngũ] Tiểu Mễ Đóa Nhi: Tớ nghĩ là đến Ôn Dịch thôn... Thấy trên diễn đàn nói có một đôi giày Phạm Âm rất tốt, kinh nghiệm cũng thực nhiều.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Được, anh sẽ tới ngay, mấy đứa vào trước đi.

Diệp Nhân Sinh vui lòng không nói gì, happy đi vào phó bản.

[Đội Ngũ] Tiểu Mễ Đóa Nhi: Hả? Hai người cùng một bang phái sao.

Lời vừa nói ra, Trình Mạt Mạt cũng nghi hoặc quay đầu lại: “Đây không phải là sớm biết thân phận rồi sao?”

Diệp Nhân Sinh cảm thấy rất khó giải thích: “Ấy, cái này...”

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Ủ, anh vì theo đuổi Diệp Nhân Sinh mà hợp nhất bang phái mình vào bang phái cô ấy.

...

Lâu Vân Phong tên khốn nhà ngươi không đùa chết ta thì không cam lòng phải không...

Trình Mạt Mạt với Mễ Đóa nắm chặt Diệp Nhân Sinh lắc lắc: “Tin lớn như vậy mà lại không nói cho chúng tớ biết...”

Diệp Nhân Sinh rơi lệ đầy mặt.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: = =

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: Lâu như vậy không thấy lên mạng lại là thủ thế mờ ám này sao.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: Anh Lâu, em sai rồi đừng đùa nữa...

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: Cuối cùng cũng chịu nhận em không phải là đàn ông?

[Mật Ngữ] Bạn nói với Vân Sinh Hải Lâu: = =

Diệp Nhân Sinh nghiêng rằng nghiêng lợi, đột nhiên cảm thấy phía sau mình có hai luồng hơi thở ám muội, ánh mắt của Trình Mạt mạt với Mễ Đóa lóe sáng hóng chuyện vậy xem.

[Mật Ngữ] Vân Sinh Hải Lâu nói với bạn: Đợi lát nữa dẫn theo bọn họ xong, anh có lời muốn nói với em.

Trình Mạt Mạt hóng chuyện vì xem chuyện phiếm, cư nhiên cấp bậc không tăng lên, Mễ Đóa cũng rất tán thành rồi giải tán đội, hai người đều tự truyền tống về thành, sau đó vọt đến phía sau Diệp Nhân Sinh hóng hớt..

Diệp Nhân Sinh không biết vì sao bọn họ lại ngằm đồng ý như thế.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = Chuyện gì?

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Thế thì anh nói thẳng, mấy hôm trước rất không tình cờ, đột nhiên anh biết đồ đệ em, có lẽ bây giờ nên gọi là phu quân em, thân phận của Lệnh Hồ.

Trong lòng Diệp Nhân Sinh nhảy dựng lên, lại mù mờ khó hiểu.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Thì sao?

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Những thứ khác tạm không nói, chỉ nói riêng chuyện chúng ta là bạn học, nhất định khuyên em một câu, nếu em chỉ chơi đùa thì không tính làm gì, nhưng nếu muốn phát triển ngoài đời, thì mau buông tay đi.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Tại sao, đồ đệ của ta là kẻ giết người sao?

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Có lẽ so với tên giết người còn gay go hơn, bọn em nhất định không có kết quả.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Người mới không có kết quả, cả nhà ngươi đều không có kết quả.

...

Cô nói như vậy, có phải là thật sự không cần hỏi lại. Lâu Vân Phong liếc mắt, trên bàn kia là xấp tài liệu thân phận của Lệnh Hồ, cùng với bộ sổ của các minh tinh Đỉnh Hoa Sơn, nếu không phải là anh được Đỉnh Hoa Sơn thuê làm người thiết lập, thì sẽ không đi tìm cậu bạn bên bên bộ phận tư liệu mà tra xét thân phận của Lệnh Hồ, càng không nghĩ tới lại ra kết quả thế này.

Tuy rằng bị cậu bạn năm lần bảy lượt yêu cầu giữ bí mật...

Nhưng nếu đã biết, cũng sẽ không có cách nào nhìn cô tiếp tục bị lừa gạt, càng lún càng sâu.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Anh không biết Lệnh Hồ dùng lời ngon tiếng ngọt gì, Diệp Nhân Sinh, tin anh, hẳn ta thật sự không thích em.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Ngại quá, cho đến bây giờ anh ta cũng chưa bao giờ nói qua là thích tôi.

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Hắn không lừa em, bởi vì căn bản không có khả năng, cách hắn càng xa càng tốt, biết không?

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Tôi thích ai ở với ai là quyền của tôi = =

[Đội Ngũ] Vân Sinh Hải Lâu: Dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi, sao em lại bướng bỉnh như thế chứ, không biết chân tướng liệu anh có đến khuyên em không, không tin chúng ta thử một lần, em ly hôn với hắn ta, xem hắn có thể giữ lại không?

Đúng giờ, Niệm Anh cốc.

[Hệ Thống] Phu quân Lệnh Hồ của bạn đã online.

Hoa anh đào rụng đầy trời, cô cười chú ngựa đỏ, nhìn anh từng chút từng chút đến gần, dần dần rõ ràng.

Vốn là hình ảnh không thật, kỳ thật cô rất rõ ràng, đẹp như thế, khắp nơi đều là hư ảo. Diệp Nhân Sênh có đôi khi nghĩ mãi mà không rõ tại sao mình lại thích Lệnh Hồ, tình yêu luôn là như thế, đợi đến lúc nhận thấy trái tim rung động, cũng đã quá muộn rồi.

Anh rốt cuộc là ai, mà có thể làm cho Lâu Vân Phong luôn chừng chặc lại kinh ngạc như thế. Không phải là không thử suy đoán, nhưng Diệp Nhân Sênh không cho rằng đó là vấn đề, chút tin tức bên cạnh nhảy ra, động tác hoàn hảo, chỉ là một thanh niên không thích nói chuyện, chỉ có thể như vậy thôi, còn có thể như thế nào nữa?

Nhưng vì sao lại khiến Lâu Vân Phong làm chuyện nhảm chán như vậy chứ?

Diệp Nhân Sênh không biết, có lẽ trong nội tâm cũng có một âm thanh đang rầu rĩ muốn nghe đáp án.

Đã vô số lần cùng nhau mỉm cười, bây giờ câu trả lời im lặng trong hơi thở của nhau.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Đồ đệ = = bữa nay ta thật sự lên mạng ít quá, trì hoãn nhiệm vụ kỹ năng của người.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Chúng ta ly hôn đi, người tiếp tục tìm một người khác.

Lệnh Hồ cười ngựa đứng cách đó không xa, cánh hoa anh đào rơi lả tả.

Thời gian như lắng đọng lại, trong lòng cô đột nhiên thấy khó chịu, từng chút từng chút lan ra toàn thân.

Thì ra... cô lại sợ nghe đáp án như vậy.

[Đối Diện] Lệnh Hồ: Không cần, như thế này là được rồi.

[Đối Diện] Sênh Sênh Ly Nhân: Nhưng nếu không có cách nào làm nhiệm vụ dùng kỹ năng, còn kết hôn làm gì?

Lông mi Đường Dập run rẩy, nắm chặt chuột.

Ngày này cuối cùng cũng đã đến, anh không thể ích kỷ trói buộc cô bên mình như thế được, cái gì cũng không nói, cái gì cũng chẳng làm, ép cô hạ quyết định như vậy, muốn vùng vẫy bao nhiêu?

[Đối Diện] Lệnh Hồ: Ta nói rồi, vì nhiệm vụ với kỹ năng, chỉ đó chỉ là một trong những lý do.

[Đối Diện] Lệnh Hồ: Ta muốn kết hôn với người, còn có một nguyên nhân.

Thì ra cái chuyện này cứ tùy hứng, sẽ nghiệm.

[Đối Diện] Lệnh Hồ: Sênh Sênh Ly Nhân, ta thích nàng.

38. Chương 38: Lưỡng Tình Tương Duyệt

Gặp nhau, sư đồ, tranh chấp, kết hôn, Tình Dao, rồi đến ta thích nàng.

Vận mệnh như một bàn tay vô hình, từng chút từng chút đưa bọn họ đến gần hơn, duyên phận thần kỳ biết mấy, ai ngờ mở biểu tượng game ra lại có một thế giới đao quang kiếm ảnh, ai ngờ ở nơi khác trên thế giới này lại có một người như vậy.

Diệp Nhân Sinh chưa từng có cái cảm giác này, người bạn thích, anh ấy cũng thích bạn

Thì ra là lưỡng tình tương duyệt, là hạnh phúc đơn giản nhất trên đời này.

Diệp Nhân Sinh sung sướng đến nỗi khoe miệng toét đến tận mang tai, đáng tiếc Trình Mạt Mạt với Mễ Đóa lại làm phá hư bầu không khí ngọt ngào, cái cố mà cô dụ người ta ly hôn vẫn còn tại đó.

Bạn Sinh vừa mới đắm chìm trong mơ màng lập tức vô cùng khinh bỉ bản thân.

Diệp Nhân Sinh ưu sầu một lúc, lại phát hiện ra Vân Sinh Hải Lâu và Lệnh Hồ đã đều thiết lập mục tiêu lẫn nhau xong, hoàn toàn coi thường cô.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Này này, các người đang làm cái gì thế?

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Đồ đệ đừng để ý đến tên khốn kia!

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Đồ đệ? Tên khốn?

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Ai trả lời ta đi...

...

Sau một lúc, Vân Sinh Hải Lâu cười Tiểu Báo, Thiên Kiếm thiết huyết nhu tình xoay người bỏ đi không quay đầu lại.

Diệp Nhân Sinh mù mờ, quay góc nhìn lại, hoa anh đào rơi rụng, làn gió nhẹ thổi bay mái tóc dài đen sẫm của chàng trai Ma Ẩn, khuôn mặt quen thuộc này đột nhiên trở nên xa lạ, tựa hồ có thể trông thấy ý cười nơi khoe miệng của chàng trai Ma Ẩn tóc đen.

[Đối Diện] Lệnh Hồ: Đã bảo không được gọi là đồ đệ.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

Khoe miệng Diệp Nhân Sinh cong lên, đúng vậy, đã không còn là đồ đệ.

Từ giây phút này trở đi, thân phận của Lệnh Hồ chỉ có một, đó chính là phu quân của Sinh Sinh Ly Nhân.

Vì thế sau khi tổ đội, Diệp Nhân Sinh lại không nhận được đi trêu chọc phu quân mình.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = thật ra từ rất sớm huynh đã thích ta đúng không?

Trình Mạt Mạt và Mễ Đóa đứng phía sau lưng cùng hừ một tiếng xem thường.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ừ, là khá sớm, có lẽ là lúc nàng thích ta.

...

Thì ra đồ đệ đã biến thành phu quân sắc bén như xưa.

Vì thế nên thời gian tiếp theo im lặng mà ngọt ngào, Diệp Nhân Sinh cùng Lệnh Hồ làm nhiệm vụ vợ chồng, khoe miệng không hề kéo xuống, Trình Mạt Mạt và Mễ Đóa sợ hãi méo lệch bỏ chạy.

Rất nhiều kỹ năng vợ chồng cần phải dựa vào nhiệm vụ vợ chồng mới học được, Diệp Nhân Sinh chưa từng nghiên cứu bao giờ, mới giao trả nhiệm vụ thì được kỹ năng “tựa sát” thì rất sung sướng, ngay cả phần giới thiệu cũng không xem mà click vào kỹ năng.

Sau đó đầu của thiếu nữ áo xanh khế tựa vào bả vai của Ma Ẩn tóc đen, đúng là cảnh đẹp vui tai vui mắt.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Trước kia ta không phát hiện ra, thì ra nàng lại chủ động như vậy...

Diệp Nhân Sinh nhất thời biết thành khuôn mặt cà chua.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ta tiện tay thử xem thôi...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Không sao, vi phu rất thích.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

Diệp Nhân Sinh cảm thấy tốt nhất là mình nên câm miệng lại.

Làm quái gì mà mỗi lần mở miệng đều bị trả ngược lại là sao? Diệp Nhân Sinh rất nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Chàng ơi (biểu tượng tà ác) bọn họ đều cho rằng ta là nam, sau này với người ngoài nói ai là nick 1 ai là nick 0 đây?

~[1 1 và 0: cách chỉ vợ và chồng trong giới nghệ thuật đồng tính =))]

Sóng mạng bị chấn động mạnh.

Lệnh Hồ đứng nguyên tại chỗ một lúc, lén lên baidu tìm hiểu trong nghi ngờ.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: ...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Trên danh xưng không phải đã rất rõ ràng rồi sao?

... Nương tử của Lệnh Hồ, phu quân của Sinh Sinh Ly Nhân.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = =

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Hoặc giả nàng thích nằm trên ta cũng không ý kiến.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: ...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Trước kia không hề phát hiện, thì ra huynh lại lưu manh như vậy.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Không sao, nương tử thích là được rồi.

...

Diệp Nhân Sinh OTL.

Kỳ thật trong lòng mỗi người đều có gợn sóng.

Trong lòng Diệp Nhân Sinh bị trêu chọc đến nổi sóng nổi lẫn tẩn, từng bước từng bước mơ màng tiến vào chiến trường giết người nhận được ở nhiệm vụ vợ chồng, cho đến lúc vào chiến trường Diệp Nhân Sinh mới kịp phản ứng, lập tức ngồi nghiêm chỉnh tinh thần phần chấn.

Cái gọi là chiến trường, chính là Thần phái với Ma phái hai đội tự phân bố năm người ở hai đầu bản đồ, đến giờ thì vọt lên quần ẩu nhau, bên nào còn sống nhiều hơn thì bên đó thắng.

Sau đó...

Người đối diện vừa nhìn thấy Lệnh Hồ và Diệp Nhân Sinh, trực tiếp triệu vật cưỡi quay đầu bỏ chạy, tuyệt không chừa lại mặt mũi cho hai người.

Thì ra tiếng xấu đã truyền đến tận Ma phái rồi sao...

Diệp Nhân Sinh im lặng, dứt khoát không thêm vào đội ngũ, chuẩn bị 2V5.

Sau đó lại tiến vào chiến trường, hiển thị tên của Ma phái bên đối diện: Lộ Tây Pháp, Mễ Già Lặc, Lạp Phỉ Nhĩ...

Diệp Nhân Sinh chỉ muốn gõ một chữ: Chạy.

...

Nếu nhiệm vụ vợ chồng làm không xong, Diệp Nhân Sinh vốn định sẽ đi vào phó bản, chợt thấy dưới góc trái nhảy ra một thông báo của hệ thống.

[Hệ Thống] Bạn tốt Hoa Vương của bạn đã online.

Diệp Nhân Sinh lập tức happy đi đến gần khoe khoang.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Đại Hoa Sen, chữ kí đã nằm trong tay nè

~~[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Sinh Nhi quyền thế, quay về chị mời cơm.

Không đúng, Lộ Mỹ Hà không nên có phản ứng như thế, bình thường chắc hẳn cô nàng phải hét chói tai tiếp tục vận vẹo cuối cùng sẽ chạy ra QQ khoe một phen, dù sao cũng không phải phản ứng thế này.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Mỹ nữ có tâm sự gì, nhanh nhanh nói mau.

Cả nửa ngày cũng chẳng thấy Lộ Mỹ Hà đáp lại, Diệp Nhân Sinh vô cùng cảm thấy không ổn.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Thanh Không Viễn đâu? Không đi cùng sao?

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Ha ha, tớ với Thanh Không Viễn chia tay rồi.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: ... Sao thế?

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Cậu biết không? Thanh Không Viễn chính là Tiêu Diên Thanh.

...

Diệp Nhân Sinh chợt dạ không nói tiếp, nhưng trong lòng cũng khó chịu.

Tiêu Diên Thanh thì sao, chẳng lẽ được một Thanh Không Viễn làm rung động hứa hẹn trong nháy mắt vì Tiêu Diên Thanh mà biến mất? Thật ra không có bất kỳ thay đổi nào cả, bởi vì cậu ta là Tiêu Diên Thanh, cho nên mới là Thanh Không Viễn khắp nơi đều yêu thương nhân nhượng cậu cho đến tận cùng.

Nhưng mà chỉ là một thân phận, có quan trọng đến thế không?

Thật ra nói không để ý đến lời nói của Lâu Văn Phong là giả. Nhưng Diệp Nhân Sinh chưa bao giờ muốn đi tìm hiểu xem Lệnh Hồ là ai, anh không nói ra tên mình, không nói những gì liên quan đến mình, cô cũng không hỏi, bởi vì người cô thích cho đến bây giờ đều không liên can gì đến những chuyện đó.

Nhưng Lệnh Hồ anh thật không thể là kẻ sát nhân được a a a a ——

Vì thế mà cô rối rắm gõ chữ, làm sao có thể tự nhiên chút đây? Chỉ hỏi là hỏi tên thôi mà, không khó như vậy đâu...

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Phu quân, người họ gì?

...

Được rồi, năm chữ này mang theo hơi thở quái lạ và cứ như thẩm vấn, ngốc nghếch hết cỡ...

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Lệnh Hồ

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: = = đúng hay sai vậy?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Vi phu đã có khi nào gạt nàng.

[Đội Ngũ] Sinh Sinh Ly Nhân: Ta tên là Diệp Nhân Sinh = = người có thể nói tên của ta rất quái lạ.

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Không sao, tên rất êm tai.

Cho nên Diệp Nhân Sinh lại nhộn nhạo, trong giây phút ngắn ngủi nhớ không ra hình như còn có ai đó cũng đã nói câu giống như thế...

Đây là một bước tiến triển! Cuối cùng bọn họ cũng đã đi đến bước biết được tên của đối phương!

Làm quái gì mà nghe như bị kịch thế... Đây là cái tiến triển khỉ gì vậy á nhắc bản!

“Vào đi, ngồi đâu đó cũng được.”

“Đã quá rầy rồi.

Đột nhiên từ phía ngoài cửa truyền đến âm thanh của Quách Khả Kiêu và Tuyên Tử, Đường Dập suy nghĩ một lát, không tắt máy mà chỉ gập laptop lại.

[Đội Ngũ] Sênh Sênh Ly Nhân: Huynh làm nghề gì thế?

[Đội Ngũ] Lệnh Hồ: Ta đi ra ngoài một chút.

...A, nói tới cái đề tài này lại có thể chạy, quả nhiên có vấn đề.

Diệp Nhân Sênh đã bắt đầu tự hỏi làm sao để anh có thể tự mình nói ra, cô sẽ chờ anh...

“Không biết cậu đến đây, không chuẩn bị trước, thật ngại quá.” Đường Dập còn mặc nguyên bộ đồ ngủ không đứng dậy, giọng nói ôn hòa, rõ ràng biểu hiện lúc này của anh là thật sự không muốn tiếp đón có người đến quấy rầy.

“Không sao, mình cũng chỉ là đột nhiên muốn đến thăm cậu thôi.” Tuyên Tử hình như không hề phát hiện, cười nói: “Kết cấu của khách sạn đều gần giống nhau, nhưng phòng này lại lớn hơn so với bên mình, đạo diễn Hồ cũng thật là bất công.”

“Sao đạo diễn Hồ có thể bỏ được chứ.” Quách Khả Kiêu cười nói: “Đều là khách quý, những người khác trong đoàn đều theo tiêu chuẩn, còn nhỏ hơn cả của cô.”

Quách Khả Kiêu nói vài câu liền biết ý đi ra ngoài trước, Tuyên Tử ngồi một lúc, Đường Dập không mở miệng, không khí rơi vào im lặng.

Cô lẳng lặng nhìn anh, không chút che dấu nào.

“Từ trước đến nay cậu không phải như thế, Đường Dập.”

“Mình nói rồi, mình thích mình của bây giờ.”

“Sau khi về nước có gặp bố cậu không?”

“Đã gặp vài lần.” Đột nhiên Đường Dập đứng lên, tựa hồ không muốn nói nhiều: “Xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Anh xoay người đi vào phòng tắm, mỗi lần nói đến chủ đề ông bố là lại như vậy, từ sau khi mẹ anh mất lại càng thế này. Tuyên Tử khẽ lắc đầu, nhanh chóng đứng lên, lặng lẽ đi đến bên bàn mở laptop lên.

Giao diện trò chơi không có cửa sổ gì, cô click mở thông tin nhóm, rất nhanh ghi nhớ tên trò chơi, khu vực cùng với server. Sau đó ánh mắt xẹt qua màn hình, đột nhiên bị cái tên trước danh xưng của cô gái áo xanh thu hút sự chú ý.

Nương tử của Lệnh Hồ —— Sênh Sênh Ly Nhân —— Sênh.

“Sao, có hứng thú với cái game này à?”

Tuyên Tử hoảng hốt, lập tức đứng lên.

“Chỉ là tiện xem qua thôi...” Cô nàng hạ lỏng mi: “Không thể ngờ được cậu dùng cái tên này...”

“Bởi vì mình vốn nên theo họ này.” Đường Dập lạnh lùng nói.

Anh đã vô cùng mất hứng, Tuyên Tử cắn môi, muốn nói lại thôi, đáng vẻ có chút điềm đạm đáng yêu.

“Thật ra lần này mình.. không nên tới làm phiền cậu, nhưng mình vừa về nước, trong đoàn làm phim cũng chỉ có một mình cậu là bạn...” Cô nói nhỏ: “Mấy hôm nay phải tập duyệt lời kịch của Hoa Yêu với Lục sư huynh, hẳn ta thừa cơ động tay động chân... Hẳn thuộc quyền của công ty bố, có mấy vụ bắn thủ, không thể dễ dàng đắc tội, Đường Dập... Mình chỉ có thể tìm cậu giúp tớ.”

Một Tuyên Tử kiêu ngạo chưa bao giờ mở miệng nhờ vả người khác, thậm chí cả sự giúp đỡ của bố mình cũng chẳng để ý đến, thế nhưng lại ăn nói khép nép khẩn cầu như vậy. Sắc mặt Đường Dập dịu đi một ít, đã ở trong giới showbiz vài năm, việc này đã thấy rất nhiều, nhưng cũng là việc anh ghét nhất.

“Ngày mai để Quách Khả Kiêu nghĩ cách xử lý.” Anh cau mày: “Tạm thời mình không cần trợ lý, cứ để anh ta ở bên cậu.”

Tuyên Tử biết có chuyển biến tốt, liền khách khí vài câu rồi đứng dậy cáo từ.

Cửa phòng khách sạn đóng lại trong nháy mắt, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu kia lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Đỉnh Hoa Sơn, khu chín, Tranh Giành Trung Nguyên, còn cả một người tên Sênh Sênh Ly Nhân...

Tuyên Tử cười tao nhã, từ năm mười tám tuổi ở Mỹ đã lần đầu gặp Đường Dập, cô đã hạ quyết tâm, cái người tuyệt sắc thiếu niên chói mắt như ánh dương kia, chỉ có thể là người thuộc hàng với cô.

Diệp Nhân Sênh hoàn toàn không ý thức được mình bị người ta chú ý đến, lại còn ở đầu kia máy tính xúc miếng kem to.

Trong lúc Lệnh Hồ đi vắng này cô với Lộ Mỹ Hà đã đấu khẩu một trận rầm rộ, cuối cùng cũng không thể bù lại cho Tiêu Diên Thanh nửa phần. Cho đến cuối cùng Diệp Nhân Sênh mới phát hiện ra, thì ra trong game có một cô gái theo đuổi Thanh Không Viễn, e rằng khiến Đại Hoa Sen phẫn nộ như vậy cũng không phải vấn đề, mà là đã ăn quá nhiều dấm chua của kẻ thứ ba.

Vì thế Diệp Nhân Sênh hết sức sáng suốt chỉ rõ, đàn ông tốt thì có người theo đuổi cũng hết cách, cậu làm quái gì còn không đi tiêu diệt kẻ xen giữa mà còn ở đây tức giận cậu ta làm gì. Việc này còn không bằng Lưu Ly Nhược Ngư làm, người ta không quan tâm đến người đàn ông của mình trực tiếp đi tìm giết cậu...

Lộ Mỹ Hà một bên càng nói càng lộ rằng mình không ăn dấm chua một bên nước bọt bay tứ tung dẫn Diệp Nhân Sênh đến trước mặt đĩa xen vào.

Diệp Nhân Sênh và Lộ Mỹ Hà hai người trốn sau cây từ xa nhìn tới.

Vùng đất bằng truyền đến tiếng sét đánh.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Kẻ thứ ba là ai?

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Hai con kia cũng không phải tốt lành gì, một người tên là San San muốn tìm Thanh Không Viễn mang cô ta theo, còn Bất Khả Tiểu Bảo cũng cùng một chỗ với cô ta == còn là bang phái chúng ta ư, mẹ nó.

...

Đường Dập quay lại, phát hiện ra Diệp Nhân Sênh đã không còn ở bên cạnh, liền tra tọa độ bạn tốt thì không ngờ lại ở cùng nơi với Bất Khả Tiểu Bảo.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Lại muốn bị lòng bất sao.

Quách Khả Kiều đang nằm trên chiếc giường trong khách sạn, đột nhiên trên màn hình nhảy ra một hàng chữ mà muốn rơi lệ đầy mặt.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Con người là do mẹ người sinh ra, yêu quái cũng là do mẹ yêu quái sinh ra, vậy xin hỏi nhân yêu, người là do ai sinh ra?

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Lần này là vợ cậu trêu chọc tôi...

39. Chương 39: Thâm Sơn Đấu Hào Ký

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Tên nhân yêu kia, ta mặc kệ người là do ai sinh ra, người với cái người tên San San kia là yêu nghiệt phương nào, từ đâu tới thì hãy quay về đó, đừng có ép tỷ đây động thủ.

Được rồi, uy hiếp rất có phong cách của Sênh ca.

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Ta không quen nàng ta, chỉ là thuận tiện đi ngang qua...

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Thật sao? (biểu tượng nghi ngờ)

[Mật Ngữ] Bất Khả Tiểu Bảo nói với bạn: Ủ, lừa người thì cả đời ta sẽ không của gái.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Bất Khả Tiểu Bảo: Bi tráng như vậy sao... tỷ tin tưởng người.

Quách Khả Kiều cười nham hiểm, cho đến bây giờ đều toàn là mấy cô gái chủ động với anh, hoàn toàn không cần anh đi cầu đổ.

Diệp Nhân Sinh dứt khoát đưa Bất Khả Tiểu Bảo và Hoa Vương vào tổ đội, nói qua chuyện của tiểu tam San San một chút, lúc này Bất Khả Tiểu Bảo đang tỏ ra là trong thời gian Sinh ca không online sẽ chăm sóc Hoa Vương, còn Lệnh Hồ thì đơn giản hơn, chỉ nói hai chữ: Truy nã.

Diệp Nhân Sinh ở hành tinh nghèo cùng rất mặt dày ra lệnh cưỡng chế Hoa Vương tự bỏ tiền của mình ra, kết quả Lộ Mỹ Hà lại càng mặt dày hơn chuyển hướng sang Lệnh Hồ.

[Đội Ngũ] Hoa Vương: Anh rể, truy nã cần ngân lượng.

Đường như một tiếng anh rể này khiến Lệnh Hồ rất thoải mái, Lộ Mỹ Hà rất nhanh thét lên.

[Mật Ngữ] Hoa Vương nói với bạn: Sinh Nhi cậu đang ở bên cạnh người giàu đấy! Một ngàn lượng đấy á tớ dựa vào!

[Mật Ngữ] Bạn nói với Hoa Vương: Gặp nhau thì chia một nửa = =

Hoa Vương rất nhanh đã biến mất ở tận cuối bản đồ.

...

Diệp Nhân Sinh không khỏi nhớ lại lúc mình gọi Thanh Không Viễn là em rể mới vừa được hai trăm lượng bạc, cuộc làm ăn này thật chẳng thấm vào đâu.

Thời gian happy trôi qua thật mau, Diệp Nhân Sinh nằm trần trọc trên giường trong khách sạn, không nhận được cảm lấy di động, bấm vào một dãy số rồi cứ nhìn ngơ ngác như vậy, tựa như làm thế là có thể trông thấy bóng dáng cao thon phóng khoáng thoải mái kia.

Và dĩ nhiên cô cũng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại Diệp Nhân Sinh chán nản không thôi, cứ lật qua lật lại chiếc điện thoại, màn hình sáng cả đêm, pin chỉ còn lại một vạch đỏ nhấp nháy. Có vẻ như hôm nay còn phải ra ngoài, nhưng dù sao cũng không có liên lạc gì, cô nghĩ một lát, rồi ném điện thoại lên giường.

Người của đoàn phim đã tập trung ở đại sảnh không nhiều, Diệp Nhân Sinh cũng theo mấy sư huynh trong Mã gia ban giúp đỡ đưa theo mấy thiết bị, hôm nay nghe nói phải đến một vùng núi sâu, rất nhiều người không đi, chỉ có đạo diễn Hồ với nhà hóa trang, nhà thiết kế trang phục, quay phim, thư ký trường quay và mấy diễn viên chính, rất nhiều thiết bị công kênh đều không mang đi, cho nên Diệp Nhân Sinh cuối cùng cũng hiểu được, thì ra mấy sư huynh trong Mã gia ban phải đi làm trai tráng khỏe mạnh...

Mã Thiên Thiên sống chết cũng đòi đi theo, Mã Thành Thụ chỉ còn cách cho cô nằng đi theo, dọc đường xe chạy xóc lắc ôi lự, trong ánh mắt của Mã Thiên Thiên nhìn Tuyên Tử có hàm mộ cả ghen tị và căm hận...

Xe dừng lại ở một căn nhà nông dưới chân núi, gia đình đó vô cùng chất phác, cụ bà trở về từ trong núi mời bọn họ mỗi người một cái bánh ngô, hương thơm lan tỏa tứ phía Diệp Nhân Sinh mơ hồ nghe thấy bà lão dùng tiếng địa phương nói thời tiết hay thay đổi gì gì đó, còn lại nghe cũng không hiểu, đạo diễn Hồ bảo chẳng qua chỉ là mấy cảnh nhỏ, nhất định phải quay về trước khi trời tối, mà mọi người cũng chẳng quan tâm mấy.

Đoạn đường kế tiếp chỉ có thể đi bộ, mấy người đàn ông đều tự giác mang vác rất nhiều đồ vật, ngay cả đạo diễn Hồ và Đường Dập cũng đều mang mấy dụng cụ, mặc dù Diệp Nhân Sinh là con gái, nhưng là một thành viên của Mã gia ban cũng thật sự rất ngại đi tay không như Tuyên Tử và Thiệu Ngọc Khiết, liền tự động xách trong tay mấy thứ cơm trưa, bánh mì và lạp xưởng mặc dù không nhiều, nhưng hơn mười bình nước khoáng cũng cũng thực khiến người ta mệt, Diệp Nhân Sinh đi phía sau, thở hồng hộc.

Qua khoảng nửa giờ, cô không nhận được nữa trong lòng nguyên rửa cái ngoại cảnh chết chóc này, chỗ tốt thì không chọn, lại cố tình chọn nơi ít ai lui tới này, thậm chí cả phân chim cũng chẳng thấy, nhưng cũng

chính bởi vì như vậy, vùng đất nơi đây không rõ tên nhưng lại có thể giữ lại được dáng vẻ nguyên thủy của mình, mùi thơm tỏa ra từ cây thông hết sức nồng, cả cánh rừng dày đặc cơ hồ không nhìn rõ phương hướng, thậm chí cả một con đường nhỏ lên núi cũng không thấy, nghe nói tới đỉnh núi là một vùng đất trũng, ở giữa thiên nhiên là một cái hồ rộng lớn, hết sức hợp lòng người.

Ước chừng đi đến giữa sườn núi, Diệp Nhân Sinh mệt phát chết, cuối cùng đạo diễn Hồ cũng dừng lại nghỉ ngơi, vì thế toàn bộ bánh bao và nước khoáng trong tay cô đều vào bụng mọi người. Vì đạo diễn Hồ muốn trở về trước khi mặt trời xuống núi nên lại thúc giục mọi người tiếp tục đi, hai tay Diệp Nhân Sinh trống trơn, hơi ngượng ngùng, liền đi tìm trợ lý Tiểu Vương của đạo diễn Hồ, chủ động yêu cầu giúp anh ta cầm lấy mấy đồ vật.

Tiểu Vương là người cầm đồ nhiều nhất, trong núi thời tiết mát mẻ nhưng anh ta lại mệt đến nỗi mồ hôi đầm đìa, anh ta cảm kích cười tươi với Diệp Nhân Sinh, cũng không khách khí, liền đưa một cái túi vuông vắn cho Diệp Nhân Sinh, cô nhận lấy, nhất thời hai tay nặng trĩu, không thể tưởng được cái túi này không lớn lắm lại có thể như quả cân vậy...

Lại đi đường thêm một giờ nữa, lại dừng lại nghỉ ngơi, Diệp Nhân Sinh ừng ực uống cạn sạch bình nước của mình.

“Tiểu Diệp vất vả cho cô quá, để cô mang đồ theo lâu như vậy thật là ngại, đây để tôi đổi lại đồ nhẹ hơn này.”

Diệp Nhân Sinh vừa quay đầu lại thấy là Tiểu Vương, nhất thời khách khí nói: “Không cần không cần đâu, cái này cũng chẳng nặng lắm.”

Trong tay trên người Tiểu Vương treo ít nhất sáu bảy túi to, như thể có thể làm diễn viên phụ trong vai Bát đại trưởng lão Cái Bang. Nhưng mà anh ta cũng không khỏi phân trần, vẫn là xách lấy quả cân đó đi, đưa phong màn plastic thoát nhìn rất lớn nhưng thật ra rất nhẹ cho Diệp Nhân Sinh.

Diệp Nhân Sinh cũng không từ chối nữa, cô đã mệt đến nỗi chân mềm nhũn ra, khó được như mấy người phía trước còn tâm tư liếc mắt đưa tình. Có vẻ như vị sư huynh đang tán gẫu trên đường có quan hệ với Tuyên Tử và Đường Dập, Mã Thiển Thiển liền mất hứng, mất thấy Tuyên Tử đi bên cạnh Đường Dập, lại còn rất quan tâm giúp Đường Dập xách vài thứ, nhất thời mất đi lý trí —— tức thì siết chặt tay hít một hơi sâu.

Vì thế không cần nhìn cũng biết bên kia sóng ngầm mãnh liệt như thế nào.

Ánh mắt Diệp Nhân Sinh thoáng phần không biết làm sao, sớm biết Mã Thiển Thiển rảnh rỗi như vậy, sẽ bắt cô nằng xách giùm mấy đồ.

Lúc này chỉ trôi lên không quá nửa giờ đã đến đỉnh núi, gió núi nhẹ nhàng xuyên thấu qua quần áo, Diệp Nhân Sinh đứng ở đỉnh núi quan sát núi rừng, đem cảnh bao la hùng vĩ đẹp tuyệt yên tĩnh thu vào một chỗ, phong cảnh như vậy dường như làm cho tâm tư người ta mở rộng ra, người của đoàn kịch cũng tán tụng về đẹp tự nhiên nơi đây, đạo diễn Hồ hưng trí quá, không cần người quay phim riêng, tự mình quay trước mấy cảnh.

“Tiểu Vương, đưa tôi máy quay nào.”

Một lúc lâu không thấy ai lên tiếng, Diệp Nhân Sinh cũng cảm thấy kì quái, hơi quay đầu lại xem, liền trông thấy Tiểu Vương hoảng hốt lo sợ.

“Máy quay... này... đạo diễn Hồ...”

“Sao?” Đạo diễn Hồ nhú mày: “Trước lúc xuất phát không phải để cậu cầm riêng rồi sao?”

Tiểu Vương đem toàn bộ mấy túi to nhỏ đặt trên cỏ, sắp xếp từng cái từng cái, càng xem sắc mặt càng khó coi: “Sao lại không có... thế này là sao... A! Lúc ở giữa sườn núi tôi đã đưa cho Tiểu Diệp!”

Tất cả mọi người đều quay về phía cô, Diệp Nhân Sinh không hiểu gì: “Hả?”

“Lúc giữa sườn núi cô có giúp tôi xách mấy đồ, tôi thuận tay đưa máy quay của đạo diễn Hồ cho cô...”

Đột nhiên Diệp Nhân Sinh nhớ đến quả cân kia, nhất thời xua tay: “Sau lại không phải đã đổi lại rồi sao?”

Nhưng đạo diễn Hồ đã chuyển hướng sang cô: “Máy quay trên tay cô sao?”

Diệp Nhân Sinh chỉ có lắc đầu, mở miệng định tranh luận nhưng lại bị đạo diễn Hồ quở mắng: “Bảo các người cẩn thận cẩn thận, ngay cả cái quan trọng như vậy mà cũng có thể quên sao? Ốc heo hử?! Còn không nhanh đi tìm đi, lão Mã này ông huy động mọi người đi tìm đi! Đúng là một lũ phế thải...”

Tính tình dữ dằn của đạo diễn Hồ đã nổi tiếng trong giới, có lúc quay gấp gáp quá khiến ông quát mắng từ gã quay phim cho đến thư ký, Diệp Nhân Sinh từng trông thấy tận mắt ông mắng một nữ minh tinh làm cô ta bật khóc. Cho nên tuy bây giờ ông ta có khắt khe khó nghe, nhưng Diệp Nhân Sinh cũng đành chịu, nhưng có nhiều người ở đây như vậy, nhất định phải có người trông thấy Tiểu Vương đối đồ với cô, nhưng lại không có ai ra mặt cả. Lúc đầu cô tức giận đến nắm chặt cả tay, nhưng càng về sau nghe đạo diễn Hồ mắng thì cô càng rõ ràng, Tiểu Vương đi theo đạo diễn Hồ đã lâu, đến nỗi một tiểu minh tinh cũng phải hối lộ cho anh ta, cả đoàn làm phim đều dựa vào đạo diễn Hồ để kiếm sống, có ai lại vì một trợ lý đạo diễn hành động nhỏ bé là cô mà đắc tội với Tiểu Vương chứ?

Đây là kinh doanh, đây là xã hội, không phải lúc nào cũng nói ra sự thật, Diệp Nhân Sinh hiểu được, nhưng một vật đáng giá như thế, nếu Tiểu Vương đã hạ quyết tâm đổ tội lên đầu cô, thì dựa vào số tiền tiết kiệm ít ỏi của mình chắc hẳn sẽ không trả nổi.

“Để tôi quay lại tìm, ở núi cũng chẳng có ai nên sẽ không mất đâu.” Diệp Nhân Sinh cố gắng kiềm chế cơn giận, bình tĩnh nói.

“Đợi đã.”

Trong nháy mắt ấy, Diệp Nhân Sinh cứ tưởng là đạo diễn Hồ nổi lòng từ bi, nhưng khi cô xoay người lại, phát hiện ra người mở miệng là Đường Dập.

“Chỉ có một mình cô ấy, đi trong núi cũng không an toàn.”

“Giữa ban ngày ban mặt thì có thể xảy ra chuyện gì.” Cơn giận còn sót lại của đạo diễn Hồ vẫn chưa tiêu tan, không kiên nhẫn phát tay: “Nhiều thiết bị như vậy có thiếu một cũng chẳng sao, thời gian gấp gáp, cô đi nhanh về nhanh.”

Diệp Nhân Sinh quay đầu đi thẳng vào trong rừng.

Người của cả đoàn phải dừng lại nghỉ ngơi tại chỗ, nhưng không qua bao lâu, gió núi đột nhiên trở nên rét lạnh ẩm ướt, nhà tạo mẫu lập tức kêu to không hay, nhìn thời tiết thế này, tuyết đối là sắp mưa đến nơi rồi.

Trời mưa trong núi không thể so với ngoài thành phố, chỉ cần mưa hơi to một chút là đã không thể thấy rõ đường. Đạo diễn Hồ thầm nguyên rửa một tiếng, dặn mọi người nhanh chóng dựng lều, che kín mấy thiết bị dụng cụ, cũng may mà bọn họ ở tại đỉnh núi, bên cạnh lại có một cây cổ thụ cành lá sum xuê, mưa không tạt đến, nhưng cái đó chỉ là vấn đề thời gian, bởi vì mưa mỗi lúc một lớn, tiếng sấm rền vang.

Trong tiếng nước ào ào như vậy chỉ nghe thấy tiếng Mã Thiển Thiển mơ hồ hỏi: “Tiểu Diệp sẽ không lạc đường đấy chứ?”

Đạo diễn Hồ cau chặt mày, hiển nhiên cũng đang lo về vấn đề này, cái thời tiết chó má này, đứng đây nhìn ra xa hai thước đã không nhìn thấy bóng người, căn bản không thể phái người đi tìm, chỉ có thể chờ cô tự quay về.

Nhưng trận mưa to này đã trút xuống hơn một giờ, dường như không có ý dừng lại.

Trông thấy sắc trời âm u, Tuyên Tử bắt chấp mọi thứ, theo nhà tạo mẫu cầm lấy mấy đồ hóa trang mặc trên người, vừa mới cầm một món đồ hơi to một chút, xoay người lại, nhưng đã không thấy bóng dáng ai đâu.

“Đường Dập đâu rồi?”

Diệp Nhân Sinh đã có thể hiểu được cái gì gọi là lên núi thì dễ mà xuống núi khó khăn, trong thâm tâm cô phần nộ càng thêm lo lắng, qua từng cây từng cây là để lại những dấu chân lộn xộn, sau lại không cẩn thận mò tới một vật mềm nhũn nhỏ bé trên cây, nhất thời hốt hoảng té vào bãi phân chó gần đó.

Vì thế mà cả đoàn đường này có thể nói rất là bi tráng.

Đợi cho cô quay lại đổi máy quay ở chỗ dừng chân, một đôi chân và giày da đã không có cách nào đứng nhìn. Diệp Nhân Sinh thở phì phò, tìm nửa ngày nhưng không có thấy cái túi quả cân kia đâu, trong lòng kêu gào dữ dội, sốt ruột đến nỗi mệt mà không thể dừng lại khiến hai chân mềm nhũn, cô vừa tự thôi miên mình vừa ngồi lại ở chỗ dừng chân lúc này, nhớ lại hướng đi của Tiểu Vương sau khi lấy đi quả cân, sau đó quay đầu lại nhìn, nhặc nhiên... phát hiện ra một con khỉ cường tráng.

... Nếu con khỉ này không phải đang cầm cái túi đựng quả cân, thì thoát nhìn sẽ đáng yêu hơn một chút.

Hiển nhiên Diệp Nhân Sinh đến đã khiến cho Hầu ca cảnh giác, nó cẩn thận nhìn cô chăm chăm, thỉnh thoảng hừ lên vài tiếng, ý tứ uy hiếp rõ mui phần.

Lúc này đoàn người của bọn cô vừa đi qua khiến cho những vật bé nhỏ nơi rừng sâu núi thẳm này đều bỏ chạy. Vì thế con khỉ này rõ ràng là cá biệt, chờ bọn cô vừa đi qua đã bắt đầu nghiên cứu đồ vật để lại trên địa, nhưng đã không hiểu rõ quả cân ấy mà lại còn không thể ăn nữa.

Thế nên lập tức Diệp Nhân Sinh thay đổi bộ mặt nịnh nọt.

“Khỉ con?” Cô hạ giọng thân mật thuần khiết từ từ tiến lại gần: “Ngoan nào, khỉ con ngoan.”

Hầu ca ngơ ngác nhìn cô.

“Mày xem đây là cái gì?” Diệp Nhân Sinh sờ sờ trong túi quần, lấy ra một bao khăn giấy, phất trên bao bì còn in một con dấu màu hồng và hình trái tim: “Đẹp quá, còn có mùi thơm nữa, chúng ta đổi được không?”

Có thể là do cô nói nhiều quá, Hầu ca lập tức có cảnh giác, lưng vác quả cân lên lên trên cây.

...

Diệp Nhân Sinh chỉ có thể mắng to một tiếng mẹ nó, nặng đến thế mà cũng có thể vác trên lưng sao!

Kế này không thành lại đến kế khác, trong truyền thuyết khỉ đều thích bắt chước, người làm gì thì nó sẽ học theo, động tác của Diệp Nhân Sinh chậm lại, tìm một cục đá trên đất nhỏ hơn quả cân kia, nhìn chăm chăm động tĩnh của con khỉ, thừa dịp bất ngờ hét lớn một tiếng ném cục đá về phía nó.

Sau đó vị trí cục đá rơi cách Hầu xa cả vạn dặm. Nhưng mà lần này cũng không phải muốn ném chính xác về phía con khỉ mập kia, Diệp Nhân Sinh vội ngừng đầu, con khỉ kia phần nộ hét lên một tiếng, bắt lấy túi đựng quả cân ném về phía Diệp Nhân Sinh.

Trái tim cô thiếu chút nữa là rớt ra, nhanh như hổ đói vồ mồi bắt quả cân, cổ nén cơn đau ray rứt truyền từ hai cánh tay lên, nói đùa à, nếu cái thứ này bị hư, mấy vạn đồng của cô sẽ bay bay...

Hầu ca vừa thấy bị mắc mưu, lập tức nhe răng nứt miệng bộ mặt dữ tợn nhào đến cướp lại, Diệp Nhân Sinh ôm chặt chiếc máy quay, tùy tay quơ lấy một cành cây to nhắm vào phía trước mà quất quất, xưa có Hồng Thất Công với chiêu Đả Cẩu Bổng pháp[1], nay có Diệp Nhân Sinh tung cây quất khỉ con, tuy thời đại khác nhau, nhưng phong thái đều là một. Diệp Nhân Sinh vui mừng dùng bàn tay lấm lem bùn lau mồ hôi, vừa mới chuẩn bị quay về, kết quả là bị một trận mưa lớn trút xuống đầu cô.

[1] ‘Đả Cẩu Bổng pháp’ và ‘Giáng Long thập bát chưởng’ là một trong hai môn võ nổi tiếng của Hồng Thất Công trưởng môn phái Cái Bang

Người xui xẻo, không uống nước cũng bị tắc răng...

Mưa giữa lưng chừng núi khác với trên đỉnh núi, dòng nước theo bùn đất chảy mạnh xuống, xóa mất toàn bộ dấu chân.

Có lẽ là túi quả cân không thấm được nước, Diệp Nhân Sinh ôm chặt nó vào trước ngực, lạnh đến nỗi môi đã xanh tím. Mỗi cây nhìn qua đều thon dài giống nhau như đũa, tưởng là đi lên phía trên, đường lại lúc cao lúc thấp, nhưng không phải nơi cô đã đi qua. Quần áo mỏng manh dính chặt vào người, mưa càng lúc càng to, cơ hồ khiến cô thở không nổi.

Đột nhiên Diệp Nhân Sinh cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên.

Đoàn phim tuyệt đối sẽ không đi tìm cô, mà cũng không có cách nào tìm, trận mưa này ráo tạnh thì tốt quá, nhưng nếu nó không dừng lại thì làm sao?

Sao lại thành ra thế này chứ...

Diệp Nhân Sinh dần dần từng bước từng bước nhẹ đi giữa bùn lầy lội, trong ánh trắng mờ mờ cảm thấy dường như có cái gì đó cách không xa cô, cô còn tưởng là con khỉ béo kia, nhất thời trong lòng cảm thấy lạnh lẽo: trong ngọn núi này, không phải là còn mảnh thức khác đây chứ?

Nghĩ đến đây, Diệp Nhân Sinh sợ hãi xoay người bỏ chạy. Cô chạy qua mấy cây, dưới chân trơn nhẵn, nhất thời té trên đất, túi đựng quả cân lập tức lăn vòng theo sườn dốc xuống.

Diệp Nhân Sinh thất kinh hồn bay lên trời, vội giơ tay ra giữ lại, nhưng bị chiếc máy quay nặng trĩu kéo xuống tận thắt lưng, không ngờ phía dưới là một sườn rất dốc, đến cả một thân cây cũng chẳng có, cô cố gắng giơ tay ra bắt lấy thứ gì đó, nhưng lại không ngăn cản được thân mình cứ trượt xuống dưới.

Đúng lúc đó, một đôi tay đột nhiên chụp lấy cánh tay cô.

Có lẽ là do cô quá lạnh, thế nhưng cảm thấy bàn tay áp áp kia không như ảo giác.

“Ném cái túi kia đi!” Cơ thể vẫn đang trượt, hai bàn tay kia nắm càng lúc càng chặt.

“Không được!”

“Mau ném đi!”

Diệp Nhân Sinh cố gắng ngẩng đầu nhìn, giữa cơn mưa, chỉ nhìn thấy trong mắt kia tràn ngập đủ loại màu sắc.

Cánh tay của cô từng chút từng chút thoát khỏi ngón giữa của anh.

Trong khoảnh khắc trượt xuống, dường như có một bóng dáng mạnh mẽ bao trùm lên, túm chặt lấy cổ áo cô. Sau đó trong bùn đất lầy lội hòa với nước mưa, giữa lúc hoảng hốt, đau nhức lan khắp toàn thân.

40. Chương 40: Tại Nơi Tuyệt Xử Phùng Sinh

Trời đất quay cuồng một phen, chỗ đau trên đùi phải nóng rát hừng hực.

Diệp Nhân Sinh cũng muốn học theo mấy diễn viên nữ trong phim truyền hình nũng nịu ngất đi, sau đó vừa tỉnh dậy phát hiện mình đã xuyên không và được một mỹ nam có một không hai nhặt được, và rồi nghiệt duyên cứ dây dưa như vậy vui vẻ đến độ quên trở về cứ sống cuộc sống hạnh phúc qua ngày như thế...

Đáng tiếc rằng cô nằm một lúc, ngoại trừ đầu đau như muốn vỡ tung và cả người yếu ớt ra, những cái khác không cảm nhận được gì, đành phải khó khăn mở mắt.

Trong lúc nhất thời, cô nhìn chằm chằm vào Đường Dập đang cầm lấy cổ áo mình, không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra.

Hình như là lăn xuống từ phía trên, sau đó có người cứu cô... Mà cái người cứu cô ấy, có một đôi mắt tuyệt đẹp giống Đường Dập...

Đường Dập!

Cô quay đầu thật mạnh, Đường Dập còn đang lau đi vết bùn bên miệng, bàn tay nắm lấy cổ áo cô từ từ rời lỏng, di chuyển xuống dưới, vừa vịn đặt tại ngực cô.

...

Khóe mắt Diệp Nhân Sinh co rút.

Nếu là đối địa điểm đối người, nhất định Diệp Nhân Sinh sẽ tặng cho đối phương một cú đấm. Nhưng trước mắt lại là... Đường Dập một thân bùn lầy đang rút tay về với tốc độ ánh sáng đồng thời còn nhìn sang chỗ khác ra vẻ “thật sự là tôi chưa chạm đến”.

Mặc dù đúng là có một mỹ nam có một không hai, nhưng là người không nên có khả năng xuất hiện nơi đây nhất...

“Sao anh lại ở đây? Lạc đường sao?” Diệp Nhân Sinh cứ thế đem người ta thành kẻ mù đường như mình, Đường Dập được hỏi một đằng nhưng đáp một nẻo: “Cô bị thương sao?”

“Ừ.” Diệp Nhân Sinh nhú mày, chỗ đau trên đùi cô đã vượt quá sức chịu đựng của cô: “Chân giống như bị chặt đứt đi vậy...”

Cô cẩn thận vén quần bò lên, bắp chân đã sưng vù, chỉ khẽ động đậy chút thôi là lại đau rát rồi, chân mày của Đường Dập tựa hồ chau lại còn nhanh hơn so với cô, anh cầm lấy hai mắt cá chân cô, chậm rãi để nằm ngang, Diệp Nhân Sinh đau đến mức rên hừ hừ.

“Xem ra phải chặt đứt rồi.” Hàng lông mày Đường Dập hạ xuống, sau lại giương mắt lên mơ hồ xen lẫn tức giận: “Bảo cô ném cái túi to kia đi, sao lại không ném?”

Diệp Nhân Sinh chỉ cảm thấy cơn giận của anh kéo tới mà chẳng hiểu gì cả, nhưng chưa kịp tự hỏi đã nghe thấy hai chữ “túi to”, nhất thời kinh hoàng vỗ đùi: “Quả cân của tôi!”

...

Vừa bắt đầu Đường Dập đã thực rồi mù, đợi cho đến khi Diệp Nhân Sinh như con sâu róm lê cái chân gầy tới chỗ chiếc máy quay cách đó không xa thì mới chợt hiểu, vì thế sắc mặt lại thêm âm u.

“Ngần vụn lần đừng có hư hỏng gì.” Về mặt của Diệp Nhân Sinh vô cùng ưu sầu: “Chắc là anh biết hơn tôi nhỉ, món đồ này giá trị nhiều ít?”

“Máy quay kỹ thuật số của đạo diễn Hồ, hãng SONY với thẻ nhớ SD.” Đường Dập thản nhiên nói: “Ít nhất là sáu mươi vạn.”

... Diệp Nhân Sinh lập tức hối hận sao bản thân lại không ngã chết đi.

Việc đã đến nước này, Diệp Nhân Sinh đành phải giống như đi cúng phật đưa cái túi quả cân đặt vững trên mỏm đá khô ráo, lúc này mới quan sát xung quanh, hai người kẹt giữa một vách tường nhỏ hẹp lõm vào, mưa vẫn còn đang trút xuống ào ào, cô nhô đầu ra nhìn xuống dưới, nhất thời thầm muốn giờ ngón giữa lên.

Thì ra bọn họ lặn từ sườn dốc xuống, khéo sao lại rơi vào một khe hở rộng không đến hai thước, lại vô cùng may mắn bãi đá nơi này nhô ra ngăn trở, nghĩ có lẽ chân của Diệp Nhân Sinh bị chính bãi đá này làm bị thương, thật sự là trong cái rủi có cái may.

Cô ngại ngừng rụt đầu vào, nhắm mắt thở dài.

Mấy giờ trước cô còn thoải mái khoan khoái nằm trong chăn ấm ở khách sạn, nhưng bây giờ lại thành ra vậy, quần áo đều bị một lớp bùn dày ẩm ướt dính trên người, khí lạnh chạy từ phía dưới lên, trên tay với mặt đều bị xước, bên đùi phải thì càng không có cách nào di chuyển được nửa bước, có thể thấy được cuộc đời con người quả nhiên là bất định.

Nhưng mà nếu nói là ai còn vô tội hơn cả cô, thì đó chính là người bên cạnh.

Diệp Nhân Sinh cười một cách vô lực với Đường Dập: “Không ngờ được trên trời lại rơi xuống một anh chàng đẹp trai cùng ở đây chịu nạn với tôi, xem ra ông trời cũng không đối xử tồi với tôi lắm.”

Cô lại có tâm tư cười nói như thế, Đường Dập vốn còn đang tức giận bởi Diệp Nhân Sinh vì chiếc máy quay mà không muốn sống nữa, nghe cô nói như vậy thì lại không có cách nào tiếp tục nghiêm mặt được nữa: “Nhưng ông trời lại bất công với tôi quá, người đẹp trai trên thế giới này nhiều như vậy, sao lại cố tình để tôi rơi xuống đây chứ.”

“Có lẽ do anh là người đẹp trai nhất?” Cô nhướn lông mi, trên mặt lấm lem toàn bùn là bùn, vẻ mặt vô cùng thô tục. Đường Dập nhìn cười không được: “Trên mặt cô toàn là bùn.”

Diệp Nhân Sênh còn đang tự kiểm điểm bản thân lại không cẩn thận mà trêu chọc Đường Dập, lúc này nghe anh nói như thế thì không khỏi đỏ mặt, lấy tay lau lung tung, miệng than thở: “Không phải anh cũng thế sao...”

Đường Dập ngăn người ra, cũng đưa tay lau, lúc này Diệp Nhân Sênh mới nhìn rõ cánh tay anh lộ ra mấy vết máu đỏ tươi, nhất thời cực kỳ hoảng sợ: “Anh bị thương?”

“Miệng vết thương không sâu, không sao đâu.”

“Để tôi xem nào.” Diệp Nhân Sênh trườn người đến, nhẹ nhàng xóc cổ áo sơ mi của anh lên, một vết thương dữ dằn nằm ngang sau vai anh, chạy dọc theo cánh tay xuống, máu vừa mới đông lại, miệng vết thương như vậy nhất định là do rễ cây đá nhọn trên sườn dốc gây ra, nhưng rõ là trên người cô chỉ có mấy vết xước thôi mà.

“Đã nứt ra thế này rồi mà còn bảo là không sao...” Cô kéo kéo áo sơ mi anh ra một chút, muốn kiểm tra miệng vết thương ở phía dưới. Đường Dập mặc một chiếc áo sơ mi trắng rất mỏng, không có tí hoa văn nào. Lúc này chiếc áo đã nhìn không ra hình thù, lăn lộn giữa mưa khiến bùn đất dính chặt trên người anh, cơ hồ biến thành lớp áo trong suốt thấp thoáng để lộ ra cả màu da. Đột nhiên Diệp Nhân Sênh nhớ lại lúc mới gặp anh, cũng là để hở ngực như thế này...

Hở hở hở... Ngực ngực ngực...

Diệp Nhân Sênh giật mình trước suy nghĩ của mình, ngẩng đầu lên lại bắt gặp ánh mắt Đường Dập đang nhìn cô, anh vừa mới lau mấy vết nước bẩn trên mặt, làm hiện ra đôi mắt sáng ngời, gần trong gang tấc.

Đột nhiên trong lòng cô mấy chú voi đập loạn mấy cái, quay đầu lại phần nộ khinh bỉ bản thân, không ăn no sưỡi ảm đi lại còn tư tưởng chuyện dâm dăng.

Đường Dập thì lại mù mờ, đang còn giúp anh xem miệng vết thương phải làm thế nào thì đột nhiên xoay người sang chỗ khác không nói gì...

Quả nhiên con gái là loại sinh vật kì quái, Sênh ca lại vô cùng dũng mãnh, thế nên là sinh vật dũng mãnh kì quái...

Cơn mưa vẫn chưa ngừng rơi, hai người vì không muốn hao tổn sức lực nhiều nên đều cố gắng không nói chuyện, mí mắt Diệp Nhân Sênh không ngừng đánh nhau, nhưng Đường Dập không cho phép cô ngủ, liền mơ màng tựa vào vách đá.

Đột nhiên dưới chân có cảm giác ẩm ướt, cô bị nước lạnh bắn lên giật mình, bỗng phát hiện ra mưa đã từng tí một tới bên cạnh bãi đá, rồi sẽ nhấn chìm nơi đây.

“Chúng ta nhảy xuống đi.” Đường Dập trấn tĩnh nói: “Đỡ lấy tảng đá, nếu mưa khá lớn, có lẽ không đến một giờ là có thể tràn đầy khe hở này, như thế ta có thể bơi ra ngoài.”

“Tôi không biết bơi...” Con vịt cạn họ Sênh hoảng sợ nói.

“Nắm lấy tay tôi.” Đường Dập nhìn cô: “Dù thế nào cũng đừng buông ra.”

Ánh mắt của anh không cho phép cô từ chối, Diệp Nhân Sênh cầm lấy tay anh, đều lạnh đến thấu xương như nhau, nhưng tựa hồ lại làm lòng bàn tay cô ấm lên,

Nước bùn đã vây quanh cô, Diệp Nhân Sênh đưa quả cân vác ở trên đầu dựa vào tảng đá, Đường Dập đỡ lấy tường đá bên kia, nếu không cẩn thận sẽ trượt xuống khe hở sâu không thấy đáy, hai người ở nơi góc duy trì hình dạng tam giác, tuy có vất vả, nhưng cũng tương đối ổn định hơn.

Dù là trong thời khắc nguy hiểm thế này, nhìn thấy bộ dáng này của Diệp Nhân Sênh, trên mặt Đường Dập cũng không nhịn được mà nổi lên mấy vạch đen.

“Mạng cũng bị mất còn muốn giữ cái máy đó làm gì?”

Diệp Nhân Sênh xem xét một thêm đá nổi lên trông có vẻ chắc chắn, liền cẩn thận đặt quả cân lên đó, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tôi đây xem nó như bảo bối, cũng không phải toàn bộ là vì tiền đâu.” Diệp Nhân Sinh nở nụ cười trắng bệch với Đường Dập: “Đừng quên vì sao tôi lại rơi xuống cái nơi này, việc này vốn không phải là lỗi của tôi, nhưng xã hội chính là như vậy, người già bắt nạt trẻ nhỏ, Tiểu Vương nghĩ có thể đổ tội lên đầu tôi, nhưng anh ta —— tìm nhầm người rồi.”

Vẻ mặt của cô bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: “Anh ta cho rằng tôi mới đến nên có thể bắt nạt? Tưởng là máy quay của đạo diễn Hồ bị phá hủy và tôi vì thế mà bị đuổi đi là anh ra có thể vô tư sao?! Được lắm, tôi cứ muốn đem chiếc máy này trở về một cách tốt đẹp đây, chân lý là tại mỗi người mà ra, tôi không tin là không có ai chịu nói ra chân tướng!”

Âm thanh của cô ở trong mưa nghe có chút khà khàn, nhưng cũng thật là quật cường đúng mực.

Một thân sắc sảo như vậy, xã hội lại tàn khốc như thế, có thể tưởng được sau này sẽ thương tích đầy mình như thế nào. Nhưng trong nháy mắt đó, Đường Dập không muốn nói có lẽ sẽ không có ai lên tiếng vì cô, không muốn nói thật ra máy quay đã hỏng lâu rồi, giống như hết thấy bao điều đen tối cũng không gạt bỏ được ánh sáng rực trong mắt cô.

Mà anh chỉ muốn nuông chiều cái loại sáng rực này, cho dù là phải phá vỡ sự thật lạnh như băng.

Trong lòng Đường Dập âm thầm nhớ kỹ tên của Tiểu Vương, Diệp Nhân Sinh lại thở dài: “Nói vậy chứ... Cũng không biết có thể còn sống sót để ra ngoài không nữa.”

“Nhất định là có thể.” Đường Dập nói nhỏ: “Còn nhớ tôi là ai không? Coi như tôi có chết ở chỗ này, thì giới truyền thông cũng sẽ đào thi thể của tôi lên, kiên trì đến cùng, sẽ có người tới tìm chúng ta.”

Những lời anh nói này mặc dù chính là sự thật, song lại mang theo ý tự giấu vô cùng, Diệp Nhân Sinh không khỏi nghĩ nếu như không có Đường Dập, có lẽ thật sự sẽ không có người nào đổ công sức ra mà tìm cô, lại nhớ đến lúc trước khi cô xuống núi Đường Dập đã từng khuyên qua đạo diễn Hồ bảo rằng một mình cô đi thì không an toàn, đột nhiên trong lòng tràn đầy cảm kích.

“Nếu chúng ta còn sống đi ra ngoài, tôi nhất định sẽ mời cơm anh.”

... Sinh ca à cái cách cô biểu đạt sự cảm kích ấy có lớn hơn chút nữa cũng không sao đâu.

Đường Dập mỉm cười: “Tôi không khí đâu.”

Nhưng mà sự việc lại vô cùng tồi tệ, mưa cứ cố tình xối vào đó không ngừng, đường nước cách miệng khe khoảng chừng bốn năm thước nữa.

Phía trên còn có một vài chỗ có thể leo lên, nhưng bởi vì thể nước ngày càng tăng cao nên hai người không thể không cố sức chống đỡ cái nơi vô cùng trơn trượt này, vốn vịn chỉ có mấy đường vân nhợt nhạt, không sử dụng tí sức gì.

“Đường Dập, anh leo lên đi.” Đột nhiên Diệp Nhân Sinh nói: “Giẫm lên vai tôi này.”

“Chân cô còn đang bị thương.” Anh một mực từ chối.

“Tôi chịu được.” Diệp Nhân Sinh bướng bỉnh nói: “Cứ thử một lần đi, bằng không người cứu chúng ta nếu không đến, hai ta sẽ một đến chết mất.”

Liên quan đến sự sống chết, Đường Dập nhìn cô, sau một lúc lâu trầm ngâm cuối cùng cũng gật đầu.

Anh tập trung dùng lực, Diệp Nhân Sinh giống như một con thằn lằn dính chặt trên tường, đùi phải đau như xát muối.

Đường Dập theo mực nước nhảy lên, nắm chặt lấy bờ đất gần nhất, sau đó chân trái thử giẫm lên trên vai Diệp Nhân Sinh.

Anh dùng lực vô cùng mạnh, vai Diệp Nhân Sinh nhất thời hạ xuống, bỗng mất đi cân bằng, mưa lạnh như băng nhất thời bao phủ lấy cô, Diệp Nhân Sinh uống phải mấy ngụm nước bắn, bị nghẹn thất điên bát đảo, may mà cô sớm có chuẩn bị, tay phải không hề rời khỏi tường đá, rất nhanh di chuyển lên phía trên, nhưng đùi phải đau đến mức cô phải cắn chặt răng.

Đường Dập không rảnh quay đầu lại xem cô thế nào, nếu như không thành công, thì sự hy sinh này thực đã uổng công. Anh trở mình trên kê đất, nằm trên mặt đất hít thở mấy hơi, chưa bao giờ cảm thấy việc làm đến nơi đến chốn lại kì diệu như vậy.

“Thành công rồi!” Diệp Nhân Sinh vui mừng hét chói tai, nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời, giống như Đường Dập không ở trước mặt vậy.

Trong thâm tâm cô loạn lạc đến cực điểm, nhưng không đợi cô suy nghĩ miên man, một cành cây to lá sum suê đã hạ xuống trước mặt, giọng nói của Đường Dập truyền từ phía trên đến: “Không tìm được dây... Cô nắm lấy rồi tôi kéo cô lên.”

Diệp Nhân Sinh không đáp, đưa tay ra cột cái túi quả cân lung lay sắp đổ vào trên nhánh cây, buộc thật chặt nhiều vòng.

Muốn tìm một cành cây dài ba bốn mét rất khó, cũng không biết Đường Dập tìm đâu ra chạc cây dài như thế, chủ yếu là có một cánh tay to, nhưng đưa đến trước mặt cô cũng chỉ có một nhánh cây mà thôi, nhất định sẽ không chịu nổi trọng lượng của cô.

Mà chân của cô, cũng không thể di chuyển được rồi.

Nhánh cây lại rất nhanh hạ xuống tiếp.

“Anh cứ đi trước đi, rồi tìm người đến cứu tôi.” Diệp Nhân Sinh lấy hết dũng khí nói: “Đi nhanh đi!”

“Diệp Nhân Sinh!” Đường Dập làm như tức giận: “Nhanh nắm lấy!”

“Chân của tôi thế nào tự tôi biết, cho dù là nhánh cây này cũng không đủ để kéo lên.” Cô hét: “Tôi chỉ có thể chống đỡ được một lát, nếu anh không đi tức là đang hại chết tôi đấy!”

“Cô cứ nắm lấy trước đi.”

“Nhưng nếu làm không tốt thì lại kéo anh xuống mất... Như vậy thì thật sự không có cách nào...”

“Cô không thử làm sao biết được.” Đột nhiên Đường Dập bình tĩnh trở lại: “Diệp Nhân Sinh, chưa thử qua mà đã buông tay thật không giống cô chút nào.”

Đúng vậy, rất không giống cô.

Diệp Nhân Sinh không tự chủ được vươn tay ra, nắm lấy nhánh cây, đột nhiên nước mắt trào ra.

Một mình giữa trời mưa trong khe núi, thì ra lại đáng sợ như vậy. Cô cố nén nỗi sợ hãi bùng phát khi lúc này anh vừa biến mất trong vài giây kia, thì ra con người lại nhỏ bé đến thế, mặc cho cô có dũng mãnh lợi hại đến đâu, thì vào giây phút này, chẳng qua cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

“Chuẩn bị xong chưa?” Cô nén cơn đau ngắc đầu.

“Rồi.”

Một tiếng rồi này, rất giống Lệnh Hồ.[1]

Anh là người mà ngoài ba mẹ ra thì chính là người mà cô nhớ đến nhiều nhất.

Nhưng... Anh đang ở đâu? Diệp Nhân Sinh nghĩ đến tên của Lệnh Hồ thì lại đau đớn vô cùng, ngắc đầu lên trông thấy đường Dập đang nhìn cô, nở ra một nụ cười tuyệt sắc vô song.

“Bất kể là thế nào, tôi cũng sẽ không bỏ cô lại một mình.” Anh nói từng chữ từng chữ một: “Cho nên... tin tôi, tôi sẽ giữ chặt cô.”

41. Chương 41: Mờ Ấm/đen Tối = =

Diệp Nhân Sinh nằm cạnh khe hở, đùi phải đau đớn khiến cả người cô không ngừng run rẩy, chút vui sướng vì sống sót sau tai nạn cùng với vừa nãy suýt nữa rơi xuống nghĩ lại mà sợ khiến cô nói không nên lời, chỉ biết thở hổn hển. Diệp Nhân Sinh chậm rãi nghiêng đầu, Đường Dập nhìn thẳng vào cô, hai người nắm chặt tay, cho dù khớp xương đau nhức vẫn không hề buông lời.

“Không ngờ tôi... lại bò lên thật...” Cô cười trông rất khổ sở: “Ha ha... Còn lợi hại hơn cả Sadako1...”

[Yamamura Sadako - ma nữ chui ra khỏi màn hình TV trong bộ phim kinh dị ‘The Ring’ nổi tiếng của Nhật]

...

Đường Dập tự động xem nhẹ cô: “Ừ, không hổ là Diệp Nhân Sinh.”

Cô không nghe được ý tứ khác trong câu này, vừa định đắc ý đứng dậy, không cẩn thận kéo lê đùi phải, đau đến mức vội vàng rút tay ra lần mò, nhưng tay vừa rút ra, lại cảm giác thấy có gì đó dính dính, Diệp Nhân Sinh cúi đầu, nhất thời bị vết máu đỏ tươi tràn đầy lòng bàn tay làm cho khiếp sợ kêu lên.

“Máu! Sao lại có máu thế này!” Cô cử động năm ngón tay, không thấy đau đớn gì, bỗng trong đầu hiện lên một khả năng, lập tức nắm lấy tay Đường Dập, anh nhú mày, năm ngón tay từ từ mở ra.

Mấy chiếc dằm đâm sâu vào trong da thịt, khiến lòng bàn tay đầm máu, rõ là do vừa rồi nắm chặt nhánh cây to kia, ước chừng dằm cây phải to như que tăm, đâm sâu vào khoảng hai milimet, chỉ khẽ đụng đập tí xíu thôi là có thể biết được đau đến nhường nào, lúc chân mình bị gãy thì Diệp Nhân Sinh không cảm thấy sợ hãi, nhưng lúc này đang nắm tay của Đường Dập lại sợ đến mức giọng nói run run: “Anh anh anh... tay tay tay...”

“Có thể lấy ra giùm tôi không?” Anh thản nhiên nói, tựa như cơn đau ấy không phải của mình.

Diệp Nhân Sinh phát sợ mà nói lắp: “Tôi tôi tôi tôi không dám.”

Đường Dập bật cười: “Chân cô bị gãy cũng chưa thốt tiếng nào, cái này thì có là gì.”

Nói thế thì làm sao từ chối, Diệp Nhân Sinh đành bất đắc dĩ, chỉ biết cẩn thận nắm lấy cổ tay anh, vẻ mặt cứ như chính chiếc dằm ấy mới là đâm vào mình, đột nhiên kinh ngạc hét lên: “Nhìn bên kia kìa!”

Đường Dập quay đầu, lòng bàn tay bỗng đau nhức tê dại.

Diệp Nhân Sinh cầm lấy cái dằm dài nhất đắc ý nói: “Có phải là không cảm thấy đau không?”

...

Đường Dập bắt lực dùng tay kia vỗ trán: “Không cần làm thế, cứ lấy thẳng ra là được rồi...”

Thật vất vả để rút mấy chiếc dằm ra, Diệp Nhân Sinh muốn xé một góc áo sơ mi của Đường Dập để bịt vết thương, nếu không thì quanh đây toàn nước bẩn rất dễ bị nhiễm trùng, nhưng kết quả lại không như mong muốn, Diệp Nhân Sinh giật cả nửa ngày mà một sợi vải cũng xé không xong.

“Áo này của nhãn hiệu nào thế chứ...” Diệp Nhân Sinh tức giận nói: “Chất lượng tốt thật đấy, lát nữa lúc về phải mua tám mười cái tặng ba mới được...”

Mất thấy cô muốn dùng răng cắn, Đường Dập xanh mặt nói: “Cứ như vậy đi...”

Diệp Nhân Sinh đành phải thôi, nhưng mà nhìn những ngón tay thon dài ngay cả nếp nhăn cũng không có của anh, cô chỉ cảm thấy chói mắt không nói nên lời. Đường Dập nhiều lần cứu cô, gần như đã mất nửa mạng, lại không có bí ẩn gì khác, nhưng cô chỉ mới quen Đường Dập hơn nửa tháng, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là quan hệ đồng nghiệp, thế thì vì cái gì mà khiến anh quên cả mình như thế?

Từ trước đến nay cô không hề có hứng thú với anh, vẫn cho rằng anh như những minh tinh khác dựa vào bộ mặt để kiếm sống, chẳng qua là gia thế tốt có chút quan hệ, cứ cả đời mưa thuận gió hòa như vậy, không biết gì về khó khăn của mọi người, về cái xã hội tàn khốc này, anh là thú cưng của Thượng Đế, và không phải là người cùng một thế giới với cô.

Nhưng bây giờ, Đường Dập đang ở cạnh cô, bàn tay đầy máu của anh đang nằm trong lòng bàn tay cô, anh biết giận biết cười, cái kia sao mà chân thật đến thế, như là thoát khỏi biết bao khoảng cách giữa cả hai, cô đã thấy anh không còn là cái người trên màn ảnh nữa, mà là Đường Dập, là Đường Dập đứng giữa sống chết vẫn bình tĩnh nói “tôi sẽ giữ chặt cô”...

Anh lặng lẽ nhưng dũng cảm, trông rất giống Lệnh Hồ.

Đột nhiên Diệp Nhân Sinh đỏ mặt, không biết tại sao lại nghĩ hai người bọn họ là một. Đường Dập cứu cô, còn mình thì vẫn đang ở nơi này lẽ mà có hay không, thật sự rất không tự nhiên. Diệp Nhân Sinh không hề do dự, nắm chặt lấy cổ áo T-shirt đã bị Đường Dập cầm lấy, dùng một tay xé phần áo bên tay trái xuống.

“Tôi làm nhẹ thôi, nếu đau thì anh cứ nói...”

Cứ như thế, cô băng bó lại tay của Đường Dập, không ý thức được rằng mình đã để lộ ra vòm ngực trắng như tuyết cùng với đai áo màu đen, Đường Dập ngăn ra, nhưng không hề di chuyển tầm mắt.

Anh ho một tiếng, phát hiện bây giờ hai người đang tựa vào nhau, nói câu cảm ơn rất khách khí.

“Làm sao bây giờ?” Diệp Nhân Sinh xốc lại chiếc áo T-shirt rẻ tiền của mình, cười có chút xấu hổ.

“Nơi này không an toàn, phải tìm chỗ qua đêm thôi.” Đường Dập nói, chống đỡ đứng người dậy, giơ tay về phía Diệp Nhân Sinh: “Tôi công cô.”

Diệp Nhân Sinh nắm chặt tay anh, trong lòng biết không còn cách nào khác nữa, sắc trời đã tối rồi, buổi tối trong rừng sẽ lại càng nguy hiểm. Cô không nói lời thừa, lão đảo đứng lên, nằm úp trên lưng anh.

Tuy Diệp Nhân Sinh không mập, nhưng người cao hơn một mét bảy, đương nhiên cũng không phải là nhỏ xinh. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy buồn rầu vì quái gì mà mình lại cao như thế: “Ấy... có phải tôi rất nặng không?”

Cô vừa nói câu này xong, lập tức nhớ đến những cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà Lộ Mỹ Hà hay xem, nữ chính được nam chính công trên lưng, cô nào cũng hỏi một câu có phải em rất nặng không, mà nam chính nào cũng như cương chiêu nói một câu em không nặng, đúng là tên ngốc.

Vì thế mà tên ngốc Diệp Nhân Sinh ghé tẩm chính mình, nhanh chóng nói thêm một câu: “Tôi rất nặng đấy.”

Vết thương trên vai với tay của Đường Dập tuy không nhẹ, nhưng cũng may hai chân không có gì đáng lo ngại, công theo Diệp Nhân Sinh bước đi trong bùn lầy cũng khá vững chắc. Diệp Nhân Sinh chú ý không để mình chạm đến vết thương trên vai anh, chú ý chú ý lại chú ý đến chỗ khác.

Thì ra con trai bả vai lại rộng như vậy.

Cô cúi thấp đầu, chột chớp mũi chạm vào đầu tóc Đường Dập, có cảm thấy ngứa ngứa tê dại, nhưng lại không dám gãi ngứa, cảm giác rằng nếu mình chỉ động dậy chút thôi cũng sẽ mang lại gánh nặng cho Đường Dập, dần dần lại càng khiến căng thẳng cứng ngắc hơn.

Sắc trời đã hoàn toàn tối, Đường Dập đỡ lấy một gốc cây, sau một lúc nghỉ ngơi, Diệp Nhân Sinh gục đầu lên vai anh mơ màng buồn ngủ, áo quần trên người vẫn chưa khô, lại một cơn gió đêm thổi tới, lạnh run khiến cô giật mình tỉnh dậy, nhờ ánh trăng mờ ảo mà phát hiện trước mặt có một hang động eo hẹp hai bên trái phải ước chừng một thước, tanh hôi như mũi.

“Tìm được rồi?” Cô vui vẻ hỏi, vịn lấy thân cây bên cạnh mà trèo xuống khỏi lưng Đường Dập.

“Ừ, đêm nay cũng chỉ có thể ở tạm trong này.” Anh cúi người nhặt một cành rế to dưới đất lên xem xét: “Nhưng ở đây có mùi hôi quá.”

“Dù sao cũng đỡ hơn là ở ngoài hít không khí.” Diệp Nhân Sinh vui mừng đi lết vào, tư thế vô cùng giống Sadako.

Trong động tối đen, đột nhiên một âm thanh vang lên, “chít chít” mấy tiếng, không biết thứ gì đó từ trong chạy vụt ra ngoài, Diệp Nhân Sinh sợ hãi nghiêng người sang phải, đè lên chiếc chân què, đau đến mức thiếu chút nữa là nước mắt chảy ra.

Chợt Đường Dập thụt lùi lại, một tay đỡ phía sau cô, Diệp Nhân Sinh không hiểu gì, mượn ánh trăng nhìn qua đầu vai anh, nhất thời đã biết vừa rồi vì quái gì mà con chuột núi lại chạy nhanh như vậy: một cặp mắt màu xanh biếc vẫn sáng dù trong bóng tối, nhưng lại chứa kịch độc nguy hiểm chết người.

Rắn, là một con rắn độc rất đẹp.

Tim Diệp Nhân Sinh lập tức nảy lên tận cổ họng, con rắn kia đang đối mặt với Đường Dập, cả hai đều không hề nhúc nhích. Tuy chỉ có vài giây, nhưng hai người đều cảm thấy thời gian dài đằng đẳng, gió đêm thổi cuốn lá cây, toàn bộ núi rung động.

Con rắn kia vẫn chẳng ngừng đầu lên, chỉ là thè cái lưỡi ra, bộ dạng uể oải bỏ đi chỗ khác.

Diệp Nhân Sinh lau mồ hôi, ngã vào một chỗ với Đường Dập, mặc dù không biết tên con rắn độc này, nhưng nhìn nó đẹp tươi như vậy, hẳn khi bị cắn chắc chắn sống không quá năm phút. May mà có Đường Dập dùng thân mình ngăn cản cô, lại nói nữa, anh lại cứu cô thêm một lần.

“Vừa nãy anh sợ không?” Diệp Nhân Sinh làm như nhớ lại chuyện gì đó buồn cười: “Tôi nhớ một người bạn tôi từng nói, lúc người ta sợ hãi, thì hai bả vai sẽ không đồng đều nhau.”

Cô không phát hiện anh chợt quay đầu nhìn cô.

“Thế vừa nãy bả vai tôi đồng đều nhau sao?”

Diệp Nhân Sinh làm gì có tâm tư mà đi chú ý điều này, chỉ là cảm kích ba phen mấy bận anh đã cứu cô, thế nên cố ý nâng lòng dũng cảm của Đường Dập lên cao: “Bằng nhau.”

“Nhưng tôi lại thật sự rất sợ.” Anh cười cười: “... Người bạn của cô nhất định đã gạt cô rồi.”

“Không.” Diệp Nhân Sinh đột nhiên nghiêm túc: “Anh ấy sẽ không gạt tôi.”

Thế thì sau này phải nói sao để cô biết cái đó chỉ vì muốn dọa Quách Khả Kiều nên mới thuận miệng nói lung tung đây...

Đường Dập không khỏi thấy đau đầu, xem ra những lời tự gây nghiệt không thể sống này cũng muốn tặng cho anh...

“Cô rất tin anh ta?”

Diệp Nhân Sinh được Đường Dập dúi vào trong động, tuy rất tanh hôi nhưng cũng khá là khô ráo, đây đối với một người ngấm mình trong nước một ngày mà nói thì không khác gì thiên đường, khiến tâm trạng cô rất tốt, nói cũng nhiều hơn.

“Ừ, tôi rất tin anh ấy.” Cô nghĩ đi nghĩ lại, tựa như đang nhớ lại đoạn nào đó: “Lúc tôi dẫn anh ấy đi thăng cấp, có một nhiệm vụ nhất định phải chết, mà tu sửa trang bị lại rất phí tiền, thế nên liền đem mấy đồ trên người giao dịch cho anh, khi đó mới quen không lâu, đột nhiên nhà tôi bị mất định, trong lòng còn lo lắng liệu anh ấy có bán lấy tiền mặt và trang bị của tôi có mất đi như thế không nữa...”

Trong âm thanh của cô đột nhiên có gì đó ngọt ngào: “Sau mấy giờ thì lại có điện, tôi lại online, anh vẫn còn trong game, đem trả lại trang bị cho tôi rồi thoát mạng... Không nói số tiền trang bị, riêng mấy giờ giữ lại cũng rất lãng phí, nhưng anh cũng chỉ vì chờ tôi... Kỳ thật tiền là thứ tốt nhất, đơn giản nhất để nhìn ra nhân phẩm của người ta, khi đó tôi chỉ biết anh là một người thủ tín trọng nghĩa...”

“Nhưng chỉ là quen nhau trong game?” Đường Dập nằm xuống bên cạnh cô.

“Thế thì đã sao.” Ngữ khí của Diệp Nhân Sinh hơi lạnh: “Có lẽ không có bè ngoài và thân phận, thì giữa người và người lại càng đơn giản, tôi thích anh ấy, chỉ là yêu thích ——”

Bỗng cô ý thức được điều mình đang nói, nhất thời xấu hổ: “Aha ha, chỉ là thích như bạn bè mà thôi...”

“Đúng.” Chợt Đường Dập ngắt lời cô: “Bè ngoài và thân phận, không đáng quý bằng khoảng cách giữa hai trái tim.”

Không biết tại sao, đột nhiên có chút ghen tị với Lệnh Hồ rồi.

Được rồi, Đường Dập không biết đang ăn dấm chua với chính mình.

Ừc ừc ừc.

“Đường Dập, tôi rất đói...” Diệp Nhân Sinh vừa mệt lại lạnh, nhưng lại đói đến mức không ngủ được.

Sau một hồi lâu vẫn không thấy ai trả lời.

“Đường Dập?” Diệp Nhân Sinh nhô người ra, ghé vào tai anh gọi một tiếng: “Mới đó mà đã ngủ rồi sao...”

... Ngủ được mới là quý.

Đường Dập cũng rất mệt, nhưng tuyệt nhiên không hề lạnh. Diệp Nhân Sinh lết người tới gần anh như vậy, thở ra khí bên tai anh như kéo hết toàn bộ thần kinh mẫn cảm, đột nhiên anh nhớ đến vom ngực màu trắng và...

Màu đen.

...

Diệp Nhân Sinh kéo lại dây đai áo trong của mình, buồn chán nằm lại, bỗng cảm thấy vừa nẩy đến gần Đường Dập ấm áp làm sao, vì thế lại xích gần đến một chút, anh quay lưng về phía cô, tuy trong động ánh sáng u tối, áo sơ mi trắng dính nước lại phác thảo ra những đường nét eo vai của anh, căng đầy mà thon dài.

Oa, thật sự là một tỉ lệ hoàn mỹ ——

Diệp Nhân Sinh nằm đàng hoàng, chỉ cảm thấy bên phía Đường Dập vô cùng ấm áp, càng tiến gần càng cảm thấy thoải mái, mơ hồ còn có hơi thở mát lạnh đàn ông, hấp dẫn cô vùng.

Á, cô nên vì Lệnh Hồ mà thủ thân như ngọc chứ.

Diệp Nhân Sinh dứt khoát xoay người sang chỗ khác.

Hai người quay lưng về phía nhau, không cẩn thận đụng vào nhau.

Lông mi Đường Dập run lên, trong đầu nghĩ đến sắc đen tà ác. Thân thể Diệp Nhân Sinh cứng đờ, trong đầu nghĩ đến màu trắng không thuần khiết.

42. Chương 42: Phát Hiện

Gà nướng gà quay bay lượn, ba Diệp mẹ Diệp bay lượn, Lệnh Hồ bay lượn đầy trời... Hả, đợi đã, làm quái gì lại có một Đường Dập bay lượn?

Diệp Nhân Sinh mở choàng mắt, mặt đá trong động gập ghềnh khiến lưng cô mỗi nhúc vô cùng, mới sáng sớm trong núi vẫn còn khí lạnh, cô rùng mình một cái, không khỏi nghiêng đầu nhìn lại, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn suýt nữa tròn mắt rớt ra, đêm qua vốn là bọn họ tựa lưng mà ngủ, chẳng biết từ lúc nào Đường Dập lại di chuyển đến đây, cô nghiêng đầu, mặt đối mặt, chớp mũi xém chút đã đụng vào nhau, lông mi của Đường Dập vừa nhỏ lại dài, khuôn mặt có hơi chút tái nhợt, nhưng vẻ mặt lúc ngủ lại vô cùng êm đềm.

Suýt nữa trái tim cô đã nhảy ra, liền vội vàng lùi về sau, nhất thời đầu cụng vào mặt đá, đau đến mức kêu lên một tiếng.

Vì thế Đường Dập tỉnh dậy trong kinh sợ.

“Còn tưởng gặp chuyện gì...” Anh trợn mắt, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

“Á...” Diệp Nhân Sinh đau khổ xoa cái đầu, còn không phải bị anh hại sao...

Cô xoa xoa, lại nghĩ tới giấc mơ tối qua, bay lượn đầy trời đều là những thứ mà cô muốn nhất, nhưng tại sao lại có Đường Dập ở đây? Diệp Nhân Sinh nhìn chăm chú mặt anh, chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, lại hi vọng anh cứ nhắm mắt mãi như thế, để cô có thể nhìn ngắm mà không kiêng nể gì.

Bỗng cô kịp phản ứng lại mình đang làm trò gì, vội vàng quay đầu, trong tình trạng của Sadako leo ra khỏi động nhỏ.

Vừa ra khỏi sơn động Diệp Nhân Sinh đã muốn giơ ngón giữa lên.

Sương mù khắp trời tựa hồ bao trùm lên núi rừng, sương mù trong núi đặc biệt dày đặc mờ mịt, làm nổi bật lên rừng cây vốn thần bí sâu thẳm như tiên cảnh.

Nhưng Diệp Nhân Sinh không có nhã hứng để thưởng thức phong cảnh, cô vừa đói lại khát, một chút khí lực cũng chẳng có, đùi phải sưng lên như cái bánh bột mì lên men, đã vắt vả dưới mưa lấm rỏ, nay còn sương mù dày đặc, thế này thì không biết khi nào mới có thể đợi cứu binh đến?

Trong thâm tâm cô dĩ nhiên có chút tuyệt vọng, đau đớn quanh thân như được tăng lên vô số lần, nắm đấm giơ lên định hung hăng đâm tới trước, nhưng cánh tay vừa nâng lên đã bị kéo lại.

“Sao? Mới thế đã tuyệt vọng rồi à?” Đường Dập cầm lấy cánh tay cô, ngửi khí và động tác đều kiên định như nhau: “Trong núi sáng sớm nào cũng đều có sương mù, đến đúng trưa sẽ tan.”

Diệp Nhân Sinh choáng váng: “Thật sao?”

“Ừ.”

Được rồi, cô đã lo vô ích...

Nhưng mà hình thức thì vẫn khá là gay gắt, Diệp Nhân Sinh đói bụng đến nỗi hai mắt biến thành màu đen: “Nếu người chúng ta không đến, tôi sẽ ăn móng tay...”

Đường Dập buồn cười liếc mắt nhìn ngón tay cô: “Tất cả đều dính bùn mà vẫn muốn ăn sao?”

Diệp Nhân Sinh lệ rơi đầy mặt: “Thế thì là móng chân, tôi mặc giày, có lẽ sẽ không bẩn lắm.”

...

“Muốn ăn thôi cũng đã khó khăn rồi...” Làm quái gì vào lúc nghiêm túc thế này anh lại muốn hỏi nghiêm trọng như vậy...

“Cùng lắm thì ăn với nhau.”

“...” Đường Dập bị chính hình ảnh mình tưởng tượng làm cho ghê tởm, khụ một tiếng nói sang chuyện khác: “Nơi này coi như an toàn, hôm nay không cần đi nữa, giờ có thể tìm được đồ ăn là chóng đờ được rồi.”

Diệp Nhân Sinh nhận được mệnh lệnh, lập tức tinh thần tỉnh táo, trong hình dáng Sadako bò về phía trước.

“Chân đã gãy thì đừng có lộn xộn.” Âm thanh của Đường Dập truyền từ phía sau đến: “Cứ ở đây đợi, chờ tôi quay lại.”

Cứ như vậy trong nháy mắt, cô đột nhiên muốn nói đừng đi, đừng để tôi lại một mình.

Nhưng Diệp Nhân Sinh chỉ dừng một chút, rồi lại cười nói: “Đừng lạc đường.”

“Tôi không phải là cô.” Đường Dập đỡ cô quay về cửa động, nhặt mấy phiến đá lớn cùng với cành cây to đặt bên cạnh cô: “Có nguy hiểm thì kêu to mấy tiếng, tôi sẽ cố không đi xa.”

Cô gật đầu, nhìn bóng lưng Đường Dập dần biến mất trong sương mù dày đặc.

Quả nhiên ý lại không phải là chuyện tốt, Diệp Nhân Sinh sống đã hơn nửa đời, cho tới bây giờ đều chỉ dựa vào chính mình hoặc được người khác dựa vào, thì ra cảm giác được chăm sóc là như vậy...

Cô lại nghĩ đến giấc mộng đầy, có một cảm giác kì quái lan tràn trong lòng, nói không rõ tên, làm cho trong đầu cô loạn cả lên.

Nhưng chỉ trong chớp lát Đường Dập đã trở lại, trong tay đang cầm mấy trái cây nát vụn, Diệp Nhân Sinh chỉ nhìn thấy một quả táo ở giữa, còn những thứ khác thì nhìn không ra.

“Đi càng xa thì càng nhiều, nhưng tôi không dám đi xa.” Đường Dập ngồi xuống bên cạnh cô, đặt đồng trái cây chồng chất ngay bên cạnh: “Đều là do mấy con khỉ ném xuống đất.”

Hai mắt Diệp Nhân Sinh lóe sáng, nhặt lên một quả cắn một miếng: “Ai, quả nhiên trong phim truyền hình đều là gạ người, nam nữ chính mắc nạn trong buổi dã ngoại đều có gà nướng ăn...”

“Nếu không phải trời mưa, thì thật có thể thử nhóm lửa.” Đường Dập dựa vào phiến đá: “Đáng tiếc mấy nhánh cây đều dính mưa.”

“Không ăn sao?” Miệng Diệp Nhân Sinh nhét đầy hoa quả.

“Tôi có ăn rồi.”

“Này, anh đừng có học trong phim chờ tôi ăn hết mới phát hiện ra anh lừa tôi thật ra là chưa ăn nha...”

“Sao lại thế được.” Đường Dập cười cười, không nhìn cô: “Vốn đang có mấy trái, hai tay bắt không được nữa nên đã ăn.”

Diệp Nhân Sinh ngẫm lại cảm thấy cũng đúng, liền vui mừng rạo rức tiêu diệt toàn bộ đồng trái cây.

Mặc dù không ăn no, nhưng tốt xấu gì trong bụng cũng có nhiều thứ, cảm giác không trống rỗng lắm.

Mặt trời nhô lên, sương dần phai nhạt, Diệp Nhân Sinh với Đường Dập tới một câu anh một câu, sau lại dần dần không nghe thấy Đường Dập trả lời, hai mí mắt của cô cũng đã đánh nhau, mơ mơ màng màng lăn ra ngủ.

Giữa sương mù mờ lung hình như vang đến tiếng chó sủa, Diệp Nhân Sinh cuộn tròn người, rồi đột nhiên trợn mắt.

Chó sủa!

“Tôi ở đây.” Cô đem hết sức hô to một tiếng, lay Đường Dập dậy: “Đường Dập! Đường Dập! Có người đến! Chúng ta được cứu rồi!”

Nhưng Đường Dập không trả lời.

Câu “tôi ở đây” lần thứ hai chưa hô xong, cô giật mình, đưa tay sờ trán Đường Dập.

Cả người anh nóng đến kinh người, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi không ngừng chảy theo trán, bộ dạng vô cùng đáng sợ.

Diệp Nhân Sinh sợ hãi đến mức âm thanh run run: “Đường Dập! Anh đừng ngủ! Chúng tôi ở đây!! Mau tới cứu người ——”

Cổ họng cô bị viêm, cơ hồ nói không hoàn chỉnh một câu, dứt khoát không thèm nói nữa, chỉ là liều mạng kêu to, vừa kéo hai cánh tay Đường Dập quàng qua vai mình, khốn khổ bò ra phía ngoài.

Có lẽ đã vào giữa trưa, sương mù quả nhiên đã tản đi, ánh mặt trời ảm sập. Nhưng Diệp Nhân Sinh lại run rẩy, cả người Đường Dập đặt trên cô, đùi phải đau đến mức chết lặng đi, cô vừa kêu vừa hi vọng đội cứu viện ở gần đó, cũng không biết sức lực đến từ đâu, lại bò được một quãng xa hơn mười mét.

Có âm thanh của người xuyên qua trong rừng cây, dường như có ai đó đang nói chuyện với bộ đàm, lại có tiếng chó sủa, tất cả ngày càng gần.

Thân thể Diệp Nhân Sinh mềm nhũn, Đường Dập trên lưng cô ngã xuống, anh hơi mở mắt, Diệp Nhân Sinh mừng rỡ, đưa tay nắm lấy tay anh: “Có người đến đây, anh cố sức chống chịu, đừng có ngủ.”

Đường Dập không đáp, đưa tay cởi cúc áo sơ mi của mình, Diệp Nhân Sinh không biết anh muốn làm gì, đã thấy Đường Dập tháo thắt lưng kéo áo sơ mi ra, choàng lên người cô.

“Mặc vào.”

Giọng anh yếu ớt khàn khàn, trên áo sơ mi có dính máu tươi, trông vô cùng dữ tợn.

“Anh đã sốt cao lại còn dám cởi!” Diệp Nhân Sinh khó khăn đứng dậy, vội vàng cầm lấy áo sơ mi giúp anh mặc lại, không nghĩ đến Đường Dập lại ôm chầm lấy cô, từ phía sau túm lấy chiếc áo choàng lại bả vai để trần với bộ ngực hở ra của cô, hai người cùng nhau ngã lăn trong lá rụng ẩm ướt.

Diệp Nhân Sinh ngăn ra, Đường Dập không hề buông tay, cô mặc cho anh ôm, trong chốc lát không hề giấy dựa.

Trong khoảnh khắc này tim đập mạnh, như là không khống chế được, rõ ràng vô cùng.

Bị khiêng xuống núi như thế nào, trí nhớ Diệp Nhân Sinh đã mơ hồ, chỉ nhớ rõ, vừa vào trong xe đã bị tiêm chích, cũng không biết bác sĩ truyền thứ gì, lần thứ hai tỉnh lại đã ở trong phòng bệnh.

Nghe nói bên đoàn phim cũng rất thảm, không thấy Diệp Nhân Sinh đâu nữa, đạo diễn Hồ liền gọi điện cho Mã Thành Thụ, thầy Mã là người cương trực ở bên kia điện thoại đã nổi giận lôi đình, yêu cầu đạo diễn hồ nhất định phải tìm được Diệp Nhân Sinh, nếu không sẽ không để yên cho ông ta, lời nói rất tồi tệ, đạo diễn Hồ nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng một lát sau không ngờ cả Đường Dập cũng biến mất, khiến đạo diễn Hồ sốt ruột, nhưng đợi cho tận mưa cũng đã đến trưa, mọi người thu xếp thiết bị tốt chạy xuống núi cũng là nửa đêm về sáng, đạo diễn Hồ không ngừng liên hệ với cảnh sát, còn muốn thỏa thuận giữ bí mật, chờ cho đội cứu viện tìm ra nơi núi nhỏ hẻo lánh này cũng đã là sáng sớm hôm sau.

Quác Khả Kiều ở đây ký tên giữ bí mật với bệnh viện nhỏ xa xôi này, cô gái nào đó nhân viên của đoàn phim cùng Đường Dập sống chết ở rừng sâu núi thẳm ra sao không biết, nhưng tin này mà để lộ ra ngoài ắt chỉ chuốc bất lợi cho đoàn phim, nhưng nếu đợi diễn xong rồi lại đem ra xào nấu, tất nhiên hiệu quả hoàn toàn khác nhau, vì để giảm thiểu rủi ro có thể xảy ra, Diệp Nhân Sinh và Đường Dập ở trong một gian phòng bệnh tại sâu bên trong, ở giữa kéo một tấm rèm nhựa trong suốt.

Mã Thiển Thiển giúp Diệp Nhân Sinh đem quần áo sạch và những thứ khác từ khách sạn đến đây. Diệp Nhân Sinh cầm lấy chiếc điện thoại mà chính mình đã ném lên trên giường ngày hôm trước, cảm giác như chuyện của đời trước, cô sung sướng lần lượt gọi điện thoại cho ba Diệp mẹ Diệp Lộ Mỹ Hà Trình Mạt Mạt Mễ Đóa, nghe giọng của mỗi người mà muốn khóc, nhưng có ai nào biết cô vừa trở về từ Quỷ Môn quan, mẹ Diệp còn cười cô phản ứng chậm chạp giờ mới thấy nhớ nhà, khiến cho tâm tư của cô lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Có vẻ như vì việc này mà Mã Thiển Thiển cũng bị Mã Thành Thụ mắng một trận, trách cô vì sao không cản đạo diễn Hồ để một mình Diệp Nhân Sinh là con gái đi vào rừng, còn nói không phải cái máy quay đó chỉ mấy chục vạn thôi sao ông có thể bồi thường, Diệp Nhân Sinh rất cảm động, nhưng trong cái rủi có cái may, tuy cuối cùng túi quả vẫn bị Diệp Nhân Sinh quên ở sơn động, nhưng máy quay vẫn hoàn hảo không tì vết, đạo diễn Hồ hết sức hài lòng.

Bởi vì Mã Thiển Thiển có chút áy náy, nên mỗi ngày đều đến giúp Diệp Nhân Sinh một chân treo trên giá đỡ không thể động dẩy. Tuy Diệp Nhân Sinh vô cùng hoài nghi mục đích của cô là ở bên kia rèm nhựa, nhưng ở đó đã bị nhân viên của đoàn phim và Tuyên Tử chiếm lấy, Mã Thiển Thiển đành phải nghiêng răng nghiêng lợi bóc cam cho Diệp Nhân Sinh, bóc ra rất nhiều, Diệp Nhân Sinh ăn đến nổi suýt nữa phát hỏa.

Điện thoại của Đường Dập đã bị rơi từ lúc cứu Diệp Nhân Sinh, có vẻ như chiếc di động của anh có liên hệ với các nghệ sĩ khác, không mở máy vài ngày thì sẽ có vẻ vô cùng khả nghi, nếu đổi máy thì rất nhiều số điện thoại sẽ không có, cả đêm Quách Khả Kiều cầm điện thoại của anh đi sửa, nay đã trả lại.

Bác sĩ cũng đi kiểm tra tình trạng của Đường Dập, vết thương của anh bị nhiễm trùng dẫn đến phát sốt, hơn nữa bởi vì quanh năm phải quay phim, lịch làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật, dạ dày vốn đã không tốt, Diệp Nhân Sinh mơ hồ nghe được bác sĩ bảo lúc Đường Dập vừa mới được mang đến thì trong bụng không có gì, cô như vô ý chơi với cái khăn trải giường, không nói gì.

“Tiểu Diệp cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt ạ.”

“Ừm, vậy thì không cần kiểm tra nữa.” Bác sĩ liếc mắt nhìn Diệp Nhân Sinh một cái: “Đứa nhỏ này thân thể thật tốt, chân đã bị thương lại mắc mưa như vậy, há phải nghiêm trọng hơn với cậu ta, không ngờ còn chẳng phát sốt.”

Diệp Nhân Sinh xấu hổ cười cười, từ nhỏ đã ương ngạnh tự lực cánh sinh như một chú gián, thật sự không thể trách cô.

Trong phòng bệnh không có ai.

Nằm viện một hai tuần, hai người đều đã tỉnh, nếu trong phòng không có ai thì Diệp Nhân Sinh sẽ nói chuyện phiếm với Đường Dập, sau lần cùng chung hoạn nạn ấy mặc dù cũng còn khoảng cách, nhưng so với trước thì thân thiết hơn nhiều. Nếu hai người cùng trải qua khó khăn gian nguy, thì thật khó để không phải là bạn bè.

Nhắc tới hai ngày mắc nạn kia, tuy trong lòng Diệp Nhân Sinh vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng đầy kích thích. Đường Dập cười cười không nói gì, Diệp Nhân Sinh nhìn xem xét rồi ném qua kẽ hở cách mặt tường nơi tấm rèm nhựa cho anh một quả cam, bỗng y tá trực đêm đến tiêm cho Đường Dập những mũi yêu thương, cô nhanh chóng nhắm mắt giả vờ ngủ.

Có vẻ như lúc cô nàng y tá cảm thấy Diệp Nhân Sinh đã ngủ, thì lời nói và hành động với Đường Dập có phần to gan hơn nhiều. Nhưng một khi cô nàng phát hiện Diệp Nhân Sinh không ngủ, thì ngày hôm sau đến giờ Diệp Nhân Sinh tiêm thuốc thì đặc biệt hạ thủ không lưu tình, Diệp Nhân Sinh đã phát hiện ra quy luật này, thế nên buổi tối cũng không dám... tỉnh dậy nữa.

Song lần này ánh mắt sẽ đóng, không bao lâu sau thật sự đã ngủ.

Đợi đến khi cô mở mắt dậy, trời đã tối rồi, Diệp Nhân Sinh lấy trong túi xách điện thoại ra, ngơ ngẩn cả người.

Dường như cứ nằm trên giường không có việc gì, thì càng có nhiều thời gian để suy nghĩ miên man hơn.

Cô nghĩ đến đã lâu không liên lạc với Lệnh Hồ, thế nào cũng có một vài tin nhắn hay cuộc gọi từ anh. Cô lén y tá trộm giấu điện thoại dưới gối, khi nào có rung sẽ lấy ra trước tiên.

Nhưng lại không hề có gì.

Tuy nhiên khi cô gặp rắc rối thì có gì là chân thực? Diệp Nhân Sinh nghiêng đầu, Đường Dập quay lưng về phía cô, dường như đang ngủ. Bả vai cùng đường cong phần lưng quen thuộc như vậy, nhắm mắt lại, lại như nhìn thấy hình ảnh trong sơn động kia, nhiệt độ hấp dẫn cùng hơi thở mát lạnh nam tính, trong lòng bàn tay anh đầy vết thương cùng ánh mắt đen như mực, còn có cả vòng tay siết chặt bên hông cô lúc cuối cùng.

“Tôi sẽ giữ chặt cô.”

Một khắc này, tựa như có gì đó trong lòng cô bỗng nhúc nhích, rất nhẹ rất nhẹ.

Trong đầu Diệp Nhân Sinh âm ỉ một hồi, dứt khoát không nghĩ thêm nữa, mở di động ra, chọn dãy số kia, chỉ bấm bốn chữ.

—— ta rất nhớ huynh.

Cô nhẹ nhàng ấn nút gửi tin, đôi mắt lóe lên tia mong chờ.

Nhưng qua vài giây sau, đột nhiên bên kia tấm rèm bỗng sáng lên, điện thoại của Đường Dập ở trong tủ rung lên, âm thanh giữa màn đêm yên tĩnh có phần cao hơn.

Diệp Nhân Sinh ngẩn ra, nhìn thông báo hiển thị trên điện thoại mình “Đã gửi”, đột nhiên có chút bối rối.

Đường Dập không tỉnh dậy, ánh sáng nơi điện thoại cũng đã tắt. Diệp Nhân Sinh mở to hai mắt nằm một hồi lâu, cứ nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay đã vã đầy mồ hôi.

Cô là điên rồi nên mới có ý nghĩ buồn cười như vậy.

Một lần nữa Diệp Nhân Sinh tự nói với chính mình không có khả năng, nhưng cô lại như bị ma xui quỷ khiến mở di động ra, bấm vào dãy số của Lệnh Hồ, ánh mắt nhìn chăm chú vào ngăn tủ ở bên kia tấm rèm nhựa.

Ánh sáng yếu ớt, nhưng lại làm bỏng mắt cô.

Diệp Nhân Sinh lại ấn nút ngắt kết nối, khó khăn lê chân xuống, vịn vào mép giường đứng lên, không phát ra chút tiếng động nào. Có điều chỉ là vài mét, nhưng cô lại bị thương ở chân nên đi quá chậm, khiến cho quãng đường như dài ra.

Diệp Nhân Sinh cầm lấy điện thoại trên ngăn tủ, mở ra.

Kỳ thật chân tướng luôn cách mình rất gần, tàn khốc nhất là sự thật mà bạn không thể ngờ tới.

Diệp Nhân Sinh lẳng lặng đặt điện thoại về chỗ cũ, cô đứng ngây người ở đó thật lâu, lâu đến mức đùi phải đã không còn duy trì được, mềm oặt tựa vào tường.

Quả nhiên, ông trời muốn đùa chết cô mới cam tâm...

Khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười tự giễu, một lúc lâu sau mới phát hiện trên mặt đột nhiên nóng ửng, Diệp Nhân Sinh đứng ở góc tường che miệng lại, khóc đến khàn cả giọng, rồi lại bật tiếng.

43. Chương 43: Diệp Tư Cơ Cần Phát Tiết

“Này?” Mã Thiến Thiến mang theo một chiếc làn đi vào, thấy Diệp Nhân Sinh trùm chăn kín đầu, không khỏi cảm thấy kì quái, bình thường vào giờ này cô nàng đã sớm tỉnh ồn ào muốn mượn xe lăn đi ra ngoài hít thở không khí, hôm nay sao lại thích ngủ nướng thế này?

Cô đưa mắt nhìn qua bên phía rèm nhựa, Đường Dập đã tỉnh từ lâu, đang im lặng đọc sách, nhìn nghiêng trông anh vừa tuyệt vời lại càng phóng khoáng. Mã Thiến Thiến đỏ mặt, đột nhiên không dám tiến đến chào hỏi anh, liền lặng lẽ đến bên giường của Diệp Nhân Sinh, đẩy đẩy cô: “Tiểu Diệp, hôm nay không chỉ có cam thôi đâu.”

Nhưng tấm chăn vẫn cứ che lên càng sát hơn, không hề nhúc nhích.

“Mặt trời đã chiếu nắng lên hoa cúc hết rồi...” Mã Thiến Thiến cười tà ác, nắm lấy tấm chăn của Diệp Nhân Sinh, xóc lên, trong nhất thời gây cả người ra.

Diệp Nhân Sinh nhìn cô, cô cũng nhìn Diệp Nhân Sinh.

“Mình biết hôm qua không dắt cậu ra ngoài là mình không đúng...” Mã Thiến Thiến kinh sợ nói: “Nên cậu cũng không cần tự mình hại mình thế đâu...”

“Dắt cái quái gì mà dắt?! Nói cứ như chị đây là chó không bằng.” Ngờ ngợ của Diệp Nhân Sinh vô cùng tội tệ, hai mắt sưng lên như chiếc bánh ngô lên men.

“Năng lực phục hồi của cậu rất giống chó.” Mã Thiến Thiến không chút khách khí đáp lại: “Muốn tớ tìm bác sĩ đến xem qua không?”

“Không cần không cần.” Diệp Nhân Sinh vội vàng xua tay, ngáp một cái, đôi mắt giờ chỉ còn là một đường thẳng do sưng húp nhìn thấy làn trái cây, bỗng vui vẻ ngồi dậy.

“Aiz, nói thật đi, mắt cậu rốt cuộc là sao thế?”

Miệng Diệp Nhân Sinh nhét đầy quả thanh long, cô nhớ lại bộ dạng khốc lóc dọa người của mình tối hôm qua, không ngừng lẩm bẩm đây không phải là tỷ đây không phải là tỷ, thuận miệng nói: “Chỉ là ngủ không được thôi.”

“Mất ngủ sao?” Âm thanh của Mã Thiến Thiến hơi lớn một chút, khiến cho Đường Dập liếc mắt nhìn: “Mất ngủ bao nhiêu mà có thể sưng húp lên thế...”

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của Đường Dập, Diệp Nhân Sinh giấu đầu vào sau cái làn, hạ giọng nói: “Thiến Thiến, cậu có thể nói với đạo diễn Hồ để mình về khách sạn dưỡng bệnh có được không?”

“Được! Một mình mình không có ai nói chuyện chán muốn chết.” Mã Thiến Thiến vui mừng quá đỗi, dù sao tối đây gặp Đường Dập nhưng cũng không có cách nào tới gần, buổi tối ngủ một mình trong khách sạn thật sự rất khủng bố, có Diệp Nhân Sinh ở chung, cảm giác an toàn được tăng cao, coi như một Diệp Nhân Sinh què chân cũng đủ dọa bọn ma quỷ chạy xa.

Diệp Nhân Sinh không biết mình đã trở thành linh vật trừ tà, cố gắng mở to đôi mắt bánh ngô, thoát nhìn hết sức u buồn.

Vì mọi người đều hết sức vui vẻ, đạo diễn Hồ cũng tự giác có cảm giác áy náy với Diệp Nhân Sinh, liền bảo bệnh viện cấp mấy loại thuốc tốt cho Diệp Nhân Sinh, Mã Thành Thụ nghe nói Diệp Nhân Sinh phải về khách sạn, tự mình đem theo lái xe trong đoàn phim đến đón cô.

“Tiểu Diệp à...” Từ lúc Diệp Nhân Sinh thoát khỏi hiểm nguy thì Mã Thành Thụ nói liên tục không ngừng: “Đều tại thầy không đi theo, nếu con xảy ra chuyện gì, thầy biết ăn nói sao với mẹ con đây...”

Nhắc tới mẹ Diệp, các sư huynh của Mã gia ban đều đang nhớ lại “phim hành động tình cảm” kia, nhất thời trong lòng thấy sợ hãi.

“Thầy Mã, lần này là chuyện ngoài ý muốn, không liên can gì đến thầy.” Diệp Nhân Sinh lặp lại lần thứ N: “Hơn nữa thầy Mã đã chăm sóc con hết mức rồi, việc này mẹ con cũng không biết, thầy không cần phải tự trách...”

Nhưng Mã Thành Thụ trông thấy cặp mắt bánh ngô của Diệp Nhân Sinh, lúc đầu còn tưởng cô trúng độc, cứ nhiều lần truy vấn có phải trên núi ăn gì bậy bạ làm cho bệnh biến chứng không, khiến sắc mặt Diệp Nhân Sinh ngày càng xấu, đành phải quay ngược lại nhìn nốt Tiểu Diệp dù sưng thế nào nhìn vẫn rất đẹp.

Đúng là trên núi có ăn mấy trái cây, nhưng cũng chỉ là những trái bình thường mà thôi, điều khiến cô thật sự nghiêm trọng là... tâm bệnh.

Thứ tình cảm này, thật sự rất kì quái.

Lúc trước cô yêu tâm hồn của một người, bây giờ lại bắt đầu có cảm tình với người khác, đang âm thầm buồn bã thì hai người họ lại hợp lại làm một, mà cô đột nhiên không biết phải làm sao.

Phải là vui mới đúng chứ...

Đúng, nên vui mừng, Lệnh Hồ của cô, so với tưởng tượng của mình càng to lớn hơn. Không, há lại thành thể này, anh trẻ tuổi, lại điềm đạm, căn bản đó là cô thấy anh là chàng trai anh tuấn nhất.

Nhưng anh là Đường Dập.

Cô thà rằng anh cứ là người bình thường, bình thường đến nỗi đi giữa đám đông cũng chẳng tìm ra nhau. Như vậy có lẽ bọn họ có thể yêu nhau, gần nhau, sau đó kết thúc cả đời bình thường như thế.

Phải điên như thế nào mới có thể đem Lệnh Hồ và Đường Dập hòa làm một? Ai nghĩ rằng người mình thân mật nhất, từ trước đến nay sớm chiều chung sống với mình, ở bên kia màn hình, không ngờ lại là một mình tinh xa với không thể chạm tới?

Ai nghĩ rằng cô dốc hết toàn bộ tình yêu, cũng chỉ là tự cô đơn phương vẽ ra mộng đẹp mà thôi.

Diệp Nhân Sinh không nhận được, ngay cả quang khí ức quý trọng đó cũng bắt đầu hoài nghi, một người chói lóa như thế, anh sẽ cho rằng tình cảm trong game là thật sao? Bây giờ nghĩ lại, Đỉnh Hoa Sơn chẳng qua cũng là thứ Đường Dập tiêu khiển khi ngả bệnh mà thôi.

Mà cô, cũng chỉ là một món tiêu khiển.

Lâu Văn Phong nói, Diệp Nhân Sinh, tin anh, hần ta tuyệt đối không thích em.

Cuối cùng cô cũng hiểu ý của gã khốn kia, Diệp Nhân Sinh cười tự giễu, không ngờ có một ngày cô cũng có thể ngu ngốc khờ dại đến thế, tên khốn kia không hiểu bây giờ đang ở đâu cười trộm cô nữa...

Diệp Nhân Sinh nghĩ đến đây, phần nộ đập lên kính cửa xe một cái, khiến cho tài xế sợ đến nỗi mắt nhấp nháy mấy lần.

Vì thế nên khi cô vừa về khách sạn, sau khi vất vả đi WC, Mã Thiển Thiển cột nhả dụ dỗ cô, nói nếu Diệp Nhân Sinh đồng ý qua phòng ngủ của cô, thì cô có thể vô tư đem con laptop của mình ra công hiến. Trong đôi mắt bánh ngô của Diệp Nhân Sinh chợt lóe lên một tia sáng, lập tức gật đầu đồng ý.

Lúc này Diệp Tư Cơ cần phát tiết.

Đỉnh Hoa Sơn download rất chậm, cô ngã ra giường ngủ một giấc, rốt cuộc đôi mắt cũng đỡ. Nhạc nền quen thuộc của trò chơi vang lên, Diệp Nhân Sênh dừng lại, chậm rãi đăng nhập vào tài khoản.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Sênh ca!! Nhớ người chết đi được!!

[Bang Phái] Dưới Bụng Thu Lại: A a Sênh ca đã lâu không gặp, đến chiến trường giết người đi còn thiếu Ngọc Thanh.

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Mau đưa Tiểu Phì Dương đi thay đi, Sênh ca đến đây ngược chết bọn hắn.

[Bang Phái] Cổ Phì Dương: TT Sênh Sênh mau đến hỗ trợ, chênh lệch ** quá.

[Bang Phái] Thân Hỗ Chấn Động: Ha ha, có Sênh ca đến chúng ta nhất định thắng rồi.

Cứ cho là tất cả đều không thể tin tưởng được nữa, nhưng huynh đệ trong bang dù sao cũng chẳng phải là giả, Diệp Nhân Sênh khí phách tỏa ra, đem tất cả vứt ra sau đầu, sẵn khoải gia nhập đội ngũ.

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Lão tử đến đây = =#!

Sau đó cô bị kéo vào chiến trường, đối diện có năm người, bởi vì em gái Cổ Phì Dương quá phần khích, được thoải mái nên thêm khoải trá, đang happy kêu gào, chọc đến đám người Không Tàng nghiêng rằng nghiêng lợi càng ép càng mạnh, kết quả của cuộc kích động ngược lại chẳng phát huy thực lực vốn có.

[Chiến Thành] Thủy Nguyệt Thiên: Ô, thay đổi bác sĩ rồi.

[Chiến Thành] Đông Tà: Nhóm Thân phái ** thật đáng yêu.

[Chiến Thành] Bánh Mỳ Đại Vương: Ma phái chó sủa thật dễ nghe.

[Chiến Thành] Lạc Tuyết Trái: Ngoài miệng các người cũng chẳng vừa, ai thua bỏ chạy là đồ khốn.

[Chiến Thành] Sênh Sênh Ly Nhân: Được, thua mà bỏ chạy là đồ khốn.

Cô gõ xong những chữ này, tăng đầy trạng thái, dẫn đầu xông lên phía trước, đám người Không Tàng theo sát sau đuôi, khóe miệng đều cong lên nụ cười tà dâm.

Hai phút sau.

[Chiến Thành] Đông Tà: May mắn thắng một trận đừng có đắc ý.

[Chiến Thành] Thủy Nguyệt Thiên: Hừ, chẳng phải lúc trước thua rất thảm sao?

[Chiến Thành] Dưới Bụng Thu Lại: Ôi, đám chó Ma phái thật là đáng yêu.

[Chiến Thành] Lạc Tuyết Trái: Các người cứ thêm người đi, không biết thua bọn ta nhiều ít rồi.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Không Tàng Pháp Sư: Hòa thượng, lúc này thua mấy trận?

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Có lẽ là ba mươi tư trận.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Không Tàng Pháp Sư: = = các người dám dọa người nữa sao...

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Ta khát Sênh ca người sao có thể nói như vậy bên bọn chúng thêm một bác sĩ đẩy chúng ta bên này lại là Phì Dương tỷ người cũng biết Phì Dương tỷ vừa ra tay muốn không chết thôi cũng đã khó khăn lắm rồi...

Diệp Nhân Sênh di chuột dừng trên người Ngọc Thanh phe Ma phái, Mạch Tử Huyền, trang bị hảo hạng, từ lúc vừa bắt đầu, trong năm người đối diện, chỉ có Ngọc Thanh này cùng với Phạm Âm tên là A Đào bên cạnh cô là không nói gì.

Có đối thủ đấu mới có ý nghĩa, Diệp Nhân Sênh nhíu mày.

[Chiến Thành] Sênh Sênh Ly Nhân: 2.

...

[Chiến Thành] Sênh Sênh Ly Nhân: 5.

...

[Chiến Thành] Sênh Sênh Ly Nhân: 9.

Lúc đầu, mọi người cũng không biết cô đang đếm cái gì, sau mới phát hiện, cô đang đếm số lần thắng.

...

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Mới mấy ngày không thấy, Sênh ca càng sắc bén.

Thân Hồ Chấn Động tràn đầy đồng cảm.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Không Tàng Pháp Sư: Người có phát hiện ra hắc hình như có phần nộ không?

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Ta khát phần nộ là hảo vật, hắc còn có chút ý thức của bác sĩ sao? Nào có Ngọc Thanh xung phong trên chiến trường, để cho khuôn mặt Thiện Vũ ta đây đặt ở đâu chứ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Không Tàng Pháp Sư: Có thể thắng thì cứ cười đi, nhưng lại nói, mặt người to thế vốn đã không thể đặt đâu rồi.

...

[Chiến Thành] Sênh Sênh Ly Nhân: 28.

Người hai bên đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng bọn đàn ông bên Ma phái cũng coi là chết sĩ diện, cho dù thua cũng không thể làm tên khốn. Bây giờ bên Ma phái im lặng giống như chết hết rồi, ai cũng không nói chuyện.

[Chiến Thành] Sênh Sênh Ly Nhân: Nếu thắng gấp đôi, các cháu có thể cút.

[Chiến Thành] Bánh Mỳ Đại Vương: ...

[Chiến Thành] Dưới Bụng Thu Lại: Sênh ca người nói như vậy, chẳng phải bọn chúng cút thì đều là cháu?

...

Dưới Bụng người lộ bản chất rồi.

Diệp Nhân Sênh sau một giờ đánh nhau nơi chiến trường, chỉ cảm thấy say sưa đầm đìa, không vui trong lòng cũng đã đi hơn phân nửa. Đang không biết làm gì giết thời gian, liền trông thấy Không Tàng như tên trộm bu lại.

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Sênh ca, hí hí hí hí.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Không Tàng Pháp Sư: = = cười gì ê đê tiện vậy.

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Ca cười xinh đẹp động lòng người như vậy mà...

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Cái đó, hí hí hí hí, rốt cuộc quan hệ của người với Lệnh Hồ là như thế nào?

Đột nhiên trông thấy hai chữ kia, trông lòng Diệp Nhân Sênh lại sóng cuộn biển gầm đau đến tột cùng.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Không Tàng Pháp Sư: Mẹ nó chứ người làm quái gì thế, hòa thượng lảm chuyện.

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Này này đã lâu không gặp ta đây không phải chỉ là đơn thuần quan tâm đến người sao

~...

Sóng mạng rất khả nghi.

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: Hòa thượng hòa thượng sao rồi?

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: Sênh ca có thừa nhận gì không?

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Cùng hỏi!

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Oa oa ao chúng ta muốn nhìn thấy thời khắc lịch sử.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Các tỷ tỷ giả vờ chút không được sao, xem chút nữa là ta hỏi được rồi.

[Bang Phái] Miên Dương Miên Miên: Chính Mỹ Lệ Bì cũng giả vờ không dứt đó sao! Đây chính là quạt thượng hạng Ngọc Thanh Càn Khôn!!

[Tip: T^T tớ quyết định đổi tên 1 số nhân vật về phiên âm Hán Việt nhé, nghe thế hay hơn so với khi để thuần việt T^T Mỹ Lệ Bì là Làn Xa Xinh Xắn đó T^T]

[Bang Phái] Chén Trà Nhỏ: Lệnh Hồ Sama rất thâm tình...

Diệp Nhân Sinh vốn muốn chôn vùi Không Tàng hòa thượng, trông thấy thế lại hồ đồ.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Cái gì quạt Ngọc Thanh Càn Khôn?

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Các người lỗ miệng rồi...

[Bang Phái] Miên Dương Miên Miên: (biểu tượng che miệng)

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: Khụ khụ chúng ta chưa nói gì cả.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: = = Không nói thì tự ta sẽ truy vấn.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Đừng đừng.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Aiz, vậy thì tiết lộ cho người chút, đừng nói là ta nói đấy nhé.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Lần trước người thoát game, nhưng Lệnh Hồ chưa log-out, hẳn cả đêm đi phó bản kiếm nguyên liệu, sau đó bọn này giúp hắn tăng giá gấp đôi thu mua nguyên liệu, cuối cùng hôm qua cũng làm thành cây quạt Ngọc Thanh Càn Khôn.

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Sinh ca, cây quạt này là tặng cho người.

[Bang Phái] Kaka: Vũ khí của sư tổ Ngọc Thanh Ma phái!! Tuyệt đối là Thần phái thượng hạng!!

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Hai người các người đều là đàn ông... sẽ không thật sự có chuyện đó chứ...

[Bang Phái] Chén Trà Nhỏ: Thân Hồ đi chết đi, có thật chuyện đó thì làm sao?

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: Đúng thế, không ai làm chuyện đó với người, người cũng đừng có mà ghen tị.

[Bang Phái] Tô Vi hải: Ủ, vừa hay bên này có hòa thượng, các người gom lại một đồng, cũng đừng có ghen tị với người khác.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Đáng ghét, người ta thích chính là Hoa Cúc.

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: ...

Lần cuối gặp nhau trong game, là cuối tuần kia, ngày hôm sau anh còn phải quay phim.

Là tiêu khiển như thế nào, có thể khiến anh không biết mệt đi phó bản cả đề?

Trong nháy mắt, đột nhiên rất nhiều thứ nhớ lại rõ ràng.

Tình cảm của cô là từng chút tích tụ nẩy mầm, rồi lại không ai bảo ai tự động mất đi. Cho dù tiếp tục nhắc nhở bản thân thế nào đi nữa, cứ tiếp tục như vậy cũng không có kết quả, sớm muộn gì bạn cũng phải bị thương.

Nhưng, anh đã mọc rễ ngay tại trong lòng, bất kể anh là một ngôi sao hay là kẻ ăn mày, lúc này, muốn lại không thích anh... thì đã muộn quá rồi.

Có thể không thèm để ý đến cây quạt Ngọc Thanh Càn khôn này nữa, có thể không để ý đến ý định giấu diếm của anh nữa. Nhưng lại không ngừng nghĩ đến anh đã đưa tay ra giữa cơn giông tố, dáng vẻ của anh khi nói "tôi sẽ giữ chặt cô", đem toàn bộ trái cây cho cô, về mặt khi bảo mình đã ăn rồi, còn cả vòng tay bên hông cô nữa, thật sự là cực kỳ dịu dàng.

Thì ra tất cả cũng không phải trùng hợp.

Nhưng là Đường Dập, hai người của hai thế giới khác nhau sao có thể ở cạnh nhau.

Diệp Nhân Sinh đỡ đỡ ra, không để ý có hai Ma phái đang tiến đến gần. Đợi đến lúc cô kịp phản ứng lại thì đã bị tiền hậu giáp kích.

[Hệ Thống] Bạn đã bị người chơi Mạch Tử Huyền giết chết.

Đây không phải là vị bác sĩ được thêm vào ở trên chiến trường lúc này sao? Xem ra là cùng Phạm Âm A Đào kia đến báo thù. Khóe miệng Diệp Nhân Sinh vẽ nên một nụ cười lạnh, chọn đúng lúc bà cô khó chịu đang đến, thật đúng là giúp người gặp nạn.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Mạch Tử Huyền: Mỹ nữ, hãy tránh ra đi.

[Mật Ngữ] Mạch Tử Huyền nói với bạn: Hai người chúng ta sợ cái gì, trang bị đều tốt hơn nàng ta.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Mạch Tử Huyền: Phụ nữ quả nhiên mạnh mẽ.

[Mật Ngữ] Mạch Tử Huyền nói với bạn: Quách ca huynh cũng nhẹ dạ quá đấy, vừa này trên chiến trường thấy bọn kia là không được rồi, đến cô ta tôi còn chẳng thêm để ý.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Mạch Tử Huyền: ...

A Đào Quách khóc không ra nước mắt, được Tuyên Tử luyện ột cái Ma phái, mặc dù cô ta bỏ tiền ra đi phó bản nhanh chóng thăng cấp mua trang bị, nhưng nếu bị Đường Dập biết vợ cậu ta bị khủng bố thì coi như cái miệng của anh cũng không cần thiết nữa.

Tuyên Tử tự động đem tình địch trở thành tiểu Loli nhằm ngó Đường Dập không hiểu chuyện, nhưng cô căn bản không biết rằng Sinh ca rất đáng sợ!

A Đào Quách nhớ lại mỗi lần ở chung với Diệp Nhân Sinh đều xảy ra bị kịch, nhưng lại không thể bỏ rơi Tuyên Tử một mình, chỉ biết kiên trì chột dạ đứng đó khóc ròng.

[Đối Diện] Mạch Tử Huyền: Nương tử của Lệnh Hồ, người xứng sao?

Được rồi, lại là một cánh hoa đào nát vụn của Lệnh Hồ.

Cột máu của Diệp Nhân Sinh chỉ còn lại một nửa, cô chạy thi thể sống lại, còn chưa kịp thêm máu ỉnh thì một chiêu nguyên rùa đã nhanh chóng chụp lên đầu Mạch Tử Huyền, đồng thời một phép thuật giới hạn cũng được xuất ra, Phạm Âm A Đào ẩn hình bên cạnh Mạch Tử Huyền bị hiện thân, cũng đã trúng một chiêu nguyên rùa từ Diệp Nhân Sinh, như thế thì không có cách nào tiếp tục ẩn thân được nữa.

Mạch Tử Huyền cũng không nương tay, nhưng thuộc tính cuối cùng của cô lại là thêm máu thật nhiều, toàn bộ thương tổn phải nhờ đến A Đào, nhưng A Đào lại bị Diệp Nhân Sinh khống chế trong tay, vất vả lắm mới đem cột máu còn nửa của Diệp Nhân Sinh về không, nhưng cô lại mở Kết Giới Sinh Mệnh dùng thời gian đóng băng dài nhất của Ngọc Thanh để thêm máu, nháy mắt cột máu đã đầy, Mạch Tử Huyền tức giận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng Quách Khả Kiêu lại cảm thấy, hôm nay hình như Sinh ca như bị kích thích, ngay cả máu chưa thêm mà đã công kích, thật sự là cách đánh không muốn sống nữa...

Hai tay của Diệp Nhân Sinh bay múa linh hoạt trên chiếc laptop của Mã Thiên Thiên.

Rất nhiều chuyện, nếu không biết kết quả thế nào, vậy thì nên biết hưởng thụ quá trình, qua trọng nhất là, cần nhìn thẳng vào nội tâm của mình.

Cũng như cô không thể buông Lệnh Hồ, cô không thể để cho cảm xúc của mình trôi đi một cách nghiêm túc như thế. Như vậy, thì bất kể thế nào, cho dù vĩnh viễn không thể đến bên nhau, ít nhất là những kỉ niệm này này, những kỉ niệm chân thực duy nhất trong thế giới ảo khiến cô khắc cốt ghi tâm, nhất định phải được giữ gìn.

Đúng thế, cô không biết Lệnh Hồ là ai, quan hệ giữa cô với Đường Dập cũng không có gì khác nhau.

Ít nhất, trong Đỉnh Hoa Sơn, cô là nương tử của anh, anh là phu quân của cô, có thể đi thật xa, sau đó cô có thể kiên cường nói tạm biệt, không hề quay đầu lại mà ung dung rời đi.

Cho dù phải đau lòng rất lâu, cho dù có thể cả đời sẽ không còn thích một người nào như vậy nữa, nhưng cô biết mình đã từng dũng cảm một lần.

Đây mới là Diệp Nhân Sinh, cho dù đối mặt với tình cảm, cũng chỉ có thể là Diệp Nhân Sinh uy phong凛冽 không chút sợ hãi như trên đấu trường.

Cô nhanh chóng sử dụng Kim Châm Đâm Huyết, nguyên rửa chồng chất, Mạch Tử Huyền muốn thêm máu cho A Đào, nhưng không ngờ Sinh Sinh Ly Nhân lại đánh rất dữ dội, lần này không kịp trở tay.

Vì thế nên A Đào ngã xuống trước. Diệp Nhân Sinh chuyển hướng sang Mạch Tử Huyền, nhưng không ra tay, mặc cho cô ta gia tăng máu của mình.

Tuyên Tử không khỏi có cảm giác bị trêu chọc, nhất thời phần nộ xông tới.

...

Diệp Nhân Sinh lập lại dùng hai kỹ năng, sau đó khống chế đồng loạt kỹ năng của đối phương, ngăn không cho Tuyên Tử thêm máu, nguyên rửa, tiếp tục khống chế kỹ năng của đối phương, Mạch Tử Huyền điên lên, Sinh Sinh Ly Nhân rất biến thái, cô ta thậm chí còn đoán được mình muốn dùng kỹ năng nào.

Chưa từng thấy qua cách thức giết người nào lại biểu thị sâu sắc sự cuồng ngạo và miệt thị đến thế, trong nháy mắt kì quái như vậy, nhưng Quách Khả Kiêu lại cảm thấy tự hào vì Sinh ca, anh ta nhịn không được liền đánh một hàng chữ.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Mạch Tử Huyền: Mỹ nữ à ta nói cái gì ấy nhỉ?

[Mật Ngữ] Mạch Tử Huyền nói với bạn: ...

[Mật Ngữ] Mạch Tử Huyền nói với bạn:

[Mật Ngữ] Bạn nói với Mạch Tử Huyền: Ngoan nào, nếu không thấy ảnh thật, ta tuyệt không tin nàng là nữ.

Giới tính thứ N lọt vào tai khiến Sinh ca nghi ngờ nhưng cũng giả vờ mỉm cười.

[Đối Diện] Sinh Sinh Ly Nhân: Huyền cái gì nhỉ, người là rẽ hành như thế nào?

44. Chương 44: Sinh ‘què’ Anh Dũng Đấu Ác Vương

Gần đây cuộc sống của Diệp Nhân Sinh rất là ung dung vui vẻ.

Ngày ngày cô nằm trên giường trong khách sạn, chuyện ăn uống đã có Mã Thiển Thiển hầu hạ, đồ ăn vặt với máy tính không hề rời tay, tỉnh dậy liền happy ăn no rồi lại ngủ tiếp, hơn một tuần nay không hề ra khỏi phòng, chỉ đôi khi tình cờ vịn về lớp thịt mỡ rõ ràng trên người mà u buồn nhìn ra ngoài cửa sổ, cái vẻ mặt kia cần đau buồn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Có lẽ do ngày ngày đều đắm mình trong trò chơi vô cùng náo nhiệt, nên cũng chẳng có thời gian để suy nghĩ về chuyện đó.

Diệp Nhân Sinh thở dài tắt trò chơi đi, Đường Dập đang ở bệnh viện không có thể online, nhưng nếu không có Lệnh Hồ trong Đỉnh Hoa Sơn, thì cũng chẳng thể chơi vui được.

Cô nằm trên giường nhắm mắt lại, không ngờ mấy ngày nay lại ngủ rất ngon, nhưng bây giờ lại chẳng thể nào chợp mắt được, hướng hồ...

Hướng hồ bên ngoài mặt trời ngày càng lên cao, căn bản là cô chưa rời giường được bao lâu.

...

Làm quái gì mà có thể suy sụp đến thế chứ!

Ấy, nhưng mà cái cách suy sụp đấy lại đặc biệt một chút... Người ta suy sụp thì không ngủ không nghỉ sa vào tử sắc, còn cô ngược lại ăn ngon ngủ ngon mập thêm mấy ký...

Diệp Nhân Sinh vô cùng đau khổ, quyết định ra bên ngoài... phơi nắng.

Cô ngồi trên chiếc xe lăn thuê từ bệnh viện, lấy cái chìa khóa giấu trong người, happy tự mình di chuyển đến trước thang máy.

Hành lang tầng bốn vô cùng yên tĩnh, cũng là do Mã Thành Thụ vì để cho cô được nghỉ ngơi mà đặc biệt sắp xếp. Diệp Nhân Sinh nhìn lên thang máy, cứ qua vài giây lại nhảy lên một con số, cuối cùng cũng nghe ting một tiếng, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Diệp Nhân Sinh nhanh chóng lăn bánh xe đi vào, nhưng thang máy không chạy xuống tận đích, mà dừng lại ở tầng ba, một vóc dáng yếu điệu mỹ nữ mang theo vẻ đẹp tươi mới đi vào thang máy, mái tóc đen của cô ta uốn xoắn gọn sóng, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, dĩ nhiên đó chính là Tuyên Tử.

Cô ta nhìn thấy Diệp Nhân Sinh hình như ngẩn ra, lập tức rất nhanh dời mắt đi chỗ khác, giống như không trông thấy gì. Diệp Nhân Sinh xấu hổ, cảm thấy dù sao mọi người cũng đều là cộng sự, muốn gật đầu chào hỏi, nhưng Tuyên Tử lại hờ hững với cô, lúc này lại chủ động bắt chuyện thì không trách khỏi có vẻ như muốn đi lấy lòng đại mình tinh. Cô suy nghĩ, quyết định cũng giả vờ như không thấy gì.

Nhưng rất nhanh thang máy đã chạy xuống tầng một, Diệp Nhân Sinh đang chờ cửa mở, đột nhiên nghe thấy bên tai vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ vô cùng dễ nghe: “Một mình cô có khó khăn không? Để tôi đẩy giúp cô.”

Diệp Nhân Sinh choáng váng, không biết vì sao thái độ của vị mỹ nữ kia lại đột nhiên thay đổi 180 độ đến thế. Lúc này cửa thang máy mở ra, cô lấy trong túi quần chiếc kính râm đeo lên, giúp Diệp Nhân Sinh đi đến đại sảnh, nói nhỏ: “Thật ngại quá, mới đầu không nhận ra là cô.”

Cô là gương mặt của công chúng, nhưng không phải minh tinh như Tuyên Tử, người khác không ấn tượng cũng rất bình thường, Vừa nghĩ như thế, cô mà không chào hỏi lại thì thật hẹp hòi, Diệp Nhân Sinh xấu hổ vò đầu giả ngu: “Ha ha ha ha... cảm ơn.”

“Cám ơn làm gì, cô cứu Đường Dập, là tôi nên cảm ơn cô mới phải.” Tuyên Tử thân thiết nói, Diệp Nhân Sinh không kịp phản ứng, rõ là Đường Dập cứu cô, nếu nói là cô cứu Đường Dập, thì cũng chỉ là mấy phút công Đường Dập sau lưng đi vài mét mà thôi, cứ cho là cô không đi tìm tòi thì đội cứu nạn cũng sẽ tìm thấy bọn họ. Mấy chữ này được Tuyên Tử hào phóng nói khéo, Diệp Nhân Sinh lại nghe rất chói tai, sau một lúc lâu mới phát giác mùi vị đặc ý trong lời nói của cô nàng, chính là tự tình là bạn gái.

Tình địch!

Lập tức bóng đèn nhỏ trong đầu Diệp Nhân Sinh sáng lên, đáng tiếc là ngay tức khắc liền tắt đi, tình địch chỉ là cộng lõng, người ta mới là cặp đôi trời sinh, thậm chí đến cơ hội làm bia đỡ đạn cô còn chẳng có...

Vì thế cái bia đỡ đạn này còn chưa kịp thương cảm, đã bị trận âm mỹ trước cửa thu hút sự chú ý. Tuyên Tử nhẹ nhàng “a” một tiếng, nhất thời nét vui mừng lộ rõ trên mặt: “Bọn họ về rồi, cô có muốn đi đón bọn họ cùng không?”

Có thể làm cho cô nàng vui sướng đến thế thì chắc chắn trong “bọn họ” có Đường Dập, Diệp Nhân Sinh vội vàng xua tay: “Mình cô đi là được rồi, cứ để tôi tự đẩy xe.”

Tuyên Tử mỉm cười với cô, lấy chiếc gương nhỏ trong túi xách ra sửa sang lại đầu tóc với cổ áo, lúc này mới bước nhanh ra cửa.

Diệp Nhân Sinh nhanh chóng chuyển hướng xe lăn trốn vào trong góc, từ xa từ cửa sổ hướng ra ngoài nhìn lại, Đường Dập đang bước xuống từ trên xe, nửa thán nghỉ ngơi khiến cho khuôn mặt trắng nõn của anh gần như trong suốt, dưới ánh mặt trời phác phất ảo giác dễ dàng trôi đi, nhưng anh vẫn mang theo cái khí chất lãnh đạm xa cách của riêng mình, bỗng dưng sinh ra cảm giác chân thật thanh nhã. Tuyên Tử ra nghênh đón, đang còn thân thiết nói gì đó, Mã Thiên Thiên dấu môi ở một bên, Diệp Nhân Sinh nhìn hồi lâu, đột nhiên cảm thấy có đúng khí bị ai khó hiểu.

Cô có thể ở trước mặt anh, nhưng cô lại chỉ có thể đứng nơi góc này.

Có thứ gì... có thể phân chia ra chênh lệch rõ ràng tàn khốc như vậy?

Tuy nhiên Đường Dập lại đi lướt qua Tuyên Tử, dường như nói gì đó với đạo diễn Hồ, đạo diễn Hồ lại xoay người hỏi người trong đoàn đứng bên cạnh, nhất thời sắc mặt chuyển biến.

Ông ta lập tức lấy điện thoại ra, chửi ầm lên với người ở đầu bên kia, những người khác trong đoàn phim tập nấp tập ba nhỏ giọng xì xào bàn tán, vẻ mặt nom rất là vui sướng khi người khác gặp họa.

Diệp Nhân Sinh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền nghe thấy thang máy vang lên một tiếng ting, Tiểu Vương chỉ mặc đồ ngủ, hùng hổ từ bên trong lao ra, từ xa đã lớn tiếng giải thích với đạo diễn Hồ, tuy Diệp Nhân Sinh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng thấy Tiểu Vương vướng xui thì rất là vui sướng, liền cùng những người đang đứng xem ‘vui sướng khi người khác gặp họa’.

Nhưng hình như đạo diễn Hồ nói gì đó, không hề nghe Tiểu Vương giải thích, sắc mặt Tiểu Vương lập tức trắng bệch, môi giật giật như muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời, chỉ chán nản bỏ đi.

Đoàn người đi vào đại sảnh, Diệp Nhân Sinh vội vàng quay xe lăn vào trong tường, nhưng không ngờ Mã Thiên Thiên nhanh mắt: “Áy? Tiểu Diệp sao cậu lại tự mình ra đây?”

Âm thanh của cô tuy nhỏ nhưng đủ để những người xung quanh nghe thấy, đạo diễn Hồ nghe thế, lập tức quay sang phía Diệp Nhân Sinh: “Áy za Tiểu Diệp, thật sự là hiểu lầm lớn, cháu xem xem, đều do tên ngốc Tiểu Vương này, gặp chuyện lớn như vậy, còn hại cháu với Đường Dập suýt nữa mất mạng...”

Diệp Nhân Sinh vừa mừng vừa sợ, cô vốn đang tìm cơ hội chứng minh mình trong sạch, không ngờ rằng đạo diễn Hồ lại khơi vẩn đề trước: “Cái đó... sao chú biết được...”

“May mà có Đường Dập nói chú biết, Tiểu Cao bên đội tạo mẫu nói cũng nhìn thấy, là chính hần ta để quên máy quay lại còn đẩy trách nhiệm về phía cháu, ày, cháu cũng biết tính chú nóng nảy rồi đấy, hôm nay để chú làm chủ, coi như là chú chịu lỗi, ha ha...”

Diệp Nhân Sinh nghĩ đến cái cảnh lúc này, ngẩng đầu lên, vừa hay chạm đúng ánh mắt của Đường Dập, nhất thời trong lòng náo loạn: “Cái đó... cảm ơn đạo diễn Hồ, cháu xin phép lên phòng trước.”

Cô nhanh chóng quay xe lăn, cửa thang máy vừa mở, liền như thiêu như đốt chạy vào.

Anh... phát hiện cô đã biết hết tất cả rồi sao?

Trong lòng Diệp Nhân Sinh lộn xộn vô cùng, cô lúc nào cũng tự nhắc mình như vậy không có kết quả tốt, nhưng trong nháy mắt chạm phải ánh mắt của Đường Dập, lại cảm giác bản thân... thành thịch động tâm.

Quả nhiên không cách nào khống chế được a a a a a.

Cô đỏ mặt, thầm muốn chạy nhanh về phòng đắp chăn giả chết.

Rất nhanh thang máy đã lên đến tầng bốn, Diệp Nhân Sinh trong đầu buồn bực di chuyển xe lăn, có người chắn chắn trước cửa thang máy không chịu nhường đường, cô cảm thấy quái lạ, định mở miệng bảo người ta tránh ra, ngẩng đầu lên liền choáng váng, người trước mắt kéo vali hành lý lơ lửng nhìn cô, chính là Tiểu Vương.

Lập tức sắc mặt Diệp Nhân Sinh không vui vẻ gì, ho hắng mấy tiếng: “Khụ khụ, phiền anh nhường lối.”

Tiểu Vương lui qua một bên, Diệp Nhân Sinh di chuyển xe lăn đi ra, nhưng Tiểu Vương không hề đi vào, cửa thang máy đóng lại.

“Tôi mất việc rồi, chắc là cô vui lắm nhỉ?”

Khẩu khí của Tiểu Vương buồn bực, Diệp Nhân Sinh vui sướng khi người khác gặp họa thành thực: “Nếu tôi nói tôi rất khó chịu anh có tin không?”

...

Chính xác là giả, Tiểu Vương nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng là tôi có lỗi với cô, nhưng không ngờ sự việc lại chuyển biến như thế.”

“Với chỉ số thông minh của anh thì đúng thật là khó mà nghĩ đến...” Diệp Nhân Sinh cười lạnh: “Tôi giúp anh cầm mấy thứ đồ vốn là có ý tốt, anh có thể khinh thường người mới, cũng có thể đem trách nhiệm đổ lên đầu tôi, nhưng anh có bao giờ nghĩ đến lương tâm của mình?”

“Con người sao có thể không vì mình chứ! Tôi khổ cực lắm mới leo lên đến vị trí này, cô nghĩ nó dễ dàng sao?”

“Nhân phẩm có vấn đề, sớm muộn gì cũng phải biến đi.”

Tiểu Vương bị Diệp Nhân Sinh mắng đến á khẩu không trả lời được, nhất thời thẹn quá hóa giận, đưa tay nắm lấy xe lăn của Diệp Nhân Sinh: “Chuyện này vốn có thể cứ như vậy mà trôi qua, đều là do mày mở miệng nói với đạo diễn Hồ!”

Hắn ta dùng hết sức, bẻ quặt chiếc xe lăn, Diệp Nhân Sinh nhất thời ngã trên mặt đất.

“Tiểu cô nương, cho cô bài giáo huấn lần này, sau này đừng có giả bộ uy hiếp nữa chứ?”

Diệp Nhân Sinh giãy dụa lật người, Tiểu Vương vốn định xem cô đau khổ sợ hãi, nhưng không ngờ rằng cô lại xoay người lại, trong đôi mắt lóe lên tia nhìn châm biếm: “Thì ra hai chữ đồ khốn này, tặng cho anh là thích hợp nhất.”

Tiểu Vương giận dữ, đưa tay ra muốn tát cô một cái, nhưng Diệp Nhân Sinh đã giơ tay ngăn cản, trở tay nắm lấy tay phải hắn ta, tức khắc Tiểu Vương quỳ trên mặt đất kêu thảm thảm thiết như heo bị giết, Diệp Nhân Sinh giơ chân trái đá một cú, đá cho hắn quỳ rạp trên mặt đất, nhân thể ép chặt cánh tay trái hắn ta, Tiểu Vương không thể động đậy, ngón tay hình như cũng bị Diệp Nhân Sinh vặn gãy rồi, cô cười giảo hoạt với hắn ta, khuỷu tay không chút lưu tình đánh xuống Tiểu Vương.

“Ngại quá đi, nghĩ là chị đây dễ bị xem thường sao?” Cô hung hăng nói: “Ngón út của chị đây mà ấn xuống thì người có mà chết bầm, thành thật với chị rồi rút đi.”

Tiểu Vương bị khuỷu tay ai đó nện xuống khiến cho trước mắt biến thành màu đen, vốn ngỡ Diệp Nhân Sinh bình thường lịch sự văn nhã với người ta, vị trí trợ lý đạo diễn hành động thật ra cũng giống hắn dựa vào quan hệ mới có thể đảm nhiệm, nào biết được cô ta thật sự hung hãn khủng bố như thế.

Cửa thang máy lại mở ra, tiếng cười của Quách Khả Kiêu vang lên, có mấy người đi ra từ thang máy, trông thấy cảnh tượng trước mắt đột nhiên ngẩn cả người, sau vài giây, Mã Thiển Thiển hét lên một tiếng quái dị, nhảy tới đánh một cú, Diệp Nhân Sinh sợ hãi nhanh chóng rút qua một bên, vì thế Tiểu Vương đáng thương liền bị Mã Thiển Thiển đè một cái.

Quách Khả Kiêu, Đường Dập và Tuyên Tử đều trợn mắt há mồm, Diệp Nhân Sinh cười khô: “Tư thế hổ đói vỗ cừu con này thật là chuẩn...”

“Đừng nói nữa, Tiểu Diệp cô có bị thương không?” Tuyên Tử vội vàng chạy tới, chen lên trước Đường Dập đỡ cô dậy, Quách Khả Kiêu nhíu mày, nhìn chằm chằm Đường Dập không nói gì.

“Nếu không có việc gì, thì tôi về trước đây.” Đường Dập trầm giọng nói, liếc nhìn Diệp Nhân Sinh một cái rồi lấy chìa khóa ra xoay người đi về phòng, Mã Thiển Thiển cũng phụ đỡ Diệp Nhân Sinh nhanh chóng chuồn mất, để lại Tiểu Vương tiếp tục nằm đơ trên đất.

“Cô đã biết cô ấy chính là Sinh Sinh Ly Nhân...” Quách Khả Kiêu nói nhỏ: “Tại sao không trực tiếp để đạo diễn Hồ đuổi việc cô ấy?”

“Như thế rất không thú vị, tôi sẽ để cho chính cô ta biết khó mà rút lui.” Tuyên Tử mỉm cười: “Anh không biết... phụ nữ có rất nhiều mặt sao?”

Trong lòng Quách Khả Kiêu chìm xuống, Tuyên Tử thông minh như vậy, hiển nhiên sẽ không ở trước mặt Đường Dập mà đối địch với Diệp Nhân Sinh, nhưng một Lăng Tử Huyền trong trò chơi kia biểu hiện xúc động lỗ mãng như thế, có phải cũng chỉ là một trong những bộ mặt của Tuyên Tử?

Chẳng qua anh chỉ muốn Diệp Nhân Sinh không gây trở ngại cho tiền đồ của Đường Dập mà thôi, nhưng rõ ràng Tuyên Tử không chỉ thỏa mãn với việc này.

Rốt cuộc cô nàng đang tính toán cái gì?

Quách Khả Kiêu nhìn bóng lưng Tuyên Tử rời đi, thở dài đánh sượt rồi quay về phòng.

Vì thế... Vương mẫu bị mọi người quên lãng vẫn còn nằm đơ trên mặt đất...

45. Chương 45: Thời Gian

Cho dù Diệp Nhân Sinh cuộn mình trong chăn trên giường quay cuồng, vẫn không thể ngăn được Mã Thiển Thiển không ngừng phát ra mùi oán niệm vô cùng.

“Nếu như không dựa vào ba của cô ta, thì cô ta là cái thá gì chứ?” Mã Thiển Thiển phẫn nộ nói lảm nhảm: “Xem thường mình là sao? Cô ta thì sạch sẽ hơn chẳng? Có ai không biết trong công ti Tuyên Lỗi dơ bẩn thế nào!”

Cô ấy không phải là đang chửi rửa Tuyên Tử chiếm lấy Đường Dập đấy chứ? Diệp Nhân Sinh nhất thời thò đầu ra khỏi chăn tìm hiểu: “Mình thấy cái cô Tuyên Tử đấy cũng rất nhã nhặn, không có gì kiêu ngạo cả.”

“Nhã nhặn cái rắm!” Mã Thiển Thiển một cước bước trên người Diệp Nhân Sinh: “Đó chỉ là giả bộ trước mặt Đường Dập thôi, chỉ là quen biết nhau sớm vài năm ở bên Mỹ, nên mới đặc ý thế đấy chứ!”

Có thể quen biết nhau vài năm ở Mỹ, đương nhiên phải đặc ý.

Diệp Nhân Sinh có chút uể oải, cô ngay cả Mỹ cũng chưa từng đến, mà cũng chẳng muốn đi. Mã Thiển Thiển trông thấy vẻ mặt đau khổ của cô, cứ nghĩ cô bị mình ngồi lên nên mới đau, lập tức cẩn thận trở mình.

“Ôi, bây giờ cậu với Đường Dập cũng coi như là bạn sinh tử, chắc chắn quan hệ phải tốt hơn so với người thường, anh ấy có bao giờ nói qua với cậu là người anh ấy thích là Tuyên Tử không?”

“Mạng chưa giữ được, ai mà có tâm tư muốn bàn chuyện này chứ...” Diệp Nhân Sinh liếc cô một cái, không ngờ Mã Thiển Thiển lại phô ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: “Mất mạng cũng chẳng hề gì, cậu với Đường Dập cô nam quả nữ ở trên núi một đêm, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Có thể xảy ra chuyện gì được cơ chứ...” Diệp Nhân Sinh buồn cười bĩu môi, trong đầu lại không tự chủ được nhớ lại cái đêm hôm đó ở sơn động, hình như nhiệt độ cơ thể ấm áp vẫn còn phảng phất đâu đó, hơi thở nam tính mát lạnh xuyên thấu qua áo sơ mi ướt đầm của anh quanh quẩn bên người...

Màu trắng.

Đột nhiên cả khuôn mặt của Diệp Nhân Sinh đỏ bừng, Mã Thiển Thiển vốn vô tâm trêu chọc, không nghĩ cô đã biến thân thành đít khỉ, nhất thời cười hề hề dê tiện: “Tiểu Diệp thật có phúc, nói nhanh nói nhanh, đáng người Đường Dập thế nào?”

“Khá là chuẩn... Á, ý mình là sao mình biết được!”

Mã Thiển Thiển cười càng dê tiện hơn: “Cảm giác thế nào?”

“Chưa sờ qua sao biết được!”

“Hà? Thì ra là muốn sờ sao?”

“...”

Diệp Tư Cơ đến từ hành tinh ngân thơ đã không thể mở miệng nói, Mã Thiển Thiển vừa hâm mộ lẫn ghen tị lay cô: “Cấm cậu ý vào đáng người đẹp mà dụ dỗ Đường Dập của mình —— “

Đáng người? Diệp Nhân Sinh liếc xuống phía dưới một cái, nhất thời nhớ đến chiếc áo T-shirt bị xé rách cùng với vòm ngực lộ một mảng lớn da thịt ——

...

Mất thấy Diệp Nhân Sinh lại biến thân thành con côn trùng mập mạp lẩn lộn trong mềm, Mã Thiến Thiến không khỏi vô cùng đau lòng, người này đẹp như thế, chắc chắn đã đem Đường Dập ăn sạch sẽ...

Sẩm tối, đạo diễn Hồ gọi điện thoại cho Diệp Nhân Sinh, thái độ rất là ôn tồn hỏi cô muốn ăn gì. Diệp Nhân Sinh lúc này mới nhớ ra tối nay có bữa tiệc, hơn nữa còn vì đích danh cô mà mở tiệc, nhưng chỉ cần nghĩ đến người có thể sẽ xuất hiện trong bữa tiệc, thì ăn cũng như không mà thôi.

Diệp Nhân Sinh cũng khách khí mập mờ, giữ thể diện cho đạo diễn Hồ, thế nên bữa tiệc vẫn diễn ra bình thường, Diệp Nhân Sinh bấm tắt điện thoại, u buồn nhìn ra ngoài cửa sổ, âm thầm nghĩ cách lấy cơ sớm chuẩn đi.

Nhưng kết quả không như mong muốn, trong đoàn phim chỉ mời mười mấy người, ai ai cũng đều rất lắm chuyện, thúc giục Diệp Nhân Sinh báo cô kể lại sự việc mắc nạn vừa trải qua, quả quyết không thể chạy thoát. Diệp Nhân Sinh nhét đầy đồ ăn trong miệng, trong thâm tâm lệ rơi đầy.

Tuy rằng mọi người đều biết cơ bản quá trình hai người mắc nạn, nhưng về chi tiết, Đường Dập thì không ai dám hỏi, Diệp Nhân Sinh lại chạy trốn từ trong bệnh viện, cho nên đến hôm nay mới có cơ hội tám chuyện.

Tuyên Tử càng lúc càng tỏ vẻ hứng thú: “Tiểu Diệp với Đường Dập lần lượt lạc đường rồi lại ở cùng nhau, thật khéo quá.”

“Đó không phải là khéo, mà gọi là duyên phận.” Mã Thiến Thiến cười to: “Dù sao đi nữa so với việc thư từ qua lại nhớ nhớ nhung nhung thì duyên phận vẫn hơn, đúng không Tiểu Diệp?”

Diệp Nhân Sinh liền giả vờ như không nghe thấy, Tuyên Tử cười dịu dàng: “Đương nhiên, cũng hơn hẳn cái loại chưa bao giờ gặp duyên phận.”

Mã Thiến Thiến tức đến nổi mắc một mẩu xương cá trong họng, Diệp Nhân Sinh vội vàng dấm lưng giúp cô, trộm liếc mắt nhìn Đường Dập, thấy anh nói nói cười cười, nghiêng đầu đang nói gì đó với nhà tạo mẫu, Tuyên Tử gấp cho anh một miếng xương sườn, Đường Dập lễ độ cười đáp trả cô nàng, nhẹ nhàng mà tươi đẹp, Diệp Nhân Sinh buồn rầu di chuyển tầm mắt, làm quái, làm quái gì mà Lệnh Hồ bảo bối của cô lại trở thành bộ dạng hại nước hại dân như thế này chứ!

Nhưng cô lại hơi bình thường một chút.

“Tiểu Diệp thật lợi hại quá đi, khe đất sâu như thế mà cũng trèo lên được.” Anh A trong đoàn cảm thán nói.

“Nhưng chính cô ấy đã khẳng định không thể mà, không lẽ trong hai ngày đó Đường Dập luôn công cô đi?” Chị B tò mò hỏi, đột nhiên ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Diệp Nhân Sinh.

“Á...” Cô ngập ngừng đáp ứng, vẻ mặt rất khả nghi, Tuyên Tử nhìn không chớp mắt vào cô.

“Nghe bảo lúc tìm thấy, quần áo trên người hai bọn họ còn không chỉnh tề...” Mã Thiến Thiến còn đổ thêm dầu vào lửa.

Ngay tức khắc mọi người trong đoàn phim ồ lên, Diệp Nhân Sinh càng thêm xấu hổ, đột nhiên nghe Tuyên Tử nói: “Tiểu Diệp giữ mình trong sạch, Đường Dập cũng là chính nhân quân tử, đương nhiên không thể nào như vậy.”

“Đúng thế, có Tuyên đại mỹ nữ là cô ở đây, Đường Dập sẽ không đói bụng mà vợ quàng đâu..” Cô C cũng là người trong đoàn phim nịnh nọt nói. Cuộc vui này không có cấm kỵ gì, Diệp Nhân Sinh cũng cười cười theo mọi người, nhưng trong lòng cảm thấy không đúng.

Đường Dập mỉm cười: “Chân Tiểu Diệp bị gãy, tôi cũng không thể lợi dụng lúc người ta gặp nạn được.”

Mọi người ngẩn ra, rồi lại ồ lên một tràng. Anh nói như vậy, tuy là nói đùa, nhưng cũng khiến Diệp Nhân Sinh xấu hổ muốn tìm chỗ chui xuống. Tuyên Tử thân mật dùng cùi chỏ huých Đường Dập một cái: “Đừng nói đùa chứ, lúc tìm được cậu thì cậu đã ngất đi rồi, chỉ thấy Tiểu Diệp tỉnh táo thôi.”

Giọng của cô không lớn, nhưng mọi người nghe rất rõ, đều cảm thấy đắc ý chỗ nào đó. Đạo diễn Hồ ho khụ một tiếng, ông ta là người từng trải, sao có thể không biết thực chất bên trong đang đối chọi gay gắt, nhưng

ông không cảm thấy Diệp Nhân Sinh có thể uy hiếp được Tuyên Tử cái gì, bĩu môi vừa định mở miệng nói chuyện, đã thấy Diệp Nhân Sinh đặt ly rượu lên trên bàn, miệng nở nụ cười tươi.

Diệp Nhân Sinh ở bên cạnh ra vẻ rất đáng thương, tựa như một câu vừa rồi của Đường Dập khiến cô có dũng khí, anh ***, anh nhặt quả hồng mềm lên dùng sức nắm, thật ra lúc này cô cũng là quả hồng?!

“Ầy zà ầy zà, vốn đợi cho Đường Dập ngắt đi để chiếm món hời, quần áo cũng lột cả rồi, kết quả đội cứu hộ tới, thật đáng ghét!”

Cô đáng khinh liếc mắt đưa tình, mọi người nhất thời cười to, không khí càng thoải mái hơn, Diệp Nhân Sinh rõ ràng hoa chân múa tay vui sướng cười nói: “Cái này gọi là nhờ họa mà được phúc, vẫn là phúc lớn.”

Tuyên Tử cũng cười, nhưng không nói gì, nhất thời Diệp Nhân Sinh tự nhiên lại, dù sao diện mạo vô sỉ đều phô ra bên ngoài, có gì phải sợ? Cô không dám nhìn Đường Dập, chỉ cùng người khác lớn tiếng nói cười.

Bữa tiệc này có thể nói là gió nổi mây phun, đa số mọi người uống say túy lúy, Diệp Nhân Sinh và Đường Dập vì vừa xuất viện nên không bị ép uống rượu, Mã Thiển Thiển không chịu được cảnh Tuyên Tử kẻ sát Đường Dập nên đã sớm chạy, Tuyên Tử cũng uống không ít, hai gò má ửng hồng, mỹ lệ vô cùng.

Sau đó cả đoàn người say khướt lục đục lên xe trở về khách sạn, hình như Quách Khả Kiêu có việc gì đó phải xử lý, vội tìm Đường Dập lên lầu trước, Tuyên Tử chủ động yêu cầu đẩy giùm Diệp Nhân Sinh về phòng, Diệp Nhân Sinh nói cảm ơn rồi ngồi im lặng, nghe giọng nói say của Tuyên Tử không biết đang nói chuyện với ai.

“Ừ, em đang giúp Tiểu Diệp, đợi lát nữa sẽ về... Không phải vội như vậy đâu, lúc này anh đi nhanh như vậy... Tối nay? Bỏ đi, chỉ khiến người ta thấy không tốt thôi... Vậy anh đứng đợi ở thang máy chờ em chút... Đáng ghét!”

Hai chữ cuối cùng này Diệp Nhân Sinh nghe được mà cả người tê rần, xương cốt bên trong xộp giòn, chắc hẳn người bên kia cũng trầm bồng không thôi. Cô biết Tuyên Tử thích Đường Dập, cô có thể nói như vậy là bởi vì thật ra chuyện cũng không khó đoán, chỉ là... bất kể thế nào đi nữa cũng không muốn tin mà thôi.

Mà không tin thì phải làm thế nào đây? Coi như thật sự không phải là Đường Dập phải làm thế nào đây?

Cô ngăn người, chợt nghe bên tai tiếng Tuyên Tử cười hì hì: “Tiểu Diệp... cô có người mình thích không?”

Động tác và ngữ điệu ngà ngà say như thế đột nhiên khiến Diệp Nhân Sinh mềm lòng, Tuyên Tử thích Đường Dập, cô cũng thích Đường Dập, chẳng qua là cùng thích một người mà thôi, cô phát hiện thật ra mình cũng không ghét Tuyên Tử, chỉ là có sự tương phản mạnh mẽ giữa đồ kị và ghen tị mà thôi.

“Có.” Diệp Nhân Sinh nói nhỏ.

Tuyên Tử cười rộ lên, giúp cô đi vào thang máy, chọn tầng bốn, nhưng nút ở tầng ba cũng sáng lên, hình như đang có người chờ ở đó và muốn đi lên.

Trong nhất thời, thang máy yên tĩnh đến đáng sợ, Diệp Nhân Sinh ngơ ngác nhìn chăm chú vào cửa thang máy, như là buộc thứ gì đó vào người.

Tới tầng ba, ting một tiếng, cửa thang máy chậm rãi mở ra hai bên, Diệp Nhân Sinh nghe thấy âm thanh ngọt ngào của Tuyên Tử: “À, mình quên vài việc, cậu giúp mình đẩy Tiểu Diệp lên được chứ?”

Đường Dập bước vào thang máy, Tuyên Tử đi ra, cửa chậm rãi khép lại.

Diệp Nhân Sinh cúi đầu, thì ra Lộ Mỹ Hà xem đồng tiểu thuyết ngôn tình kia cũng không phải là hoàn toàn không có căn cứ, lúc một người đau lòng tới cực điểm, thì thật sự có thể mỉm cười trong đau đớn.

Cô ngẩng đầu nhìn Đường Dập: “Anh đỡ hơn rồi chứ?”

Ngữ khí thật sự mất tự nhiên, Đường Dập khẽ ừ, còn chưa đợi anh nói gì, Diệp Nhân Sinh đã cười nói: “Hôm nay cảm ơn anh đã giúp tôi giải vây... uầy, bọn họ thật là lăm chuyen.”

“Không cần khách khí.” Đường Dập nói: “Cô cũng giải quyết rất tốt mà.”

“Hả? Đây là tôi nói đùa thôi mà...” Diệp Nhân Sinh cười cười: “Anh không giận là tốt rồi...”

Cửa thang máy mở ra, Đường Dập đẩy Diệp Nhân Sinh ra khỏi thang máy, cô dừng một chút, đột nhiên không cười nữa.

“Đến đây là được rồi.” Diệp Nhân Sinh không nhìn thẳng vào anh: “Tự mình tôi có thể đi về phòng.”

“Cứ để tôi giúp cô đến trước cửa...”

“Không.” Diệp Nhân Sinh di chuyển xe lăn lên phía trước, nghiêng người, ngẩng đầu nhìn anh.

“Thật đấy... đến đây là được rồi.”

Lần này, cô không thể né tránh ánh mắt anh được nữa, cuối cùng cũng có thể nhìn vào đôi mắt đen lầy như đá obsidian¹, đây là người mà cô yêu hết mình, toàn tâm toàn ý muốn đi cùng anh. Nhưng sao anh lại tỏa sáng đến thế, ngay cả cơ hội đến gần cô cũng không có.

Có thể nhìn anh gần như thế này, thật là tốt.

Cô đang cười, nhưng trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Đến đây là được rồi, có lẽ không chỉ là khoảng cách trở về phòng.

Cho dù cô có kiên cường đến đâu, cũng sẽ bị sự thật hù dọa chạy trốn chết. Anh đã muốn ích kỷ như vậy, nhưng vẫn tham lam muốn nhiều thời gian hơn, lâu hơn, để có thể giữ gìn những phút giây bên cô.

Đường Dập nhẹ nhàng cầm lấy tay vịn xe lăn: “Đến đây chưa đủ.”

Anh giúp cô chậm rãi bước đi, bóng hai người ở hành lang dưới ánh đèn lần lượt thay đổi, cuối cùng đã tới cửa.

“Còn nhớ cô từng nói...” Đường Dập bỗng nhiên hạ giọng: “Nếu chúng ta còn sống, thì sẽ mời bữa tôi?”

“A?” Trong nhất thời Diệp Nhân Sinh không thể xoay chuyển kịp cảm xúc đang còn chìm đắm trong tổn thương u buồn.

“Muốn nợ sao...”

“Không không không.” Diệp Nhân Sinh vội vàng xua tay: “Đương nhiên phải mời rồi.”

“Vậy thì để ngày mai nhé.” Đường Dập đi vài bước, rồi xoay người lại cười với cô: “Tôi không khách khí đâu.”

Diệp Nhân Sinh bị phóng điện đến nỗi choáng đầu hoa mắt, lại nghe ra vài phần xảo quyết trong câu nói, nhất thời trong lòng nguội lạnh một nửa: “Tôi còn chưa được phát lương mà...”

...

Xin cô có một ít của thiếu nữ đang yêu đẩy Sinh ca à...

46. Chương 46: Đêm Dài Người Không Yên

“Ngày mai lại bắt đầu ghi hình nữa rồi, bây giờ lời thoại nhiều quá, bố bảo để cho cậu nghỉ ngơi tốt, nên không cần quan tâm tới gì, nếu cậu muốn hóng mát thì mai mình sẽ đẩy cậu đi... Không không, nhất định phải đi, sao có thể để cô à Tuyên Tử kia đắc ý được chứ... Tiểu Diệp... Tiểu Diệp?”

Mã Thiên Thiên nói cho nát mồm nửa ngày mà vẫn không thấy Diệp Nhân Sinh trả lời, vừa quay đầu lại thì ngạc nhiên khi thấy chân của cô nàng vẫn còn trên xe lăn, nhưng cái mông đã dịch chuyển tới bên giường, khoe miệng xoắn lại theo một góc quái lạ, hình như là đang cười ngây ngô. Có hứng thú với kịch bản vậy sao!

Mỗ Thiên nhất thời bị bộ dạng khát tình vô hạn này của cô dọa cho sợ hãi.

Được rồi, là cô không nên nhộn nhạo như vậy.

Nếu là một cô gái bình thường lúc này tâm lý vẫn bình thường thì không phải nên đau buồn hối tiếc cảm thán đây là lần duy nhất cuối cùng hai người được ở chung sao? Nhưng mà... làm sao, làm sao lại cứ nghĩ đến ngày mai ăn cơm với Đường Dập lại nhin không được muốn cười thế này chứ?

Diệp Nhân Sinh trong lòng đánh chính mình một vạn lần, đột nhiên thấy bên tai yên tĩnh, lúc này mới kịp phản ứng, ho khụ một tiếng, bàn chân di chuyển từ xe lăn để mở.

“Cái đó... mình sẽ không đi đâu, ngày mai phải ăn bữa cơm với bạn rồi.”

“Bạn trai tới thăm cậu sao?” Mã Thiến Thiến cười hì hì ghé vào trước bàn chải trang sức ra, không hề để ý khuôn mặt Diệp Nhân Sinh lại biến thành đít khỉ: “Thế thì phải ăn mặc dễ nhìn một chút nhé.”

Một tiếng đùng vang lên trong đầu Diệp Nhân Sinh.

Cô kéo vali hành lý của mình với mấy cái túi lớn lên giường, lục tung bảy bạ một hồi, sau đó lại nhìn mấy bộ đồng phục với T-shirt và quần bò vứt đầy giường mà rơi lệ đầy mặt.

Lúc này bị gãy chân không đi mua quần áo kịp rồi, còn của Mã Thiến Thiến thì lại thiếu vải quá, Diệp Nhân Sinh đau khổ ngắm nhìn chiếc T-shirt đen bị xé cổ áo, nhìn chằm chằm vào đó giống như có thể nảy ra một bông hoa.

Thế nên mới có câu là: đêm dài người không yên.

Mã Thiến Thiến ôm cánh tay cô ngủ rất high, Diệp Nhân Sinh lại tròng mắt đếm gạch lát trần, chỉ cần vừa nhắm mắt lại là liền nghĩ ngay đến ngày mai ăn cơm với Đường Dập, nhất thời muốn đem đầu chôn vào trong chăn vạn vạn.

Cô nằm một hồi lâu, chỉ cảm thấy đau sống lưng, không kiềm chế được, lặng lẽ xê dịch khỏi tay của Mã Thiến Thiến, mở laptop lên lướt web, lại cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Hình như mấy ngày nay không có vào game rồi thì phải...

Diệp Nhân Sinh lén lút click vào biểu tượng trò chơi, bây giờ đã hơn mười hai giờ đêm, trong game không còn bóng dáng ai. Cô chỉ vốn định hái mấy viên thảo dược kiếm ít tiền, ai ngờ trong thành vắng ngắt, vừa vào đại sảnh môn phái thì bị đứng mấy giây, đợi đến khi máy chạy lại bình thường, mới phát hiện ra nội đường của Thần phái Ngọc Thanh đông nghịt người là người, Diệp Nhân Sinh mở danh sách bang phái ra, phát hiện Dẫn Huyền và Cổ Phi Dương cũng đều ở trong này.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Huyền MM, môn phái ta làm gì thế? Hạp sao...

[Bang Phái] Vân Mạt: Bọn Ma phái không biết nổi điên thế nào, đến tàn sát Ngọc Thanh Đường.

[Bang Phái] Vân Mạt: Ta là Dẫn Huyền, song mở nick chồng ta.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Sao lại gây sự với Ngọc Thanh thế... tàn sát dân trong thành cũng là tàn sát chủ thành đấy.

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: Một lũ thần kinh, hôm qua đã tới rồi, mọi người cố phòng thủ, hôm nay lại tới tiếp.

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: Hừ, bà cô giữ chân bọn họ hao tổn không ít.

Mất thấy trong bang còn rất nhiều Ngọc Thanh vẫn online giữa đêm khuya, Cổ Phi Dương luôn luôn ôn hòa cũng tức giận lên không để ý đến hình tượng, Diệp Nhân Sinh đang lo không có việc gì làm, cái này vừa hay thuận tâm, một mặt tự tìm chỗ khóa thẻ để dựa tựa, một mặt thì vui vẻ thăm hỏi trong bang.

[Bang Phái] Sinh Sinh Ly Nhân: Ma phái ở đâu ở đâu!

[Bang Phái] Dẫn Huyền: Lúc mười một giờ đã tới một lần, hiện tại chúng ta ít người, sợ là giữ không được.

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: Đám người kia điên rồi, đã hơn nửa đêm mà đánh nhau như dùng thuốc kích thích ấy.

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Huyền MM, Vân gian thương làm ăn buôn bán chắc chắn có nick của Ma phái, chúng ta đi xem có chuyện gì xảy ra.

[Bang Phái] Dẫn Huyền: Được.

Diệp Nhân Sênh đợi sau một lúc lâu không thấy Dẫn Huyền nói chuyện, trong lòng lại rất tò mò, liền out khỏi nhân vật, lập thêm nick Ngọc Thanh Ma phái, rồi lại online. Kết quả là bị chặn lại đọc điều khoản ở giao diện, vất vả lắm mới xuất hiện bên trong nội đường Ma phái Ngọc Thanh, nhưng lại bị một cái tên màu xanh trước mắt chặn lại.

Người của Ma phái vốn dĩ nhiều hơn của Thần phái rất nhiều, thế nhưng lại làm gì khiến cái Ngọc Thanh này nửa đêm không ngủ, rảnh rỗi đến thế sao...

[Ngọc Thanh] Vô Cực Tiên: Đoàn tàn sát Thần phái Ngọc Thanh mở tổ! Là đàn ông thì đánh 1 tiến tổ, đến sư tổ cũng để cho bọn hấn giết, mặt mũi của Ma phái đều mất hết, còn chơi cái rầm gì nữa!

...

Đây màn hình đều xuất hiện đầy thông báo này, hơn nữa lại là kênh của nội đường Ngọc Thanh, cô muốn đánh 1 tiến tổ để xem tình hình, nhưng người ta chắc chắn sẽ không cần nick cấp 1, thành phần gian tế rõ ràng. Diệp Nhân Sênh rất vui sướng khi thấy người ta gặp họa, cửa của môn phái treo đèn lồng màu trắng, chức trưởng môn của Ma phái Ngọc Thanh trống không, phía sau là một chữ “Tế” thật lớn.

Chương môn môn phái bị giết, nhất định đại sảnh phải đốt giấy để tang một tuần, toàn bộ nick nhỏ phải học kỹ năng liên miên, giết người chơi của môn phái đối phương sẽ không đạt được vinh dự. Diệp Nhân Sênh đột nhiên cảm giác giống như đã ở đâu nghe qua chuyện này, thiếu niên nhà ai hiện ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, đêm khuya đơn thương độc mã chọi hết cả Ma phái Ngọc Thanh Đường, giết luôn sư tổ của Ma phái Ngọc Thanh “Hận Thế”, giành được nan quạt Càn Khôn, cuối cùng làm thành vũ khí cực thư của Ngọc Thanh – quạt Càn Khôn Ngọc Thanh.

Trong thâm tâm cô đột nhiên có một mùi hơi chua mềm mại.

Thì ra, trận đấu này bắt nguồn từ Lệnh Hồ sao...

Diệp Nhân Sênh lặng lẽ out ra khỏi nick nhỏ, lựa chọn nhân vật phản hồi, đăng nhập vào Sênh Sênh Ly Nhân.

Dẫn Huyền đã sớm quay lại, đem mọi việc bàn luận với mọi người trên kênh bang phái, Diệp Nhân Sênh cảm thấy xấu hổ, phu quân mình nổi tiếng vô cùng, còn chính mình thì lại trước sau lên đầu trường xử lý hoa đào không ngừng, có lẽ tiếng xấu đã sớm lan xa. Nói cho cùng thì việc này cô cũng không rõ sự tình, nhưng Đường Dập là làm vì cô.

Là anh vì cô mà làm, giống như chỉ cần nghĩ đến những lời này, thì có gì đó thít chặt không ngừng.

Lòng hư vinh nho nhỏ của Diệp Nhân Sênh đã bùng phát rầm rộ như vậy, coi như mọi người muốn trách cô, thì cũng đành chịu thôi.

Cô không hề đạo đức giả ở trên kênh tỏ ra phu quân mình nhất thời ngẫu hứng có trách nhiệm rất lớn xin lỗi mọi người hãy trách móc cô đi bla bla bla bla...

Tiếc là có quá nhiều Ngọc Thanh phản ứng...

[Ngọc Thanh] Tuyết Hàn: A, tiểu thụ trong truyền thuyết đã lên mạng!

[Ngọc Thanh] Mộng Chi Hoa Lôi: Ai nói, Sênh ca một lòng tiến công nhé!

[Ngọc Thanh] Tụ Liên Diễm: Gào khóc Lệnh Hồ SAMA thật khó chịu, bình thường cái gì cũng không nói, đến thời khắc mấu chốt vì Sênh ca nhà hấn mà đi tàn sát “Hận Thế” của Ma phái, rất anh tuấn à nha! Ta yêu hấn làm sao...

[Ngọc Thanh] Đêm Đã Say: Người trên xin đừng nhộn nhạo, Hồ ca là của Sênh ca, hủ quốc mới là thiên đường của chúng ta.

[Ngọc Thanh] Tiểu Tiên Tiên Đáng Yêu: Vì hủ quốc thần thánh, xin thần phù hộ cho chúng ta bảo vệ cái tình yêu kinh thiên động địa này đi!

[Ngọc Thanh] Mỹ Trinh Tử: Sênh ca không phải sợ, chúng ta bảo vệ ca!

[Ngọc Thanh] Thần Y Diệu Thủ: Lũ cặn bã Ma phái thích tới thì tới, các tỷ tỷ đây còn rất nhiều card!

[Ngọc Thanh] Băng Diệp Tâm Ngữ: Sênh ca, xin ca kết giao với ta.

[Ngọc Thanh] Cổ Phì Dương: Người trên cút đi.

[Ngọc Thanh] Tiểu Ô Quy Lưu Lạc: Người trên của người trên cút đi.

[Ngọc Thanh] Thỏ Thỏ: Người trên của người trên của người trên cút đi.

[Ngọc Thanh] Băng Diệp Tâm Ngữ: Đáng ghét thế, người ta là không kiềm chế được đem lòng mến mộ Sênh ca thôi mà, nếu có một ngày Sênh ca chịu cho ta đánh dấu trường một lần, ta chết cũng không tiếc.

[Ngọc Thanh] Cổ Phì Dương: Đó là đái ngộ chỉ có Hồ ca mới có, giống động vật cái cút đi.

...

Làm đàn ông, thật tốt.

Diệp Nhân Sênh rơi lệ đầy mặt quyết định, vì sinh mệnh an toàn, có lẽ không nên tiết lộ giới tính của mình...

Cô vừa mới nhẹ nhàng thở ra, trong kênh lại nhảy ra tin báo Thần phái Ngọc Thanh canh phòng bị giết, đồng thời trên bản đồ màu sắc của Ma phái vô cùng nhiều, giống như thủy triều từ bên kia vọt tới.

Ma phái bắt đầu tiến công.

Thủ hành chiến như vậy thì không thể đơn thuần dựa vào riêng đội quân được, nhất định phải có người chỉ huy. Dẫn Huyền đã sớm post nick UT của bang phái ra, Diệp Nhân Sênh suy nghĩ, rồi sửa lại cái tên UT của mình, lúc này mới đăng nhập vào UT của bang phái, đỡ để các tiểu cô nương quần quít lấy cô nói chuyện, việc đó có thể làm lộ chuyện không hay.

Diệp Nhân Sênh vừa mới đi vào, trong UT thỉnh thoảng truyền đến một giọng nam, đúng là một giọng nam không ngờ đến.

“Ừm, bên Ma phái hình như phân thành hai đoàn đội, khoảng tám mươi người, có hơn mười môn phái khác, còn lại tất cả đều là Ngọc Thanh, chúng ta chỉ có hơn sáu mươi người, nhưng chỉ cần sắp xếp tốt thì phòng thủ cũng ổn thôi.”

Không ngờ lại là tên quỷ Lâu Vân Phong này...

Nhưng mà Vân Sinh Hải Lâu vẫn không hề online, làm sao hắn biết tình hình bên Ma phái? Chẳng lẽ hắn còn có nick nhỏ? Đương lúc tò mò, đã thấy trong UT bắn ra một khung tán gẫu riêng.

Kê Kê Phục Kê Kê: Này, cũng đến hả.

Diệp Nhân Sênh không ngờ cái vỏ bọc này lại bị nhìn xuyên thấu nhanh như thế, lập tức phần nộ hét lên.

Bi Kịch Nhân Sinh Tôn Tha Muội: = = làm sao anh biết là tôi!

Kê Kê Phục Kê Kê: ...

Kê Kê Phục Kê Kê: Rất rõ ràng...

Bi Kịch Nhân Sinh Tôn Tha Muội: Anh đang ở đây thì không lẽ Ma phái có nick nhỏ sao?

Kê Kê Phục Kê Kê: Anh có quý danh ở Ma phái.

Bi Kịch Nhân Sinh Tôn Tha Muội: Há há, quý danh? Không sợ bị tỷ đây giết sao...

Kê Kê Phục Kê Kê: Hình như không, trái lại anh còn giết em vài lần.

Bi Kịch Nhân Sinh Tôn Tha Muội: = =# Who are you!!!!

Kê Kê Phục Kê Kê: Lộ Tây Pháp.

...

Thỉ ra khiến cô có thể chơi game này, còn phá hủy Thần phù bang phái, đều là do một tay tên khốn này tạo nên.

Không phải hần, cũng sẽ không gặp được Đường Dập... Diệp Nhân Sinh cười khổ, cái ngày cô từng bị giết, bị canh giữ, bị ngược, những lúc đấy đã từng xem là thù hận đến cực điểm, trong nháy mắt nay đột nhiên trở nên không hề quan trọng.

Bởi vì trong lòng đã lấp đầy hình bóng của một người.

Thật ra thì Lâu Vân Phong cũng không hề đáng ghét lắm, lại nói, anh còn giúp bang phái của cô. Diệp Nhân Sinh quyết định quên đi cái chuyện anh đã từng hướng về phía cô gọi là “quỷ”, sẽ đối đãi với anh như bạn học cũ.

Bi Kịch Nhân Sinh Tôn Tha Muội: Không thể ngờ được hội trưởng Lâu trong truyền thuyết lại có thể thích chơi trò biến thân thế này.

Lâu Vân Phong ở bên kia im lặng một lát, cứ tưởng cô sẽ có một loạt phản ứng tức giận, nhưng thế nào đi nữa cũng không ngờ cô lại đột nhiên quên đi quá khứ.

Xem ra...

Kê Kê Phục Kê Kê: Em đã biết thân phận của Lệnh Hồ rồi sao?

Bi Kịch Nhân Sinh Tôn Tha Muội: Ừ, cảm ơn anh đã nhắc nhở.

Kê Kê Phục Kê Kê: Đã biết rồi mà vẫn còn muốn tiếp tục như thế sao?

Bi Kịch Nhân Sinh Tôn Tha Muội: Mời nhìn tên UT của tỷ.

Kê Kê Phục Kê Kê: Anh đã nghĩ em có chút không giống người thường, thật không ngờ lại...

Hai người nói chuyện rất khéo léo, cô rõ ràng hiểu được ý của anh, không ngờ Diệp Nhân Sinh cũng là một cô gái bị hư vinh đánh vào đầu, mong muốn bản thân cuối cùng cũng có một ngày có thể cùng Đường Dập trải qua giấc mộng xuân thu.

Nếu thật như thế thì tốt rồi.

Nếu cô có thể khờ dại như vậy, thì không cần phải đêm nào cũng đột nhiên mở to mắt, nhìn trần nhà mất ngủ đợi đến bình minh.

Lâu Vân Phong khẽ thở dài một tiếng, trở lại giao diện trò chơi, anh vừa mới đi vắng, thủ thành Thần phái đã bất lực, bị Ma phái giết đến rối tinh mù. Cũng may bố cục Ngọc Thanh Đường của Thần phái rất dễ bảo vệ cho sư tổ, Dẫn Huyền cùng mấy người khác đang còn đau khổ chống đỡ, nhóm Ngọc Thanh đã nằm thi trên đất thì liền đấu khẩu một trận.

[Thế Giới] Đi Qua Đi Qua: Lũ cặn bã Ma phái chó đờng ý có nhiều người, có bản lĩnh thì đánh một như Lệnh Hồ đi.

[Thế Giới] Thủy Nguyệt: Sáng sớm năm giờ Lệnh Hồ đến, bên Ma phái chẳng có bóng dáng một ai, các người có bản lĩnh cũng đều log-out hết, để mình ca giết từ từ.

[Thế Giới] Ma Tôn Trọng Lâu: Dừng tay.

Tên Ma Tôn Trọng Lâu này chỉ nói một câu, toàn bộ Ma phái lại dừng tay hết.

[Thế Giới] Ma Tôn Trọng Lâu: Tùy chọn một người đến đấu, nếu các người thua thì để cho ta vào giết “Tể Thế”, thế nào?

“Tể Thế” là tên của sư tổ Thần phái Ngọc Thanh, Lâu Vân Phong khẽ lắc đầu, tên Ma Tôn Trọng Lâu này quá kích động rồi, vốn để mọi chuyện ổn lại, có làm gì cũng không được bị kích động. Hần muốn cùng Đọa Lạc Thiên Sứ tranh đệ nhất bang phái Ma phái, đúng là kém xa.

Lâu Vân Phong vừa định đổi qua nick Vân Sinh Hải Lâu, thì thấy ở trên kênh thể giới nhảy ra một hàng chữ nhỏ.

[Thế Giới] Sênh Sênh Ly Nhân: Cái đây là các người thua chứ (biểu tượng khinh bỉ)

Quách Khả Kiêu ngẩn ra, anh ta đăng nhập vào nick A Đào Ma phải xem nào nhiệt, không hề biết Sênh ca cũng online.

Đường Dập chẳng biết đứng phía sau anh từ lúc nào, liếc mắt nhìn qua, rồi xoay người chuẩn bị đi ngủ.

“Này?” Quách Khả Kiêu cảm thấy kì quái: “Vợ cậu một mình đấu với người ta, cậu không quan tâm sao.”

“Cần phải thế sao?” Tựa hồ tâm tình Đường Dập rất không tồi, cứ như ngày mai có chuyện gì đó rất tốt xảy ra: “Cũng không nhìn xem là vợ của ai.”

...

Hai vợ chồng này thật là khoa trương giống nhau cần phải ăn đòn...

47. Chương 47

48. Chương 48

49. Chương 49

50. Chương 50

51. Chương 51: Hôn

Tới nửa đêm, bởi vì giải quyết chuyện lớn trong lòng là Diệp Nhân Sênh mà Quách Khả Kiêu mất ngủ, phải một lúc lâu sau mới chợp mắt được, nhưng không ngờ điện thoại đột nhiên vang lên chấn động liên hồi, Quách mỗ bất đắc dĩ, đành phải ti hí mắt cố nhìn xem là ai. Tuyên đại mỹ nữ, bốn tin nhắn chưa đọc, sáu cuộc gọi nhỡ.

Quách Khả Kiêu vừa thấy mỹ nữ lập tức tinh thần tỉnh táo, anh ta dụi mắt, lật người, mở tin nhắn ra.

“Xem xem Đường Dập đang làm gì trong game” – Tuyên Tử.

Bốn tin nhắn nội dung giống nhau, Quách Khả Kiêu cảm thấy có chỗ không phải, nếu Diệp Nhân Sênh vừa hay lên mạng, thì chẳng phải là phát hiện Đường Dập ở trong phòng Tuyên Tử thật là không làm... Á, tuy đúng là không làm gì, nhưng nếu Diệp Nhân Sênh biết, thì chẳng phải đêm nay anh ta khổ tâm tốn thời gian lại lãng phí sao.

Anh chàng ngáp một cái, mở laptop ra, trong lúc chờ khởi động máy thuận tiện nhắn tin trả lời Tuyên Tử.

Trò chơi load lâu quá —— Quách Khả Kiêu không thèm để ý, mạng ở khách sạn cũng không dám khen tặng...

Nhưng mà... Một điều thuốc vừa được rút ra, trên màn hình vẫn dừng lại tại dáng người khêu gợi phiêu dật của mỹ nữ Lưu Vân, cái này thì hơi quá mức rồi!

Quách Khả Kiêu thoát ra rồi lại đăng nhập vào, vất vả lắm mới vào được giao diện trò chơi, nhưng chưa kịp nhìn rõ thứ gì trước mắt, trong chốc lát đã bị kẹt lại ở đây.

Anh ta tức giận đến nổi đầu lông mày co rút, nhưng khóe mắt thoáng lướt qua kênh Thế Giới, nhất thời ngẩn người.

[Thế Giới] Rơi Xuống Nước Mơ Hồ: Đường Dập ở Vân Tà cốc!

[Thế Giới] Rơi Xuống Nước Mơ Hồ: Đường Dập ở Vân Tà cốc!

[Thế Giới] Rơi Xuống Nước Mơ Hồ: Đường Dập ở Vân Tà cốc!

[Thế Giới] Tiểu Hà Đầy Gai: Người nhiều quá tìm không ra! Ta muốn chụp ảnh chung oa oa oa.

[Thế Giới] Mỹ Lệ Bì: Lừa gạt lừa gạt, sát thành tiếp tục hợp lại.

[Thế Giới] Khuynh Thành Sắc: Đường Dập em yêu anh! Chúng em mãi ủng hộ anh!

[Thế Giới] Lão Thấp Hảo Thấp: ... Lũ con gái điên cả rồi.

[Thế Giới] Lạc Tuyết: Kẻ trên cút đi, Đường Dập a a a a

...

Quách Khả Kiêu trợn mắt, đợi àn hình trò chơi lại chạy suôn sẻ, liền nhanh chóng mở danh sách Bạn Tốt ra.

Cái tên mà chưa bao giờ sáng, rõ ràng nằm đầu danh sách Bạn Tốt, Quách Khả Kiêu không kịp khiếp sợ, nhanh chóng pm anh.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Đường Dập: Cậu đang làm gì thế?

[Hệ Thống] Người chơi từ chối nhận mật ngữ.

... Cũng đúng, lúc này nếu không cài đặt từ chối không tiếp, thì chỉ sợ laptop của Đường Dập sẽ bị hàng loạt mật ngữ của fans hâm mộ làm lag chết thôi. Quách Khả Kiêu nhú mày, Bất Khả Tiểu Bảo cười đại Ô Quy đi về phía chủ thành Ma phái – Vân Tà cốc.

Càng tới gần Vân Tà cốc, màn hình càng bị giật ghê gớm, Quách Khả Kiêu trong lòng thầm kêu khổ, không biết Đường Dập online nick này đã bao lâu rồi, cục diện có còn khống chế nổi không... Anh ta liền dứt khoát trực tiếp đổi sang Thuần Di đất đỏ, tiện tay lấy một điều thuốc ở trên bàn, còn chưa kịp châm đã thấy màn hình thay đổi.

Chỉ liếc mắt một cái, điều thuốc đã không còn trên tay, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Vân Tà cốc chủ thành Ma phái, dưới góc nhìn của người chơi Thần phái, vốn phải ứng với cái màu đỏ tươi của tên thủ vệ và người chơi, nhưng lúc này Vân Tà cốc hiện ra trước mắt là một màu xanh biếc mênh mông vô bờ bến, người chơi Thần phái chen chúc chật ních một chỗ, cả màn hình hết giật lại lag, thỉnh thoảng có mấy người, cái tên màu đỏ của Ma phái sống lại, còn chưa bước đi bước nào đã bị tầng tầng lớp lớp pháp thuật tiêu diệt. Cái này... số lượng Thần phái này chỉ sợ cả mười đội cũng không ngăn được?

Tranh Giành Trung Nguyên khi nào lại có nhiều Thần phái như vậy chứ....

Lâu Vân Phong ngồi trên chiếc ghế xoay thoải mái, hơi thẳng lưng, trong UT đã không có tiếng động, nhân số trong nội kênh cũng giảm bớt, điều này cũng khó trách, Thần phái đã muốn chiếm hết ưu thế, chủ của Vân Tà cốc bị giết, tiếp tục đánh cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đều là vì một người.

Vừa nghĩ đến đây, dường như có một hình ảnh không ngừng quay vòng trong đầu. Thảo nguyên rực rỡ như vậy, chàng trai Ma Ẩn không gió mà mái tóc đen vẫn bay bay nói với thiếu nữ Ngọc Thanh những lời hứa hẹn, anh vốn có thể ở ngoài lảng lảng nhìn tất cả chuyện này, nhưng không hiểu sao ma xui quỷ khiến thế nào, dường như mỗi lần đụng đến cô, anh liền trở nên kì quái. Tất cả đều bắt đầu do trận say rượu đùa vui kia, anh sớm đã biết, nhưng chẳng biết tại sao lại đột nhiên nổi lên ý muốn trêu đùa, giống như anh đối với tâm tư của cô chỉ là vô tình, nhưng một chút một chút, rốt cuộc cũng tích lũy đến mức anh cũng phải giật mình.

Thì ra... Lệnh Hồ cũng giống vậy sao?

Ánh mắt trời chói mắt sau giờ ngọ, những cánh hoa đào đã lâu không nở hoa xoay tròn bay múa giữa không trung, thiếu nữ Ngọc Thanh vẫn không hề nhúc nhích, anh chàng Thiên Kiếm cũng không nhúc nhích giúp

cô canh chừng trước Niệm Anh cốc. Anh biết anh tại sao phải làm như vậy —— Đường như nhìn bọn họ cách xa nhau một ít, anh và cô sẽ gần nhau hơn một ít.

Nhưng xem ra... anh sai rồi.

Cũng giống như trận này, Thần phái từ trên trời giáng xuống giành thắng lợi, xoay chuyển tình thế của Thần phái, cũng phá vỡ cả cục diện Tranh Giành Trung Nguyên.

Cũng giống như bóng lưng của chàng trai Ma Ẩn tự nhiên mà thoải mái, dường như anh để lại vài chữ lạnh lùng kia.

—— Nếu là chuyện của anh, hà cớ gì nhất định phải là Diệp Nhân Sinh?

—— Chính bởi vì là tôi, cho nên nhất định phải là Diệp Nhân Sinh.

Cho nên thật ra không phải kinh ngạc như vậy.

Nhưng sự tình đã đến bước này, trong lòng lại cảm giác đau đớn mất mát... Là cái gì đây?

“Diệp tiểu thư, thật khéo quá.”

Diệp Nhân Sinh đang vịn vào tường khắp khiêng đi bộ, bất ngờ nghe thấy âm thanh của Quách Khả Kiêu từ phía sau truyền đến, thiếu chút nữa là xiêu vẹo đá chó gặm phân. Có vẻ như sau khi mọi người làm rõ thân phận, Quách Khả Kiêu không còn gọi cô là Tiểu Diệp nữa, mà sửa lại thành Diệp tiểu thư, tuy không có gì sai, nhưng mỗi lần nghe thấy thế vẫn không chịu được mà nổi da gà.

Cô còn đang gật gật đầu, đã thấy Quách Khả Kiêu đưa ra danh thiếp: “Không biết đêm nay cô có thời gian không, có người muốn mời cô ăn bữa cơm tối.”

Diệp Nhân Sinh đón nhận tấm danh thiếp, hoa văn màu tím nổi lên trên LOGO vàng, buộc vòng quanh một cái tên vô cùng phong tình —— Tuyên Tử.

Tối qua vừa mới phá hỏng chuyện tốt của người ta, hôm nay lại muốn mời cô ăn cơm, có nghĩ thế nào thì đây cũng không phải là chuyện tốt... Diệp Nhân Sinh sợ hãi nuốt nước miếng, chờ lúc phản ứng lại ngẩng đầu lên, thì không thấy Quách Khả Kiêu đâu.

Được rồi, công việc quay phim đang sôi sục ngất trời, có lẽ bây giờ cô là người rảnh rỗi nhất đoàn phim —— Diệp Nhân Sinh không khỏi ưu sầu, không biết đạo diễn Hồ có trừ tiền lương cô không, tuy rằng cái chuyện xui xẻo trên núi kia hoàn toàn phải trách mình đạo diễn Hồ...

“Công việc chuẩn bị tốt rồi, tiếp theo chỉ nhờ vào cô thôi.” Quách Khả Kiêu có chút mệt mỏi ngã vật vào sofa: “Thật không ngờ cô lại đi gặp Đường Hân.”

“Ông ta đáng sợ với mấy người thế sao.” Tuyên Tử cẩn thận đưa tay mở túi, rút ra một tấm ảnh: “Hiệu quả không tệ, không hổ là chuyên nghiệp.”

“Bởi vì ông ta biết thân phận của cô, tâm tư của cô.” Quách Khả Kiêu liếc nhìn tấm ảnh chưa bao giờ thấy kia, hỏi một đấng, trả lời một nẻo: “Tin tôi đi, Tuyên Tử, không thể so đo với Đường Hân tình ranh hơn người được, ông ta chính là một lão hồ ly chân chính.”

“Những gì anh nói chẳng qua cũng chỉ là trên phương diện sự nghiệp mà thôi.” Tuyên Tử mỉm cười: “Nếu tôi là ông ta, cũng không mơ tưởng rằng đứa con bị vứt bỏ hơn hai mươi năm sẽ tha thứ ỉn, Đường Dập mãi là uy hiếp của ông ta.”

“Chắc chắn, cô còn đáng sợ hơn, ngay cả cha vợ tương lai cũng đi tính toán...”

“Đừng nói bừa.” Tuyên Tử cười quyến rũ, nhìn chằm chằm tấm ảnh mơ hồ trong tay, website, báo chí, tạp chí, chỉ trong vòng một đêm ngắn ngủi, bức ảnh cô và Đường Dập cùng ăn tối đã trải rộng phổ lớn ngõ nhỏ.

“Cô làm thế... Không sợ rước lấy ác cảm của Đường Dập sao?”

“Không sao, dù thế nào đi nữa tâm tư của anh ấy cũng không đặt vào tôi.” Tuyên Tử đứng lên, một giọt lệ lăn xuống, che khuất nơi khóe mắt xinh đẹp của cô.

Tôi muốn, là tương lai của anh ấy, thậm chí là cả đời.

Diệp Nhân Sinh giống như mắc phải chứng sợ hãi tiệc tùng, thường thì mỗi tối lúc có việc bận thì lại lo lắng hồi hộp đi lui đi lại trong phòng — Cho dù chân què cũng như vậy mà lắc lắc...

Sau mấy lần soi gương Sinh ca đã rút ra kết luận, lần này tuyệt đối không ngồi xe lăn nữa! Thua người không thua trận, tuy rằng cách biệt về bề ngoài quá xa, nhưng trên khí thế nhất định phải áp đảo đối phương từng giọt một. Diệp Nhân Sinh cẩn thận buộc tóc lên, mặc vào chiếc áo T-shirt màu hồng nhạt – thứ đồ có hơi thở của thực nữ duy nhất mà cô có, sau đó rúc vào buồng vệ sinh liều mạng đánh giày thể thao.

Thời gian đến, Diệp Nhân Sinh đứng giờ ra khỏi cửa, dưới lầu chiếc xe màu đen có rèm che sớm đã đợi sẵn. Một vệ sĩ mặc âu phục đen kính mắt đen nốt thay cô mở cửa xe, nhất thời Diệp Nhân Sinh có cảm giác lên xe của xã hội đen.

Quả nhiên là tiểu thư nhà giàu thích phô trương, Diệp Nhân Sinh nhìn cả đại sảnh to lớn sáng sủa chói lóa cùng những cô tiếp tân luôn thường trực nụ cười trên môi và những vị khách đi ra đi vào tấp nập, hết sức đau buồn muốn đập đầu vào tường.

Tuyên Tử ngồi ở chỗ rất dễ trông thấy trong đại sảnh, hình như không hề sợ người khác nhận ra cô, nhưng chỗ ngồi của cô thật sự là chói mắt hết sức... Diệp Nhân Sinh hít sâu một hơi, thẳng lưng lên, cho dù không xinh đẹp, nhưng cũng có thể coi vài ưu điểm.

Ấy, có lẽ đối với phụ nữ mà nói...

“Chờ cô đã lâu.” Tuyên Tử như rất chờ mong đứng lên, mỉm cười: “Biết là cô sẽ không ngồi xe lăn, nếu không tôi đã có thể đỡ cô rồi.”

Diệp Nhân Sinh ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại một tiếng, nhất thời cảm thấy quyết định không ngồi xe lăn của mình là sai... Nhưng biết đâu lúc đó Tuyên Tử lại tìm một lý do khác thoái thác chứ, đột nhiên cô cảm giác được mình cố mặc chiếc áo màu hồng này thật ngu ngốc, Tuyên Tử mặc bộ âu phục màu trắng từ đầu đến chân, già dặn mà không mất đi nét cao nhã, thật sự... thật sự là đẹp mắt.

Diệp Nhân Sinh không khỏi nhụt chí, bước vào cửa thang máy, trong nháy mắt cửa phòng mở ra, cô ngẩng đầu, thiếu chút nữa lại biến thành đứa ngốc ở đây.

Tuyên Tử cô ta... cô ta chưa từng nói sẽ mời Đường Dập!

Đường Dập cũng ngăn người, lập tức lễ phép đứng dậy đỡ Diệp Nhân Sinh, nhưng cô lại không đợi anh đến đây mà nhanh chóng ngồi lên chiếc ghế gần nhất, bốn phía mùi thơm lừng, thức ăn đầy bàn, xem ra đồ ăn đã đưa lên đủ, nên có lẽ cũng sẽ không có người phục vụ đến quấy rầy.

“Không biết cô thích ăn gì, nên tôi chọn mấy món thanh đạm.” Tuyên Tử gấp lên một miếng dưa xanh đặt vào đĩa của cô: “Không nên khách khí.”

Diệp Nhân Sinh không dám nhìn Đường Dập, chỉ buồn bực trong đầu bắt đầu ăn. Nhưng thời gian từ từ trôi qua, Tuyên Tử và Đường Dập toàn nói về những chuyện hồi trước ở Mỹ, dường như xem cô không tồn tại, Diệp Nhân Sinh lắng nghe một lúc, trong lòng vô cùng buồn bực — rốt cuộc Tuyên Tử mời cô đến đây làm gì? Mục đích không làm rõ, cô còn muốn chạy liệu Tuyên Tử có để thả cho cô đi không?

Hiển nhiên Diệp Nhân Sinh đã chờ đủ rồi, liền lau khóe miệng rồi mỉm cười với Tuyên Tử: “Cám ơn bữa tối của cô, nếu cô tìm tôi vì tối qua đã quấy rầy chuyện của hai người hoặc là tôi đã trông thấy gì, như vậy thì thật xin lỗi, tôi chắc chắn sẽ không —”

“Cô hiểu lầm rồi Diệp tiểu thư.” Tuyên Tử giống như kinh ngạc nhẹ nhàng che miệng lại: “Tôi vừa mới bắt đầu mà, nghe nói mấy người đang chơi cùng một trò chơi... đúng không?”

Trong nội tâm cô đột nhiên nảy dựng lên, từ “mấy người” này là chỉ ai?

Không đợi cô trả lời, Tuyên Tử lại tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy rất thú vị, liền tìm người cùng tạo nick chơi thử... Đường Dập, cậu có thể không biết mình, nhưng mình biết ID của cậu.”

“Vậy sao?” Đường Dập thoát nhìn cũng không kinh ngạc lắm, ánh mắt anh sáng ngời, rồi lại rơi xuống trên người Tuyên Tử: “Lần trước cậu dùng máy tính của mình, trên đó có cả ID lẫn máy chủ, biết cũng chẳng

có gì lạ.”

“Nhưng mà mình còn biết một chuyện khác nữa...” Tuyên Tử thần nhiên cười: “Nghe nói, cậu có sư phụ sao?”

Ầm một tiếng, Diệp Nhân Sinh đụng phải chiếc ly để cao tinh xảo trên bàn. Đường như cô có chút bối rối: “Ôi khát nước quá... Phục vụ đâu đến thêm nước đi...”

Nguy rồi, một kích động nhỏ lại khiến quên mất nơi này chưa chắc đã phục vụ trà nước miễn phí, Tuyên Tử cũng không sốt ruột mà nói cho xong, rồi cô nàng đứng dậy kéo cửa đi ra, nói gì đó với phục vụ bên ngoài, rất nhanh đã cầm trong tay một chai Whiskey Bourbon. Ánh mắt Diệp Nhân Sinh thoáng tròn tròn, muốn tìm một cái cớ gì đó, rượu này dù quý bao nhiêu thì cũng không phải cô chi tiền nên cũng chẳng đau lòng, nhưng thứ này nổi danh là rượu mạnh... còn cô được xưng là Diệp đại tiên “một ly thành thật”...

“Chúng ta nói đến đâu rồi?” Tuyên Tử đợi cho người phục vụ rót đầy ba ly rượu rồi mới nhẹ nhàng nhấp một miếng: “Đúng rồi, cậu có sư phụ, có biết người đó là ai không?”

“Ôi tôi đâu biết cô cũng chơi game đâu cô chơi ở Tranh Giành Trung Nguyên là người nào phe nào trang phục nghề nghiệp là đồ tốt hay xấu có muốn tôi dẫn đi thăng cấp không —— “

“Chậm một chút...” Tuyên Tử một câu ngắt lời Diệp Nhân Sinh đang liều mạng muốn thay đổi chủ đề: “Tôi là Mạch Tử Huyền.”

Diệp Nhân Sinh học theo cô cầm ly rượu lên, vừa định uống một ngụm, thiếu chút nữa lại phun ra.

“Mạch... Mạch Tử Huyền? Cái đó... Cái đó... Hành...”

“Đúng vậy. Tôi cũng biết —— ” Tuyên Tử cười híp mắt nhìn Diệp Nhân Sinh nhất thời thay đổi sắc mặt: “Ai là Sinh Sinh Ly Nhân nhỉ —— “

Không ai lên tiếng.

Cô ngơ ngác, nhìn cánh môi xinh đẹp của Tuyên Tử khe đóng mở, trong tai như ồn ào tiếng động ban đêm, cái gì cũng không nghe rõ.

Làm sao mới có thể khiến cô ta dừng lại đây, ít nhất là không phải bây giờ, không phải ở trước mặt anh, đừng đem cái bé nhỏ mà cô đã giấu kỹ ấy lộ ra...

Không muốn nói!

Đột nhiên Tuyên Tử dừng lại, cô quay sang nhìn Đường Dập.

Diệp Nhân Sinh cũng nhìn Đường Dập.

Đường như anh không có diễn cảm gì, ánh sáng ấm áp từ đỉnh đầu chiếu rọi xuống, khiến anh càng trở nên nổi bật.

“Ừm.” Đường Dập khẽ mở hai mắt, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chú Diệp Nhân Sinh: “Mình biết cô ấy —— Hơn nữa, đã biết từ rất lâu.”

Thời gian như chảy ngược, theo whiskey đi vào hồi ức.

[Hệ Thống] Phụ quân Lệnh Hồ của bạn đã log-out.

Giống như một gợn sóng nổi lên, mặt nước vốn yên tĩnh, chỉ sau một giây ngắn ngủi, tất cả đều bùng nổ.

Đường Dập online —— tin tức này như virus nhanh chóng lan truyền, đêm hôm đó, cơ hồ toàn bộ người chơi Đỉnh Hoa Sơn đều biết —— Đỉnh Hoa Sơn khu Chín Tranh Giành Trung Nguyên, Đường Dập, anh đang ở đó.

Chuyện miễn phí phí chuyển server qua Tranh Giành Trung Nguyên của mấy Thần phái có lẽ đã mất hẳn, thậm chí người chơi trả tiền để chuyển server trong một giây cũng lên đến 25.5, nhưng chỉ mới nửa giờ, tình thế hoàn toàn biến chuyển. Cô ở Vân Tà cốc bị mắc kẹt nửa bước cũng không thể đi, cho nên không thể tìm thấy bóng dáng anh, đợi đến lúc truyền tống mới phát hiện, ngay cả Đường Dập cũng không nằm trong danh sách bạn tốt của cô.

Đúng vậy, phu quân của cô, chỉ có thể là Lệnh Hồ, cho tới bây giờ không phải là Đường Dập.

Nhưng khoảng cách một tòa thành hơn mười con ngựa, gần như vậy.

Nhưng lại xa đến thế.

Chỉ trong chớp mắt, Diệp Nhân Sinh nhìn vào những rắc rối, khẽ mím chặt miệng.

Có phải đến tận cuối đời, cũng không có cách nào ở bên cạnh anh...

“Tôi có việc đi trước đây!” Diệp Nhân Sinh đứng lên, cầm lấy nửa ly rượu whiskey uống một hơi, lúc quay người cảm thấy trời đất đảo lộn, nhưng tựa hồ như đợi thêm một giây nữa sẽ cướp đi tính mạng của cô, Diệp Nhân Sinh hoảng hốt chạy bừa, cũng không đợi thang máy, khắp khiêng đi lối thang bộ, khiến người phục vụ ở cửa chính nhìn mà than thở.

Cô đi rất nhanh, trực tiếp rẽ vào con đường nhỏ tối đen, cũng không biết mình muốn đi đâu, dường như ngay cả chân cũng không đau. Từng bước từng bước dần dần thở hổn hển, cồn rượu như dâng lên, từng chút từng chút ăn mòn trong óc.

Đi theo phía sau là một dáng người cao to.

Diệp Nhân Sinh lão đảo đi một hồi, bỗng dừng ngừng lại, xoay người vung quyền ra, nhưng lại bị người kia nhẹ nhàng đỡ được. Trong bóng tối không thể nhìn rõ hình dáng, nhưng dưới ánh trăng mờ mờ lại cảm giác mình biết đó là ai. Lại lão đảo xoay người sang chỗ khác: “Ra là anh —— “

“Để tôi tiễn cô về.” Đường Dập nói nhỏ, đưa tay đỡ cô, lại bị Diệp Nhân Sinh nắm chặt: “Tiễn tôi... tiễn thế nào? Nhà anh sao?”

Sinh bỗng xem như đã say, nhất thời hóa thân thành bà dì đáng khinh, cầm lấy tay Đường Dập không buông, sung sướng muốn ca hát.

Cô thật sự đã say? Đường Dập ôm lấy Diệp Nhân Sinh mềm như sợi bún, tùy tiện cô giở trò trên người mình.

“Ha ha ha ha...” Cô lại đứng không vững, Đường Dập đưa tay kia tới, nhất mắt đã bế Diệp Nhân Sinh lên. Cô nằm trong lòng ngực anh ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt nhỏ, giống như phát hiện ra châu lục mới: “Ôa, đẹp trai quá.”

...

Đường Dập đang định đỡ lấy cô, bất thành linh bị Diệp Nhân Sinh đẩy vào tường.

Lần này anh không còn sức để đỡ cô.

Diệp Nhân Sinh nhìn vào ánh mắt tối đen của anh, chỉ cảm thấy trên mặt vô cùng lạnh lẽo, lúc này mới phát hiện thì ra mình đã khóc.

Vì sao lại khóc...

Đường Dập tựa vào tường, những giọt nước mắt che đi hình dáng thanh tú, im lặng nhìn cô. Diệp Nhân Sinh đưa tay lên sờ soạng, tiếp là mặt, cuối cùng là... miệng.

Một nụ hôn dài như thế, giống như muốn dùng hết mọi khí lực, cô chỉ cảm thấy anh dường như cũng bị cô đẩy vào trong tường, nhưng chỉ trong chớp mắt đó, bàn tay đã hung hăng nắm lấy eo cô, ôm cô thật chặt như sợ đột nhiên cô biến mất không thấy gì nữa.

Một nụ hôn ngọt thở thế này.

Bởi vì tương tự ngọt thở như thế.

52. Chương 52: Chỉ Cần Em Tin Anh

Diệp Nhân Sinh chép miệng. Cô đưa tay lau đi vệt nước dãi dưới miệng, cuộn chăn trở người lại, tay phải tự dưng vươn ra, đụng phải bả vai mềm mềm.

Ấy, từ lúc nào vai của Mã Thiên Thiên lại rộng đến thế, còn có cơ bắp nữa chứ, Diệp Nhân Sinh không tự giác được mà nắm lấy nhéo nhéo, phát ra một tiếng, lại di chuyển đến gần hơn, ầm ập dễ chịu, ôm lấy thoải mái vô cùng...

Ế, hay là nhìn rõ trước khi lại ôm nhỉ?

Sinh ca ti hí mắt, ánh sáng rực rỡ bỗng ùa vào tầm mắt, khiến cho cô không thể không đưa tay lên che. Giữa khe hở mơ hồ hiện lên một bóng người, tóc mai dài ngang tai, chạy dọc theo vành tai trắng nõn xuống dưới là chiếc cằm ưu mỹ phóng khoáng, cả người đắm chìm vào ánh mặt trời, trông đẹp như một giấc mơ.

Ai ôi, đúng thật là ban ngày có chút suy nghĩ đêm về đã lắm mộng, ngay cả lúc rời giường cũng có thể nhìn ra ảo giác sắc xuân, Diệp Nhân Sinh không nghĩ ngợi gì trực tiếp nhắm mắt lại, hơn nữa còn gác tay che mắt để ảo giác biến đi.

Kết quả là...

“Không thể tưởng được...” Một âm thanh đầy sức hút vang lên bên tai: “Xem ra buổi sáng em còn nhiệt tình hơn đêm qua.”

Ai ôi, thì ra còn có cả ảo âm.

Thật là ảo âm?

...

Tiếp đó, rốt cuộc Sinh mổ cũng có ý thức lại, hét ầm lên như mấy thiếu nữ bị xâm phạm.

Nhưng không đợi Diệp Nhân Sinh hét xong, Đường Dập đã lật chăn xoay người sang chỗ khác: “Đừng ồn nữa, đợi anh dậy đã.”

“Anh anh anh... tôi tôi tôi...”

“Đã bảo là đừng ồn nữa, cả một tối giày vò mệt rồi, anh chỉ vừa chợp mắt thôi...”

“Giày giày... giày vò cả cả... cả một... một buổi tối...”

Người nào đó rõ ràng không thêm để ý đến cô mà nhắm mắt ngủ luôn.

Thế là lúc Diệp Nhân Sinh còn đang nhìn hai vai trống trơn của mình, ý nghĩ đầu tiên chính là: Ta nhỏ vào, ông đây lại có thể làm trò tình một đêm!

Ý nghĩ thứ hai chính là: Tình một đêm tình một đêm, nhưng một chút ấn tượng cũng không có...

Ý nghĩ thứ ba chính là: Thật sự là làm lại nhiều lần sao?

...

Diệp Nhân Sinh ngẩn người, bỗng nhiên hét lên một tiếng quái dị, nhanh chóng kéo chiếc chăn đắp ở trên người ra, sau đó bắt đầu lục tung cả phòng tìm quần áo của mình. Đáng tiếc quần áo chưa tìm ra, ánh mắt của Sinh mổ đã bị hình dáng nửa thân trần trên giường kia thu hút.

Dường như Đường Dập thật sự ngủ say, ngay cả lúc Diệp Nhân Sinh vất chăn tẩu thoát cũng không biết, anh chỉ nằm ở sát mép giường, quay lưng về phía Diệp Nhân Sinh, Eo thon chân dài thật gợi cảm, ánh mặt trời ầm ầm chiếu rọi vào gian phòng, làm cả người anh lấp lánh kim quang.

Khóa kim loại nơi thắt lưng dưới ánh mặt trời cũng lóe sáng lên.

Trong đầu Diệp Nhân Sinh ting một tiếng, nhất thời thấy vô cùng nghi hoặc, tối qua cô uống nhiều quá, không nói đến việc cô uống nhiều rượu rồi làm bậy bạ với người ta hay không, người bình thường, nhất là Đường Dập, nếu bị ra tay phá hoại “hoa”, làm gì còn tâm tư đứng dậy mặc quần vào, càng đừng nói đến việc có thể móc thắt lưng được.

Cho nên, thật ra cuộc sống cũng chẳng sinh động như trong mấy bộ phim di Hàn, tuy trên người cô chỉ có mỗi bộ underwear, nhưng nếu thật đã xảy ra chuyện gì đó thì áo trong cũng phải vất đi chứ... Hơn nữa ở đây cũng không giống khách sạn, mà giống phòng ngủ ở nhà hơn nhiều.

Diệp Nhân Sinh vỗ hai má, hít sâu lấy lại bình tĩnh, giả vờ giả vờ nào, không cần phải hưng phấn... Á không đúng... là không cần phải bị phấn như thế...

Thật ra mọi chuyện là do cô uống nhiều quá, Đường Dập chỉ giúp cô rửa sạch một chút, tuy, ấy, tuy rửa có hơi triệt để một tí.

Ánh tà dương mờ nhạt ngoài cửa sổ kia, chiếu vào trong làm cả căn phòng ngập tràn sự ấm áp.

Đường Dập tỉnh lại, Diệp Nhân Sinh khoác cái chăn lớn làm vẻ đem cây lau nhà chạy vào bồn tắm trong nhà vệ sinh, anh cũng theo sau tiến vào, bật nước ấm bắt đầu rửa mặt, cô ở một bên rửa cây lau nhà, bỗng nhiên có cảm giác quỷ dị bọn họ như đôi vợ chồng già.

...

Sao có thể hài hòa như thế chứ! Sinh ca buồn rầu cầm cây lau nhà trong tay, một phen tim gan đập loạn điện quang hỏa thạch củi khô lửa bốc linh tinh...

Cô nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt lại liếc đến trên người Đường Dập, mái tóc đen bóng theo dòng nước che khuất cả mặt bên, chỉ lộ ra chiếc mũi thanh tú. Giọt nước trên tóc rơi xuống lăn dọc theo sống lưng, cái dáng vẻ ướt nhẹp kia tuyệt đối là một sự mê hoặc trí mạng.

Diệp Nhân Sinh nhìn đến ngây người, cây lau nhà trong tay lại bị xoắn lại, không biết cây lau nhà đã vọt tới bên trên vòi nước...

Thế nên cây lau nhà đã kháng nghị: Cô không để ý lại để cây lau nhà đỡ ở nơi vòi nước, nhất thời dòng nước bị bắn ra, văng hết lên người Diệp Nhân Sinh.

Đường Dập cũng bị đánh một chút, anh giặt mình, sau đó lau đi những giọt nước còn đọng trên mặt, quay đầu nhìn cô, ánh mắt đen như mực.

Dường như những ý nghĩ đồi bại của cô đã bị ánh mắt này nhìn thấu, Diệp Nhân Sinh nhất thời hốt hoảng: “Cái đó...cái đó em đi ra kia một chút.”

...

Đợi cho đến khi Diệp Nhân Sinh mặt đỏ tim đập ngồi trong phòng ngủ, lúc này mới cẩn thận rên rỉ.

Cái đó là người nào chứ! Làm quái gì mà cứ ở trước mặt Đường Dập cô đều trở nên điên khùng thế chứ á á á ——

Bỗng dưng chuông cửa vang lên.

Diệp Nhân Sinh đứng bật dậy, động tác mạnh quá khiến cho cái chân bị thương đau thấu xương. Đường Dập lau tóc đi đến, đưa mắt ra hiệu cho cô.

Đường Dập là người của công chúng không tiện để lộ diện, lúc này cô đã linh hội đủ, sửa lại đầu tóc gọn gàng chỉnh chu, quần tắm drap lên người, có chút thấp thỏm ra mở cửa.

Làm quái gì lại có cảm giác như bị kẻ khác bắt gian dâm thế này...

Diệp Nhân Sinh có tật giặt mình ra mở cửa, ngoài cửa hiện lên một khuôn mặt càng giống trội hơn cô.

“Quần áo của cô đã được giặt sạch rồi, phiền tiểu thư lại đây ký tên ạ.” Chú em tiệm giặt là lăm la lăm lét nhìn drap trên người Diệp Nhân Sinh, vẻ mặt cười cười như cướp: “Tối qua lúc đến cửa lấy quần áo, nghe bên trong hình như là một vị tiên sinh...”

“A, này...” Ta nhổ vào, bây giờ đến mấy người ở tiệm giặt là cũng lăm chuyện vậy sao!

Diệp Nhân Sinh ký tên xong, cười mỉa giả vờ như “giấu đầu lòi đuôi” nói: “Người tối qua chính là em trai tôi.”

“À, thì ra là thế, ha ha ha.” Chú em kia tươi cười phô ra vẻ mặt “tôi hiểu mà”, cúi đầu khom lưng khách sáo thêm vài câu rồi bước xuống lầu.

Diệp Nhân Sinh đóng cửa lại, đột nhiên cảm giác ánh mắt sau lưng có ý xấu.

“Chị à.” Về mặt của Đường Dập như đang nghiền ngẫm: “Tại sao lại là em trai chứ không phải anh trai.”

Sênh ca nhất thời rất muốn móc mắt mình ra: một tuyệt sắc mỹ nam nude bán thân thêm vài phàn lười biếng cất cái chất giọng khàn khàn gọi chị ơi...

Cái này rất là kích thích à nha!

Thế nên kỳ thật Diệp Nhân Sênh không nghe rõ câu sau của Đường Dập, nên chỉ gãi đầu cười cười: “Quần áo đưa tới rồi, tôi đi thay đây...”

“Ừ, xong rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Theo bản năng cô đáp một tiếng, khép cửa phòng ngủ lại, lúc này mới phát hiện tia sáng cuối cùng bên ngoài đã mờ nhạt dần, cả thành phố tràn ngập trong bóng đêm, những cơn gió lùa vào rèm cửa sổ, thổi vào phòng khiến Diệp Nhân Sênh rùng mình, nhanh chóng thay chiếc áo màu hồng phấn của mình, sau đó đẩy cửa bước ra muốn đưa quần áo lại cho Đường Dập, không nghĩ Đường Dập cũng đang thay áo, đang cài khuy áo, thấy Diệp Nhân Sênh mở cửa liền nhận lấy quần áo, cô trở lại trước cửa, mắt liếc thấy anh chỉ cài khuy ở giữa, Đường Dập cúi người, cơ ngực rắn chắc hiện lên dưới cổ áo, từ đó có thể nhìn thấy những đường vân mờ nhạt.

“Anh còn chưa cài áo xong.”

Diệp Nhân Sênh chỉ nói một câu như vậy liền ném cầm uất ra sau đầu, sống với người này một mình như vậy quá nguy hiểm, nơi nơi đều bị quyến rũ hu hu hu.

Bóng đêm vốn là kẻ bảo vệ của thiên nhiên, Đường Dập kéo thấp vành mũ xuống, tuy Diệp Nhân Sênh rất muốn nói với anh có cài kín khuy áo như vậy ngược lại chỉ đem đến mỹ cảm cảm dục mà thôi, nhưng một nghi vấn vô cùng cấp bách khác đã buột ra trước.

“Ồi, tôi còn chưa gọi điện cho Thiến Thiến, bên đạo diễn Hồ cũng chưa xin phép...”

“Tôi qua anh đã nói qua rồi.” Đường Dập thản nhiên nói: “Ở cùng anh, hai tuần, có lương.”

Hai chữ cuối cùng đã thành công khiến Diệp Nhân Sênh cười không thấy mặt trời, sau đó cô lại kịp phản ứng: thế chẳng phải tất cả mọi người đều biết hai người họ ở cùng nhau sao...

Cô còn chưa hỏi, Đường Dập đã trả lời: “Coi như không nói, Tuyên Tử cũng biết anh tiễn em về, ngay từ nhỏ cô ấy đã quen tai quen mắt những việc này rồi, tự nhiên sẽ biết lo liệu sao thôi, không nên nói thì không nói, không nên làm cũng sẽ không làm, những thứ khác Quách Khả Kiêu sẽ xử lý.”

Diệp Nhân Sênh ngẩn ngơ, đột nhiên trong lòng nảy lên một cảm giác khó nói nên lời.

Nhưng chỉ tĩnh lại trong buổi chiều ngắn ngủn này, ngay cả chính cô là ai cô cũng đã quên.

Tựa hồ cứ như vậy trong nháy mắt, cô đã cho rằng những thứ này là thật, không có người khác, chỉ có cô và Đường Dập, bọn họ có thể bình thản mà sống một cuộc sống hạnh phúc.

Cô im lặng mà không hề báo trước, khiến Đường Dập xoay người

Thật ra cũng không khó như vậy, Diệp Nhân Sênh cúi đầu thở sâu, dường như cô cái khó chịu này giống như mỗi lúc tối trời đều tròn trịa mắt mặt đối mặt với trần nhà, cô sớm đã có chuẩn bị tinh thần, bất kể như thế nào, cũng không nên tưởng thật, ngàn vạn lần không nên tưởng thật.

“Thế cũng tốt.” Diệp Nhân Sênh tiếp tục cười đến không thấy mặt trời: “Giờ trời cũng tối rồi, chúng ta ăn một bữa, vừa hay tôi cũng nhớ mẹ, sáng mai mua vé máy bay về nhà...”

“Vội đến thế sao?” Ánh đèn điện của thành phố ở phía sau Đường Dập sáng lên, anh quay đầu lại, cười cười, trái tim Diệp Nhân Sênh như ngừng đập, nụ cười kia đẹp quá, lại khiến cô khó chịu như xoắn phải đao.

Chỉ là hạnh phúc không bao giờ sờ tới được.

Đèn hai bên đường sáng trưng, lúc này đi vào nhà hàng ăn cơm thì có phần khoa trương quá, những quán ăn nhỏ người lại đông nên không dám vào. Hai người cứ như vậy mà đi trên đường cái, đi qua một cái ngõ

nhỏ vô cùng bản, bên trong lại nhón nha nhón nháo đông nghịt người, Diệp Nhân Sinh hít hít mũi, tất cả các mùi hương trộn lẫn vào nhau xộc vào mũi cô.

Cô happy nói: “Có chỗ ăn rồi, anh ở đây chờ tôi.”

“Đợi đã.” Đường Dập gọi giật cô lại, rút ví ra đặt vào tay cô.

“Không cần đâu... tôi còn mấy đồng lẻ mà...”

Đường Dập không nói gì, chỉ là nhìn cô. Thế nên âm thanh của Diệp Nhân Sinh dần dần nhỏ lại, ngoan ngoãn cầm ví băng qua đường.

Không biết ví tiền của anh là thương hiệu gì, cầm trong tay cảm giác như là da thật, Diệp Nhân Sinh vừa mở ra, nhất thời bị mấy tờ tiền màu hồng và vô số cả thẻ nhét trong các ngăn làm mờ mắt.

Vừa nhìn thấy như vậy, tiền của cô quả thực là rất “lẻ”...

Sau mười phút, giữa quảng trường nhỏ tập thể hình dụng cụ bên đường có hai bóng người đang cầm bánh rán trái cây ăn.

“Tôi sợ anh không ăn được cay, nên cũng không cho tương nhiều lắm, thế nào, ăn được không?” Diệp Nhân Sinh hộp một ngụm trà sữa, nóng đến lú lười. Đường Dập bật cười: “Anh cũng không phải là người sao hỏa, đến bánh rán trái cây cũng chưa được ăn đâu.”

“...” Lần này đến phiên Diệp Nhân Sinh choáng váng: “Không phải anh lớn lên ở Mĩ sao, lúc trở về liền ra mắt, làm gì rảnh mà ăn bánh rán trái cây...”

Thời gian quay phim vội đến đâu mà chưa từng được ăn chứ, Đường Dập vỗ trán, nhin không được ý nghĩ muốn đem não cô ra nghiên cứu một chút về mạch đóng đại não.

“Còn nữa, anh xem món này gọi là mì lạnh, chưa từng ăn đúng không, ha ha, tôm hùm vây cá ăn nhiều chẳng bằng ăn cái này...”

“Ấy, khụ khụ.” Đường Dập quyết định ngăn cô biến thành yêu ma: “Diễn viên thật ra cũng chỉ là một chức nghiệp, mang tính chất công chúng mà thôi, chẳng có quan hệ gì với tôm hùm vây cá cả.”

“Vậy sao.” Diệp Nhân Sinh vẫn đang hoài nghi, đột nhiên trong đầu hiện lên cảnh tượng Tuyên Tử ngồi ở khách sạn lộng lẫy cắn bánh rán trái cây, nhất thời bị ghen: “Nước... nước...”

Đường Dập đưa trà sữa cho cô: “Lúc quay phim, đôi một ngày đêm là chuyện thường xảy ra.”

“Chả trách dạ dày anh chẳng tốt như vậy.” Diệp Nhân Sinh thì thầm: “Từ nay về sau có vội cũng phải ăn cơm biết không, ăn nhiều ngũ cốc vào, thi thoảng uống chút nước mật ong, ba tôi hơn năm mươi rồi mà thân thể vẫn cường tráng, cứ như vậy mà nuôi lớn...”

Cô bỗng nhiên ý thức được mình đang bị mẹ Diệp nhập vào người, nhanh chóng xấu hổ mải miết ăn bánh, không chú ý đến Đường Dập lặng yên giơ tay ra, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Ăn hết những món vật trên đường, Diệp Nhân Sinh và Đường Dập còn đang tám nhảm chuyện của Thanh Không Viễn và Hoa Vương hết sức vui vẻ, đột nhiên di động vang lên, mở ra đúng là cuộc gọi của Lộ Mỹ Hà.

Diệp Nhân Sinh có chút chột dạ bấm phím nghe: “Đại hoa sen, cước đường dài, cậu dám gửi tin nhắn sao?”

“Người ta nhớ cậu thôi mà.” Giọng của Lộ Mỹ Hà nghe có vẻ oan ức: “Cậu đi lâu như vậy, đến một cú điện thoại về cũng chả có.”

“Cút đi.” Diệp Nhân Sinh rất không nể tình: “Nói chuyện chính đi.”

“Người ta chỉ là muốn cậu...”

“Không nói bà đây treo cổ cậu đấy!”

“Cậu đang ở với ai đấy?” Giọng nói của Đại Hoa Sen bắt đầu trở nên tế nhị.

“Lệnh Hồ.”

“Là trai hả? Hừ, còn dám hung dữ như vậy, Lệnh Hồ... Lệnh Hồ!!! Tớ nhỏ vào, các cậu đi gặp mặt nhau hả!”

“Đúng thế.” Hơn nữa đã gặp từ rất sớm!

“Thế nào thế nào, có đẹp trai không?”

“... Cậu lảm chuyện rồi đấy, nói chuyện chính đi.” Đẹp trai chết đi được hu hu.

“Áy... thực ra, Tiêu Diên Thanh người này cũng rất tốt...”

“Nói vào trọng điểm.”

“Tớ đang ở với anh ấy.”

Diệp Nhân Sinh ngăn ra, thời gian bảy năm, Lộ Mỹ Hà chưa từng quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Diên Thanh một cái. Nhưng sau bảy năm, chàng trai ngại ngùng kia, đã đợi được đến lúc đó.

Ai có thể chờ ai những bảy năm. (Hà Dĩ Thâm chờ Triệu Mặc Sinh :3)

“Thế cũng tốt.” Diệp Nhân Sinh thấp giọng nói: “Tự biết quý trọng vào, đừng chơi nữa.”

Hiển nhiên Lộ Mỹ Hà đã chuẩn bị sẵn sàng khi bị Diệp Nhân Sinh chế giễu, bởi vì cô đã từng vô số lần tỏ vẻ mình sẽ không bao giờ sống chung với Tiêu Diên Thanh, những lời này cho dù sau khi thân phận của Thanh Không Viễn bị vạch trần, cô cũng vẫn kiên quyết như vậy. Thế nên, Diệp Nhân Sinh bực mình chúc phúc như thế khiến cho Đại Hoa Sen cảm thấy có điều lo lắng.

“Cái đó...” Âm thanh ở đầu bên kia điện thoại bỗng nhỏ dần: “Có phải anh ta đứng gần cậu không?”

Diệp Nhân Sinh quay đầu lại nhìn Đường Dập, anh đứng ở nơi đó không xa, ra dáng “anh không hề nghe lén”.

“Không gần, sao thế?”

“Không gần là tốt rồi.” Ngay tức khắc âm thanh kia lại trở nên lảm chuyện: “Tớ nói nè, Sinh Nhi, không phải các cậu đã làm chuyện đấy rồi chứ.”

“Cút đi.” Khẩu khí của Diệp Nhân Sinh vô cùng tồi tệ, thật ra tối hôm qua nếu cô không say như lợn chết thì đã... Nước mắt chảy dài.

“Muộn thế này rồi mà còn ở bên ngoài nhàn rỗi thế sao, nói nhỏ này, quên đi, phẩm chất cậu như thế cũng chẳng có ma nào dám xuống tay đâu...”

Nhẽ ra Sinh ca không nên nhận điện thoại của Đại Hoa Sen!

Diệp Nhân Sinh quả quyết nhấn phím ngắt máy, cúi đầu nhấn nhịn, lúc ngẩng đầu lên lại thay đổi diễn cảm: “Tôi hơi mệt, chúng ta về đi.”

Đường Dập kéo thấp vành mũ, cúi đầu ừ một tiếng.

Cô ngẩn ngơ, dường như không gian di chuyển, cô đeo headphone ngồi trước máy tính, chỉ nghe anh nhẹ nhàng ừ một tiếng, trong đáy lòng lại như có chỗ nào giật giật, miệng tươi cười hơn hở, trông giống như kẻ ngốc.

Nhưng bây giờ mặt đối mặt, tất cả đều đã khác xưa.

Ngược lại với không khí ban nãy, trên đường trở về vô cùng im lặng. Diệp Nhân Sinh hơi sững sờ, dường như có cảm xúc gì đó chậm rãi lắng đọng lại lan tràn, từ khi biết thân phận của anh liền có cảm giác đè nén vô cùng, coi như giả vờ ngu ngốc muốn che giấu sự xúc động, rồi cũng bất thành linh mà không ức chế nổi.

Đóng cửa lại, Diệp Nhân Sinh không mở đèn, trong bóng đêm không nhìn rõ mặt Đường Dập.

“Đây là Quách Khả Kiêu ra mặt giúp anh thuê nhà, em có thể yên tâm ở trong này.” Đường Dập mở cửa phòng ngủ ra: “Nếu mệt quá thì nghỉ sớm chút đi.”

“Vậy còn anh?”

Giọng nói của cô mang theo sự bình thản đến quái lạ.

“Anh lên mạng.” Đường Dập mở laptop ra, quay đầu lại, Diệp Nhân Sinh hơi nghiêng người, như là cười: “Ý tôi là... ngủ ở chỗ nào.”

“Anh ngủ ở sofa.”

Anh nói mà gợn sóng không chút sợ hãi, giống như không thèm để ý chút nào. Trong lòng Diệp Nhân Sinh bỗng đau buốt, chậm rãi tiến đến gần: “Sao phải né tránh em?”

Đường Dập ngẩn người, vừa mới quay đầu, bên hông đột nhiên căng thẳng, cảm giác ấm áp mơ hồ xuyên thấu qua phía sau lưng tràn ra.

Diệp Nhân Sinh vùi mặt vào lưng anh, âm thanh rầu rĩ, lại gần từng chữ hết sức bình tĩnh.”

“Em gặp anh hai lần, cả hai lần đều yêu anh.” Cô ôm anh từ phía sau, như là dùng hết khí lực toàn thân: “Nhưng còn phải đợi bao lâu, phải tô son trát phấn bao lâu nữa, anh mới chịu nói anh là Lệnh Hồ, em là Sinh Sinh Ly Nhân... Anh rốt cuộc... còn muốn giả vờ không thích em đến lúc nào nữa?”

Thời gian như đọng lại, cả thế giới im hơi lặng tiếng.

Đường Dập cúi đầu, nắm lấy tay cô vòng ở bên eo mình.

“Là em tránh anh đấy chứ...” Trong giọng nói anh mang theo ý cười.

Diệp Nhân Sinh cứng đờ, mạch đập về đại não liệu mạng hoạt động, vẫn còn đang bế tắc của ý tứ trong lời này.

Đường Dập nhẹ nhàng thở dài: “Anh không biết phải làm sao để cho em nhận ra.”

“Em chỉ là...” Cô phát hiện mình dường như đã nhảy vào cái hố mà Đường phúc hắc chuẩn bị: “Nhưng mà...”

“Nhưng mà không thể tin được là anh yêu em.” Giọng anh nhẹ nhàng, không hề có ý đồ đen tối.

Cô ngây người.

“Đừng ngại, Diệp Nhân Sinh.” Đường Dập xoay người, chậm rãi tiến lại gần môi cô: “Cứ xem như toàn bộ thế giới đều không tin anh yêu em, chỉ cần em tin là tốt rồi.”

Hơi nước trong phòng tắm khiến không gian xung quanh trở nên mờ lung, Diệp Nhân Sinh dựa vào vách đá thủy tinh trong phòng tắm, trông rất giống con thằn lằn vào thời kỳ động dục.

Sau đó là hôn.

Hôn môi hôn môi bọn họ đã hôn nhau...

Cảm giác này là gì, giống như khoái lạc muốn bay lên. Cái cảm giác bế tắc ứ khuất không cam lòng cũng tan thành mây khói, Đường Dập nói yêu cô, luôn luôn yêu cô...

Khóe miệng cô không ngừng cười toe toét, đồng thời lại khẽ ngâm nga hát vô cùng xúc động.

Diệp Nhân Sinh đột nhiên cảm thấy, cứ coi như năm 2012 thật sự là tận thế, cô cũng không hề hối tiếc.

Vì thế nên Sinh ca tắm rửa thật sự rất vui vẻ. Vui vẻ đến lúc cô chợt phát hiện, đêm nay trăng thanh gió mát, cô nam quả nữ, lưỡng tình tương duyệt, củi khô đun lửa... Thật sự đều là những điều kiện tất yếu ột vài tình tiết phát sinh trong mấy cuốn tiểu thuyết mà Lộ Mỹ Hà thường hay đọc.

Mà những tình tiết kia đích thực là những cảnh H... Ấy, ít nhất là Đại Hoa Sen đã nói vậy.

Biểu cảm trên mặt Diệp Nhân Sinh nhất thời đỏ lựng lên, so với con cua nấu chín còn nóng hôi hổi.

Cô lẳng nhàng tắm rửa đi ra, đối mặt với gương vạm vỡ thật lâu, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí trốn ở cửa trước lộ ra nửa con mắt xem Đường Dập đang làm gì.

Thế nên tiếng hô phần nộ của Boss lúc này có vẻ mất hồn kiểu khác.

...

Cô đứng đó xấu hổ cả nửa ngày, thì ra Đường đại soái ca đang chơi game!

Diệp Nhân Sinh nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lại mơ hồ cảm thấy có chút thất vọng. Cô giống như vô tình bước đến bên cạnh Đường Dập, vừa định nói chút gì đó, nhưng ngay sau đó đã bị hình ảnh trên màn hình thu hút.

“Nhanh nhanh! Mau thêm máu đi! Tiếp tục xuống... Ai za là hai Phạm Âm, cùng kỹ năng cuối đi!! Lưu Vân Đi Trên Bàng có thể không chế được!! Tiểu quái tiểu quái! OK rất tuyệt... Qua!”

Đường Dập xám mặt liếc nhìn cô một cái, người này vừa thấy trò chơi đã hưng phấn đến thế, hoàn toàn không giống lúc nãy thẹn thùng chạy đi tắm rửa.

”Anh đi tắm đã.” Đường Dập đứng lên: “Lô hàng phòng bị, xem giúp anh.”

“Không thành vấn đề anh đi đi!” Hai mắt Diệp Nhân Sinh tỏa sáng ngồi trước laptop, từ đầu đã không nghe Đường Dập nói gì.

Theo sau Lệnh Hồ chính là dã đoàn, Diệp Nhân Sinh mắt thấy rơi ra một chiếc giày của Ma Ẩn, mừng đến nỗi ném con xúc xắc ra ngoài, kết quả RP quá tốt làm cho người ta lú lù, là 99 điểm. Hai Ma Ẩn kém cỏi kia nhất thời ở trong UT oán hận mấy ngày liền, trên người Lệnh Hồ vốn là bộ đồ Tà Lẫm, Diệp Nhân Sinh cũng không để ý đến chiếc giày này, liền hào phóng tặng cho những người khác, đội trưởng còn tỏ vẻ cực kỳ tán dương cô, còn nhiệt tình mời cô đến phó bản lớn hơn nữa — Tiên Nhân động.

Cho nên Diệp Nhân Sinh vô cùng buồn rầu, Tiên Nhân động! Đỉnh Hoa Sơn mới mở hai mươi lăm phó bản nhân đại, cô còn chưa từng đến! Nhớ... nhớ quá đi... nhớ chết đi được... Nhưng người ta vừa nhìn có vẻ là bạn thân trong đoàn, có thể mời Lệnh Hồ là đã nể tình lắm rồi.

[Mật Ngữ] Yến Vĩ Diệp nói với bạn: Ta đã từng nghe qua huynh rồi! Huynh chính là Lệnh Hồ tàn sát Ma phái Ngọc Thanh đường!

Diệp Nhân Sinh còn đang băn khoăn có nên mở nick Ngọc Thanh của mình lên không, bỗng nhiên thoáng nhìn dưới góc trái hiện lên câu mật ngữ màu hồng này, tức thì đánh đổ luôn bình dấm chua, quệt mồm coi thường cô ta. Đáng tiếc Yến Vĩ Diệp không biết có phải là động kinh yêu thích cái cách lãnh đạm này của Lệnh Hồ hay không, lại có thể nhảy vào kênh Đoàn Đội tám chuyện cùng mấy người khác.

[Đoàn Đội] Yến Vĩ Diệp: Lệnh Hồ này có phải là Lệnh Hồ trên diễn đàn không!

[Đoàn Đội] Mộ Huyết: A a a là bộ đồ Tà Lẫm +8! Nhất định rồi nhất định là anh ta.

[Đoàn Đội] Yến Vĩ Diệp: (biểu tượng mê trai) chụp ảnh chung đi!

[Đoàn Đội] Tiểu Ong Mật Trong Lùm Hoa: Cầu QQ MSN vui vẻ làm bạn tốt!

[Đội Trưởng] Sơn Quỷ: Các người.... kiểm chế một chút chứ!

Diệp Nhân Sinh đen mặt nhìn phụ quân của mình bị trêu chọc, khi tới hạn bùng nổ thì bỗng nhiên nhanh trí, cười mờ ám gõ chữ.

[Đoàn Đội] Lệnh Hồ: Ta làm gì đây?

[Đoàn Đội] Sơn Quỷ: Người chức vụ gì?

[Đoàn Đội] Yến Vĩ Diệp: Ta biết ta biết, huynh chính là tiểu thụ trên võ đài!

Khóe mặt Diệp Nhân Sinh co rút.

[Đoàn Đội] Lệnh Hồ: Ngọc Thanh, có thể vận chuyển cũng có thể làm bác sĩ.

[Đoàn Đội] Sơn Quỷ: Hoan nghênh bác sĩ bạo lực! Vừa hay thiếu sữa1.

(1Trong cv chức nghiệp của chị Sinh nó viết là vú em, tớ trans qua là bác sĩ để nghe hợp hơn)

Diệp Nhân Sinh happy mở ngay nick của mình, máy tính của Lệnh Hồ không tồi, không hề bị lag chút nào, tính toán nhỏ trong lòng cô đập bành bịch, dù sao bác sĩ cũng khan hiếm, đến lúc vào vốn là để Lệnh Hồ về nước, người khác hỏi thì cứ nói là bị out mạng, ha ha ha ha.

Người trong tổ không hơn kém nhau mấy, đội trưởng gửi nick UT, Diệp Nhân Sinh liền mở lên, lại phát hiện không biết nick UT của Đường Dập, liền đến trước cửa nói.

“Nick UT của anh là gì?” Diệp Nhân Sinh buột miệng hỏi, cầm lấy chén trà trên bàn hộp một ngụm.

“Yisheng (phiên âm của Dập Sinh).” Đường Dập ấp úng nói: “Là phiên âm.”

“Ừm.” Diệp Nhân Sinh buông chén, lơ đãng nhìn đi chỗ khác, nhất thời bị sắc nước trong cổ họng.

Cửa phòng vệ sinh mở một nửa, Đường Dập từ phía trong đi ra, đang dùng khăn mặt lau tóc, bên hông quần khăn tắm... chỉ quần có một chiếc khăn tắm!

Diệp Nhân Sinh thoáng chốc tròn mắt, chân dài này cơ bụng này đúng là khiến người ta ghen tị.

“Sao?” Đường Dập sau một lúc lâu không thấy cô nói, liền quay đầu bảo tiếp: “Mật mã là shengshengli ren (phiên âm của Sinh Sinh Ly Nhân), ID của em, cũng là phiên âm.”

Anh bước tới, Diệp Nhân Sinh không dám nhìn nữa, nhanh như chớp vội chạy tới trước máy tính giả vờ như đang đăng nhập UT, gõ xong tài khoản lại nhập mật khẩu, lúc này mới kịp phản ứng mật khẩu của anh là gì.

ID, là Dập Sinh.

Ngay cả mật khẩu cũng là tên của cô...

Cái loại ngọt ngào từ tận đáy lòng xông lên này, không giống như lúc đoạt giải quán quân ở cuộc thi Karate, càng không giống lúc hét lên khi mẹ Diệp nấu canh đậu xanh.

Diệp Nhân Sinh cười toét miệng,

Diệp Nhân Sinh cười toe toét cả miệng, ánh mắt ngập nước, biểu hiện rất quá, căn bản không hề nghe thấy đội trưởng ở trong UT đang điên cuồng mời cô trả lời. Bỗng nhiên một bàn tay lướt qua cánh tay che trên bàn tay cô, di chuột ấn phím phát âm UT, sau đó gỡ headphone của người kia trầm giọng nói: “Ta ở, Sinh Sinh Ly Nhân wc.”

Cô khẽ ngẩng đầu, một giọt nước mang theo mùi sữa tắm nhỏ xuống mặt cô.

Đường Dập đứng gần cô như vậy, anh chuyên tâm nhìn vào màn hình, như vị hoàng tử đẹp trai từ trong truyện cổ tích bước ra.

Tim Diệp Nhân Sinh lại đập không ngừng.

Cái này cũng không thể trách cô, anh có thể đứng gần như thế, nhưng không nên không mặc áo quần mà đứng sát vậy!

“Em...” Đường Dập cúi đầu, Diệp Nhân Sinh cảm giác hô hấp của mình ngày càng khó khăn.

“Em ngã xuống rồi...”

Diệp Nhân Sinh đột nhiên hoàn hồn, vừa lúc trông thấy thiếu nữ áo xanh bị thương rơi từ trên sườn xuống, nhất thời phần nộ gào lên một tiếng, nhanh chóng mở trạng thái nhân vật ra, quả nhiên là bị ngã chết, độ bền trang bị giảm 20%.

Có thể sửa chữa trang bị nhưng phải mất tiền đó... Cô nàng người hành tinh nghèo khó đau lòng chạy thi, Đường Dập dường như muốn cười: “Sao thế?”

“Không có gì...” Cô xấu hổ vò đầu nói: “Không đi qua Tiên Nhân động đâu, kích động quá.”

“Ừm, em cứ đi đi, cứ bảo là anh bị rút mạng.”

“Ấy...” Diệp Nhân Sinh vô cùng ngại, dù sao thì vẽ nước cũng rất là vô đạo đức: “Nếu không phải là anh chơi thì...”

Cô vừa rút tay về, đã thấy Đường Dập thay đổi thành giao diện trò chơi của Lệnh Hồ, sử dụng kỹ năng vợ chồng, trực tiếp đưa Sinh Sinh Ly Nhân đến nơi vừa sống lại, mở cửa sổ giao dịch ra.

Là quạt Ngọc Thanh Càn Khôn thượng hạng.

“Đã muốn đưa cho em từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội.” Anh thản nhiên nói: “Anh rút lui, xem em chơi là đủ rồi.”

Diệp Nhân Sinh động lòng, bỗng nhiên quyết định sử dụng quyền lời của mình. Cô chìa hai tay ôm chặt lấy cổ Đường Dập, hôn chụt lên hai má anh.

“Đã thế thì em không khách khí nữa.” Nói xong Sinh ca liền giả vờ như không có chuyện gì nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn màn hình, bất tri bất giác lại chạy về hướng bên vách núi.

“Không cần khách sáo.” Đường Dập cười sâu xa: “Cẩn thận lại ngã bây giờ.”

Hai tai Diệp Nhân Sinh đỏ ửng lên.

Nhưng một khi Sinh ca đã đăng nhập vào trò chơi, mặc kệ Đường Dập ở bên cạnh chậm rãi mặc quần áo như thế nào, tất cả đều là mây bay mây bay.

Trang bị của cô rất tốt, nhưng thuộc tính không phải là bác sĩ thuần, cho nên chỉ có thể chữa bệnh phụ trợ bị ném vào đội ba. Đồng đội cũng không phải cận chiến, máu rất rất ít, Diệp Nhân Sinh thỉnh thoảng công kích thỉnh thoảng lại thêm máu giúp các bác sĩ khác, liên tiếp nhận được sự tán thưởng của đội trưởng.

“Sinh Sinh Ly Nhân thật không tệ nha, mau mau cùng Lệnh Hồ nhảy bang đi, bang phái ta tuyệt đối ưu đãi.”

Diệp Nhân Sinh bị thọc gậy bánh xe như thế đã thành thói quen, vì thế liền gõ chữ kiếm cớ.

[Đoàn Đội] Sinh Sinh Ly Nhân: Ta nghe theo lời phụ quân, đáng tiếc chàng out mạng rồi, lần sau sẽ bàn với nhau, cảm ơn đội trưởng.

[Đoàn Đội] Yến Vĩ Diệp: Sinh Sinh Ly Nhân quả nhiên là gay! Thao tác thực tốt.

Tuy là khen cô nhưng sao Diệp Nhân Sinh lại cảm thấy buồn thế chứ... Cô còn chưa kịp nghĩ ra nên nói thế nào thì đã nghe thấy đội trưởng ở trong UT hô Boss cấm đánh máy, nên nàng cũng vui vẻ hơn.

“Thật ra thì mùi vị con gái ở em rõ thế mà...” Diệp Nhân Sinh bĩu môi: “Mấy người này mù rồi hay sao, mắt chó không nhìn ra vàng quý à.”

Đường Dập ở phía sau lặng lẽ xoa trán: kỳ thật anh cũng có lúc từng nghi ngờ qua...

Boss ở Tiên Nhân động rất khó đánh, Diệp Nhân Sinh đi theo đoàn tiêu diệt hai lần, nhưng không hề mất kiên nhẫn, ngược lại còn say sưa nghiên cứu chiến lược tiến công với Đường Dập.

“Em cảm thấy trong đoàn hai chủ kháng Thiện Vũ nên phải đứng tách ra, không nên ở cùng nhau như thế, như vậy khi bị Boss miếu sát cũng có thể cứu trợ được, DPS giống nhau với bác sĩ đứng sau Boss trên mặt đá cũng nên tách nhau ra, chắc chắn sẽ không bị đảo lộn toàn bộ, chỉ cần kiên trì đến lúc nó hóa cuồng thì okie rồi.”

“Đội trưởng kinh nghiệm phong phú nên sớm phát hiện.” Đường Dập nghiêng người dựa vào ghế sa lon, ngấm nhìn bộ dáng hai mắt tỏa sáng hưng phấn của cô: “Nghe bảo ở Tiên Nhân động sẽ rơi ra giày Ngọc Thanh loại tốt nhất.”

“Thật sao? Mau chỉ đạo đội trưởng! Gõ chữ thì chậm quá... Nhanh nhanh, anh đến giúp em một chút.” Diệp Nhân Sinh chẳng thèm để ý đến ánh mắt quý quái của Đường Dập, một tay kéo anh đến cười nói: “Thân phận của Sinh ca không thể rò rỉ được! Thời điểm Đẳng và nhân dân cần anh đã đến!”

Đường Dập không nói gì, chỉ nhìn Diệp Nhân Sinh chuyển thiết bị UT của Sinh Sinh Ly Nhân thành nói chuyện mở, đặt đầu loa sát vào ống nói nói vài câu quan trọng đánh Boss, chẳng ngờ đội trưởng không những không vui vẻ đón nhận, lại còn chẳng nói gì với Đường Dập. Có mười câu thì hết chín câu không đáp lại...

Sau đó tai họa đã xảy ra.

[Đoàn Đội] Mộ Huyết: Các người xem UT, Lệnh Hồ không phải bị rớt mạng sao? UT vẫn còn đó, vì sao lúc Sênh Sênh Ly Nhân nói chuyện, trong tai nghe lại có lời của Lệnh Hồ?

[Đoàn Đội] Tiểu Ong Mật Trong Lùm Hoa: Chẳng lẽ...

[Đoàn Đội] Thanh Nhất Sắc: Bọn họ dùng chung máy tính!

[Đoàn Đội] Yến Vĩ Điệp: Bọn họ ở cùng nhau!

...

Một tiếng ồ vang lên, Diệp Nhân Sênh vội vàng cướp lấy tai nghe, mở UT của Lệnh Hồ lên, lúc này mới phát hiện vừa rồi quên tắt tiếng!

Đường Dập còn đang ngờ vực nhìn cô động kinh, đã thấy Diệp Nhân Sênh quả quyết rút dây nguồn máy tính.

Đây đúng là một thói quen không hay tí nào.

“Xong rồi...” Diệp Nhân Sênh lệ rơi đầy mặt nhìn Đường Dập: “Ngày mai chúng ta sẽ lại trở thành chủ đề chính trong diễn đàn...”

“Ừm.”

“Đám hủ nữ sẽ không bỏ qua cho chúng ta...”

“Ừm.”

“Em không muốn là thụ đâu á á á...”

“Ừm.”

“Em bảo này...” Diệp Nhân Sênh bất mãn quay đầu: “Anh nên có phản ứng gì đó khác đi chứ...”

Đường Dập nghiêng đầu ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt nặng trĩu nhìn cô.

Bỗng nhiên Diệp Nhân Sênh cứng đờ người, bởi vì lúc này là tham gia vào trò chơi, nên dường như hai người ở gần nhau cũng trở nên tự nhiên mà dễ dàng hơn, nhưng lúc này nhận thức đã quay lại trong đầu, tim cô đập rộn ràng.

Vì sao, chỉ là ánh mắt anh nhìn cô, không khí mờ ám đến cùng cực.

“Lại đây.” Anh nhẹ nhàng gọi cô.

Diệp Nhân Sênh ngoan ngoãn bước qua, giống như học sinh tiểu học bị mắng đứng trước mặt Đường Dập.

“Ngồi xuống.”

Cô vừa mới bước đến sofa, một cánh tay đột nhiên vòng qua cổ cô, kéo cô ngã vào lòng.

Đường Dập đem cằm đặt lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng thở dài.

“Anh muốn ôm em như thế này lâu rồi.”

Tiếng nói rơi vào hư không, ngưng kết lại thời gian cùng khoảng cách quanh mình.

Ánh sáng trong phòng ảm đạm, yên tĩnh mà ấm áp. Cả đời này Diệp Nhân Sênh chưa từng như thế, như chú chim nhỏ nép vào người ta, ở trong lòng Đường Dập không ngừng nhúc nhích, y hệt chú mèo nhỏ.

“Đường Dập...” Cô bỗng mở miệng: “Anh thích em ở điểm gì?”

Sênh ca, vấn đề như vậy không nên hỏi chứ...

Khóe miệng Đường Dập cong lên, không nói gì.

Diệp Nhân Sênh cứ nghĩ là anh nói không nên lời, liền xấu hổ tự biên tự diễn: “A... trông thấy em nhất định anh rất ngạc nhiên đúng không... khác biệt với trong tưởng tượng phải không...”

“Không hề ngạc nhiên.” Đường Dập liếc nhìn cô: “Nhưng vui mừng thì lại có.”

“Hả?” Diệp Nhân Sinh nhất thời ngẩn đầu: “Sao lại vui mừng?”

Cô xoay người lại đối diện với anh, “vui mừng” dính sát vào nhau, ánh mắt lập lòe ánh sáng. Đường Dập quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn lại cô, thật sự là có chút buồn bực.

“Vui mừng ở đâu?” Diệp Nhân Sinh không phục, càng lúc càng tiến gần.

Đường Dập cụp mắt: “Em đoán xem.”

...

Diệp Nhân Sinh ngốc nghếch hỏi: “Chẳng nhẽ... anh thích hình tượng lỗ vô mạnh mẽ?”

“... Không, anh thích hình tượng như em.”

Đường Dập mặt không chút thay đổi kể lại “vui mừng”, tuy gan to như Sinh ca cũng hiểu cái này cũng có thể là cố, nhưng cố này... thật sự là rất đáng yêu.

Cũng may Sinh ca không truy hỏi thêm nữa, dù vậy, không khí lúc này vẫn ngọt lịm chết người.

Chẳng thể trách Lộ Mỹ Hà thích xem tiểu thuyết ngôn tình đến vậy, thì ra cảm giác ở cùng người mình yêu thật sự là khó nói nên lời, cho dù chỉ ở trong phòng im lặng nhìn nhau, nhưng trong lòng cũng có cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Giống như trong lòng có điều gì đó lạc mất nhiều năm, cuối cùng đã trở về. Thế nên, cuộc sống cũng coi như đầy đủ.

Ài, quả nhiên yêu đương làm cho con người ta trở nên êm dịu ra...

Đầy trong đầu Diệp Nhân Sinh đều là chuyện là tình là đời người hư vô mờ mịt gì đó, rất nhanh đã...

Ngủ thiếp đi.

“Sênh Sênh?” Đường Dập thử gọi một tiếng. Nếu Sinh ca lúc này tỉnh lại, nghe thấy tên mình được gọi một cách gọi cảm như vậy, tuyệt đối sẽ hối hận tại sao lại đi gặp Chu Công sớm như thế.

Đường Dập hơi nghiêng người, cánh tay phải ôm cô dần dần trượt xuống eo, bế lấy cô đi vào phòng ngủ.

Anh đặt cô xuống, kéo chăn qua đắp kín, nhưng sau đó nghĩ lại liền vén chăn lên, đưa tay ra giúp cô cởi quần áo. Tối qua cô say như chết, anh cũng vừa giúp cô cởi quần áo bản như thế này vừa đỡ khóc đỡ cười gỡ tay chân cô lúc đó như con bạch tuộc xuống khỏi người mình.

Nhưng dù sao cũng không giống đêm nay.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi vào phòng, ánh lên màu da như ngọc của Diệp Nhân Sinh. Tay anh vén chiếc T-shirt hồng nhạt lên, kéo lên trên, vô tình lướt qua viền lụa màu đen, chậm rãi dừng lại.

Lòng bàn tay đột nhiên trở nên nóng bỏng.

Lông mi Đường Dập hơi run rẩy, mạnh mẽ đắp kín chăn lại, đứng lên đi ra khỏi phòng ngủ.

Thế là sáng sớm hôm sau, Diệp Nhân Sinh phát hiện thấy Đường Dập ngủ ở sofa.

Cô hơi buồn bực, tại sao hôm trước cô trong tình cảnh không quần không áo, thì anh có thể ngهنgh ngang ngủ ở bên cạnh, còn hôm nay ăn mặc kín như vậy thì lại đứng đắn thế chứ...

Đương nhiên, Sinh ca sẽ chẳng thể nào hiểu nổi những hành động có chủ ý của người đàn ông này. Thừa dịp Đường Dập còn chưa dậy, Diệp Nhân Sinh lặng lẽ lấy chìa khóa, ra khỏi cửa mua đồ ăn.

Lúc cô quay lại trong phòng vẫn vô cùng im lặng, Diệp Nhân Sinh nhẹ chân nhẹ tay đi đến phòng bếp, lấy trong ngăn kéo ra chiếc tạp dề, ngồi xổm trước thùng rác bắt đầu gọt vỏ khoai tây.

Cho nên lúc Đường Dập mở mắt ra, tìm kiếm bóng hình quen thuộc đang xắt lát khoai tây trong bếp.

Dường như những động tác của cô thật khế, ánh sáng ban mai mờ ảo, hắt lên người cô khiến quanh thân cô được phủ một lớp vàng óng mỏng mảnh.

Chẳng hiểu sao, hình ảnh dịu dàng này rất nổi bật, được khắc sâu trong tận trí óc anh, bất luận sau bao lâu, cứ hễ nhắm mắt là lại hiện lên rõ ràng.

Một cô gái bình thường nhưng lại đặc biệt như vậy.

Một cô gái quật cường trong sáng nhưng lại dịu dàng ảm cúng như thế.

Diệp Nhân Sinh cô, là như vậy. chỉ cần im lặng nghiêm túc thưởng thức, có thể phát hiện được cái loại này chỉ thuộc về một mình cô – tia sáng rực rỡ.

“Dậy sớm vậy sao?”

Diệp Nhân Sinh giật mình, lưỡi dao trật hướng, trượt đến trên móng tay cô, may mà đúng lúc rút tay lại, không thôi lại thêm ấn xuất huyết nữa rồi.

“Anh tỉnh rồi à...” Cô chưa quay đầu lại đã cười ha ha, “Vốn định làm xong rồi mới gọi anh dậy...”

Nói chưa xong, hai tay anh đã vòng qua ôm lấy eo cô, đặt cằm lên vai. Đường Dập cao hơn cô rất nhiều, nên dễ dàng ôm cô vào lòng.

“Xem ra em thật sự là rất “vui mừng” nhỉ.”

Diệp Nhân Sinh xấu hổ gờ dao lên, trên tay còn cầm khoai tây xắt lát, thả xuống không được mà lau cũng không xong, chỉ có thể tiếp tục gờ lên: “Ừ... thế trước khi vui mừng rồi cuộc là cái gì?”

Được rồi, đề tài lại chuyển sang nội dung đậm tặc.

Đường Dập im lặng cúi đầu đưa mắt nhìn, khoe miệng cong cong: “Rồi em sẽ biết.”

Diệp Nhân Sinh lại buồn bực, nhưng may lần này có con dao và khoai tây lấy làm cố, Đường Dập rất nhẹ nhàng đổi đề tài, chủ động dọn dẹp rồi nhanh chóng ngồi ở bên bàn ăn, vẻ mặt thực chờ mong.

Thế nên Sinh ca rất hồi hộp, không may cho quá nhiều nước tương.

Tuy bánh cuốn khoai tây sợi trở nên sẫm màu, nhưng không hề ảnh hưởng tới bầu không khí của bữa sáng đột ngột mà đáng yêu này. Diệp Nhân Sinh ăn đến nỗi mười đầu ngón tay đều dính mỡ bóng loáng, còn mặt mày hớn hở, gương nhanh múa vuốt kể về công trạng chói lọi của mẹ Diệp cho Đường Dập.

“Mẹ em được xưng là bông hoa trong vườn cảnh, tài nấu nướng rất nổi tiếng đó...”

“Ừ.” Đường Dập thì ăn uống tao nhã hơn, “Thật sự không tồi, có cơ hội nhất định phải ném thử tay nghề của dì.”

Diệp Nhân Sinh bỗng xúc động, trước mặt hiện lên bức tranh mẹ Diệp và Đường Dập ngồi cùng nhau, không biết tại sao trên mặt lại nóng lên.

“Ấy... Ăn hết rồi chúng ta đi xem phim đi!”

“Em muốn xem lại bộ phim chiếu ngày hôm qua, xem trực tuyến HD trên mạng độ nét cao hơn.”

Đường Dập tỏ vẻ không có ý kiến, thế nên Diệp Nhân Sinh rất phấn chấn chạy tới download. Tốc độ vào mạng không nhanh lắm, trong lúc chờ cô tiện tay mở diễn đàn của trò chơi lên, chỉ mới nhìn thoáng qua, nhất thời miệng phun máu tươi nội thương đầy bụng.

[TIN HOT] Lệnh Hộ và Sinh ca, bọn họ ở cùng nhau! Có cap1 làm chứng! Nội dung đầy đủ, chủ thớt không hề cắt xóa!

(1Cap: Capture [screen capture]: chụp màn hình)

...

Cái gì gọi là nội dung đầy đủ?

Diệp Nhân Sinh rơi lệ đầy mặt kéo thanh cuộn xuống, quả nhiên đoạn cap trong UT tối hôm qua đã bị đưa lên, thì ra đoàn đội cũng chẳng an toàn, ai ngờ trong đoàn cũng ẩn chứa hủ nữ nhiều chuyện thế chứ! Cô rất muốn ném bàn!

Đồng thời Đường Dập bên kia cũng bị ném bom, âm thanh như bão táp của Quách Khả Kiêu ở trong điện thoại bay ra ngoài ngàn dặm.

“Đại ca... tiểu tổ tông của tôi... tôi xin cậu! Không nên đùa như thế chứ! Cậu tưởng Tuyên Tử biết không có vấn đề gì ư... Còn tưởng công ty game biết là không phải sao?! Tôi có tin nhỏ đây, tư liệu xác nhận tài khoản game của cậu đã bị phát tán... Tôi biết ngay cậu bảo tôi thay cậu tìm giùm phòng cho thuê là có chuyện không hay mà! Bây giờ ngày nào hướng dẫn Mã cũng tìm đến tôi hỏi Diệp Nhân Sinh đang ở đâu, tôi nên ăn nói thế nào đây?”

“Chẳng qua cũng chỉ là hai tuần, anh có thể tìm đại lý do nào đó.”

Không ngờ Quách Khả Kiêu lại nói nhiều như vậy, Đường Dập nghe từ đầu đến cuối chỉ lệt tệt đứng một câu.

Diệp Nhân Sinh bỗng nhớ lại bộ dạng gân xanh nổi khắp cả người giờ tay giờ chân loạn xạ của Quách Khả Kiêu, không khỏi có ý định đùa dai, vui vẻ chụp lấy chiếc điện thoại trong tay Đường Dập, lớn tiếng nói: “Ayo, xin chào... anh có biết lúc người ta sợ hãi thì hai bả vai không đều nhau không?”

Dứt lời, cô lập tức ngắt điện thoại. Đường Dập và cô đối mặt nhau đứng ba giây, sau đó không hẹn mà cùng cười ồ lên. Hẳn câu chuyện đã đến nước này, Diệp Nhân Sinh chợt nhớ tới lúc ở trên núi trải qua bao hiểm nguy, khi đó Đường Dập ngồi cạnh cô, nghiêm trang nghe cô kể chuyện tình trong game của bọn họ, nhất thời đỏ mặt lên, đó chẳng phải là thổ lộ gián tiếp sao! Tuy đã chính thức thổ lộ, ừm, nhưng Sinh ca phải đi vào ngõ cụt thế này vẫn là cẩn thận lắm rồi.

“Anh còn gạt em mình họ là Lệnh Hồ!” Bỗng nhiên cô vất cho anh một câu không đầu không đuôi như thế.

Đường Dập khẽ cười: “Anh không lừa em.”

“Rõ ràng là anh họ Đường mà!”

“Em không thể nhìn thấu những gì xảy ra ở cái chốn này đâu...” Đường Dập nghiêng người, dáng vẻ tiêu sái phóng khoáng, “Mẹ anh là một nghệ nhân chơi đàn violon có chút tiếng tăm, là tinh hoa của nhà Lệnh hồ, tin tức này mới chỉ truyền ra ngoài đã bùng phát rồi.”

“A?” Diệp Nhân Sinh vẻ mặt ngơ ngác, “Cái này...”

Anh nói anh họ Lệnh Hồ [phải chăng là họ kép /:], thế tên đầu =3= đừng hỏi tở, tở cx chịu =3=], thật ra bất luận là gì, cũng không có cách nào tha thứ cho bố mình...

Diệp Nhân Sinh đang lúng, bỗng laptop trên bàn kêu tinh một tiếng, phim đã tải về xong rồi. Cô vui vẻ chạy xuống nhà mua hạt hướng dương và nước khoáng, rồi nhanh chóng chạy vội về, vui sướng ngồi trên ghế chờ xem phim. Sau đó không ngoài dự tính, đập vào mắt là hình ảnh đen tối âm trầm của đợt mở đầu phim, Đường Dập không khỏi lặng lẽ xoa trán, là phim kinh dị...

Thật ra những người yêu nhau xem phim kinh dị vốn là chuyện rất bình thường rất ngọt ngào, nhưng mà Sinh mỗ kia — Đường Dập nhìn sang bên cạnh, Diệp Nhân Sinh còn đang hưng phấn hai mắt tỏa sáng, thích thú cắn hạt hướng dương, lúc trông thấy khoảnh khắc nữ quỷ xuất hiện nơi cửa thang máy, cô còn thích ý nhấp một ngụm nước khoáng. Hi vọng cô nép người vào mình như chú chim hoảng loạn, có lẽ là đợi đến kiếp sau đi.

Đường Dập lãnh đạm định nhích lại gần về phía cô, thì bất gặp ánh mắt nghi hoặc của Diệp Nhân Sinh. “Anh sợ.” Anh nói dối mà mặt không đổi sắc.

Diệp Nhân Sinh khí phách hào hùng cầm lấy tay Đường Dập, thân thiết cọ cọ vào người anh: “Có em ở đây, đừng sợ.” Đường mỹ nhân cũng quá là vô sỉ!

Bầu trời tối đen, có hai bóng người như kẻ trộm đèn thấp vành mũ đi dọc theo lề đường. Đường Dập kể cho cô cuộc sống trước đây của mình lúc ở Mĩ, Diệp Nhân Sinh chưa bao giờ đặt chân ra khỏi biên giới, thế nên nghe thấy mà hưng trí dạt dào. Hai người hòa mình vào giữa những cuộc hẹn hò của các cặp đôi ở quảng trường to lớn, thực sự là rất hài hòa. Cứ như vậy, Diệp Nhân Sinh ngủ ở trong phòng còn Đường Dập nằm ở sofa, ngày ngày chẳng làm gì, chỉ là xem phim, đi dạo và Diệp Nhân Sinh làm việc nhà kiêm luôn nấu bữa sáng, ngày qua ngày không ngờ lại thích ý thỏa mãn đến thế. Chỉ là thời gian hạnh phúc luôn luôn

ngắn ngủi, hai tuần trôi qua rất nhanh. Buổi tối trước khi quay về đoàn phim, Diệp Nhân Sinh vô cùng buồn rầu, ngay cả trò chơi cũng không giúp cô vui vẻ lại được. Cả tuần này, giống như là trộm lấy hạnh phúc trong mơ. Cô có thể không cần nghĩ đến tương lai, không cần nghĩ tới sự thật, chỉ có cô và anh hai người một thế giới. Nhưng bây giờ mộng đẹp đã tỉnh. Cô nằm trên giường trần trọc, có nhắm mắt như thế nào cũng không ngủ được, trong lòng như có chú mèo đang dùng móng vuốt cào nhẹ vào. Có phải sẽ không còn cơ hội như thế này nữa? Diệp Nhân Sinh đột ngột mở to mắt, chậm rãi ngồi dậy, nhẹ nhàng mở cửa ra. Ánh trăng nhàn nhạt, bóng người trên ghế sofa thật yên bình, trong bóng đêm không nhìn thấy rõ ràng. Cô từng bước từng bước đến gần, ngồi xổm xuống. Đường như Đường Dập đang ngủ say, khuôn mặt trắng nõn đang còn chìm trong giấc mộng, Diệp Nhân Sinh không kìm được giơ tay ra, nhưng cũng không dám chạm vào anh. Phải làm thế nào đây? Rất nhiều rất nhiều năm sau, liệu cô sẽ phải hối hận sự can đảm của mình, hay là sẽ hối hận giờ phút này không ôm lấy anh?

Một phút sau Sinh ca lại quay về nằm trên giường mình, cảm giác hối hận quay cuồng. Điều này cũng không thể trách cô, từ nhỏ Diệp Nhân Sinh được dạy bảo nghiêm minh, nếu mẹ Diệp biết bây giờ cô đang sống chung với một người đàn ông, nhất định cô sẽ bị lột một lớp da, nếu còn biết khuê nữ nhà mình còn vô cùng chủ động muốn yêu thương nhưng nhớ thì... Sinh ca rùng mình, cái loại khủng bố này vẫn không nên nghĩ đến là hơn. Diệp Nhân Sinh nằm nghĩ một lát, giằng co cả nửa đêm cũng không xê xích gì nhiều, thế nên cuối cùng cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hình ảnh được chuyển đến phòng khách. Đường Dập đang nằm im, bỗng dưng hơi hé mắt ra. Đêm tối thật vô cùng đẹp.

Vì đảm bảo ục đích, Diệp Nhân Sinh và Đường Dập được phân thành hai nhóm quay về đoàn phim. Sắc mặt Quách Khả Kiêu không được tốt, từ trên xe mời đến mấy nhân viên y tế, không khỏi phân bua đem Diệp Nhân Sinh nằm lên chiếc cáng chữ thập trên xe. Vị đại tỷ đứng đầu đám y tá còn đang dặn dò cô các việc nên làm để dưỡng thương chân, giống như Sinh ca cả hai tuần lễ này thật đúng là nằm bệnh viện vậy. Diệp Nhân Sinh không khỏi buồn bực mấy cô kia có đúng là y tá không, có lẽ Quách Khả Kiêu đã thuê mấy diễn viên chuyên nghiệp đến. Không ngoài dự liệu, cô nhanh chóng được Mã Thành Thụ cùng con gái Mã Thiên Thiên tiếp đón hoan nghênh. Đồng thời trong lúc đó hoàn toàn không có ai hoài nghi cô với sự biến mất của Đường Dập có gì đó không hợp, xem ra Tuyên Tử thật sự vẫn còn có đạo đức, không hề nói gì.

“Cậu đi ăn với Tuyên Tử, sau đó thì không thấy trở về nữa.” Mã Thiên Thiên diễn cảm khoa trương nói, “Mình còn tưởng cậu bị cô ả đó diệt khẩu rồi...”

“Làm gì có, ở khách sạn được chăm sóc chu đáo, cho nên...”

“Ha ha, không cần giải thích, trở về là tốt rồi, cậu không biết một mình tớ như vậy nhàm chán thế nào đâu!”

Diệp Nhân Sinh chợt dạ gãi gãi đầu, liền cùng cha con Mã Thành Thụ đi ăn. Trên bàn ăn cô cũng hiểu biết đại khái sự việc diễn ra trong đoàn phim, bây giờ các cảnh quay diễn phối hợp nhau đã hoàn thành, chỉ còn thiếu nam diễn viên chính, có lẽ còn phải mất hơn một tháng nữa. Mã Thành Thụ nhìn Diệp Nhân Sinh rất cao hứng, còn uống rất nhiều rượu, lúc ba người quay về khách sạn, vừa hay trông thấy Đường Dập từ trong chiếc BMW bước ra, Tuyên Tử nhanh nhẹn nở nụ cười đứng nơi đó tiếp đón. Diệp Nhân Sinh muốn làm bộ như không thấy, đáng tiếc lại không thành công. Nhưng bất ngờ chính là, Mã Thiên Thiên không hề lườm bầu điều gì, điểm này không giống cô nàng lắm.

“Mình chỉ mới đi vắng hai tuần, chẳng lẽ cậu đã nhìn thuận mắt Tuyên Tử rồi sao?”

“Đương nhiên là không.” Mã Thiên Thiên buông tay, “Đúng là đầu đề các bài báo đều bảo hai người kia qua đêm với nhau, nhưng mấy người nhỏ bé như mình thì có thể làm gì.. Tuy mình thích Đường Dập, nhưng nói trắng ra là, chẳng qua chỉ là theo đuổi thần tượng mà thôi.”

Đối với Mã Thiên Thiên có loại giác ngộ này, Diệp Nhân Sinh tỏ vẻ không chịu nổi. Nhưng cho dù cô có tình nguyện không chịu nổi, thì cũng không muốn nhìn thấy tin tức người đàn ông của mình cùng người phục nữ khác qua đêm xuất hiện trên báo chí.

Một tháng này, Diệp Nhân Sinh quả thật rất nhàm chán. Đáng nhẽ phải coi nhau như người lạ, thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau cũng là quá đủ lắm rồi. Nhưng cho dù trong thâm tâm Diệp Nhân Sinh vô cùng mong chờ có thể chạm mặt với anh, thì Đường Dập cũng sẽ nghiêng người tránh đi không thèm nhìn cô. Cô

vừa tự nhủ thầm Đường Dập là do không tự nguyện, vừa bắt đầu hoài nghi trí nhớ của mình. Rốt cuộc là hai tuần kia giống như giấc mơ thật sự đã xảy ra, hay là tất cả đều chỉ là ảo tưởng của cô? Kỳ thật dù là ai cũng không thể nhìn thấu lòng người, cứ như vậy chờ đợi, sẽ không nhìn thấy ánh sáng tương lai. Nhưng cứ hễ đến lúc mất ngủ, Diệp Nhân Sinh lại nhớ đến câu nói kia: Cứ xem như toàn bộ thế giới đều không tin anh yêu em, chỉ cần em tin là tốt rồi. Nhưng mà Diệp Nhân Sinh, mày thật sự tin tưởng anh sao?

Sau đó đến khi bộ phim sắp hoàn thành, scandal của Đường Dập với Tuyên Tử được hâm nóng truyền ra ngoài, bây giờ có cầm lấy một tờ báo hay tạp chí nào đều trông thấy thấp thoáng tin tức của hai người, điều này cũng đã PR cho bộ phim mới của đạo diễn Hồ trở thành bộ phim được quan tâm nhiều nhất, nam chính và nữ phụ vào vai Kim Đồng Ngọc Nữ mất đi mây lại nảy sinh tình cảm, thậm chí còn làm cho nữ chính vô tội bị liên lụy viết thành quan hệ tay ba, thật sự tin đồn đã đi tới cực điểm.

Diệp Nhân Sinh chờ lấy vé máy bay, mọi người trong đoàn phim từ biệt nhau ở sân bay. Đường Dập và Tuyên Tử không đến, tuy không có gì khác lạ, nhưng cô vẫn thấy có chút mất mát.

“Tiểu Diệp, gần đây trong tinh thần con không được tốt lắm.” Mã Thành Thụ quan tâm nói, “Về nhà nhớ vỗ béo, rồi còn phải theo ta chạy ngược chạy xuôi nữa đó.”

“Vâng, cảm ơn thầy Mã.” Diệp Nhân Sinh miễn cưỡng mỉm cười.

“Nếu Tiểu Diệp nhớ mình quá, không chừng mình sẽ đến nhà cậu chơi đấy. Lần sau nếu đoàn phim không có anh nào đẹp trai, mình nhất định sẽ không đến!” Mã Thiên Thiên phải trở về nhà, vô cùng phẫn chấn như uống phải thuốc kích thích, vừa đi vừa đánh thùm thụp.

Diệp Nhân Sinh hàn huyên với cô nàng vài câu, rồi lại theo thứ tự bắt chuyện cho qua với mọi người trong đoàn. Đây là nhân viên thay mặt cả đoàn mua vé máy bay bắt đầu phát vé, Diệp Nhân Sinh hơi buồn phiền xoay người đi, sau đó người nhân viên kia phân phát hết vé xong, nhưng không hề có vé của cô.

“Là thế này, có một số vé máy bay là đặt hàng qua mạng, Quách tiên sinh thay tôi nhận lấy, anh ta sẽ đưa ngay thôi.” Nhân viên đó nói xong, liền nhận điện thoại, nhất thời nhìn xong quanh, nói vài câu, rồi sau đó lại quay sang bảo với những người chưa có vé, “Anh ta đang nghỉ ở phòng VIP.”

Vì thế Diệp Nhân Sinh cùng mấy người không có vé bước vào thang máy. Quách Khả Kiêu đang đứng ở cửa phòng nghỉ VIP, vẻ mặt dương dương tự đắc, “Sốt ruột chờ chứ? Mau tới lấy vé đi.” Một vài người đã lại gần tự động tìm tên vé của mình.

Diệp Nhân Sinh vừa mới bước đến, đã nghe thấy Quách Khả Kiêu như vô tình nói với cô, “Hình như của cô tôi để quên ở bên trong rồi, tự vào phòng tìm đi.”

Diệp Nhân Sinh ngẩn người, không hề nghi ngờ gì, tiến lại gần cửa phòng. Cô vừa quay tay nắm, từ phía sau đã nghe thấy giọng nói đùa cợt của Quách Khả Kiêu: “Tiểu Diệp vào đó tìm vé lát nữa sẽ xuống, mọi người vào khoang bay trước đi, không cần chờ cô ấy...”

Sau đó ngay trong nháy mắt, cô chưa kịp nhìn rõ những gì sau cánh cửa, đã bị một bàn tay kéo vào, hung hăng ôm chạy vào lòng. Cái ôm ấm áp này, đã từng đêm khuya cô đau lòng nhớ lại. Diệp Nhân Sinh không kịp nói gì, một nụ hôn đã ập xuống môi cô, cô bị dè lên vách tường không còn chỗ trốn, chỉ biết nắm lấy y phục của anh, dường như lúc nào cũng có thể ngắt lịm đi.

“Anh...” Cô thở mạnh, chỉ nói một chữ, nhưng suýt nữa đã bật khóc, “Anh...”

“Anh xin lỗi.” Đường Dập hạ giọng nói, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Chờ anh.” Anh chỉ kịp tới nói năm chữ này, bởi vì Diệp Nhân Sinh không thể nào đợi thêm được nữa. Rất nhanh cô đã bị tiếng gõ cửa của Quách Khả Kiêu nhắc nhở, kiểm phiếu đã sắp xong rồi. Những ngón tay của Diệp Nhân Sinh chậm rãi rời khỏi tay Đường Dập, cô quay đầu nhìn lại, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, nụ cười kia trông như thiên sứ hạ phàm, dịu dàng mà sâu sắc. Thế nên sau đó Diệp Nhân Sinh phải liều mạng kiềm chế bản thân, cần phải giữ vững bình tĩnh, nhưng lúc đăng ký lại cười ngây ngốc ra. Đúng vậy, rất choáng váng. Cô đã từng hỏi bản thân liệu có phải mình tin tưởng anh không, bây giờ cô đã có đáp án.

Em tin anh, cứ coi như anh gạt em, em vẫn đồng ý tin tưởng anh.

53. Chương 53: Hạnh Phúc Bình Yên – Happy Ending

Diệp Nhân Sinh về nhà không hề nói cho ai biết. Bởi vì gần đây tâm tình buồn bực nên cô không ngủ đủ giấc, lúc này bỗng nhiên cả người được thả lỏng nên ở trên máy bay ngủ đến nước miếng giàn dụa, do đó lúc xuống máy bay tinh thần hoạt bát lên nhiều. Trên đường ngồi xe từ sân bay về nhà, cô gọi điện cho Lộ Mỹ Hà, hài lòng khi nghe thấy người bên kia hét to như bị thần kinh, “Đại Sinh nhà cậu còn biết quay về sao?” Lộ Mỹ Hà hưng phấn, “Tớ đi ngay bây giờ ra đón cậu đây!”

“Không cần đâu, buổi chiều nhớ đến nhà chị, đến tối chúng ta ra ngoài high.” Lộ Mỹ Hà lại nổi cơn điên hét lên mấy tiếng quái dị “Như vậy đi.” rồi cúp điện thoại.

Diệp Nhân Sinh tự đi vào khu nhà, rút chìa khóa ra mở cửa. Mẹ Diệp ba Diệp còn đang ăn cháo, đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn thấy Diệp Nhân Sinh phong trần mệt mỏi, cả hai giờ đùa ra, không kịp phản ứng.

“Ba, mẹ, con về rồi đây!” Diệp Nhân Sinh cao hứng cởi giày.

“Nha đầu thối tha, về nhà sao không báo trước một tiếng!” Mẹ Diệp buông bát, ừm, thay vì nói buông, có lẽ nên nói là hất bát đi còn thích hợp hơn.

“Sênh Sênh sao lại đột nhiên quay về thế?” Ba Diệp nhanh chóng đón mấy túi hành lý, mẹ Diệp ở sau vô cùng nhung nhớt, tuy không nói gì nhưng trên mặt rất vui sướng. Diệp Nhân Sinh sớm đã thành thói quen, cầm lấy bình nước giữa cổ tu ừng ực rồi kêu gào muốn ăn món xương sườn của ba Diệp. “Con không nói sớm, ba mẹ nào có chuẩn bị, con đi vắng hai người già này chỉ ăn cho qua ngày thôi.”

Mẹ Diệp một mặt nén giận, một mặt lấy quần áo đưa cho ba Diệp để ông ra ngoài mua thức ăn. Diệp Nhân Sinh cười ha ha: “Vui chết đi được.” Cô lấy trong túi xách ra đưa ẹ Diệp kem bôi da và mấy món đặc sản, lại đặt trên bàn ba Diệp hai bao thuốc, sau đó ngồi trên ghế đặc ý khoe khoang gặp được nhiều ít ngôi sao. Mẹ Diệp là một kẻ lắm chuyện bí mật, chỉ nghe mà hứng thú dạt dào, nhưng đã mấy tháng không gặp con gái, cảm giác con bé hình như trưởng thành hơn, như là ẩn đường giữa lông mày, trông chừng chắc một cách lạ thường.

“Sênh à.” Mẹ Diệp làm như vô tình hỏi, “Có phải con có bạn trai rồi không?” Diệp Nhân Sinh nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, mẹ Diệp quả nhiên thật sắc bén!

“Làm gì có...” Cô chỉ nói vài câu, rồi tìm cớ chui vào phòng. Mẹ Diệp không tha đuổi theo tiến vào: “Có gì phải ngượng ngùng chứ? Có bạn trai là chuyện tốt, mẹ còn lo không ai dám thích con...” Mấy vạch đen còn đang chảy dài trên mặt Diệp Nhân Sinh, đã trông thấy mẹ Diệp biến sắc, câu chuyện lái theo hướng khác: “Con ở bên ngoài không ai nhìn thấy, không phải sống cùng với người ta chứ?”

“Sao lại có chuyện đó được...” Diệp Nhân Sinh chột dạ nói. Đùa à, mẹ Diệp lại vui vẻ ra mặt: “Quả nhiên đã có bạn trai!” ... ORZ.

Thế nên lúc ăn cơm, ba Diệp và mẹ Diệp đều nghiêm túc thảo luận về cậu con rể tương lai. “Nhất định là sẽ khô ngô hơn Sênh Nhi của chúng ta nhiều, chứ làm sao có thể cưa đổ nó chứ!” Mẹ Diệp hưng phấn quay sang nói với Diệp Nhân Sinh, “Có phải là vị huấn luyện viên kia không?!”

“Ừm~” Diệp Nhân Sinh giả vờ như không nghe thấy gì, chỉ chuyên tâm vào ăn xương sườn.

“Tôi lại không nghĩ thế, giữa vợ chồng lúc nào cũng luôn bù trừ nhau.” Ba Diệp chậm rai nói, “Phải là một chàng trai nhả nhận trắng ngần, không thể là huấn luyện viên được, phải không Sênh Sênh?”

“Ừm~” Diệp Nhân Sinh tiếp tục giả vờ như không nghe thấy gì chỉ tập trung vào miếng xương sườn. Nói đùa à, nếu nói cho bố mẹ biết công việc của Đường Dập, phỏng chừng hai ông bà ngất lịm đi mất. Diệp Nhân Sinh nhìn không tập trung, chỉ muốn nói anh có vóc dáng và khí chất rất điềm đạm, cũng tổng hợp lại rất nhiều yếu tố chất lượng tốt, mỗi Sênh bắt tri bắt giác mỉm cười, mẹ Diệp ba Diệp liếc mắt nhìn nhau, càng thêm sốt ruột: “Rốt cuộc cậu ta là như thế nào, làm việc gì?”

“Khụ khụ, đến bát tự 1 con còn chưa nhìn qua.” Diệp Nhân Sinh đành phải kể lại qua loa, sau đó nhanh chóng đánh lảng sang chuyện khác, “Mẹ xem xem mã phẩm con mua ẹ dùng có tốt không...”

(1 tám chữ [giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi] là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.)

“Nhanh kể tiếp đi!” Mẹ Diệp hoàn toàn không bị vấn đề khác thu hút sức chú ý, “Con xem con bé Tiểu Hà người ta, tìm một cậu bạn trai nhỏ nhả, mẹ với ba con đã trông thấy rồi... Aiz, nếu con có thể tìm được người bằng một nửa cậu kia thì tốt lắm rồi...”

“Bà cũng đừng gây áp lực lên nó chứ.” Ba Diệp cười híp mắt, “Con mắt nhìn người của Sênh Sênh chúng ta không tệ đến thế đâu.”

Trên đầu Diệp Nhân Sênh đầy vạch đen, cô cũng không muốn, nhưng con mắt này đã với cao lắm rồi... mới có hôm nay thôi mà hạnh phúc đã trở nên rối rắm như vậy rồi... Cơm nước xong, đương lúc Sênh ca đang giúp mẹ Diệp rửa bát, chuông cửa bỗng vang lên. Lộ Mỹ Hà xông đến như gió lốc, vô cùng khôi hài gật đầu chào ba mẹ Diệp: “Bác trai, bác gái.” Vừa dứt lời cô và Diệp Nhân Sênh ôm chầm lấy nhau đùa giỡn nhau, lúc học đại học, Diệp Nhân Sênh với Lộ Mỹ Hà cũng chưa bao giờ tách nhau ra lâu như thế này.

Cho đến khi hai người kích động xong, Diệp Nhân Sênh mới phát hiện ngoài cửa còn có một người. Tiêu Diên Thanh mặc chiếc áo sơ mi dài màu lam nhạt trông rất dịu dàng, thoát nhìn vô cùng thân thiết “Con chào hai bác, chào đàn chị.” Ba mẹ Diệp vội vàng nghênh đón người vào: “Cậu là bạn trai của Tiểu Hà hả? Ha ha, gặp rồi gặp rồi, Sênh Sênh của chúng ta lúc nào mới được như thế này chứ —” Chỉ một câu như thế thôi nhưng đã khiến khuôn mặt Tiêu Diên Thanh đỏ bừng, Lộ Mỹ Hà nhanh chóng xen mồm vào: “Sao thế ạ, Đại Sênh cũng có mà, lại còn gặp mặt rồi nữa chứ, đúng không?”

“Sao sao? Tiểu Hà con mau nói cho dì nghe đi.” Mẹ Diệp hưng phấn vô cùng.

“Con cũng chưa nhìn thấy bao giờ, con chỉ nghe nói thôi, chẳng qua là không sớm để báo cáo cho dì thôi.”

“Khụ khụ.” Diệp Nhân Sênh trợn mắt liếc Lộ Mỹ Hà, lúc này cô nàng mới ngẫm hiểu: “Dì à, con lên phòng Đại Sênh đã.” Mẹ Diệp vui vẻ gật đầu, cho nên sau đó cả ba người chui vào hang ổ bé nhỏ của Diệp Nhân Sênh. Lộ Mỹ Hà nắm lấy cánh tay Diệp Nhân Sênh, kích động nói: “Tớ thấy trên diễn đàn rồi! Cậu ở chung với Lệnh Hồ — Hmm” Diệp Nhân Sênh nhanh chóng giơ tay bịt miệng cô, mẹ Diệp ở ngoài cửa làm như vô tình gõ gõ vài cái, thật sự là thủ đoạn nghe lên không hề ỉnh tí nào. Lộ Mỹ Hà ngoan ngoãn ngậm miệng. Diệp Nhân Sênh, Lộ Mỹ Hà và Tiêu Diên Thanh đều im lặng. Lệnh Hồ là Đường Dập, chuyện này rất cuộc cũng không muốn nói cho Lộ Mỹ Hà biết, tuy cô nàng rất lăm chuyện nhưng chí ít cũng là chị em tốt, nhưng thế thì có liên quan gì đến công việc của Đường Dập chứ... Nhưng nếu sau này Đại Hoa Sen biết Diệp Nhân Sênh một mực giấu diếm cô ấy, nhất định sẽ trách cô. Diệp Nhân Sênh bất đắc dĩ thở dài, thật ra nếu cô là Lộ Mỹ Hà, cũng sẽ rất tức giận với chuyện này... Lộ Mỹ Hà đang rất high, bỗng cảm giác được ánh mắt quái dị của Diệp Nhân Sênh, nhất thời khó chịu nói: “Đại Sênh muốn rắm thì cứ tự nhiên.” Diệp Nhân Sênh vỗ trán, chết thì chết.

Cô chậm chạp mở một trang web ra, khiến Lộ Mỹ Hà mất hết kiên nhẫn: “Đại tỷ à, tớ muốn xem ảnh chụp của nhà cậu ấy, cậu mở ảnh Đường Dập lên làm gì?”

Diệp Nhân Sênh đã hoàn toàn bị đồng ảnh của Đường Dập thu hút, nhìn bạn trai của mình ở trên mạng, cảm giác thật kỳ diệu. Trên ảnh, Đường Dập như đang quảng cáo cho hãng áo khoác nào đó, tóc hơi lộn xộn, cơn gió từ trên phố nhẹ nhàng lướt qua, cổ áo tà tà bay lên, sắc tối quanh mình dần dần mờ hồ, làm nổi bật lên đường nét lưu loát tuyệt đẹp bên hông anh. Cô vui vẻ nói: “Thì ra anh ấy mặc áo gió lại gợi cảm như thế.”

“Bây giờ cậu mới biết sao?” Lộ Mỹ Hà mất kiên nhẫn nói, “Đừng nhìn Đường Dập nhà tớ nữa, mau đưa ảnh bạn trai cậu ra đây.”

“Bạn trai tớ chính là Đường Dập mà.”

“Đừng có ở đó mà bảnh chọe nữa, Đường Dập là của bọn tớ, mau đưa ảnh bạn trai cậu ra đây!”

“Bạn trai tớ thật sự là Đường Dập mà...”

“Dập cái đầu cậu! Mau đưa...” Diệp Nhân Sênh vỗ trán, ngắt lời: “Lệnh Hồ chính là Đường Dập.”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Lộ Mỹ Hà dùng ánh mắt như nhìn người bị bệnh thần kinh nhìn chăm chăm Diệp Nhân Sinh: “Đại Sinh à, cậu ra ngoài chơi một chuyến, không lẽ đã bị bọn người xấu bắt cóc gở đến ngu rồi hay sao?!”

Diệp Nhân Sinh vô cùng hiểu rõ cách nghĩ này của Lộ Mỹ Hà, cũng giống như nếu đột nhiên Lộ Mỹ Hà nói cô biết bạn trai trước đây của cô ấy là Lưu Đức Hoa, thì là ai cũng sẽ nghĩ nhất định cô ấy điên rồi.

“Là thế này, tớ với Lệnh Hồ có hẹn gặp mặt, sau đó phát hiện ra anh ấy là Đường Dập, sau khi sống chung vài gày cũng cảm thấy không tệ lắm.” Diệp Nhân Sinh bình tĩnh nói bừa. Nếu đem chuyện gặp nạn trong rừng sâu, lại cả chuyện trong phòng bệnh, xem chừng Lộ Mỹ Hà sẽ trực tiếp dắt cô đến bệnh viện thần kinh mất.

Trong phòng lại hoàn toàn yên tĩnh.

“Nhưng mà... anh ta là siêu sao đó.” Lần này người mở miệng là Tiêu Diên Thanh, “Hai người...”

“Đúng vậy, cho dù là siêu sao thì cũng là người, cũng có thể chơi game, cũng có thể yêu đương.” Diệp Nhân Sinh buông tay, “Mặc kệ cậu có tin hay không, dù sao tớ cũng nói cho cậu biết, đến lúc đó chớ có trách tớ không có suy nghĩ nhé.”

Lộ Mỹ Hà trừng mắt, xem ra hiện tại không thể tiêu hóa nổi tin tức giật gân này. Tiêu Diên Thanh ở bên cạnh vọc máy tính, Diệp Nhân Sinh ngồi nhẩn tin với Đường Dập, không có việc gì còn hờ hờ trước mặt Lộ Mỹ Hà, đáng tiếc cái dãy số 139 vô danh không họ kia, ngoài việc nhận được ánh mắt hoài nghi của Lộ Mỹ Hà thì hoàn toàn không có sức thuyết phục nào cả. Diệp Nhân Sinh nhanh trí, gờ ra chữ ký của Đường Dập, tỏ vẻ chính mình thật sự đã gặp Đường Dập. Nhưng mà Lộ Mỹ Hà lại phần nộ gào to, cho rằng Diệp Nhân Sinh lấy chữ ký giả lừa mình. Sinh ca xoa đầu, đành phải bó ý định khiến cô ấy tin.

Bỗng nhiên Đường Dập muốn biết địa chỉ nhà cô, bảo là muốn gửi quà sinh nhật cho cô. Diệp Nhân Sinh giật mình, lúc này mới phát hiện sinh nhật của mình chính là tuần sau, không nghĩ ngay cả cô cũng quên, thế mà Đường Dập lại nhớ rõ ràng.

Chuyện này sao anh ấy biết được? Thật ra cũng không quan trọng, nhất định Đường Dập có rất nhiều cách để biết. Thế nên sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Sinh mỗi đột nhiên trở nên ngọt ngào khác thường, cả người Lộ Mỹ Hà run lên.

Mấy hôm sau, một hộp quà nhỏ vuông vắn được gửi đến, tại địa chỉ người gửi chỉ có một chữ Đường. Mở quà ra là một hộp gấm màu đen, tỏa ra khí chất tao nhã, bên trong chiếc hộp là một đôi bông tai Phỉ Thúy tinh xảo đặc sắc. Trong đầu Diệp Nhân Sinh nổ ầm một tiếng, cả người cứng đờ ngay tại chỗ. Là một đôi bông tai rất đẹp, tròn trĩnh màu xanh biếc, dịu dàng thanh lịch, nhưng mà... cô không có lỗ tai, cô không có lỗ tai, cô không có lỗ taiiiiiiiiiiii...

Cho nên sau khi nghe Diệp Nhân Sinh bảo muốn đi xỏ tai, ngay giữa trưa Lộ Mỹ Hà đã chạy đến góp vui. “Tớ bảo này Đại Sinh, cậu chỉ ra ngoài một chuyến thế mà lúc quay về đã không còn là cậu nữa rồi.” Lộ Mỹ Hà tỏ vẻ đau thương, “Có phải cậu bị người ngoài hành tinh bắt cóc không?”

“Nói nhầm.” Biểu tình của Diệp Nhân Sinh thật là dũng cảm, “Chị chỉ muốn hỏi một câu thôi, có đau không?”

“Năm lớp mười tớ kéo cậu đi xỏ mà cậu vẫn cố sống cố chết không chịu đẩy thôi.” Lộ Mỹ Hà chua xót nói, “Lúc trước gãy xương cũng có thấy cậu bảo đau đâu.”

“Đó chỉ là gãy xương thôi.” Diệp Nhân Sinh chẳng hề để ý nói, “Còn đây là phải dùng kim xuyên qua thịt đó nha! Nghe thôi mà kinh khủng quá.”

Nghe thấy thế Lộ Mỹ Hà cực kỳ yên tâm, vẫn là cô với cái tư tưởng giác quan đều khác xa người thường, là Sinh ca không hề có khí chất con gái.

Buổi chiều Diệp Nhân Sinh với Lộ Mỹ Hà ra ngoài dạo chơi một vòng, khi trở về hai lỗ tai của Sinh ca bỗng sưng lên, trên đó còn có cây đinh bấm lỗ tai tròn tròn. “Quả nhiên không đau tí nào.” Diệp Nhân Sinh phần chần nói, “Dùng khẩu súng nhỏ bắn cây đinh vào, thật là thần kỳ.”

“Đúng là con gái khi yêu.” Lộ Mỹ Hà thở dài xót xa, “Người ta tặng cậu một đôi bông tai, cậu đã ngoan ngoãn đi xỏ lỗ tai. Mau đưa bảo bối ra đây tớ xem thế nào.” Diệp Nhân Sinh lấy ra trong ngăn bàn chiếc hộp gấm màu đen. Lộ Mỹ Hà đón lấy, vừa mở ra đã ngạc nhiên kêu lên: “Wow, hình như là đồ cổ đấy!”

“Thật thế sao?” Cô vội vàng nhìn lại. Lộ Mỹ Hà cầm hai chiếc bông tai lên, “A? Ở dưới còn có tờ giấy kia...” Điều này không thể trách cô được, một cô gái hoàn toàn mù tịt về trang sức như Sinh ca thì làm sao biết được có thể rút đôi bông tai nằm dưới lớp xốp nhưng lên chứ... Tờ giấy ghi chép rất sạch sẽ, nét chữ phóng khoáng: “Sinh nhật anh sẽ đến thăm, thay anh gửi lời chào đến bác trai bác gái.” Diệp Nhân Sinh há mồm trợn mắt kinh ngạc.

Vì vậy mà ngày hôm sau Diệp Nhân Sinh lâm vào trạng thái suy nghĩ vẩn vơ.

Mẹ Diệp bị dáng vẻ này của cô kích thích, nên lúc ăn cơm càng năng hỏi han hơn. Nhưng bất luận bà có nói gì đi chăng nữa, thì ánh mắt của Diệp Nhân Sinh hoàn toàn không hề tập trung, thậm chí còn chẳng phát hiện cô gấp phải miếng gừng mà mình ghét nhất để vào miệng.

Tình hình thật nghiêm trọng!

Mẹ Diệp liếc nhìn ba Diệp một cái, thử hỏi han: “Sinh à, có phải con cãi nhau với bạn trai không?”

Chiếc bát trong tay Sinh ca rơi “keng” một tiếng, Diệp Nhân Sinh há miệng nhìn mẹ Diệp, trong nháy mắt bỗng bật lên: “Mẹ, mẹ nói gì thế? Bạn trai ai muốn tới cơ?!”

Vừa dứt lời, Sinh mỗ đã chột dạ chạy ngay về phòng.

Ba mẹ Diệp đưa mắt nhìn nhau: Đây đúng là diễn hình cho câu nói không đánh mà khai.

Ở trong phòng, Diệp Nhân Sinh đứng không được mà ngồi cũng không xong, trong lòng có sự căng thẳng mà chờ mong khó hiểu. Nhưng... Thật sự là Đường Dập quay về sao? Sự căng thẳng mà mong chờ khó hiểu trong lòng lại tràn đầy hơn. Nhưng... Thật sự là Đường Dập sẽ đến? Sẽ vào nhà cô nói chuyện với ba mẹ Diệp?

Aiz ya, cảm giác này thật kỳ quái quá đi ——

Mặt đỏ bừng, tim đập rộn ràng, cô vội lấy điện thoại ra, muốn hỏi xem khi nào anh sẽ đến, nhưng từ hôm qua cho đến giờ điện thoại của Đường Dập luôn trong tình trạng tắt máy, không lẽ đang ở trên máy bay? Hay là đang bận chuyện gì? Hoặc giả là không muốn nhận điện thoại của cô...

Diệp Nhân Sinh cảm thấy mình như bị chứng cưỡng ép, cần gì phải để ý như vậy chứ? Cô bình tĩnh, không thể biểu hiện kỳ quái trong lần sinh nhật thứ hai mươi ba của mình được, đặc biệt là bây giờ Lộ Mỹ Hà luôn cho rằng tinh thần cô có vấn đề.

Cuối cùng, mặt trời cũng lặn, ánh tà dương lóe lên. Lộ Mỹ Hà đem theo bánh ngọt vào nhà, Tiêu Diên Thanh không hề xuất hiện. Đại Hoa Sen bảo, cô đã nói là hôm nay nếu không say thì không về, nhưng cậu ta cứ luôn mồm dặn cô không được uống. Tuy khi Lộ Mỹ Hà nói những lời đó với vẻ mặt không kiên nhẫn, nhưng rõ ràng lại pha thêm chút ngọt ngào đặc ý. Diệp Nhân Sinh sợ mình uống nhiều quá sẽ bất tỉnh nhân sự, nhưng có lẽ là do ba Diệp nấu ăn quá ngon, hoặc là không khí quá nóng nực, nên nhất thời xúc động, Diệp Nhân Sinh đã uống cạn hết thứ chất lỏng màu vàng nổi bọt đang sóng sánh trong ly nằm trong tay cô, vị chua nơi đầu lưỡi khiến cô cảm thấy khoan khoái.

Đây có lẽ đã biến thành tự ngược mất rồi.

Cô gái này cũng thật kỳ lạ, nếu Đường Dập không nói gì, thì cô cũng sẽ chẳng suy nghĩ gì. Nhưng đằng này anh đã bảo đến nhưng lại không thấy xuất hiện, khiến cô cảm thấy mất mát vô cùng.

Thật ra cũng chẳng có gì, với thân phận đặc biệt của anh, làm sao có thể ghé qua nhà cô được chứ...

Là tự cô để ý quá mức mà thôi.

Một chén lại một chén, không say không về, ba Diệp đã vào phòng nghỉ ngơi, mẹ Diệp nằm dài trên salon, Lộ Mỹ Hà say khướt đứng nơi ban công kể về chuyện tình buồn nôn sến súa của mình với Tiêu Diên Thanh, Diệp Nhân Sinh chán nản phát hiện ra, cô không hề say.

Lúc muốn say lại không say, đây rốt cuộc là thứ quái gì thế kia chứ!

“Đại... Đại Sinh à.” Lộ Mỹ Hà uốn lưỡi, cười đê tiện, “Thời gian không còn nhiều nữa, cậu cũng già tuổi rồi, hút!”

“Cô còn hơn tôi đến ba tháng đấy, được chưa?” Trên đầu Diệp Nhân Sinh đầy vạch đen, “Để tớ đưa cậu về.”

“Không... không cần đâu, anh ấy tới đón tớ.”

Nhưng Diệp Nhân Sinh cho rằng, tuy Tiêu Diên Thanh sẽ đến, nhưng để một mình Lộ Mỹ Hà đứng dưới lầu vẫn quá nguy hiểm. Đầu thu tiết trời vẫn còn lạnh, Diệp Nhân Sinh khoác lấy chiếc áo len, dìu Lộ Mỹ Hà xuống nhà.

Hai cô đứng ngoài cửa khu chờ một lát đã trông thấy Tiêu Diên Thanh đi taxi đến, hai người hàn huyên vài câu, liền đỡ lấy Lộ Mỹ Hà bước đi. Diệp Nhân Sinh nhìn đèn xe đang khuất dần, trong lòng bỗng cảm thấy được hạnh phúc của cô bạn thân nhất.

Cuối cùng Đại Hoa Sen cũng có một bả vai để cả đời có thể dựa vào, Diệp Nhân Sinh cô cũng muốn. Khóe miệng cô đang cười, nhưng giờ này khắc này lại khiến cô cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết.

Anh không hề đến.

Một trận gió đêm thổi qua, Diệp Nhân Sinh xoay người, tay vừa mới dứt vào túi quần thì một tiếng nhạc quen thuộc liền vang lên.

Là điện thoại của Đường Dập.

“Alo?” Giọng nói của Diệp Nhân Sinh có chút run rẩy.

“Là anh.”

“Anh đang ở đâu? Trễ thế này rồi ở sân bay có bắt được xe không? Hay là để em đến đón anh nhé? Anh ăn chưa? Sao điện thoại anh cứ...”

“Sinh Sinh.”

Hai chữ ấy, bỗng chốc cắt đứt toàn bộ trách móc của cô.

“Vâng?”

“Anh đang đứng dưới nhà em.”

Cả đời này Diệp Nhân Sinh chưa bao giờ chạy nhanh như vậy, tóc bị gió thổi bay đến rối bù, rất có thể sẽ được mời đóng vai hiệp sĩ tia chớp. Đèn dưới nhà cô bị đã bị hỏng, nhưng ánh sáng hoàng hôn vẫn bao trùm lên quanh người Đường Dập. Diệp Nhân Sinh nhào vào trong người anh, tức tưởi hét lên: “Anh mà chậm chút nữa là đã qua sinh nhật em rồi!”

“Máy bay mới hạ cánh tối nay, ở sân bay cũng gặp chút chuyện.” Đường Dập nhẹ nhàng nói bên tai cô, “Em uống rượu sao?”

“Ừm...” Diệp Nhân Sinh gãi đầu nhìn về chỗ khác.

“Cho là anh sẽ không đến sao...” Đường Dập cúi đầu, “Không tin anh, cần phải phạt mới được.”

...

Sau khi hình phạt kết thúc, hai gò má Diệp Nhân Sinh đỏ bừng, thở hồng hộc, ngay cả đứng cũng không vững.

“Uống nhiều rượu như thế, cũng phải trừng phạt.”

...

Lần phạt thứ hai kết thúc, Diệp Nhân Sinh kháng nghị: “Ba mẹ em cũng uống, lần này là trường hợp đặc biệt mà.”

... Sinh ca cô thật gian xảo, sao lần phạt trước không nói ra?

Đường Dập nheo nheo mắt, “Nguy biện, xem ra độ trừng phạt vẫn chưa đủ mạnh.”

...

Sau đó, khi đã thực hiện xong các loại hình phạt, khi Diệp Nhân Sinh thở ra hơi lạnh mới quyết định lên lầu.

“Có thật là cần nói với mẹ em không?” Cô không chắc chắn hỏi, “Bà ấy là bà tám đích thực đó ——”

“Hai bác đều biết em có bạn trai, cứ cố ý che giấu như vậy thật là không phải phép, như thế cũng sẽ không có ấn tượng tốt với anh.” Đường Dập kéo tay cô, “Ba mẹ em cũng chẳng phải là người ngoài.”

Tuy trong lòng Diệp Nhân Sinh rất không yên, nhưng những lời này của Đường Dập, mẹ kiếp, thật dễ nghe. Thế nên cô rất vui vẻ để anh dẫn mình lên nhà.

Mẹ Diệp ra mở cửa, còn chưa thềm liếc nhìn là ai đã lại choáng váng ngã vào trên ghế: “Tiến Tiểu Hà về rồi đấy à?”

“Khụ khụ.” Diệp Nhân Sinh ngửi thấy mùi rượu đầy nhà thì rất xấu hổ, “Mẹ, đây là bạn của con?”

“Bạn? Bạn nào của con cơ?” Mẹ Diệp than thở, tiện quay đầu lại, mới chỉ nhìn thoáng qua đã ngẩn ngơ, sau đó chậm rãi đi đến.

“Chào bác gái, con là bạn trai của Sinh Sinh.” Khóe miệng Đường Dập kéo lên, lực sát thương tuyệt đối làm trăm phần trăm. Quả nhiên mẹ Diệp bị trúng chiêu, bà vội vàng đứng lên dẫn Đường Dập đi vào, sau đó lúc lấy dép lê ra thì nhìn chăm chăm vào Đường Dập không hề chuyển mắt, giống như trên mặt anh thật có thể nở ra hoa vậy.

“Mẹ, mẹ định sản xuất dép lê sao?” Diệp Nhân Sinh đầu đầy vạch đen. Mẹ Diệp hoàn hồn, vỗ tay, hét lớn một tiếng: “Có phải cậu đóng trong phim ‘Thiên Sơn Phi Tuyết’ không —— “

“Là Mạc Triều Hi.” Đường Dập nhẹ giọng nói, “Không ngờ bác gái đã xem phim con đóng, con xin lấy làm vinh hạnh.”

Mẹ Diệp cảm thấy lâng lâng, dường như mình đang nằm mơ, nằm mơ thấy mộng đẹp...

Diệp Nhân Sinh cảm thấy mình đang đẩy Đường Dập vào bờ cùng, thừa dịp thể hiện trình độ pha trà của mình, cô nhìn thấy mẹ Diệp giống như trộm lù vào phòng nhỏ giọng kêu: “Ông Diệp, ông Diệp! Trong nhà có khách.”

Trả lời bà là tiếng ngáy của ba Diệp.

Sau đó mẹ Diệp lại đi ra, trên mặt thêm mấy phần xấu hổ. Bà ngồi trên ghế salon cười tí mắt, nhìn chăm chăm vào Đường Dập, ánh mắt không hề di chuyển.

Đường Dập bị những ánh mắt như thế này nhìn quen rồi, nên vẫn ngồi bình tĩnh ở kia, còn cười dương dương tự đắc nữa. Diệp Nhân Sinh muốn bái phục anh sát đất, nếu đổi lại là cô, đã sớm không chịu nổi hai mắt nhìn xuyên thấu của mẹ Diệp.

“Mẹ.” Diệp Nhân Sinh nháy mắt, “Mẹ!”

“Hả?” Mẹ Diệp hoàn hồn, liếc nhìn Diệp Nhân Sinh, trên nét mặt lộ vẻ mở cờ trong bụng, tốt lắm Sinh! Mẹ biết là con rất lợi hại mà.

Diệp Nhân Sinh đầu đầy vạch đen: đã lớn tuổi như vậy, mẹ nên khiêm tốn một chút chứ?

Đường Dập im lặng uống trà, làm như không thấy hai mẹ con họ đang trao đổi ánh mắt. Mẹ Diệp ho khan một tiếng, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc trở lại: “Mạc Triều Hi... À, Mạc thiếu hiệp... Không đúng, ha ha, tôi chỉ nhớ rõ tên nhân vật của cậu, cậu là cái gì Đường ấy nhỉ?”

“Đường Dập.” Anh nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, “Dập trong dập dập sinh huy.”

“Đường Dập!” Trong nháy mắt mẹ Diệp trở nên kích động, “Là người dính tin đồn qua đêm với con gái ông chủ công ty Văn Ngụ này...”

“Mẹ, đó chẳng qua chỉ là scandal.” Diệp Nhân Sinh cứ vãn tình hình, “Chỉ là giả cả thôi.”

“À, ra là thế.” Sắc mặt mẹ Diệp dịu đi, nhưng vẻ mặt không còn thân thiết như vừa nãy. Vẻ mặt này của mẹ cô không phải là điềm tốt, Diệp Nhân Sinh cười cười, còn chưa kịp nói gì đã nghe mẹ Diệp hỏi, “Sao hai đứa lại quen nhau?”

“Quay phim đó mẹ.” Diệp Nhân Sinh tiếp lời, “Làm chung đoàn phim ấy —— “

“Còn không hỏi con!” Mẹ Diệp hung tợn quát cô, “Lên phòng ngay!”

Ngay lập tức Diệp Nhân Sinh như quả bóng bị xì hơi, lo lắng nhìn Đường Dập một cái rồi đứng dậy. Trong nháy mắt mẹ Diệp lại thay đổi sắc mặt, cười híp mắt nói với Đường Dập: “Cậu nói bác nghe chút nào.”

Tuy cô rất muốn nghe lén, nhưng xét thấy ánh mắt đáng sợ của mẹ Diệp, Diệp Nhân Sinh đành phải quay về phòng mình, trong lòng cực kỳ bất ổn. Một lúc sau rốt cuộc không nhịn được, Diệp Nhân Sinh đổ toàn bộ ly nước vào bồn cầu, sau đó giả vờ đi qua phòng khách rót nước, cố ý không nhìn mẹ Diệp với Đường Dập, hai cái lỗ tai kéo dài lên.

Trong phòng khách cuối cùng cũng truyền đến tiếng di chuyển của đôi dép, Diệp Nhân Sinh không được gọi ra, lo lắng đến nổi cổ thân chạy vụt ra ngoài cửa.

“Sinh à, ra tiễn người ta đi con.”

Diệp Nhân Sinh vui vẻ chạy ra, mẹ Diệp vô cùng thân thiết kéo tay Đường Dập, thoát nhìn qua không khí vô cùng hài hòa.

“Bác gái không cần phải tiễn con đâu.” Đường Dập lễ phép nói. “Đã trễ thế này rồi để cô ấy ra khỏi nhà không phải là ý hay.”

“Không sao không sao.” Mẹ Diệp cười ha ha, “Từ trước đến nay chỉ toàn nó bắt nạt người khác, chứ có ai dám đánh con gái ông Diệp chứ.”

...

Diệp Nhân Sinh đỡ trán, nhanh chóng đẩy Đường Dập ra khỏi cửa.

Màn đêm yên tĩnh, chỉ có lá cây xào xạc. Diệp Nhân Sinh vừa ra đến hành lang đã chất vấn: “Hai người nói chuyện gì thế? Sao cười vui vẻ vậy?”

“Không có gì.” Đường Dập quay đầu lại, “Chỉ là nói chuyện hồi năm nhất em đánh người ta đến phát khóc thôi.”

Diệp Nhân Sinh cứng cười, Đường Dập quay mặt đi chỗ khác cười cười. Nhất thời cô vô cùng chán nản: “Mẹ em... thật đúng là bà tám mà.”

“Em rất giống mẹ em.”

“Ai thèm giống chứ...” Diệp Nhân Sinh tức giận nói, “Đã dữ dằn lại còn thích lải nhải, ngày nào cũng tám chuyện...” Đường Dập nắm tay cô, ánh mắt dừng lại thật lâu trên món nữ trang trên tóc cô, giờ tay ra nhẹ nhàng xoa.

“Mẹ em bảo, em rất vĩ đại, là niềm kiêu hãnh của bà ấy, bà ấy rất vui vì anh có thể chọn em.”

Diệp Nhân Sinh đỏ mặt: “Sao có thể...”

“Nhưng mà bà ấy cũng tỏ vẻ, nếu anh dám đùa cợt tình cảm của em thì...” Dường như Đường Dập không thể nhịn được cười nữa, “Thì bà ấy sẽ bắt em lấy chài cán bột nghiền anh ra rồi nấu miến đấy.”

...

Khóe miệng Diệp Nhân Sinh run rẩy, vừa muốn mở miệng, đã thấy Đường Dập bỗng xoay người lại.

“Cuối cùng anh cũng biết, nơi đã tạo ra một em như thế là thế nào.” Anh dựa sát vào cô, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô.

Đường như có một luồng điện truyền từ trên đỉnh đầu chạy thẳng xuống lòng bàn chân, Diệp Nhân Sinh cảm thấy cả người mềm nhũn ra, như đang lay động.

“Đến đây là được rồi, khách sạn cũng gần đây thôi.” Đường Dập nhẹ giọng nói, “Anh vẫn không yên tâm để một mình em về.”

“Không sao đâu.” Diệp Nhân Sinh vội vàng xua tay, kiên quyết nói, “Để em tiễn anh.”

Thật ra cô chỉ luyến tiếc thời gian ở bên anh. Điều này thật sự không thể trách cô, Diệp Nhân Sinh u buồn thở dài, gặp nhau hơn một giờ, nhưng phần lớn thời gian đã bị mẹ Diệp chiếm lấy.

Nhưng cứ cho là dọc đường đi không khí ấm áp hài hòa, gió ban đêm thổi tạt qua Diệp Nhân Sinh, cho dù có lạnh đến đâu thì với cô vẫn ấm cúng vô cùng, nhưng tất cả đều không thể thay đổi được sự thật rằng khách sạn mà Đường Dập ở cách đây rất gần.

Diệp Nhân Sinh lưu luyến không nỡ rời Đường Dập cuối cùng cũng phải nói tạm biệt, buồn bực quay về.

Đường Dập thuyết phục Quách Khả Kiêu đồng ý xác nhận chỗ ở nhà Diệp Nhân Sinh gần một thương hiệu nổi tiếng nào đó, cho nên một mực thương lượng, rốt cuộc anh cũng có thể ở lại đây một tuần.

Đáng tiếc người nhờ vả quá mức nguy hiểm, sự nghiệp của Đường Dập đang lên cao như mặt trời giữa trưa, tùy tiện đi trên đường phố thế nào cũng sẽ có chuyện. Vì thế mà Diệp Nhân Sinh rất buồn bực, sau khi thể thốt với mẹ Diệp sẽ không hề đến khách sạn Đường Dập tạo cục diện cô nam quả nữ sống chung một phòng bất tiện, cuối cùng bà cũng đồng ý cho cô hẹn hò với Đường Dập vào buổi tối, nhưng chỉ trong giới hạn hai giờ.

Hai giờ đồng hồ, thời gian thế thì đủ làm gì chứ...

Sau khi Sinh ca rít gào xong, lúc này cô mới phát hiện thật sự không nghĩ ra nên làm gì, nhưng chỉ cần gặp Đường Dập trong chốc lát, thì những ngày này rất có ý nghĩa với cô.

Nhưng ngoài ý định là, ba Diệp một mực phản đối chuyện của Diệp Nhân Sinh với Đường Dập.

Khác với mẹ Diệp, ba Diệp là người vô cùng ôn hòa tính tình hiền lành, cho nên Diệp Nhân Sinh vẫn cảm thấy mẹ mình đã cho anh đậu bài kiểm tra rồi, thì bên phía ba cô cũng cười mà cho qua. Đáng tiếc lần này ba Diệp một mực kiên quyết, theo qua điểm của ông, Đường Dập chỉ là dựa vào thân phận, khuôn mặt, đùa giỡn con gái nhà người ta, Diệp Nhân Sinh tắc nghẹn không nói gì được. Ba Diệp cũng không chịu để Đường Dập về nhà mình nữa, mẹ Diệp bị ảnh hưởng của ba Diệp, vốn đã ném phiếu ủng hộ hình như cũng đang thu hồi lại.

Lần này mẹ Diệp nhân từ tha cho cô, nói với chồng mình là Diệp Nhân Sinh phải đi tập muộn hai giờ.

Cái gọi là tập muộn hoàn toàn trái ngược với bài tập buổi sáng kia... chúng ta đều hiểu được.

Thế nên kích thích là ở đây.

Vào buổi tối trước khi Đường Dập rời đi, Diệp Nhân Sinh đặc biệt bỏ ra nửa tiếng đi tìm anh giữa phố phường đông đúc, dù sao cũng là đêm cuối cùng, ở cùng nhau một chỗ cũng tốt.

Nhưng tiếc rằng chính nửa tiếng này lại gây ra họa.

Chín giờ rưỡi, tuy trời đã tối, tuy trên đường đã không còn nhiều người qua lại, tuy đứng trong con hẻm nhỏ tối đen không ai nhìn thấy gì...

Nhưng sao cô có thể quên chín giờ rưỡi là lúc Đại Hoa Sen tặng ca tan tằm về nhà chứ! Cứ nghĩ về chuyện xảy ra sau này là cô lại muốn nhắc bản!

Diệp Nhân Sinh cả đời này cũng không quên được lúc cô đang vui vẻ kéo tay Đường Dập, bỗng có một âm thanh run rẩy từ phía sau truyền đến: “Sênh... Sênh?”

Đường Dập theo bản năng quay đầu lại, Diệp Nhân Sinh thầm nghĩ không hay rồi, xoay cả người lại mới phát hiện ra đó là Lộ Mỹ Hà, trong tay còn đang cầm ly trà sữa nóng, mà bây giờ cả người cũng run rẩy.

“Anh là... Đường... Đường... Đường...”

Diệp Nhân Sinh còn chưa kịp giải thích, Đường Dập đã nắm chặt lấy tay cô xoay người bỏ chạy. Cô vô cùng kinh ngạc vẫn không quên quay đầu lại, Lộ Mỹ Hà đang hóa đá đứng ngây ra tại chỗ, có lẽ cũng không kịp phản ứng sao bọn họ lại phải chạy. Sau khi chạy về đến khách sạn, hai người nằm vật ra trước cửa mà thở. Lúc này Diệp Nhân Sinh mới nhớ đến, Đường Dập không hề quen Lộ Mỹ à, trên đường đột nhiên bị nhận ra, không chạy mới là lạ!

...

“Cô ấy là bạn của em...” Diệp Nhân Sinh đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười, “Ha ha ha ha...”

Đường Dập giật mình, cũng cười rộ lên: “Vậy còn chạy theo anh làm gì?”

“Chạy cũng tốt, nếu không cô ấy sẽ nhào vào anh mất?!” Cô ngồi bên cạnh giường, “Cô ấy là fan bụi của anh đấy.”

“Em ghen sao...?”

“Khụ khụ, em muốn đi vệ sinh.”

Mắt thấy Sinh ca đỏ mặt trốn vào nhà vệ sinh, Đường Dập cũng không trêu cô nữa. Anh đi đến trước tủ lạnh, lấy ra hai chai nước trong veo. Vì trở về quá vội vàng, nên trong phòng không bật đèn, nhưng anh cũng không có ý định bật lên. Trong nhà vệ sinh vang lên tiếng xả nước, Diệp Nhân Sinh rửa sạch tay cực kỳ hứng thú bước ra: “Đúng là khách sạn năm sao có khác, nhà vệ sinh thôi mà cũng lớn bằng phòng em rồi...”

“Những chỗ khác thì chi phí đắt đỏ hơn, còn không được ngủ trên giường tử tế.” Đường Dập đưa chai nước đã mở cho cô, Diệp Nhân Sinh nhận lấy uống một ngụm: “Giường cũng lớn thật đấy!”

“Giường lớn như vậy mà một người ngủ không phải rất lãng phí sao?”

“Vậy thì hai người cùng ngủ chung.” Diệp Nhân Sinh chẳng nghĩ gì mà buột miệng nói ra, rồi sau đó phát hiện —— cô lại bị trêu chọc rồi.

Đường Dập cười phá lên, Diệp Nhân Sinh phần nộ, giơ tay ra định cù anh nhưng lại bị anh kéo lại ôm vào người, hai người dựa vào nhau đứng bên cửa sổ, im lặng ngắm nhìn ánh đèn thành phố.

“Sáng nay Quách Khả Kiêu đưa anh xem một bản thỏa thuận.”

“Ừm?” Diệp Nhân Sinh còn muốn nhân cơ hội cù anh, không hề phát hiện sự nghiêm túc trong giọng anh.

“Anh đang lo lắng không biết có nên ký tên hay không.”

“Nếu thích thì cứ ký đi.” Cô vẫn chưa phát hiện, Đường Dập bình thường không bao giờ nói chuyện công việc với cô.

“Nội dung là muốn anh xuất ngoại một năm.”

“Một năm?” Diệp Nhân Sinh ngơ ngác lặp lại, bỗng nhiên phản ứng lại, “Tại sao lại...”

“Anh ký hợp đồng năm năm với Văn Ngu, đến bây giờ đã là hai năm, công ty sẽ không để anh rời đi. Quách Khả Kiêu bảo, nếu anh đồng ý cùng anh ta xuất ngoại một năm, anh ta có thể trao đổi với công ty, để cho anh một năm sau có thể rút khỏi giới giải trí.”

Cô vừa uống nước xong, chẳng biết tại sao nhưng miệng lại khô khốc: “Anh đang đi lên sao phải rời khỏi đó?”

“Vì em.” Đường Dập nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô, “Vì có thể cùng em ban ngày tay trong tay đi dạo phố, vì để ba em có thể chấp nhận anh đến nhà em, vì có thể ăn những món ngon mà mẹ em nấu, vì cuối cùng chúng ta cũng không thể bị chia cắt, vì mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em.”

Trong nháy mắt đó, ngay cả gió khô cũng dừng lại.

Lời thổ lộ này quá đột ngột, từng chữ thốt ra rất giản dị, lại khiến cho vành mắt của Diệp Nhân Sinh đỏ lên.

Cô không biết tại sao mình lại chảy nước mắt, chỉ biết nắm tay Đường Dập, cả nửa ngày vẫn không nói gì. “Anh biết một năm rất dài.” Đường Dập nhìn ánh đèn nơi ngã tư đường, “Nhưng đối với cả đời mà nói thì rất ngắn... Sênh Sênh, chờ anh có được không?!”

Chờ anh, có được không?

Năm chữ này như nhiệm ma lực, cô bỗng nhiên bị hạnh phúc ùn ùn kéo đến bao phủ.

Được, sao lại không được cơ chứ.

“Mấy hôm trước thầy Mã có gọi điện cho em, muốn em chuẩn bị mấy ngày nữa theo đoàn phim mới.” Diệp Nhân Sênh bỗng nhiên vô cùng bình tĩnh mở miệng, “Lần này là một bộ phim truyền hình lớn, đại khái cũng mất phải nửa năm, em còn đang nghĩ nên nói với anh như thế nào... Nhưng bây giờ thì không cần lo nữa rồi...”

“Không được.” Đột nhiên Đường Dập nói, “Anh sẽ lo lắng.”

Nếu những lời này đặt vào trong phim Hàn, Diệp Nhân Sênh sẽ làm rụng cả một lớp da gà da vịt trên mặt đất mát, nhưng bây giờ những lời này dừng lại bên tai, cô cảm giác cả người đều ấm lên.

Hai người lại tựa sát vào nhau, Diệp Nhân Sênh nhìn đồng hồ, nhất thời một luồng khí lạnh chạy qua, cô mặc áo đi giày vào bằng vận tốc ánh sáng, sau đó trừng mắt nhìn anh một lần cuối cùng.

Khóe miệng Đường Dập khẽ nhếch lên, nhưng chỉ nhìn cô, không hề nói gì.

Quyến luyến, ấm áp, những hứa hẹn thừa thốt, giờ phút này, không cần phải nói gì cả.

“Em chờ anh trở về.” Miệng cô cũng cog lên, đóng cửa phòng rồi đi.

Sau đó Sênh ca điên cuồng chạy về nhà.

Cũng may ba mẹ Diệp không hề tỏ vẻ nghi ngờ gì, hai chân Diệp Nhân Sênh mỗi bước rưng rưng đứng dựa vào tường, trên mặt còn phải phô ra biểu hiện “tập luyện nhiều mệt mỏi quá, ha ha” vô cùng hài hòa mà giả gối, chỉ cảm thấy kỹ xảo biểu diễn của mình đạt tới một độ ới.

Cô nhanh chóng quay về phòng mình, lúc mẹ Diệp đi vệ sinh ra tiện nói với cô: “Lúc này Tiểu Hà cứ liên tục gọi điện cho con, con mau gọi lại cho con bé đi, ngộ nhỡ có việc gấp nào đó.”

Diệp Nhân Sênh căng thẳng, vội lấy điện thoại từ dưới gối mà mình để quên ra, thông báo hiển thị mười tám cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Lộ Mỹ Hà. Làm sao lại quên mất Đại Hoa Sen cơ chứ? Bây giờ nhất định cô ấy đang chịu kích thích vô cùng nghiêm trọng. Cô còn đang nghĩ tới nghĩ lui, cuộc gọi thứ mười chín đã vang lên.

Diệp Nhân Sênh bình tĩnh bắt máy: “Alo?”

“Là thật, là thật đấy...” Lộ Mỹ Hà thét chói tai, “Là Đường Dập bằng xương bằng thịt đấy!”

“Bây giờ cậu rất giống như bị động kinh đấy.” Diệp Nhân Sênh có chút đắc ý nói, “Bình tĩnh bình tĩnh nào.”

“Nói như vậy chuyện ký tên cũng là thật sao! Đại Sênh cậu đúng là trâu bò! Á á, cậu có thể lừa tới tay được một Đường Dập bằng xương bằng thịt, làm sao cậu làm được chứ á á...”

Diệp Nhân Sênh bỏ điện thoại cách xa tai, trên đầu đầy mấy vạch đen: “Không phải chị đã bảo rồi sao? Lệnh Hồ chính là Đường Dập.”

Đầu bên kia di động im lặng.

Được rồi, cô biết ngay từ đầu Lộ Mỹ Hà không tin, cũng biết chuyện trong trò chơi câu được ông chồng là một đại minh tinh đẹp trai là vô cùng vô lý, nhưng... nhưng thứ gọi là RP này đôi khi lại phát huy công dụng một cách thần kỳ đến thế chứ!

Lộ Mỹ Hà buồn bực mở miệng: “Tớ online đi thu nạp đồ đệ đây.”

Khóe miệng Diệp Nhân Sênh run rẩy: “Với kỹ thuật của cậu còn dám làm sư phụ sao?”

Im lặng trong chốc lát.

“Người ta mặc kệ!” Lộ Mỹ Hà nổi đóa, “Chuyện như thế có thể xảy ra, tớ vì cái gì mà không thể thu nạp đồ đệ? Đại Sinh mẹ nhà cậu mẹ nhà cậu mẹ nhà cậu...”

Diệp Nhân Sinh bình tĩnh bấm nút ngắt máy, để Lộ Mỹ Hà cả đêm khôi phục thần trí.

Nhưng mà đêm nay, cho dù cô có cố gắng nhắm mắt lại như thế nào đi chăng nữa cũng không hề buồn ngủ. Cô không ngừng nhớ lại từng cảnh từng cảnh trong game, nhớ đến mỗi tình thế lương của Lục Anh Ly, nhớ đến Ma Dao trầm tĩnh phiêu diêu dưới bóng cây anh đào.

Trong lòng có đầy nhung nhớ như thế, thì một năm buồn chán này, làm sao có thể vượt qua?

Cuối cùng Diệp Nhân Sinh cũng muốn đi công tác.

Tuy mẹ Diệp được bài học xương máu là trên máy bay không được mang theo chất lỏng, nhưng vẫn kiên trì quán triệt đậu xanh là bài thuốc thực vật vĩ đại nhất, nên đã đem canh đậu xanh biến thành bánh đậu xanh.

Diệp Nhân Sinh lại muốn cùng Mã Thành Thụ đến nơi khác quay phim, lúc gặp lại Mã Thành Thụ ở sân bay có hơi chột dạ, tuy Diệp Nhân Sinh đã lặng lẽ nói cho ông ấy biết chuyện cô gặp nạn trên núi không hề nói ẹ Diệp, nếu không bà ấy còn cho cô đi thì đúng là quý.

Mã Thiển Thiển quả thật không hề xuất hiện, bởi vì bộ phim võ hiệp này ngay đến nam chính, nam phụ không một ai là mẫu người cô ấy thích.

Lúc đầu cô còn cùng Đường Dập ngày ngày gọi điện thoại, nhưng càng lúc anh càng bận rộn, liên đới thành nhắn tin mỗi ngày, càng về sau thì tin nhắn đến vài ngày mới nhận được một tin. Diệp Nhân Sinh cố gắng vui đầu vào trong công việc, ngày ngày lấy mua đao quay thương làm niềm vui. Nhưng cho dù bận đến thiên hôn địa ám, khi màn đêm buông xuống, cô lại gặm nhấm nỗi cô độc một mình.

Mã Thành Thụ trông Diệp Nhân Sinh rất liều mạng, sắc mặt cũng không tốt lắm, nên hai tháng sau đã chủ động bảo cô ngưng nghỉ vài ngày.

Diệp Nhân Sinh ở trong khách sạn ngủ cho đến trưa, chỉ cảm thấy trên người không hề có khí lực nào, mới ngồi xuống thôi cũng cảm giác đất trời rung chuyển, đến cả bánh mì cũng không có tâm trạng muốn ăn.

Di chứng của căn bệnh tương tư này thật là quá nghiêm trọng rồi...

Diệp Nhân Sinh bắt lực, cô chậm chạp mặc áo quần tử tế, đi đến quán internet cách khách sạn khoảng mấy trăm thước.

Cô vừa mở trang web lên, một loạt tin tức giải trí nhảy ra trước mặt. Diệp Nhân Sinh đã cố gắng kiềm chế không đụng đến tạp chí báo chí, nhưng tự nhiên không trách khỏi bóng dáng của hai người kia.

Cô nhanh chóng tắt vệt cửa sổ đi, sau đó nhìn thấy một biểu tượng quen thuộc đến ghê người.

Mộng Áo Tru Tiên.

Rất nhiều lúc tranh thủ sự rảnh rỗi trong công việc đi đăng nhập vào trò chơi, những điều thường làm trong đoàn phim, như thế đã làm cả cuộc đời trước đây.

Trò chơi phải update hai phiên bản cũ, cô đang đợi download xong, sau đó ngón tay không tự giác đã gõ ra tên tài khoản và mật khẩu, thậm chí chẳng cần hao tâm nhớ lại.

Thì ra cô chưa bao giờ quên.

Ở giao diện đọc tin, thiếu nữ áo xanh quen thuộc đứng cô đơn nơi đình các, dưới góc trái nháy mắt chật ních tán gẫu.

[Mật Ngữ] Hoa Cúc Căng Thẳng nói với bạn: Sinh ca! Mẹ nhà ngươi còn biết quay về sao!

[Mật Ngữ] Bâu Tiên Tử nói với bạn: Sinh Sinh à...

[Mật Ngữ] Thân Hồ Chấn Động nói với bạn: Sênh ca, cứu chúng ta, bác sĩ chủ lực của bang chúng ta là Phi Dương tỷ tỷ! Người có biết chúng ta vất vả biết bao nhiêu không? Huhu!

[Mật Ngữ] Tô Vi Hải nói với bạn: Sênh Sênh, người muốn hại chết ta phải không!

[Mật Ngữ] Bánh Mỳ Đại Vương nói với bạn: Ta khinh, Sênh ca đến PK đi, ngược chết người cái đồ không có lương tâm.

[Mật Ngữ] Mỹ Lệ Bì nói với bạn: Ta không bình tĩnh được!

[Mật Ngữ] Sỉ Sỉ nói với bạn: Ba tháng! Suốt ba tháng đấy! Cứ xem như bị bọn này biết người sống chung với Lệnh Hồ Sama cũng không phải xấu hổ lâu đến thế chứ!

...

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Sênh ca, ta biết người sẽ quay về.

Diệp Nhân Sênh nhìn thấy dòng này, khoe miệng bất tri bất giác cong lên. Bọn họ đúng là...

Cô cười híp mắt rồi tiếp tục khôi phục, trong hai tháng này đây là lần đầu cô quên đi mùi vị cô độc. Giống như có một lò sưởi vô hình đặt trên bụng, vô cùng ấm áp.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Không Tàng Pháp Sư: Xú hòa thường lúc này còn biết ăn nói hoa mỹ thế sao, ha ha —— (biểu tượng cười gian)

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Mấy ngày nay đặc biệt đa cảm, kim lòng không đậu, aizz = =

[Mật Ngữ] Bạn nói với Không Tàng Pháp Sư: Chẳng lẽ... Mối tình người khó khăn lắm mới có được đã thất tình?

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Ca tình nguyện luôn bị thất tình chứ không muốn như người đầu.

Diệp Nhân Sênh không nhịn được cười phá lên, vừa định tiếp tục cười nhạo anh ta vài câu, đã thấy Không Tàng gửi tin trước.

[Mật Ngữ] Không Tàng Pháp Sư nói với bạn: Ca muốn đi.

Nụ cười của cô đọng lại nơi khoe miệng.

[Mật Ngữ] Bạn nói với Không Tàng Pháp Sư: Là ý gì? Đi đâu cơ?

Thì ra Không Tàng Pháp Sư muốn kết hôn, cuối tuần này muốn cùng mọi người hoạt động lần cuối cùng, sau đó rời game đi làm nuôi gia đình, thật sự đúng là hiền phu lương phụ vô cùng mẫu mực.

Dù sao anh ta cũng là bang chủ, là linh hồn của bang hòa thượng trong Mộng Áo Tru Tiên. Mặc dù mọi người đều vô cùng luyến tiếc, nhưng vẫn phải ủng hộ và chúc phúc cho quyết định của anh ta. Diệp Nhân Sênh cũng có lý giải như thế, hơn nữa còn kèm theo cảm khái cảnh còn người mất.

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Nhớ năm đó lúc quen biết Không Tàng, hẳn chỉ là một thằng nhóc chơi bởi lêu lổng chỉ biết hận đời, không nghĩ hai năm trôi qua, cậu nhóc ngày nào đã biết thành gia lập nghiệp.

[Bang Phái] Bầu Tiên Tử: Thật không nghĩ đến Không Tàng là người kết hôn trước hết!

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: Đời người chính là thế đấy! xD

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Ta cũng đau lòng mà lấy vé xe, sáng mai chị dâu có đến không?

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Nhất định rồi, ha ha ——

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Bánh Mỳ muốn đến chỗ Không Tàng sao?

[Bang Phái] Tô Vi Hải: Không, là tất cả mọi người đều đến chỗ của Không Tàng, Sênh Sênh người cũng tới đi! Lão muốn gặp người.

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: ...

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Aiz, chơi đùa đã lâu thế rồi, chỉ mấy anh em này, Sênh ca người xem rồi lo liệu đi.

[Bang Phái] Dưới Bụng Lầy Ra: Ở thành phố C, Sênh ca đến đây đi!

Khóe mắt Diệp Nhân Sênh giật giật. Thành phố C, không phải trùng hợp đến thế chứ!!

Thật ra cô rất muốn gặp bọn Không Tàng, Thân Hồ, Sĩ Sĩ, Tiểu Bàu, nhưng bọn họ bây giờ chỉ nghĩ cô là nam, nếu quả thật phải đi, bọn họ có thể sẽ ghét cô vì đã lừa họ không?

Nhưng mà...

Rõ ràng chính bọn họ cứ nói cô là nam đấy chứ! Nhắc bàn!

Diệp Nhân Sênh rối rắm dừng tay trên bàn phím, nhìn mọi người trong bang phái đều thịnh tình cộng uy hiếp cô đến, cuối cùng cũng quyết định nhấn enter.

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Không Tàng, ta nhất định sẽ đi = =

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Thật không!

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Thành phố C đường ven biển quán hải sản ở phố thứ 3, Sênh ca, ám hiệu của người là “Ca là bác sĩ ca tự hào”.

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: ...

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: (biểu tượng phẫn nộ) Ám hiệu gì đáng khinh đến thế!

[Bang Phái] Cố Phi Dương: Sênh Sênh, bình tĩnh nào, ám hiệu của bác sĩ đã thống nhất hết cả rồi, ám hiệu lúc trước của ta còn là “tỷ là bác sĩ tỷ kiều ngạo” cơ = =

...

Thật đúng là phù hợp để định vị trò chơi...

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Thế Không Tàng thì sao? Là “Tên ngổ chuyện gì cũng kháng trước” ?

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: = =

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Phong Lưu vô vạ hoa hòa thượng.

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Nôn ——

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: Tiểu Bàu, ám hiệu này không được!

[Bang Phái] Bàu Tiên Tử: Là hấn ta tự chọn đấy chứ, dù sao mọi người cũng quen hấn, không cần ám hiệu cũng được.

Diệp Nhân Sênh không kiêng nể gì cười rộ lên, cười chú ngựa đỏ của mình quay về Hồi Âm cốc cùng mọi người PK. Đã ba tháng không đụng vào trò chơi, gân cốt cũng sắp rụng rời hết cả rồi.

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: Không ngờ ba tháng không gặp nhau, Sênh ca vẫn sắc sảo như cũ!

[Bang Phái] Mã Cách Lệ Đặc Tiên Sinh: Người không thấy cây quạt Càn Khôn ngày đó của Sênh ca ư?!

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Sênh ca chúng ta PK đi!

... Một phút sau.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Người đứng là bức người mà! Chờ đến lúc gặp mặt ông đây sẽ chuốc rượu chết người!

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: Nếu Sênh ca không đi chúng ta sẽ tuyệt giao!

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: Ta sẽ tóm hai tay Sênh ca giùm các người.

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: = = uống nhiều là mọi người không về được đâu đấy.

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Không sao, toàn bộ sẽ ngủ lại nhà ta!

[Bang Phái] Không Tàng Pháp Sư: Nam một phòng, nữ một phòng, còn lại ngủ ở phòng khách.

[Bang Phái] Bầu Tiên Tử: ...

[Bang Phái] Thân Hồ Chấn Động: ...

[Bang Phái] Dưới Bụng Thu Lại: ...

[Bang Phái] Hoa Cúc Căng Thẳng: ...

[Bang Phái] Sĩ Sĩ: ...

[Bang Phái] Cổ Phi Dương: ...

[Bang Phái] Tô Vi Hải: ...

[Bang Phái] Bánh Mỳ Đại Vương: ...

[Bang Phái] Sênh Sênh Ly Nhân: ...

[Bang Phái] Mã Cách Lệ: Hỗ trợ đội hình, cần chụp màn hình.

Diệp Nhân Sênh liền vẫy tay, thành công tiêu diệt giọt máu cuối cùng của Thân Hồ Chấn Động, cô nhìn cuộc đối thoại tán gẫu trên màn hình, đột nhiên cảm thấy đói bụng.

Ngày hôm sau, sau khi Diệp Nhân Sênh chuẩn bị đồ xong, liền bắt xe đến phố hải sản.

Cô mặc một chiếc quần bò bình thường với áo khoác màu đen quen thuộc, không có gu ăn mặc riêng, chỉ là trước khi ra cửa có gội sạch đầu, buộc túm lại lên cao, thoát nhìn vô cùng tươi trẻ, tràn đầy sức sống.

Cho nên khi một chiếc xe cao đến vài mét phóng qua cũng khiến cho Diệp Nhân Sênh cười đến tí mắt, hoàn toàn quên mất mình sắp trở thành một tiểu hủ nữ thật sự.

Nhưng song song đó cô cũng bị chiếc xe kia dọa chết, Diệp Nhân Sênh lại bất tri bất giác cảm thấy hồi hộp.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô gặp bạn bè trong game, hơn nữa còn là trong tình huống mọi người đều nghĩ cô là nam, ngộ nhỡ tất cả mọi người đều giận cô thì đây chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao...

Diệp Nhân Sênh đã nhìn thấy quán hải sản trên con phố số 3, ngập ngừng không biết nên mở miệng như thế nào. Trong mấy phút cô do dự, ngoài cửa xuất hiện một cô gái nhìn rất quen mắt, dường như đã gặp qua lúc offline lần trước ở Tử Lan Môn.

Một chàng trai mặc âu phục lướt qua Diệp Nhân Sênh hướng về phía cô gái trẻ kia, anh ta mỉm cười với cô ấy: “Cây hoa cúc thân tàn chí kiên.”

...

Khỏi phải nói, người này nhất định là Hoa Cúc Căng Thẳng, kính mắt của cô gái kia lóe sáng, vui vẻ cười rộ lên: “Thì ra là Hoa Cúc huynh! Em là Tiểu Bầu, mấy người Hòa Thượng đều đã ở bên trong cả rồi.”

“Ừm, anh cũng đoán thế, Thân Hồ với Dưới Bụng cũng đến ngay thôi.”

Hai lỗ tai của Diệp Nhân Sênh dựng lên, nhanh chóng làm như vô tình vòng qua Tiểu Bầu, đi theo Hoa Cúc vào nhà hàng.

Không ngờ rằng phía sau cánh cửa kia là chốn bồng lai, bên trong là một khoảng sân vô cùng rộng lớn, được bao bọc bởi một khung sắt được phủ vải trong suốt phía trên, vừa nhìn qua trông như một chiếc lồng khổng lồ, nhìn có vẻ rộng rãi thoáng đãng. Trong sân là từng dãy từng dãy những chiếc bàn được xếp, lúc này người đến rất nhiều, xem ra nhà hàng này vô cùng hút khách.

Nhóm bạn Không Tàng nhìn qua đã nhận ra liền, bởi vì bọn họ kê tám chiếc bàn lại với nhau, vờ vờ hơn nửa ghế ngồi trong nhà hàng. Quả nhiên, ánh mắt Hoa Cúc sáng rực, trực tiếp đi đến chỗ bọn họ, hét lớn: “Này! Tên ngố kia!”

Tất cả mọi người đều nhìn lại đây, Diệp Nhân Sênh nhanh chóng liếc mắt xem tình hình thế nào, một người cạo đầu sát da tóc cười hi hi đứng lên, trao cho Hoa Cúc một cái ôm.

Không Tàng so với lần ở Tử Lan Môn lần trước trông trẻ hơn nhiều, quả thật đúng là người gặp việc thích tinh thần đều vui. Ngồi bên cạnh anh ta là một cô gái mặt tròn tròn thân thiện, tất cả mọi người đều rất nể tình gọi cô một tiếng chị dâu, xem ra nhất định Không Tàng sẽ phải cưới vợ.

Chỉ chốc lát sau, Thân Hồ và Dưới Bụng cũng đến, hai người họ và Hoa Cúc ăn mặc đều giống nhau, bị Không Tàng cười nhạo ba người muốn đi làm Ngưu Lang, đáng tiếc Không Tàng quên mất đây không phải là Mộng Áo Tru Tiên, cứ coi như anh là Tank, cũng sẽ không đánh lại ba người trẻ tuổi, cho nên kết cục là ai đó bị đè lên trên bàn gào khóc thảm thiết, khiến cho vô số người đến xem.

Diệp Nhân Sinh nhìn thấy bọn họ nháo nhào thành một đoàn, bắt tri bắt giác khoe miệng khê nhếch lên, cô cười đến mức sái cả quai hàm, bỗng đột nhiên một cô gái tóc đen ở bàn bên cạnh hỏi: “Cô là ai nhỉ?”

Trong lòng cô đập thình thịch, nhất thời không biết nên nói thật như thế nào, liền ném ra hai chữ: “Cô đoán xem.”

Sau đó cô gái tóc vừa đen vừa dài này đúng là nghiêm túc đoán thật: “Cô là Lan Linh Tâm Thảo?! Không đúng... Tôi đã xem ảnh rồi, Tiểu Thảo là tóc ngắn cơ... Vậy cô là Hoàn Hôn Ưu Thương!”

....

Chẳng nhẽ bộ dạng cô lại sầu muộn như thế sao? Diệp Nhân Sinh như chiếc bánh màn thầu úng nước, nhân cơ hội ngồi xuống, cảm giác cô bé này trẻ con đơn giản lại trông có vẻ đần độn, đáng vẻ hết sức quen thuộc, liền đánh bạo thử hỏi han: “Em là Tiểu Phì Dương sao?”

“Oa! Làm sao chị biết?” Cổ Phì Dương kích động, “Những người gọi em là Tiểu Phì Dương em đều thân quen, rốt cuộc chị là ai?”

Một nữ sinh tóc ngắn, mập mập vô cùng đáng yêu thấy thế bèn hỏi:

“Dương tỷ, làm sao thế?”

“Game thủ nữ trong bang chúng ta còn có ai chưa tới không?” Giọng nói của Cổ Phì Dương hơi cao, “Không Tàng! Đếm người đi!”

Tiểu Bầu cùng vài cô gái khác cũng tham gia vào, bên chiếc bàn này đã vây quanh gần hai mươi người, Không Tàng nhìn một lượt, sau đó mở di động ra: “Có một người không tới, có gọi điện cho anh bảo sẽ tới muộn —— Người còn lại là Sinh ca!”

“Sinh ca nhất định rất tuần tú.” Nháy mắt Cổ Phì Dương đã bị đổi sự chú ý, “Vừa dịu dàng vừa nhẫn nại.”

“Tiểu Phì Dương động cơ của chị cũng quá rõ ràng đấy.” Thân Hồ cười xấu xa nói, “Em không cần Hủ quốc nữa sao?”

“Cần chứ!” Cô gái tóc ngắn kia lập tức lấy cớ, “Cho nên bọn này cũng chưa xuống tay với Sinh ca, anh ta và Lệnh Hồ đại nhân luôn luôn tương thân tương ái, bọn này tuyệt đối sẽ không phá hoại.”

Khoe miệng Diệp Nhân Sinh co rút, trong nháy mắt cảm thấy mình chưa để lộ thân phận là một điều sáng suốt vô cùng...

Cánh đàn ông trong bang im lặng cả nửa ngày, để cho chị em phụ nữ ảo tưởng nói chuyện. Không Tàng ho hai tiếng, “Cái tên Sinh ca này, đến đây phải phạt hấn ba chén mới được.”

Hoa Cúc tiếp lời, “Nhất định rồi, trong game hấn ta thắng thấn đến vậy, sao gặp mặt lại lén lén lút lút thế chứ?”

“Aiza, nói đến Sinh ca... Cái khí phách đó không phải là một chút đâu nhé.”

“Đúng thế, tôi vẫn muốn cùng cậu ta học PK.”

“Kể từ khi tham gia, Sinh ca cũng rất ít khi lộ diện.” Không Tàng đau lòng nói, rồi sau đó như vô tình phát hiện Diệp Nhân Sinh, “Ấy? Mỹ nữ, sao tôi chưa nhìn thấy cô bao giờ nhỉ?”

“Ừm...” Diệp Nhân Sinh bị hai chữ “mỹ nữ” dội thẳng vào người, trong nháy mắt đã thu hút lại sự chú ý của Cổ Phì Dương, “Ôi trời, vừa rồi em còn đang đoán cô ấy là ai đó, nhưng không đúng!”

“Cô đừng nói!” Không Tàng nom có vẻ rất thích thú, “Chúng ta đoán chúng ta đoán, đoán đúng thì cô phải uống đấy!”

Khóe miệng Diệp Nhân Sinh tiếp tục run rẩy, bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Cho nên sau đó người chơi nữ trong bang đều bị chỉ điểm một lần, thậm chí cả chị em phụ nữ bên Quang Vinh Không Tàng cũng nhớ rõ từng người, có thể thấy được bản sắc của đàn ông. Ba người Thân Hồ suy nghĩ sâu xa, cuối cùng cũng buông tha, cam chịu nhận thua uống một chén. Rốt cuộc thì tất cả mọi người đều không đoán được.

Diệp Nhân Sinh không nghĩ rằng cô sẽ bị nhiều người nhìn mình chăm chú trong tình trạng như thế này, xấu hổ gãi đầu, cười hi hi: “Haha, tôi là Sinh Sinh Ly Nhân.”

Cô vừa nói xong, vốn nghĩ mọi người sẽ xôn xao hẳn lên, không ngờ vừa ngẩng đầu, ánh mắt và miệng của mọi người đều là hình chữ O, nhìn chăm chăm vào cô.

“Định lừa ai chứ?” Không Tàng cười ha ha, “Mỹ nữ à, muốn trêu bọn này thì cũng thêm dặt có khuôn phép thôi chứ.”

...

Cả người Diệp Nhân Sinh run lên, kiên nhẫn nói: “Tôi thật sự là Sinh Sinh Ly Nhân.”

Lúc này tất cả mọi người đều cười lên, “Không thể nào...”

“Sinh Sinh Ly Nhân tuyệt đối không thể là con gái...”

“Thà chị nói mình là Bất Khả Tiểu Bảo thì bọn này sẽ tin đấy, ha ha.”

“Mỹ nữ, mau thành thật khai báo!”

Diệp Nhân Sinh thở dài, đây chính là tự gây nghiệt không thể sống trong truyền thuyết đây mà, vốn cô không định nói ra cái câu đáng khinh kia, nhưng...

“Khụ khụ.” Cô hắng giọng, “Ca ngực lớn ca có sữa.”

...

Quần chúng thất kinh.

“Cô... cô chắc chắn đã ở trong bang trông thấy ám hiệu mà bọn ta nói cho Sinh ca...” Không Tàng hoảng sợ nói, “Cô không thể nào là Sinh ca...”

“Tuy tôi không biết mọi người ai là ai, nhưng mọi chuyện đều rất rõ ràng. Vân gian thương! Cá chạch khi bán cho ta có nâng giá lên không? Thu phế phẩm của ta có lấy với giá thấp hay không?”

Một chàng trai thanh tú ngồi bên bàn thứ nhất phía bên trái mắt tự nhiên khê cười một tiếng.

”Thân Hồ Chấn Động! Có phải cậu thiếu ta hai trăm bạc? Dưới Bụng thay người trả một trăm bạc? Và có phải là ta không cần không?”

Thân Hồ và Dưới Bụng nhất thời trợn tròn mắt nhìn nhau.

“Có phải là Tiểu Phì Dương không chạy vị? Cùng Quang Vinh vào miếu Long Vương chết tám lần đúng không?”

Lập tức Cổ Phì Dương hít một hơi lạnh.

“Hoa Cúc, có phải cậu từng thăm mền cô bạn cùng bàn suốt sáu năm? Sĩ Sĩ và Bánh Mỳ là anh em đúng không? Tiểu Bàu không dùng dao, ghét ăn tiêu đen đúng không?”

Bàn trước mặt nhất thời lặng ngắt như tờ.

“Xú hòa thượng, vốn trước mặt chi dẫu tôi không muốn bạo nguyên liệu của anh, nhưng có phải anh lại lấy được từ cái bang phải đáng khinh tên X kia không?”

“Không Tàng mặt tái đi: “Cô đúng là Sinh ca...”

Diệp Nhân Sinh ngại ngại cười, ánh mắt của chàng trai bên cạnh Không Tàng như nhìn xuyên tim gan: “Nhưng cô không giống chút nào cả...”

“Cái đó...” Cô xấu hổ vò đầu, “Trò chơi cũng chỉ là trò chơi thôi mà...”

Cô còn chưa giải thích xong, đã nghe thấy bên cạnh truyền đến giọng nói say khướt của mấy người uống say đi về phía bên này, trong đó có một kẻ vươn tay ra hướng về Cố Phi Dương.

“Người đẹp à —”

Toàn bộ cánh đàn ông ngồi bàn bên kia phần nộ đứng lên, nhưng Diệp Nhân Sinh ngồi ngay cạnh Cố Phi Dương, trong đầu còn chưa kịp phản ứng, chân đã đá tung ra phía trước, một cước đập kẻ say kia văng xa.

Không biết là bị đập đến nổi hôn mê hay sao mà hắn ta nằm rạp trên mặt đất không bò dậy nổi, hai người còn lại nhìn thấy đồng bọn chịu thiệt, định xông lên tóm lấy Diệp Nhân Sinh, đáng tiếc...

Bởi vì lần trước cùng Lộ Mỹ Hà đã va chạm mới mấy tên say nên khiến chô Sinh ca vô cùng ghê tởm lũ đàn ông như thế, cho nên khó tránh khỏi... ừm, ra tay mạnh ấy mà.

Diệp Nhân Sinh đá bay đến, Không Tàng và Bánh Mỳ yên lặng gờ ghế lên.

Diệp Nhân Sinh né người, tóm lấy cánh tay của người nọ, lưu loát vặn ngược ra sau vai, ba người Thân Hổ, Dưới Bụng và Hoa Cúc chậm rãi để chai nước tương nằm trong tay về vị trí cũ.

Cuối cùng Diệp Nhân Sinh vỗ vỗ tay, quay người lại, trông thấy cằm của ông chủ của nhà hàng đang vội vàng đi tới rơi đầy đất.

“Đúng là Sinh ca rồi...” Thân Hổ Chấn Động lẩm bẩm, “Tôi cảm thấy có một luồng khí phách rất quen thuộc.”

Nhất thời không khí trở nên sôi nổi hẳn, mọi người vỗ tay ào ào, Diệp Nhân Sinh vô cùng ngại ngại, tuy rằng trong lòng rất muốn rơi lệ với cái hình thức nhận người quen khác thường này.

Nhưng, sau khi phát hiện Sinh ca là nữ không thể giả được, Không Tàng, Thân Hổ, Bánh Mỳ đều biến mất, mọi người có chút không tự nhiên, dù sai lúc ở trong game đều xem Diệp Nhân Sinh là nam từ đầu đến chân, chuyện cười hay nói tục cũng đều mang đầy màu sắc, sống thẳng tính không kiêng dè ai, hơn nữa những nam game thủ từng phủ nhận giả thuyết Diệp Nhân Sinh là nữ, bây giờ nhìn thấy đáp án của mình là hoàn toàn sai lầm đều không khỏi muốn chửi thề.

Nhưng toàn bộ cánh chị em đều vô cùng vui vẻ, lôi kéo Diệp Nhân Sinh hỏi cái này nói cái kia, càng lúc Cố Phi Dương và Tiểu Bầu đều tỏ vẻ sùng bái từ tận đáy lòng với cô, chỉ là một người con gái, vậy mà lúc đánh nhau tài nghệ trấn áp quần hùng, thật sự là rất ngạo đó nha!

Nhưng chuyện mọi người quan tâm nhất vẫn là chuyện của cô và Lệnh Hồ, Diệp Nhân Sinh luôn tìm kiếm chuyển chủ đề. Dù gì thì tâm tư con gái cũng nhạy cảm, mọi người biết nếu cô không muốn nói thì sẽ không hỏi nữa.

Cô đang tán gẫu vui vẻ với Tô Vi Hải thì thấy Không Tàng đứng dậy lấy điện thoại ra nhìn, rồi lại nhìn về phía cửa trước, bỗng nhiên cười rộ lên: “Tên tiểu tử kia giờ mới đến! Chà chà, còn dẫn theo cả một người đẹp nữa chứ.”

Trong chốc lát, Diệp Nhân Sinh chưa kịp phản ứng thì ánh mắt đã phóng ra ngoài cửa, một bóng người đẹp trai vô cùng quen mắt, bên cạnh anh ta còn có một người đẹp vô cùng, đã tới rồi mà còn đeo kính mát màu đỏ, dễ nghe thì có chỗ thật khác người, còn khó nghe thì đúng là đồ thần kinh.

Sau đó phản ứng đầu tiên của Diệp Nhân Sinh chính là: Trốn xuống dưới bàn!

Nhưng chân cô vừa động đây, đã thấy Lâu Vân Phong nhìn tới đây, rồi khước miệng cong lên chứa ý vị sâu xa.

“Đã lâu không gặp, sư muội.”

“Ừm...” Diệp Nhân Sinh cũng cố nặn ra nụ cười, cười như bị kính phong phát tác.

“Thì ra Sênh ca chính là sư muội đặc biệt kia của cậu đấy à...” Không Tàng không thức thời vỗ vỗ bả vai Lâu Vân Phong, “Chắc chắc, bang chủ Hải Lâu của chúng ta quả nhiên thật đẹp trai, không uống công ngàn vạn cô gái vì cậu mà chết đi sống lại.”

Mấy cô gái như Cố Phì Dương đều kích động. Diệp Nhân Sênh nắm chặt đũa, cảm thấy từ sau chiếc kính râm của cô gái đẹp đứng bên cạnh anh ta đang phóng ra tia X, nhất thời đũa gã làm đôi.

Chi tiết nhỏ này bị bạn Bánh Mỳ cách đó không xa trông thấy, liền hơi sợ sệt xê dịch ra xa.

“Có thể để tôi ngồi chỗ này được không?” Lâu Vân Phong cười nói với Cố Phì Dương. Người sau mở cờ trong bụng, kéo ghế. Diệp Nhân Sênh thầm nghĩ không hay rồi, nhanh chóng đề lấy hai tay cô ấy, vò đầu cười ha ha: “Tôi và cô ấy đang nói chuyện vui vẻ, Lâu sư huynh phiền anh qua bên chỗ kia của bọn Không Tàng.”

Không Tàng không nghi ngờ gì, trực tiếp dẫn Lâu Vân Phong ngồi xuống ghế cạnh anh ta. Người đẹp kính râm thấy thế, không chào hỏi gì mà ngồi ngay xuống bên cạnh Lâu Vân Phong, coi thường toàn bộ ánh mắt chờ mong tha thiết cả bọn đàn ông.

Bộ dạng không coi ai ra gì này thực sự quá dứt khoát, Diệp Nhân Sênh chột nhốt ra cô ta là ai. Trước kia Mê Đóa từng làm mất chìa khóa phòng nên đi tìm cô gái phát thanh, trong phòng mấy người làm loạn lên, Mê Đóa ước chừng ngồi đối diện cái loa trước mặt nữ nói ba lần, cô gái kia mới quay đầu lại hừ một tiếng nói mình bề bộn nhiều việc, sau đó cái bộ mặt đáng ăn đòn kia khiến Diệp Nhân Sênh phải nín lực đấm lên sàn nhà.

Đại mỹ nữ của phòng phát thanh —— Tần Diệu.

Thì ra là Diệu Thiềm...

Lại nói tiếp cũng xem như là bạn học.

Tần Diệu tháo kính râm ra, để lộ dung mạo tinh xảo của mình. Dường như cô không hề có hứng thú gì với đám phụ nữ bên kia, chỉ chuyên tâm nghe mấy người đàn ông này nói chuyện, không thì là nói chuyện với Lâu Vân Phong, bộ dạng rất là si mê.

Diệp Nhân Sênh hi vọng cả đời này cô không bao giờ có vẻ mặt Quỳnh Dao đến thế...

Tám chuyện cũng không lâu lắm thì đồ ăn đã lục tục bưng lên, mọi người nói không uống rượu trắng, ba két bia liền đặt bên cạnh chỗ Không Tàng. Thân Hồ và Hoa Cúc trưng ra bộ mặt gian ác phát bia cho bàn con gái bên này, Không Tàng thực thân sĩ mà tỏ vẻ, bàn bên đó chỉ cần uống xong một két là được. Diệp Nhân Sênh vô cùng vui mừng, không ngờ Cố Phì Dương vô cùng khinh thường nói: “Một két? Xem thường ai đó?”

...

Bọn đàn ông bị kích thích, ăn thì không có bao nhiêu, chỉ cắm đầu vào uống. Diệp Nhân Sênh biết tử lượng của mình, cho nên lúc lên lút đổ rượu cũng hết sức chột dạ, một tay cô phải giơ lên che. Nhìn Dưới Bụng giơ chai rượu lên phát biểu, mọi người cười ầm lên, Diệp Nhân Sênh cũng theo đó mỉm cười, lập tức cảm nhận được ánh mắt của Lâu Vân Phong.

Bàn tay kia của cô run lên, xem chút nữa đã không nắm được, sau đó cùng mọi người uống một hơi cạn sạch, trong lòng thầm mắng đồ khốn Lâu Vân Phong đáng ghét.

Dưới Bụng nói xong, đến phiên Tiểu Bào. Gần như mỗi người dứt lời là tất cả đều cạn chén, Diệp Nhân Sênh dần dần cảm thấy đau đầu. Hôm sinh nhật tuy không say nhưng cũng làm đến mấy chai, lúc này đã hơn mười người nói xong, bên cạnh vỏ rượu nằm chất đống cũng bảy tám phần, mặt của cô đã biến thân thành đất khô, cảm xúc cũng rất kỳ quái theo đó mà dâng trào.

Phát biểu của Cố Phì Dương rất tuyệt, mọi người im lặng lắng nghe, rồi sau đó đều hát vang, một bài “bạn bè” khí thế như hồng, rất nhiều người xung quanh đều tập trung xem. Diệp Nhân Sênh bị kích động, ngửa cổ uống cạn ly rượu trong tay, lập tức đến phiên cô phát biểu.

Cô hơi cảm thấy nóng bức, đứng dậy, bắt đầu mở một chai bia, giơ lên cao và lớn tiếng nói: “Cuộc đời con người có mấy lần hai mươi tuổi, cuộc đời con người có thể thật sự chơi được mấy trò chơi, cuộc đời con người có thể có được mấy người, là bạn bè sống vai đánh nhau cùng nhau chạy trốn chết... Mong Áo Tru Tiên là kỷ niệm quý giá nhất của tôi, tôi yêu tất cả mọi người.”

Không Tàng hét lớn một tiếng “mẹ kiếp”, Diệp Nhân Sinh cởi áo ngoài, một chân dẫm lên trên ghế, tất cả mọi người đứng lên, âm thanh cụng ly vang lên không ngừng, không hiểu sao trên bàn tiệc lại sinh ra một bầu không khí hào hùng đến thế, mọi người không ai nói hai lời, ngửa cổ uống hết cả chai bia.

Tần Diệu không hề uống một giọt, vì cô ta không phải là người của bang Hòa Thượng, những cô gái khác đều coi thường cô ta, cánh đàn ông uống càng nhiều càng thêm coi thường cô ta. Diệp Nhân Sinh và Bánh Mỳ ngồi sát vào nhau tán dóc về kỹ xảo PK Thiên Âm, bên cạnh mấy cô nàng bác sĩ vừa gấp thức ăn vừa đồng tai lên nghe, nhưng chỉ thấy mơ mơ màng màng. Bánh Mỳ nói đến nổi cao hứng còn múa may chân tay minh họa, trông có vẻ đối lập hoàn toàn với lúc này. Không Tàng thì say khướt ngồi nghiêng về phía vợ mình tâm sự, chỉ thấy mặt chị dâu đỏ hồng. Thân Hổ, Dưới Bụng, Hoa Cúc lập tức chạy đến bên các cô gái xây dựng tình cảm, mấy cậu chàng trẻ tuổi hợp lại với nhau, cho dù uống thế nào thì trên mặt vẫn tràn đầy sức sống. Tần Diệu ngồi bên cạnh Lâu Vân Phong chỉ mãi bóc vỏ cua, còn Lâu Vân Phong thì nghiêng đầu ——

Nhìn cô.

Giống như là lơ đãng, nhưng bất kể ánh mắt có dịch chuyển thế nào thì cũng chỉ dán lên người cô.

Mắt phải Diệp Nhân Sinh nháy mấy cái, mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng cũng không thể nào suy nghĩ vấn đề sâu xa hơn. Cô tự đào hố chôn mình lại lấy ra một chai bia, uống đến vui vẻ vô cùng.

Chẳng biết đến khi nào, dường như là Lâu Vân Phong đề nghị muốn về, nên mọi người hi hi ha ha đứng dậy. Lâu Vân Phong lập tức giật lấy chai bia của Diệp Nhân Sinh, để Cố Phì Dương và Sĩ Sĩ đỡ cô dậy, nhưng hai người kia cũng đã say khướt ra còn chẳng lo ình được, cũng may mà Sinh ca còn đi thẳng được, phỏng chừng lúc không say cũng chẳng đi mẫu được như thế.

Nhà Không Tàng ở tầng sáu, vì để không quấy rối người dân nên lúc lên lầu ai ai cũng cố không nói gì, nhưng mà cái cảnh này còn quái dị hơn, hơn mười người cả trai lẫn gái một thân toàn mùi bia rượu, rõ ràng đứng còn không vững, mà lúc đi lên còn muốn nhẹ chân nhẹ tay, trông cứ như là vượt ngục tập thể từ bệnh viện tâm thần ra.

Những người không uống nhiều dường như chỉ có ba người chị dâu, Lâu Vân Phong và Tần Diệu. Tần Diệu khinh thường không thèm nhòm ngó đến, nên chỉ có chị dâu và Lâu Vân Phong phụ trách đưa bọn họ về phòng. Tuy nhà Không Tàng không nhỏ nhắn gì, nhưng đến nhiều người như vậy, ngay cả chần chiếu cũng không đủ, mọi người ngây ngô cười chen chúc với nhau, lấy áo khoác của mình đắp lên, nằm ngổn ngang lộn xộn.

Trong phòng con trai truyền ra tiếng ầm ĩ, có vẻ như Không Tàng phải chạy ra ngủ ngoài sa lon ở phòng khách, mặc dù phòng vừa rộng lại có chỗ nằm thoáng đãng, nhưng có lẽ bởi vì câu nói “nam một phòng, nữ một phòng, còn lại ngủ phòng khách” của Không Tàng đã khiến ọi người không ai muốn đi làm nhân yêu, nên hậu quả ngày chỉ có thể mình anh ta gặm nhắm.

Diệp Nhân Sinh chỉ nằm được một lát, cố gắng đứng lên đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, không ngờ cửa buồng lại khóa chặt thế, trước cửa hoàn toàn tối đen, ngoại trừ tiếng gáy rung trời của Không Tàng thì không có dấu hiệu nào khác. Mỗi khi Diệp Nhân Sinh uống say đầu óc sẽ chẳng chuyển biến gì, phần nộ không biết làm gì mà cửa phòng vệ sinh lại khóa chặt như thế, cho nên sau khi mãnh liệt tra tấn cánh cửa tội nghiệp đó, cuối cùng cô cũng thỏa nguyện đi vào rửa mặt, hoàn toàn bơ đi Lâu Vân Phong đen mặt chết đứng đang ngồi trên bồn cầu.

Sau khi rửa mặt sạch sẽ, Diệp Nhân Sinh cũng tỉnh táo lại, cảm thấy lạ vì sao phía sau lại có người ngồi.

“Không thấy tôi đang dùng nhà vệ sinh sao?!” Cô hung dữ nói, “Ai cho anh vào đây?!”

...

Thật sự là Lâu ca còn oan uống hơn nàng Đậu Nga.

Lâu Vân Phong bình tĩnh gài lại thắt lưng, ngoài phòng vệ sinh vang lên một tiếng “a”, hai người đều quay lại nhìn, Tần Diệu đang đứng ở đó, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Cô là ai?” Diệp Nhân Sinh tiếp tục hung dữ nói, “Muốn dùng nhà vệ sinh thì ra phòng khách xếp hàng đi!”

...

Ánh mắt hồng hồng của Tần Diệu giống như là muốn khóc, cô ta che miệng, xoay người chạy ra khỏi nhà Không Tầng.

Lâu Vân Phong định đuổi theo thì thấy Không Tầng đang gục trên mặt đất quay quay cái điều khiển nhà mình, liền dở khóc dở cười dẫm lên đó, không cẩn thận làm mở nguồn điện. TV lập tức vụt sáng, Không biết là đài nào còn đang thông báo: “Cách cảng Sendai ở đảo Honshu Nhật Bản 130 km đã xảy ra một trận động đất 9,0 độ richter... Gây ra sóng thần diện rộng... Số người mất tích và thương vong vẫn đang gia tăng...”

Diệp Nhân Sinh vừa nghiêng người, bỗng nhiên ngã nhào trên mặt đất. Lâu Vân Phong hoảng sợ, nhanh chóng chạy đến đỡ lấy tay cô, nhưng không ngờ người cô lại mềm như sợi bún không còn chút sức lực nào, chỉ nhìn chằm chằm vào TV, sắc mặt trắng bệch.

Bộ dạng mất hồn này của cô đúng là làm cho người ta sợ hãi quá mức, Lâu Vân Phong lại không dám đụng vào cô, chỉ biết ngồi xổm sát vào đó:

“Em làm sao thế? Không thoải mái chỗ nào sao?”

Diệp Nhân Sinh vẫn không hề nháy mắt, bỗng nhiên hoảng hốt, cả người run lên như cây sậy.

Lần này lại biến thành hồn của Lâu Vân Phong bay lên trời, phản ứng đầu tiên của anh ta là lấy điện thoại ra gọi 120, không ngờ vừa mới xoay người đã bị Diệp Nhân Sinh đứng bật dậy đụng vào, trước mắt anh vạch một cái, đã không thấy bóng dáng của cô đâu.

Lâu Vân Phong không chút do dự, lập tức đuổi theo.

Gió đêm có chút rét lạnh, Diệp Nhân Sinh chạy trong mù tịt, giống như là uống gió, bỗng nhiên bị ngạt thở khiến cô ho khan, cô thở phì phò, một lúc lâu sau mới phát hiện có bàn tay chụp lấy phía sau lưng cô.

“Sao lại uống nhiều đến thế?”

Lâu Vân Phong bình tĩnh nhìn cô, im lặng một lúc lâu.

“Anh ta đang ở Nhật Bản sao?” Bỗng nhiên anh nói, thanh âm nhẹ nhàng vừa ra khỏi miệng dường như đã bị gió thổi tan.

Khớp xương nơi bàn tay cầm lấy lan can dần dần trắng bệch, có vẻ như đang dùng hết sức mình. Anh đang ở Nhật Bản, tin tức giải trí khắp thế giới đều nói anh đang ở Nhật Bản, nhưng Nhật Bản đã xảy ra chuyện.

Lâu Vân Phong vòng qua cầm lấy cô tay cô, nhẹ nhàng ôm cô xuống từ trên lan can: “Em đừng như vậy nữa.”

“Anh ấy...” Diệp Nhân Sinh nức nở nói, “Nếu đúng là anh ấy...”

Đêm tối và hơi cồn đã làm tan mất bao nhiêu kiên cường của cô, Diệp Nhân Sinh ngồi xổm trên mặt đất, khóc như đứa trẻ con. Lâu Vân Phong ngăn ra, chỗ nào đó trong lòng bị siết chặt, khó chịu đến kỳ lạ.

“Làm sao có thể...” Anh luống cuống tay chân lôi ra chiếc khăn, nhưng anh không nên nói như thế, bởi vì anh biết rõ Đường Dập đang ở Sendai, anh cũng biết rõ động đất và sóng thần kinh khủng đến mức nào, nhưng Lâu Vân Phong nhìn thấy nước mắt của cô rơi trên mặt đất, dường như không bị khống chế buột miệng nói ra, “Anh ta là ngôi sao nổi tiếng, nhất định sẽ có bảo vệ...”

“Đó là động đất, bảo vệ có lợi ích gì?” Diệp Nhân Sinh khóc thút thít, “Làm sao bây giờ... Em biết phải làm sao bây giờ...”

Cô thật sự say, khóc lóc vô cùng thê thảm, thật sự không giống Diệp Nhân Sinh tý nào, nhưng Lâu Vân Phong chỉ cảm thấy tiếng khóc kia như trát lên người mình, dù có thể nào cũng không nên nói ra những lời nhẩn tâm.

“Không đâu...” Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, giọng nói dịu dàng ấm áp, nhẹ nhàng nói bên tai cô, “Có lẽ anh ta vừa rời khỏi Sendai, sẽ không trùng hợp như vậy đâu. Anh ta là Đường Dập, nếu đúng là có tin gì thì thật sự sẽ bỏ qua như thế sao?”

Câu nói nhẹ nhàng và ấm áp làm sao, Diệp Nhân Sinh nhắm mắt, sự bối rối trong lòng thoáng yên ổn. Đường Dập bận bịu như vậy, ngay cả tin nhắn đến vài ngày cũng chẳng có lấy một tin, chỉ là do cô suy nghĩ nhiều quá thôi, anh không có việc gì, nhất định không có việc gì.

Nếu Diệp Nhân Sinh không say, chắc chắn sẽ không để mặc anh ta ôm như thế. Lâu Vân Phong ngậy người thật lâu, trán Diệp Nhân Sinh đặt dưới cằm anh, nóng bỏng lạ lùng. Một trận gió đêm thổi qua, anh đột nhiên hoàn hồn, nhanh chóng ôm lấy cô đứng dậy.

Sau đó Diệp Nhân Sinh lên cơn sốt hoàn toàn không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra, đợi cho đến sáng hôm sau tỉnh lại mới biết được, Lâu Vân Phong đã công cô lên tầng sáu, lại từ tầng sáu công chạy như điên vào bệnh viện, lại từ bệnh viện công cô trở về tầng sáu. Theo như lời Không Tàng nói, chẳng qua cô chỉ là phát sốt, lại khiến anh Lâu sốt ruột đến thế, người ngoài không biết còn tưởng rằng là cô sinh non.

Diệp Nhân Sinh phẫn nộ đỏ mắt, trong nháy mắt đó, tựa hồ cô đã quên đi tại sao mình lại thành ra như thế. Nhưng chỉ một giây sau, một loại lo lắng sợ hãi khác thường lại tập kích đánh vào đầu cô.

“Hòa thượng?” Bỗng nhiên cô thay đổi sinh ý, “Ồ Nhật Bản... thật sự có động đất sao?”

Trong lòng Diệp Nhân Sinh tràn đầy hi vọng đây chẳng qua chỉ là giấc mộng khi cô sốt cao. Nhưng mà Không Tàng lại giật mình, có vẻ như vô cùng buồn bực vì sao vấn đề đầu tiên khi cô tỉnh lại là một cái tin tức mang tầm quốc tế như thế này.

“Có động đất.” Anh gãi đầu, “Mà làm sao thế?”

Tựa hồ có một bàn tay vô hình đang nắm chặt yết hầu Diệp Nhân Sinh, khô khốc ô cùng, cô há miệng thở dốc, chẳng nói lời nào.

Trước mắt dần dần mờ đi, cô ở đâu, đang làm gì, cũng chẳng có cách nào tự hỏi mình, bởi vì trái tim bị khoét rỗng, cô như sắp ngạt thở đến nơi.

Lâu Vân Phong cầm thuốc đi vào, thấy Diệp Nhân Sinh đã tỉnh lại, vừa định lại gần đã trông thấy vẻ mặt không hiểu chuyện gì của Không Tàng liếc qua, lặng lẽ nói với anh: “Trước kia thật không nhìn ra Sinh ca còn là một kẻ bác ái như thế, động đất ở Nhật Bản mà cũng khiến cô nàng trở nên thương tâm như thế...”

“Ở đây cứ giao cho tôi, cậu đi tiễn Tiểu Bào đi.”

“Ừm.” Không Tàng đáp lời, có chút lo lắng nhìn về người ở trên giường,

“Sinh ca thật không làm sao chứ?”

“Uống thuốc xong sẽ không vấn đề gì.”

Nhưng anh biết điều Không Tàng ám chỉ không phải là cơn sốt, nhưng anh cũng không biết nên hình dung như thế nào, động đất từ lúc đó đến bây giờ đã hơn ba mươi tiếng, tìm khắp mạng lưới cũng chẳng thấy tin tức nào về Đường Dập, toàn bộ số liệu đều cho thấy động đất xảy ra một ngày trước buổi trình diễn thời trang, là nơi Đường Dập ở Nhật Bản xảy ra chuyện, sống chết không rõ.

Cần phải nói thế nào với cô ấy đây?

Lâu Vân Phong nhẹ thở dài, lúc quay người lại đã thay đổi nét mặt, anh cầm ly nước ấm ngồi bên giường, đưa viên thuốc cho Diệp Nhân Sinh.

Cô ngơ ngác nhận lấy, hiển nhiên không ý thức được thứ mình cầm trong tay là gì. Lâu Vân Phong nhẹ nhàng nói, “Đừng suy nghĩ nhiều quá, bây giờ uống thuốc đi đã.”

Diệp Nhân Sinh sợ run cả nửa ngày, bỗng như nhớ ra điều gì đó, bật mạnh dậy từ trên giường, thuốc cũng không biết đã ném đi đường nào. Cô như kẻ điên giật chiếc áo khoác treo trên tường xuống, run run lấy điện thoại ra, ấn vài phím rồi nhanh chóng đặt bên tai, ngay đến cả hít thở cũng như ngừng lại.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện giờ đã tắt máy.”

Cô ngẩn người, bàn tay nắm chiếc điện thoại suy sụp rũ xuống.

Khóe môi Lâu Vân Phong giật giật, nhưng không nói gì. Có lẽ vào lúc này, có nói gì đi chăng nữa cũng chẳng có hiệu quả. Diệp Nhân Sinh đứng ngây người thật lâu, anh lẳng lặng nhìn cô, cảm giác thời gian như từng chút từng chút một ngưng kết lại, dường như hai bên đều đang chờ đợi một giới hạn bùng nổ.

Nhưng nửa ngày trôi qua, khóe miệng cô chỉ cong lên, hơi nghiêng đầu: “Là em không nên nghĩ tiêu cực như vậy...”

Diệp Nhân Sinh cố nặn ra một nụ cười nhợt nhạt, Lâu Vân Phong ngơ ngẩn nhìn cô đi đến lấy viên thuốc trên tay anh, đón lấy ly nước giữa cổ nuốt vào, sau đó xoay người sang chỗ khác đắp chăn lên.

“Không có tin tức, chưa hẳn đã là tin xấu.” Cô cúi thấp đầu, mái tóc dài bóng mượt bao trùm lên trên, có chút rối bời, để lộ chiếc cổ trắng ngần của cô, nhìn mỏng manh cứ như là sẽ bị bẻ gãy.

Nhưng anh biết cô là cô gái như thế nào, dũng mãnh, dũng cảm, không chút sợ hãi, có lẽ chỉ vài giây phút say rượu kia mới chính là bộ dáng chân thật nhất của cô, hoàn toàn giống như đứa trẻ không nhà để về không ai giúp đỡ.

Anh không cần phải vạch trần.

Lâu Vân Phong nở nụ cười, “Lát nữa đi ăn chút gì đó rồi anh đưa em về nhà.”

“Không cần đâu.” Cô dừng lại một chút, bỗng nhiên xoay người, khuôn mặt tươi cười hết mức, “Một mình em cũng được... thật sự cảm ơn anh, sư huynh.”

Một năm sau.

Tất cả đều đổ sụp xuống, cát bụi nổi lên bốn phía, âm thanh thép gãy cùng tiếng đá rơi không ngừng vang lên, Diệp Nhân Sinh lau đi vệt máu nơi khóe miệng, trong đồng hồ nát lão đảo đi lên trước.

Nhưng tử thần lại từng bước ép sát cô. Không biết ở chỗ nào đó bị nổ tung, một hơi nóng ùn ùn kéo đến ném cô ra ngoài trong nháy mắt. Diệp Nhân Sinh nặng nề đá đổ một bức tường, toàn thân đau nhức như muốn xé rách ra. Xa xa tiếng nổ mạnh đang tiến lại gần, anh lại không còn sức lực bò lên, trong đồng hồ hỗn độn có hai cánh tay dịu dàng ôm lấy cô. Diệp Nhân Sinh mở mắt ra, lập tức trông thấy hình ảnh khiến tim cô đập thành thịch.

Anh nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Trong chớp mắt đó ánh lửa dấy lên dữ dội, thân hình Đường Dập bỗng nhiên bị nuốt hết, ngay cả trái tim cô cũng tiêu thành tro bụi cùng nhau.

“Đường Dập!” Thậm chí cô còn không nghe được âm thanh tê tâm liệt phế của chính mình, “Đường Dập...”

Khói súng tản đi, anh nằm cách đó không xa, như là đang ngủ.

Diệp Nhân Sinh dùng cả tay chân trườn đến, cả người run rẩy.

“Xin anh...” Cô nhẹ nhàng vỗ nhẹ khuôn mặt như họa của anh, “Xin anh, đừng bỏ lại em...”

Nhưng Đường Dập vẫn lẳng lặng nằm đó, một cơn gió thổi vù qua thổi bay mái tóc đen của anh, mặc cho cô nói như thế nào, anh cũng sẽ không bao giờ... mở mắt ra nữa.

“Anh đã nói muốn em chờ anh trở về...” Diệp Nhân Sinh ngơ ngác, “Anh đã nói thế, nhưng vì sao anh lại không quay về?”

Trong chớp mắt, xám tro quanh mình đột nhiên biến mất, cô ngồi ở bên kia, nhìn thấy thân thể Đường Dập từng chút từng chút khô héo đi, cuối cùng hóa thành tro bụi. Cô kêu lên một tiếng thảm thiết, đưa tay bắt lấy, lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, một thanh âm lạnh lùng quanh quẩn nơi chân trời.

Anh ta chết rồi.

“Không...” Diệp Nhân Sinh che đầu, “Không!”

Anh ta chết rồi, sẽ không về nữa đâu.

“Không đâu...” Giọng nói của cô trở nên nghẹn ngào, “Anh đã nói sẽ quay trở lại...”

Trong lòng cô cũng đã rõ ràng, sự việc đã xảy ra lâu như thế, nếu không phải đã chết, làm sao lại bỏ mặc không liên lạc với cô lâu đến vậy? Hay là có niềm vui mới nên quên cô rồi?

“Tôi mặc kệ!” Diệp Nhân Sinh trợn mắt, “Mặc kệ anh ấy có thay lòng đổi dạ hay không, tôi chỉ cần anh ấy còn sống!”

Có một luồng sức mạnh bùng nổ trong người, cô thở gấp, lúc này mới phát hiện mình nằm trên ghế trong phòng nghỉ.

Không ngờ ánh mặt trời sau giờ Ngọ nghỉ ngơi cũng có thể khiến người ta gặp ác mộng khủng bố đến vậy, Diệp Nhân Sinh dờ khóc dờ cười, đưa tay nhào nặn khuôn mặt cứng ngắt, chợt phát hiện trên mặt mình đã đầm đìa nước mắt.

Cô ngẩn ngơ, vừa hay có người đi tới, cô nhanh chóng lấy tay lau, đứng dậy.

“Tiểu Diệp đang nghỉ hả?” Người đó đưa cho cô một xấp tư liệu, “Phiên cô lát nữa đưa cho Mã Thành Thụ.”

“Được.” Diệp Nhân Sinh nhận lấy, “Cám ơn thầy Vương.”

“Ài, cô xem đi.” Thầy Vương chỉ vào những tài liệu này, “Không hề có một nam diễn viên nào nhanh nhạy cả... ngoại hình tuổi tác đến cả kỹ xảo biểu diễn cũng đều không phù hợp, nếu có Đường Dập ở đây thì tốt rồi... Cũng không biết cậu ta đang bận gì, Văn Ngu cũng không tiết lộ thông tin.”

Diệp Nhân Sinh mỉm cười, vẻ mặt không có một tia khác thường: “Không sao đâu, rồi cũng sẽ gặp một diễn viên tốt thôi.”

Thầy Vương lại ca cẩm vài câu rồi rời đi, Diệp Nhân Sinh đứng đó, bàn tay nắm chặt chậm rãi buông ra.

Cũng đã qua lâu như thế rồi, sao đến lúc nghe thấy tên anh vẫn không thể không chế được?

Cô suy sụp ngồi xuống, xoay người đối diện với máy tính, chậm rãi nhập vào một cái tên đã khắc sâu trong đáy lòng.

Suốt một năm trôi qua, toàn bộ tin tức phía chính phủ đều chỉ dừng lại trận động đất ngày trước. Còn lại chỉ là những phỏng đoán bình luận, có người nói anh đã bị tuyệt chôn vùi, có người nói anh đã rời khỏi đó, cũng có người nói anh đã sớm chết.

Diệp Nhân Sinh không biết nên tin ai, số điện thoại của anh đã bị gạch bỏ, mà trong thời gian đó Tuyên Tử và Quách Khả Kiêu dường như cũng bốc hơi, cô dùng hết tất cả các biện pháp vẫn không thể nghe được một nửa tin tức.

Lúc ban đầu thấy lo âu kích động, nhưng đến bây giờ đã chết lặng bình tĩnh. Ngày ngày cô vùi đầu vào công việc, càng làm càng xuất sắc. Cuộc sống như thế cũng tốt, đơn giản lại an ổn, tuổi thanh xuân rầm rộ quyền luyến, như là chuyện của xa xưa, kỳ thật cô rất ít khi nhớ đến.

Thời gian sẽ làm phai mờ tất cả.

Như là thế giới của cô chưa bao giờ có anh tồn tại trong đó.

Diệp Nhân Sinh lập tức đưa tài liệu cho Thành Thụ, tuần này cô nghỉ phép, Mã Thành Thụ hẹn riêng cô vào buổi chiều trước lúc đi.

Sau khi cao hứng theo sát mẹ Diệp và Lộ Mỹ Hà nói chuyện, Diệp Nhân Sinh nhanh chóng chạy lên xe trở về nhà. Cây cối hai bên đường vụt qua rất nhanh, cô vuốt ve món quà trước người, trong lòng lại thầm than cảnh còn người mất, không ngờ Đại Hoa Sen kết hôn nhanh như vậy, nhưng mà đây cũng là yêu cầu dữ dội của hai bác Lộ, nghe nói bụng của Hoa Sen dần rõ lên nên phải nhanh chóng làm đám cưới.

Từng theo cô cùng nhau chơi bunn nghịch đất khóc như quỷ, bây giờ lại biến thành một hiền thê lương mẫu tiêu chuẩn, Diệp Nhân Sinh không khỏi cảm thấy trống vắng, nhưng lại vui vẻ thay cho cô bạn tốt.

Âm thanh của cô ấy trong điện thoại vô cùng hạnh phúc.

Nếu mọi người có thể luôn hạnh phúc như vậy thì tốt rồi.

Sau khi Diệp Nhân Sinh về nhà, cũng không vì ở bên ba Diệp mẹ Diệp quá lâu đâm ra nhàm chán mà bỏ chạy nữa, dù sao làm phù dâu, cũng là bộ phận quan trọng làm nên hôn lễ ngày mai.

Nhưng lúc cô thấy Lộ Mỹ Hà chuẩn bị cho cô một bộ lễ phục màu trắng thì lại đau đầu.

“Thứ này làm sao tớ có thể mặc được...”

“Mặc không được cũng phải mặc.”

Đại Hoa Sen một chút cũng không hề có biểu hiện của một cô dâu dịu dàng, Diệp Nhân Sinh khóc ròng. Cả buổi tối Diệp Nhân Sinh đều ở trên giường giúp Lộ Mỹ Hà lọc bỏ các khâu của hôn lễ, sáng hôm sau mới bốn giờ đã bị lệnh cưỡng chế đứng dậy thay quần áo hóa trang, một loạt sức ép khiến cô không ngủ đủ giấc.

Ngày hôm sau cô cưỡi bộ như không nhìn vẻ mặt hồng hào của Tiêu Diên Thanh, cười đến buồn bực. Trong hôn lễ có rất nhiều bạn bè hay bạn học trước kia đến tham dự, sau đó Diệp Nhân Sinh trông thấy mấy gương mặt vô cùng quen thuộc.

“Hoa Hoa!” Khôn Tàng hét to, trong lòng ôm lấy một đứa bé rất ra dáng một bác sĩ chuyên nghiệp. Lộ Mỹ Hà khiển trách “đồ chết tiệt, đến cả anh cũng đã có con”, cô ngẩn người, cũng cười tươi ra phết.

Tiểu Bào, Tiểu Hồ, Tiểu Bụng, Hoa Cúc, Bánh Mỳ, Tô Vi Hải, Cố Phì Dương, Sĩ Sĩ... Diệp Nhân Sinh từng bước từng bước nhìn sang, phát hiện mình chưa bao giờ quên đi bóng dáng của bọn họ, toàn bộ đều khắc sâu rõ ràng trong trí nhớ, giống như là vừa mới ngày hôm qua vậy.

Đúng vậy, làm sao có thể quên đi được.

Cô ngẩng mặt tươi cười, vừa cất bước thì quên mất mình đang đi giày cao gót, thiếu chút nữa đã ngã. Động tác này của cô đã khiến ọi người chú ý nhìn qua.

Rất lâu sau Thân Hồ mới run rẩy nói: “Sênh... Sênh ca...”

“Thì ra Sênh ca cũng có thể giống con gái như vậy.” Không Tàng tùy tiện nói.

Thì tôi vốn là con gái mà... Diệp Nhân Sinh khóc.

Lộ Mỹ Hà chỉ nói cho Không Tàng biết, không ngờ tất cả mọi người đều đến đây. Những người bạn tốt trong game đã lâu không gặp, bây giờ giáp mặt thì cùng nhau nói chuyện đến sục sôi ngất trời. Diệp Nhân Sinh nghe trong chốc lát, phát hiện ai cũng không nhắc đến tên mình, liền khoái trái chêm chọc cười.

“Thật ra cũng lâu lắm rồi trò chơi không được update...”

“Ai nói, lúc này trên phố đi bộ em còn thấy có một pa-nô tuyên truyền treo trên đó, lớn lắm đó nha...”

“Hôm qua cũng thấy có người dựng khung, thì ra là muốn treo pa-nô lên đó.”

“Được lắm, Sênh ca, trên poster cái người Quỷ vương kia còn rất giống Lệnh Hồ nhà chị đó.”

Diệp Nhân Sinh ngẩn ra, phát hiện tất cả mọi người đều nhìn về phía cô.

“Khụ khụ.” Lộ Mỹ Hà nâng cốc, “Quỷ vương ai ai cũng có một bộ dạng như vậy, chúng ta uống rượu...”

“Trò chơi chỉ update bản cũ, nhưng Tà Lãm + tám bộ đồ Quỷ vương tông chỉ có một thôi! Bộ trang bị hoa lệ kia đến nằm mơ em vẫn còn nhớ rõ!”

Hoa Cúc hét lên, “Huống chi trên kia còn có một Thiên Âm chứ.”

“Uống rượu!” Lộ Mỹ Hà đứng lên, có chút lo lắng nhìn Diệp Nhân Sinh.

“Trên poster còn có cái gì sao?” Diệp Nhân Sinh thản nhiên nói.

“Còn có hàng chứ, cái gì mà chờ anh quay lại ấy...”

Trong nháy mắt, cô hoàn toàn không còn nghe thấy gì nữa.

Cô sững sốt, tay buông ly rượu, sau đó đứng lên, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Lộ Mỹ Hà, không hề nói gì. Chỉ một giây, Lộ Mỹ Hà đã hiểu ý trong mắt của cô.

Đi đi, không cần phải quan tâm đến tở. Lộ Mỹ Hà nháy mắt mấy cái, cô cũng không còn do dự nữa.

Diệp Nhân Sinh xoay người, đi xuyên qua đám người và lễ đường. Một giây bước ra khỏi cổng lớn, cô bỗng nhiên chạy thực mạng điên cuồng.

Ánh mắt trời chói chang, xuyên qua tán cây rơi trên người cô, mái tóc vất vả lắm mới uốn xoắn đã bị gió phá hoại trong chốc lát, váy phải nâng lên mới có thể chạy nhanh, giót giày cũng bị gấu mắt, nhưng những điều này đều không có vấn đề gì.

Diệp Nhân Sinh chỉ chạy, phớt đi bộ tuy không xa, nhưng cũng cách đấy mấy nghìn mét.

Mà cũng chỉ cách giấc mơ của cô mấy nghìn mét mà thôi.

Vòng qua góc đường bên kia, một làn gió nhẹ vi vu quét thẳng vào mặt, cô ngơ ngác nhìn chăm chăm vào tấm pa-nô bỗng nhiên xuất hiện, dường như tìm đã ngừng đập.

Một cô gái Thiên Âm đứng tựa vào cây cổ thụ, trong tay một làn sương mỏng trong như la phiến, tinh xảo mỹ miều. Mà cách xa xa đó có một chàng trai đang nhìn nàng ta, áo giáp màu bạc toàn thân nhìn đến chói mắt.

Mấy trăm ngày đêm, cảnh tượng này cô không hề dám đụng vào, như là có chút hồi tưởng sẽ khoan tim đến đau đớn, nhưng làm sao quên lãng được đây?

Cô bật cười, khóe mắt lại không nhịn được liếc nhìn xuống dưới. Góc dưới bên phải của pa-nô có một hàng chữ nhỏ viết theo thể chữ lệ:

“Em yêu, anh đã trở về.”

Diệp Nhân Sinh chạy vào đại sảnh tuyên truyền “Mộng Ảo Tru Tiên”, không khí vô cùng sôi nổi. Cách ăn mặc của cô có phần đáng chú ý, nhưng cô không để tâm, tay phải lau đi mồ hôi nơi thái dương, lớp phấn son đã be bét, có người che miệng xì xào bàn tán. Diệp Nhân Sinh cảm thấy lo lắng, trong mắt tràn đầy kinh hoàng.

Anh đã trở về, anh thật sự đã trở về sao?

“Tiểu thư?” Có nhân viên bảo vệ tri an bước đến, “Xin hỏi cô có chuyện gì?”

“Tôi tìm người!” Cô hét lên, “Tôi tìm Đường Dập! Anh ấy đã về chưa?!”

Chung quanh lại một trận ồn ào, thì ra là một fan cuồng của Đường Dập, nhưng mà sao chỉ nhìn qua tấm pa-nô tuyên truyền đã cho rằng anh ta ở khu nhà tuyên truyền này?

“Cậu ấy đi vắng...”

“Anh ấy đang ở đây!”

“Cô không phải là người đầu tiên xông tới tìm cậu ấy đâu.” Nhân viên bảo vệ dường như muốn cười, “Đừng u mê nữa.”

Trong nội tâm cô chợt nguội lạnh, bỗng nhiên có người đi đến, đụng phải cô làm ly rượu đổ trong tay người đó đổ hết lên người cô. Diệp Nhân Sinh còn chưa kịp nhìn thấy bộ dạng của người nọ ra sao thì đã nghe người bảo vệ phần nộ quát: “Lại làm bẩn rồi! Không nhìn một chút sao... Cô đi giặt sạch đi! Nhà vệ sinh ở tầng hai ít người, chỗ cũng lớn.”

Diệp Nhân Sinh im lặng đứng lên, trong đầu điên cuồng xoay tròn, thậm chí còn không ý thức được mình đang làm gì. Chờ cho đến khi lấy lại tinh thần, cô đã đứng ngay trong nhà vệ sinh tầng hai, trong gương phản chiếu một bóng người nhếch nhác

Bởi vì hi vọng càng nhiều, cho nên thất vọng càng lớn lại càng đau đúng không?

Suốt một năm, tại sao có thể có kỳ tích được chứ? Cô rõ ràng đã không còn tham vọng quá đáng gì, rõ ràng cô đã chuẩn bị quên đi tất cả chuyện này, nhưng trong lòng lại mãi mãi có khắp ngõ ngách, bất kể có cố gắng đè nén như thế nào thì cũng chỉ sẽ khiến nỗi nhớ phát tán mãnh liệt mà thôi.

Đó là cô dùng toàn bộ dũng khí cả đời này để yêu.

Thật sự là rất u mê...

Cô phủ phục xuống, trong tay nắm chặt bộ lễ phục bản vô cùng, ngay cả hơi sức để khóc cũng không có. Đột nhiên cô cảm thấy phía sau có chút động tĩnh khác thường, trong lòng rung mình, Diệp Nhân Sinh quay người tung quyền ra.

Nhưng không ngờ lại bị tóm lấy, cô cúi đầu, trông thấy một đôi giày sạch sẽ, bên cạnh còn bám lấy một cây nến.

Tầm mắt của cô chậm rãi di chuyển lên trên, âu phục trắng ửng, áo sơ mi trắng sạch sẽ, nhiệt độ và mùi vị quen thuộc vô cùng.

Trong đầu dường như nổ tung.

Cô vươn tay ra, sợ anh chỉ là một ảo giác. Nhưng Đường Dập lại mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy cô, đặt lên một nụ hôn thoáng qua.

“Đã để em đợi lâu rồi, Sinh Sinh.”

— Hết —

54. Chương 54: [phiên Ngoại]

01. Trong giây phút tai nạn ập đến, anh đang đứng bên đường ngắm nhìn một món đồ trang sức rất thú vị, một con thỏ tuyết giương nanh múa vuốt nhưng không hiểu sao lại đáng yêu vô cùng, anh muốn mua về tặng cô.

Nhưng lại không kịp.

Sau lại bị vùi lấp trong đồng đồ nát, một tay anh cầm con thỏ tuyết kia, tay kia nắm điện thoại, không có tín hiệu, nhưng chỉ nhìn thấy tên cô thôi cũng đã đủ rồi.

Công ty không chịu buông tha liền phong tỏa tin tức, Quách Khả Kiêu nói, cho dù là cậu ta không bao giờ tỉnh dậy nữa, nhưng chỉ cần nghe thấy chữ “Sinh”, cơ thể cậu ấy sẽ có chút phản ứng.

Cho nên sau khi tỉnh lại, anh ngơ ngẩn ngẩn nhìn con thỏ tuyết trên bệ cửa sổ. Dường như đã trải qua một giấc mơ rất dài rất dài, trong mơ cô khóc lóc nói, anh nói anh sẽ quay về, nhưng sao đến giờ vẫn chưa về?

Làm sao có thể để em khóc được chứ?

Cho nên anh nhất định sẽ quay về.

02. Bởi vì người nào đó tuy đã rút lui khỏi chốn showbiz nhưng danh tiếng vẫn nổi như cồn, cũng vì thế mà Diệp Nhân Sinh đã nuôi dưỡng được thói quen tản bộ ban đêm.

“Tối nay trăng thanh gió mát, thời tiết rất phù hợp để đi dạo.” Sinh ca bình tĩnh thốt ra câu kinh người.

“Ừm.” Người nào đó vô sỉ phụ họa

“Tiểu Đường.” Hàng xóm trong thấy mỹ nam thì hai mắt tỏa sáng, “Chân còn chưa khỏe sao còn đi lại như thế? Đã nửa đêm rồi vẫn là ít đi ra ngoài đi.”

“Không sao.” Đường Dập nở nụ cười gọi hồn, “Có cô vợ bảo vệ tôi rồi.”

Vì cái gì cảm giác trông thấy đáng về ai đó đặc ý rất không vừa mắt thế...

03. Diệp Nhân Sinh không hề phát hiện, thì ra Đường đại soái ca vốn rất yêu thích mỹ thuật.

Cho nên sau khi anh rút lui, đã thành công hóa thân thành họa sĩ vẽ tranh minh họa có chút danh tiếng trong nghề, Diệp Nhân Sinh kinh ngạc rất nhiều, cũng không nhận được mà mừng thầm chồng mình đa tài.

Ngày nào đó cô trông thấy một họa tác vẫn chưa xong, bối cảnh nhìn giống như một huyết động, tên là Trần Bảo. (nghĩa là vật báu)

Tính khí trẻ con của Sinh ca lại nổi lên, cầm lấy cọ vẽ ở trước mặt vẽ một đồng nguyên bảo lên bức tranh, sau đó lại lẩn đi trốn đầu mất, thành công khiến Đường Dập tức phát điên.

Phải trừng phạt... Ừm, quá trình trừng phạt của bọn họ, chúng ta đều biết mà.

Giữa lúc dừng lại Sinh ca ra vẻ thông minh kháng nghị nói: “Không phải anh đề tên là Trần Bảo sao! Bức tranh vẽ nguyên bảo thì có gì không đúng chứ!”

Đường mỗ hoàn toàn hết chỗ nói...

(1: Nguyên bảo là tiền thời xưa, chị Sinh nhà ta *ko biết cố ý hay vô ý* hiểu từ trần bảo phía trên thành châu báu của cải)

04. Cái ngày Lộ Mỹ Hà sinh con, cả phòng sinh vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Diên Thanh ở bên cạnh sợ đến mức đi qua đi lại làm loạn cũng đủ rồi, Diệp Nhân Sinh ngồi sát bên cổ vũ tinh thần cho cô ấy, Đường Dập tới đón vợ, khiến nhóm y tá nổi điên lên.

Cuối cùng, Tiêu Mộ Hà xinh đẹp cũng ra đời, nhất thời Diệp Nhân Sinh ôm hai tay: “Tên con gái nuôi của tớ không phải rất buồn nôn sao?”

Đường Dập ôm cô nói: “Anh cảm thấy không tệ chút nào.”

Diệp Nhân Sinh nhìn anh, lại thấy khoe miệng anh cong lên, tay đặt trên bụng cô.

“Đứa trẻ này gọi là Đường Ái Sinh có được không?” (Buồn nôn :-&)

Cô lập tức hóa thân thành tiểu tức phụ ngượng ngùng không nói.

Lộ Mỹ Hà phần nộ mở mắt ra: “Hai người các cậu mới buồn nôn đấy?!”

05. Một hôm nào đó Diệp Nhân Sinh nhặt được một chú chó nhỏ, cao hứng mang về nhà, đặt tên là A Bố.

Đường Dập tỏ vẻ không sao cả, thế nên nuôi thôi. Nhưng mà một ngày không lâu sau, anh đã phát hiện ra chỗ sai của mình.

Rốt cuộc đây là hội chợ bán chó hay sao, mắt mở to long lanh, lắc lắc cái đuôi, đi dạo quanh chuồng, thè chiếc lưỡi hồng hồng ra, là đã có thể thu hút toàn bộ chú ý của người nào đó.

Vì thế mà Đường mỗ có kẻ sách rất ác độc, kẻ sách này chính là đưa A Bố đến nhà ba mẹ Diệp, tốt nhất là đừng trở về nữa!

Tuy Diệp Nhân Sinh rất không muốn, nhưng cô cũng rõ ràng, chăm sóc không tốt cho cún con, nên phải đồng ý thôi.

Sau đó cuộc sống của Đường Dập trở lại viên mãn như xưa, cho đến hai tháng sau nhận được điện thoại suốt mướt của ba Diệp.

“Con chó này con có thể đem về lại không?” Ba Diệp hạ giọng đáng thương nói, “Từ lúc nó đến đây, mẹ con không thèm để ý đến ba nữa!”

...

Thật đúng là mẹ nào con nấy.

06. Ngày qua ngày gần như bình thản, Sênh ca lại không hề bình tĩnh: “Chồng à, chúng ta đi thám hiểm nhé? Anh xem này hành trình một ngày XX đầy ngạc nhiên, chỉ cần 500 đồng!”

Đường Dập cái gì cũng theo ý cô, tuy nhiên khi hai người vác balo đi du lịch trên núi giữa ánh nắng chói chang mồ hôi đầm đìa, Sênh mỗ lại cực kỳ hối hận.

“Một chút cũng chẳng vui tí nào.” Cô than thở nói, “Còn nói có báu vật, báu cái con mẹ nó.”

Chẳng lẽ cô ấy thật sự tin vào cơ quan quảng cáo du lịch sao... Đường Dập ôm trán.

“Đúng rồi, bức vẽ lần trước của anh ấy, tên “Trần Bảo” ấy, là nó vẽ cái gì thế?”

“Chủ đề công ích thôi, chỉ là một ngum giếng cạn, thứ báu vật chính là nước bên trong...”

Đường Dập còn chưa nói xong, cô đã hoan hô một tiếng, kéo anh vào dưới tàng cây râm mát, cười cười nói: “Nghỉ một lát đã, chân của anh không thể đi đường dài được.”

Anh ngơ ngác một chút, đáy mắt toát lên vẻ dịu dàng, cầm lấy tay cô.

“Thật ra...”

“Thật ra cái gì cơ?”

Thật ra trong lòng anh, em mới là thứ vật báu đáng trân trọng nhất trên thế gian này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-than-manh-dong>